

PROFETERNAS BERÄTTELSE

Imam Imaduddin Abul-Fida Ismail

IBN KATHIR

Damaskus 700 – 774 efter Hijrah

Översättning:

www.islamguiden.com

Copyright © 2008 IslamGuiden. All rights reserved

Detta material är fritt att kopiera, översätta eller trycka under förutsättning att materialet distribueras fritt, inte användas mot Islam eller muslimer och att en hänvisning till källan, dvs. hemsidan (www.islamguiden.com) ska anges. Inga ändringar, tillägg eller utelämnande får göras. Vidare kräver vi att man inte får använda materialet i kommersiellt syfte.

Profeternas Berättelser Al-Imam ibn Kathir

Innehåll

1. Profeten Adam
2. Profeten Idris (Enok)
3. Profeten Nuh (Noa)
4. Profeten Hud
5. Profeten Salih
6. Profeten Ibrahim (Abraham)
7. Profeten Isma'il (Ismael)
8. Profeten Ishaq (Isak)
9. Profeten Yaqub (Jakob)
10. Profeten Lut (Lot)
11. Profeten Shu'ayb
12. Profeten Yusuf (Josef)
13. Profeten Ayoub (Job)
14. Profeten Dhul-Kifl
15. Profeten Yunus (Jona)
16. Profeten Musa (Moses) och Harun (Aron)
17. Profeten Hizqeel (Hesekiel)
18. Profeten Elyas (Elia)
19. Profeten Shammil (Samuel)
20. Profeten Dawud (David)
21. Profeten Sulaiman (Salomo)
22. Profeten Shia (Jesaja)
23. Profeten Aramaya (Jeremia)
24. Profeten Daniel
25. Profeten Uzair (Esra)
26. Profeten Zakariyah (Sakarias)
27. Profeten Yahya (Johannes)
28. Profeten Isa (Jesus)
29. Profeten Muhammad

I Guds, Den Näderikes, Den Barmhärtiges Namn

PROFETEN ADAM

Gud Informerar Änglarna Om Adam

Gud, den Allsmäktige, uppenbarade:

”Och se, din Herre sade till änglarna: ”Jag skall tillsätta en ställföreträdare på jorden.”

[Änglarna] Sade: ”Skall Du tillsätta någon som stör ordningen där och sprider sedefördärv och [till och med] utgjuter blod, medan det är vi som sjunger Ditt lov och prisar Ditt heliga namn?”

[Gud] svarade: ”Jag vet vad ni inte vet.”

Och Han gav Adam kunskap om alla tings namn; sedan visade han dem för änglarna och sade:

”Nämn deras namn för Mig, om det är så som ni har sagt:”

De svarade: ”Stor är Du i Din härlighet! Vi äger ingen annan kunskap än den som Du har gett oss; Du är den Allvetande, den Allvise.”

[Då] sade Han: ”Adam! Nämn deras namn för dem.” Och när [Adam] hade nämnt namnen för dem, sade [Gud]: ”Jag sade er ju att Jag känner allt som är dolt i himlarna och på jorden och att Jag vet vad ni kan säga öppet och vad ni håller hemligt.”

Och när Vi befalldes änglarna att falla ned på sina ansikten inför Adam föll de ned utom Iblis som vägrade, full av högmod, och blev en av dem som förnekar Sanningen.

Och Vi sade: ”Adam! Tag, du och din hustru, er boning i denna lustgård och ät som ni hart lust till av dess [frukter]; men närma er inte detta träd; då kan ni hemfalla åt synd!

Men Djävulen kom dem att överträda detta [förbud] och orsakade så deras fall. Och Vi sade:

”Bort, alla, härifrån! Fiender skall ni vara inbördes! Under en tid skall ni ha er boning och ert uppehälle på jorden.”

[Sedan] nåddes Adam av ord från sin Herre och Han tog emot [Adams] ånger – Han är Den som går den ångerfulle till mötes, den Barmhärtige.

Ja, Vi sade: ”Bort, alla, härifrån! Men vägledning skall helt visst komma er till del, och de som följer Min vägledning skall inte känna fruktan och ingen sorg skall tynga dem.

Men de som förnekar Sanningen och påstår att Våra budskap är lögn har Elden till arvedel, och där skall de förbli till evig tid.”¹

Gud, Den Allsmäktige, uppenbarade också:

”Vi har skapat er och sedan format er; därefter sade Vi till änglarna: ”Fall ned på era ansikten inför Adam!” Och de föll ned inför honom, [alla] utom Iblis; han hörde inte till dem som föll ned på sina ansikten.

[Gud] sade: ”Vad hindrade dig från att falla ned på ditt ansikte [inför Adam] såsom Jag befalldes dig?” [Iblis] svarade: ”Jag är bättre än han; mig har du skapat av eld, men honom skapade du av lera.”

[Gud] sade: ”Ned härifrån! Det anstår dig inte att visa högfärd här. Ut! Din plats är bland de föraktade och förnedrade!”

[Iblis] sade: ”Ge mig anstånd till Dag då de [döda] skall återuppväckas.”

[Och Gud] svarade: ”Du skall vara bland dem som beviljas anstånd.”

[Iblis] sade: ”Eftersom Du har låtit mig begå ett felsteg, svär jag att jag skall lägga mig i bakhåll för dem längs Din raka väg, och jag skall ansätta dem framifrån och bakifrån, från höger och från vänster; och Du kommer att finna de flesta av dem otacksamma.”

1 Koranens Budskap 2:30-39

[Gud] sade: "Ut härifrån, föraktad och utstött! Om någon sluter sig till dig skall Jag helt visst fylla Helvetet med er alla."

[Till Adam sade Gud]: "Adam! Lev nu, du och din hustru, i denna lustgård, och ät vad ni önskar [av dess frukter]. Men kom inte nära detta träd! Annars kan ni råka i synd."

Men genom listiga antydningar lät Djävulen dem förstå något som de hade varit omedvetna om, nämligen att de var nakna. Och han sade till dem. "Er herre har förbjudet er att [komma nära] detta träd just för att hindra er att bli änglar eller [sådana] väsen som lever för evigt." Och han svor och bedyrade för dem: "Jag är en gode rådgivare [som vill ert väl]!"

Så bedrog han dem med sitt listiga tal. Och när de hade smakat av trädets [frukt] blev de medvetna om sin nakenhet och försökte skylla sig med blad från lustgården som de fäste ihop. Men då kallade deras Herre på dem: "Har Jag inte förbjudit er [att gå nära] detta träd och varnat er att Djävulen är er svurne fiende?"

De svarade: "Herre! Vi har gjort oss själva orätt. Om Du inte ger oss av Din förlåtelse och förbarmar Dig över oss så är vi helt visst [för alltid] förlorade." [Gud] sade: "Bort alla [ur Vår åsyn! Fiender skall ni vara inbördes. På jorden skall ni under en tid ha er boning och er nödtorftiga försörjning. [Och Han] sade: "Där skall ni leva och där skall ni dö och ur denna [jord] skall ni stiga fram [på nytt]."²

Vi föreställer oss när Allah bestämde Sig för att skapa Adam: Han vände sig till Sina änglar och befallde dem att fall ned på sina ansikten inför honom. Han behövde inte fråga efter deras åsikt eller be om deras råd, för Han står högt över allt det.

Allah, den Allsmäktige, berättade för dem att Han skulle skapa en ställföreträdare på jorden som skulle komma att få barn och barnbarn som skulle korrumpa jorden och spilla varandras blod.

Det är därför som änglarna sade till Allah: "Skall Du tillsätta någon som stör ordningen där och sprider sedefördärv och [till och med] utgjuter blod!"³

Det finns traditioner (hadeeth) som handlar om änglarna innan Adam blev skapad. Enligt Ibn Qatadah sades det att änglarna informerades om skapelsen av Adam och hans avkomma av Jinner som levde innan Adam.

Abdullah Ibn 'Umar sade att jinnerna hade funnits i två tusen år innan Adam och då hade de spillt varandras blod. Så därför sände Gud en armé av änglar mot dem och som drev dem ut ur havens djup.

Ibn Abi Hatim återberättade från Ali Jafar Al-Baqer att änglarna informerades om att människan skulle sprida korrupktion och spilla blod på jorden. Det har också sagts att de visste att ingen skulle skapas på jorden utan att vara korrumperad och utan att spilla blod.

Oavsett om dessa traditioner är korrekta eller inte så förstod änglarna att Gud skulle skapa en ställföreträdare på jorden. Allah, den Allsmäktige, tillkännagav att HAN skulle skapa en människa från lera, att HAN skulle forma honom och blåsa Sin ande i honom, och att änglarna sedan skulle falla ned på sina ansikten inför honom.

Abi Musa al-Asha'ari återgav att Profeten Muhammad (frid vare med honom) sade: Allah skapade Adam av en handfull sand från olika länder (områden), så Adams barn har skapats beroende på

2 Koranens Budskap 7:11-25

3 Koranens Budskap 2:30

områdets sammansättning. Därför har vi inom mänskligheten vita, röda, svarta, bruna, och gula människor, vi har goda och vi har onda, sorglöshet och bedrävelse, och det som kommer emellan dem.”⁴

Ibn Masud och andra av Profetens (frid vare med honom) följeslagare sade att Allah, den Allsmåktige, sände Jibreel⁵ till jorden för att hämta lera till Honom. Jordan sade: ”Jag söker skydd hos Allah från att du minskar min kvantitet och missformar mig.” Så Jibreel återvände utan att ta någonting. Han sade: ”Min Herre, jorden sökte skydd hos Dig och det beviljades.” Så Allah sände Mika'il i samma syfte, och jorden sökte Allah's skydd och det beviljades. Så han återvände till Allah och sade exakt det som Jibreel sagt innan honom. Så Allah sände Dödsängeln i samma syfte, och jorden sökte skydd hos Allah. Ängeln sade: ”Jag söker skydd hos Allah mot att inte utföra Hans befallning.” Så han tog lera från jordens yta och blandade det. Han tog inte allt från en och samma plats, utan han tog vit, röd och svart lera från olika platser. Dödsängels återvände till Allah med den och Allah fuktade leran tills den blev klabbig. Sedan sade Allah till änglarna:

*”Jag vill skapa en människa av lera. När Jag har format henne och andats in i henne något av Mina ande, fall då ned [alla] på era ansikten inför henne!”*⁶

Så Allah formade Adam till en människogestalt, men han förblev en lerfigur i fyrtio år. Änglarna brukade passera förbi honom. De greps av fruktan över vad de såg och Iblis var den som blev räddast. Han brukade passera förbi lerfiguren av Adam och stöta till den, och då brukade den ge ifrån sig ett ljud som av lergods. Allah berättade för oss:

*”Han skapade människan av krukmakarlera, som [krukmakaren formar sina] lerkärl:”*⁷

När tiden för inblåsandet av anden i Adam, såsom Allah beslutat, befallde Han änglarna: ”När jag andas in något av Mina ande i honom, fall då ned på era ansikten inför honom.” Allah inandades Sina ande i Adam och när den nådde hans huvud så nyste han. Änglarna sade: ”Säg: All pris tillkommer Allah.” Så Adam upprepade: ”All pris tillkommer Allah.” Allah sade till honom: ”Din Herre har skänkt dig Sin barmhärtighet.” När anden nådde hans ögon, så tittade Adam på Paradisets frukter, och när anden nådde hans mage fick Adam en aptit för mat. Han hoppa otåligt innan anden hade nått hans ben, så att han kunde äta av Paradisets frukter. Därför sade Allah:

*”Människan är av naturen en otålig varelse.”*⁸

Och sedan:

*”Därpå föll änglarna ned [inför människan], alla utom Iblis, som vägrade [att ansluta sig till dem] som föll ned [inför henne].”*⁹

Abu Hurairah återgav att Profeten Muhammad (frid vare med honom) sade: ”Allah skapade Adam från sand, efter att Han blandat leran och lämnat honom under en tid tills den blev till klabbig gytta. Och efter det så formade Allah honom. Efter det så lämnade Allah honom tills ända tills det blev som krukmakarlera. Iblis brukade passera förbi honom och säga: ”Du har skapats för ett stort syfte.” Efter det så andades Allah in något av Sin ande i honom. Det första som anden passerade in i var

4 Sahih al Bukhari

5 Jibreel är det arabiska namnet för ängel Gabriel ö.a

6 Koranens Budskap 38:71-72

7 Koranens Budskap 55:14

8 Koranens Budskap 21:37

9 Koranens Budskap 15:30-31

hans ögon och sedan hans näsa. Han nyste. Allah sade: ”Må din herre ha barmhärtighet med dig, O Adam! Gå till änglarna och hör efter vad de skulle ha sagt.” Så Adam begav sig dit och hälsade dem, de svarade genom att säga: ”Frid vare med dig, och Allah's barmhärtighet och välsignelser.” Allah sade: ”O Adam! Detta är din och dina avkommors hälsning.”¹⁰

Adams Avkomma Accepterar Allah

Allah, den Allsmäktige, uppenbarade:

”Och när din Herre låter nya släkten utgå från Adams söners länder, begär Han av dem att de skall vittna om sig själva [och frågar]: ”Är Jag inte er Herre?” [Då] svara de: ”Jo, vi vittnar [att Du är vår Herre]!” [Detta sker] för att ni [människor] inte på Uppståndelsens Dag skall säga. ”Om detta var vi inte medvetna.” Eller säga: ”Det var våra förfäder som i forna dagar tog sig för att sätta medhjälpare vid Guds sida – och vi, deras sentida efterkommande, vill Du låta oss gå under på grund av de lögner som de diktade upp?”

Så framställer Vi Budskapen fast och klart, för att de skall [inse sina felsteg] och vända om.”¹¹

Adams avkomma tillkännagav: ”Vår Herre, vi vittnar om att Du är vår Herre; vi har ingen annan Herre än Allah.

När Adam såg på dem så såg han att några var rika och andra var fattiga, han såg en del som var välproportionerade och andra som inte var det. Adam sade: ”O Allah! Jag önskar att Du gör Dina tjänare lika.” Allah svarade: ”Jag älskar att bli visad tacksamhet.”

Adam såg de som skulle bli profeter bland hans avkomma, och de var som lampor.¹²

Profetens Löfte

Allah, den Allsmäktige, förkunnade:

”Och Vi har tagit löfte av Profeterna – av dig [Muhammad] och av Noa och Abraham och Moses och Jesus, Marias son – ja, Vi tog en högtidlig försäkran av dem.”¹³

I en annan vers så befallde Allah:

”Ge dig hän av hela din själ, [du som söker sanningen,] åt den rena, ursprungliga tron, tron som Gud vid skapelsen lade ned som en naturens norm i människan – rubba ingenting i Guds skapelse! Detta är den evigt sanna tron, men de flesta människor vet ingenting [om detta].”¹⁴

En annan version av denna historia berättar att Allah tog en handfull av jordens sand och blandade i färgerna vit, svart, gul och röd. Det är anledningen till att människor föds med olika hudfärg. När Allah blandade sanden med vatten så blev det till ljudande krukmarler. Det jäste och luktade. Iblis passerade förbi och undrade vad som skulle göras av denna lera. Från denna lera så skapade Allah Adam, Han formgav honom med Sina Egna Händer och andades Sin ande in i honom. Adams kropp darrade till när livet genomsyrade honom.

”Och Vi lät de andra drunkna.”¹⁵

10 Sahih al-Bukhari

11 Koranens Budskap 7:172-174

12 “De var som lampor” att de skilde sig från resten av avkomman genom det Ljus som utstrålades från dem. ö.a

13 Koranens Budskap 33:7

14 Koranens Budskap 30:30

15 Koranens Budskap 37:82

Likheten Mellan Adam och Jesus

Allah, den Allsmäktige, förkunnade:

*"Inför Gud är Jesus till sin natur att likna vid Adam. Han skapade honom av jord och sade till honom: "Var!" och han är."*¹⁶

Innebörden Av Att Änglarna Föll Ned På Sina Ansikten

Adam öppnade sina ögon och såg att alla änglarna föll ned på sina ansikten inför honom. Alla utom en som stod en bit bort. Adam visste inte vilken typ av varelse som inte prostroterade sig inför honom och ej heller visste han vad han hette. Iblis stod bland änglarna så befallningen som gavs dem innefattade även honom, men han var inte en av dem. Han var en Jinn, och som en sådan var han även underlägsen änglarna. Vad som framstår klart är att denna prostration var för att visa respekt och betydde inte att änglarna dyrkade Adam. Att prostrotera i dyrkan är endast för Allah.

Allah, den Allsmäktige, återgav historien om Iblis vägran att prostrotera inför Adam:

"Och se, då sade din Herre till änglarna: "Jag skall skapa människan av ljudande krukmakarlera, av formbar gytta, och när Jag har format henne och andats in i henne något av Min ande, fall då ned på era ansikten inför henne!" Därpå föll änglarna ned [inför människan], alla utom Iblis, som vägrade [att ansluta sig till dem] som föll ned [inför henne].

[Gud] sade: "Iblis! Varför faller du inte ned på ditt ansikte som de andra?" [Iblis] svarade: "Jag är inte den som skall falla ned inför en människa, som Du har skapat av ljudande krukmakarlera, av formbar gytta."

*[Gud] sade: "Bort härifrån! Utstött skall du vara och [Min] förbannelse [skall följa dig] till Domens Dag!"*¹⁷

I en annan surah så berättar Allah för oss:

"Vi har skapat er och sedan format er; därefter sade Vi till änglarna: "Fall ned på era ansikten inför Adam!" och de föll ned inför honom, [alla] utom Iblis; han hörde inte till dem som föll ned på sina ansikten. [Gud] sade: "Vad hindrade dig från att falla ned på ditt ansikte [inför Adam] såsom Jag befallde dig?"

[Iblis] svarade: "jag är bättre än han; mig har Du skapat av eld, men honom skapade Du av lera."

[Gud] sade. "Ned härifrån! Det anstår dig inte att visa högfärd här. Ut! Din plats är bland de föraktade och förnedrade!"

[Iblis] sade: "ge mig anstånd till den Dag då de [döda] skall återuppväckas."

*[Och Gud] svarade: "Du skall vara bland dem som beviljas anstånd."*¹⁸

Ibn Jarir återgav att Muhammad Ibn Sirin sade att den förste som resonerade sig fram till en slutsats var Iblis och att solen och månen inte skulle ha dyrkats om det inte var för denna metod.

Detta betydde att Iblis försökte jämföra sig med Adam. Han ansåg att han var mer värd än Adam. Därför avstod han från att prostrotera även fast Allah hade befallt honom att göra det, precis som han hade befallt änglarna.

Om vi gör en jämförelse så kan vi se att Iblis är fåfång. För sannerligen så är lera bättre än eld

16 Koranens Budskap 3:59

17 Koranens Budskap 15:28-35

18 Koranens Budskap 7:11-15

eftersom man i lera kan finna lugn, mildhet, uthållighet och tillväxt; medan man i elden endast kan finna oaktsamhet, obetydlighet, hast och förbränning.

Iblis försökte förgäves att rättfärdiga sin vägran:

”Han sade: ”Skall jag falla ned inför den som Du har skapat av lera?” [Och] han fortsatte: ”Denne som Du har satt högre än mig – om Du vill ge mig uppskov till Uppståndelsens Dag, svär jag att jag skall förmå hans avkomma att blint lyda mig, alla utom ett fåtal!”¹⁹

Adam följde det som hände runt omkring honom och han fylldes av en känsla av kärlek, fruktan och häpnad. Djup kärlek till Allah som hade skapat och ärat honom och befallt Sina änglar att prostera sig inför honom. Fruktan för Skaparens Vrede när Han uteslöt Iblis från Sin Nåd. Adam förvånades av denne varelse. Iblis som avskydde honom utan att ens känna honom och som ansåg sig bättre än Adam utan att bevisa att han var mer värdig. Vilken konstig varelse Iblis var, och hur underlig var inte hans ursäkt för att inte prostera sig!

Han föreställde sig att eld är bättre än lera, men varifrån fick han en sådan idé? Innehavandet av sådan kunskap var exklusivt för Allah som skapat elden och leran och som visste vilken av de två som var bäst.

Genom den dialog som skedde mellan Allah och Iblis så förstod Adam att Iblis var en varelse som karakteriserades av slughet och otacksamhet. Han visste då att Iblis var hans eviga fiende. Han blev mycket förvånad över Iblis fräckhet och Allah's tålmod. Direkt efter sin skapelse så bevittnade Adam den stora frihet som Allah ger till Sina bemyndigande varelser.

Allah visste att Iblis inte skulle lyda Honom i att prostera sig inför Adam. Allah kunde ha förintat honom eller förvandlat honom till en hög med sand eller tystat hans vägran. Men Allah ger sina bemyndigande varelser en sådan stor frihet att de till och med kan vägra att utföra Hans befallningar. Han skänker dem friheten att förneka, friheten att inte lyda, ja, till och med friheten att inte hålla med honom. Hans Herravälde försvagas inte av att förnekarna ej tror på honom och ej heller så växer hans herravälde av att många tror på Honom. Tvärtom, förnekarna kommer att förlora och de troende kommer att vinna, men Allah står högt över allt detta.

Det fanns många traditioner om Iblis under Profeten Muhammads (frid vare med honom) tid. Ibn Masud, ibn Abbaas och en grupp av Profeten Muhammads (frid vare med honom) följeslagare sade att Iblis hade varit änglarnas överhuvud i den världsliga himlen. Ibn Abbas sade i en tradition att hans namn hade varit Azazil och i en annan tradition sade han att hans namn hade varit Al-Harith. Ibn Abbaas sade också att Iblis var en jinn och att en gång så hade de varit Paradisets väktare, där Iblis hade varit den mest ärade, lärda och ödmjuka bland dem. En annan tradition säger att han hade varit en av de fyra berömda innehavarna av vingar (änglar), innan Allah förvandlade honom till den förkastade Satan.

Allah återger Iblis olydnad i ett annat kapitel:

”Din Herre sade till änglarna: ”Jag vill skapa en människa av lera. När Jag har format henne och andats in i henne något av Min ande, fall då ned [alla] på era ansikten inför henne!” Därpå föll änglarna ned på sina ansikten, alla utom Iblis som [vägrade] av högmod och blev en av dem som förnekar sanningen.”

”[Gud] sade: Detta är sanningen – och, vid Mitt sanna ord, - Jag skall fylla helvetet med dig och de människor som följer dig, alla tillsammans!”²⁰

19 Koranens Budskap 17:61-62

20 Koranens Budskap 38:71-85

Orsaken till Adams Skapelse

Efter denna lektion om frihet så lärde sig Adam någonting annat. Han lärde sig om kunskap. Adam insåg att Iblis var ondskans symbol i universum och att änglarna var godhetens symbol. Men han visst ännu ingenting om sig själv. Då fick Allah Adam att förstå sin sanna identitet och orsaken till att han skapades, och också hemligheten bakom hans prisande. Allah, den upphöjde, sade:

”Och han gav Adam kunskap om alla tings namn.”²¹

Adams Inläring

Allah, den Allsmäktige, gav Adam makten och kunskapen om att veta tingens ursprung och att namnge dem; det där är en fågel, det där är en stjärna, det där är ett träd och så vidare. Och i Adam så planterade Allah en omätlig lust för och kärlek till kunskap och en önskan och ett begär att efterlämna kunskap till sina barn. Detta var orsaken till hans skapelse och hemligheten bakom hans glorifiering. Efter det att Adam lärt sig alla tingens namn, tillsammans med deras tillbehör och användningsområden så visade Allah dem för änglarna och sade:

”Nämn deras namn för Mig, om det är som ni har sagt.”²²

Änglarna erkände sin oförmåga:

”Stor är Du i Din härlighet! Vi äger ingen annan kunskap än den som Du har gett oss. Du är den Allvetande, den Vise.”²³

Allah, den Allsmäktige, vände Sig då till Adam:

*”Adam! Nämn deras namn för dem.” Och när [Adam] hade nämnt namnen för dem, sade [Gud]:
”Jag sade er ju att Jag känner allt som är dolt i himlarna och på jorden och att Jag vet vad ni kan säga öppet och vad ni håller hemligt.”²⁴*

Allah ville visa dem att Han kände till deras förvåning när Han hade berättat för dem om skapandet av Adam och att Han även var medveten om den förvirring som de ej hade visat, och om det som Iblis dolt av sin olydnad och otacksamhet.

Änglarna insåg att Adam var varelsen som visste det som de ej visste och att hans kapacitet att lära sig var hans noblaste kvalitet. Hans kunskap inkluderade kunskapen om Skaparen som vi kallar tro eller Islam, såväl som kunskapen han skulle komma att behöva för att bebo och behärska jorden. Och det gäller alla former av världslig kunskap som räknas in inom detta.

Adam visste alla tingens namn. Ibland så pratade han med änglarna, men de var upptagna med att dyrka Allah. Så därför kände sig Adam ensam. En dag sov han, och när han vaknade så fann han en kvinna nära sig, som såg på hans ansikte med vackra ögon fulla av ömhet. Änglarna frågade om hennes namn och han svarade: ”Hawa (Eva).” (betyder livgivande). De frågade. ”Varför kallade du henne för Hawa?” Han svarade: ”Eftersom hon skapades av mig och jag är en levande varelse:”

21 Koranens Budskap 2:31

22 Koranens Budskap 2:31

23 Koranens Budskap 2:32

24 Koranens Budskap 2:33

Adam Ser Hawa

Ibn Abbaas och en grupp av Profeten Muhammads (frid vare med honom) följeslagare återberättade att när Iblis skickades ut från paradiset och Adam var inhyt där, så var Adam ensam och utan någon partner som kunde ge honom lugn och ro. Han sov under en tid och när han vaknade så såg han en kvinna som Allah hade skapat av hans revben. Så han frågade henne: "Vem är du?" Hon svarade: "En kvinna". Han frågade: "Varför har du skapats?" Hon sade: "Så att du kan finna ro hos mig." Änglarna, som försökte finna ut omfattningen av hans kunskap, frågade: "Vad heter hon, O Adam?" Han svarade: "Hawa". De frågade: "Varför fick hon det namnet?" Han svarade: "För att hon skapades från något levande."

Skapandet av Hawa

Muhammad Ibn Ishaq och Ibn Abbas återgav att Hawa skapades från det kortaste av Adams vänstra revben under tiden som han sov, och efter ett tag så kläddes hon med kött. Det är därför som Allah, den Allsmäktige, sade:

*"Människor! Frukta er Herre som har skapat er av en enda varelse och av denna har skapat dess make och låtit dessa två [föröka sig] och sprida sig [över jorden] i väldiga skaror av män och kvinnor."*²⁵

Allah sade också:

*"Det är Han som har skapat er ur en enda varelse och som av denna skapade dess make, så att [mannen] kan finna ro hos [sin hustru]."*²⁶

Inrättandet Av Den Islamiska Hälsningen

Abu Hurairah återgav att Profeten Muhammad (frid vare med honom) sade: "O Muslimer! Jag uppmanar er att vara varsamma med kvinnorna, för de är skapade av ett revben, och den mest böjda delen av ett revben är dess topp. Om du försöker räta ut det så kommer du att bryta av det och om du lämnar det som det är så kommer det att förbli böjt, så jag uppmanar er att värna om kvinnorna."²⁷

Allah sade åt Adam att vistas i Paradiset:

*"Adam! Tag du och din hustru, er boning i denna lustgård och ät som ni har lust till av dess [frukter]; men närma er inte detta träd; då kan ni hemfalla åt synd."*²⁸

Platsen för Adam och Hawa Lustgård

Platsen för denna Lustgård är inte känd för oss. Koranen uppenbarade inte detta, och kommentatorerna hade fem olika åsikter. En del sade att det var vår tillflykts Paradis och att dess plats var himlen. Andra höll inte med om denna åsikt. De ansåg att om det skulle vara den Lustgården så skulle Iblis ha förbjudits att vara där och olydnad skulle även det ha varit förbjudet. Andra ansåg att det var en speciell Lustgård skapad för just Adam och Hawa. En fjärde grupp sade att det var en Lustgård på jorden men som var lokaliserad på en hög plats. En annan grupp kommentator accepterade vad som stod i Koranen utan att fråga sig var denna Lustgård fanns. Vi

25 Koranens Budskap 4:1

26 Koranens Budskap 7:189

27 Sahih al-Bukhari

28 Koranens Budskap 2:35

håller med den sistnämnda gruppen eftersom det vi lär oss från vetenskapen av var den är belägen inte på långa vägar kan mätas med det som vi lär oss av det som ägde rum där.

Allah's Varning till Adam och Hawa

Adam och Hawa var i Paradiset och där hade de alla människors drömtillvaro. Allah tillät dem att närma sig och dra nytta av allt där förutom när det gällde ett träd, som kan ha varit Smärtans Träd eller Kunskapens Träd. Allah förbjöd dem endast detta i Paradiset.

*”Men närma er inte detta träd; då kan ni hemfalla åt synd.”*²⁹

Adams Svaghet

Adam och Hawa förstod att de var förbjudna att äta frukten av det trädet. Men Adam var en människa och människan har en förmåga att glömma. Hans hjärta ändras och hans vilja försvagas. Iblis samlade all den avundsjuka som fanns inom honom och drog fördel av Adams mänsklighet för att utnyttja honom. Han började att viska till honom dag efter dag, lockande honom: ”Skall jag leda sig till Odödlighetens Träd och det Eviga Konungadömet?” Han sade till dem:

*”Er Herre har förbjudit er [att komma nära] detta träd just för att hindra er att bli änglar eller [sådana] väsen som lever för evigt.” Och han svor och bedyrade för dem: ”Jag är er gode rådgivare [som vill er väl]!”*³⁰

Adam frågade sig själv: ”Vad kommer att hända om jag äter från detta träd? Det kan ju faktiskt vara Odödlighetens Träd.” Hans dröm var att leva för evigt i Paradisets rena harmlöshet. Åren gick och Adam och Hawas tankar vandrade hela tiden till detta träd. Så en dag bestämde de sig för att äta av dess frukt. De glömde bort att Allah hade varnat dem för att närma sig detta träd och att Iblis var deras svurne fiende. Adam sträckte ut sin hand, plockade en av dess frukter, och erbjöd den till Hawa. De åt båda två av det förbjudna trädet.

Allah, den Allsmäktige, berättar för oss: *”Så bedrog han dem med sitt listiga tal.”*³¹

Allah sade: *”Adam bröt [alltså] mot sin Herres befallning och slog in på en förbjuden väg.”*³²

Enligt det Gamla testamentet så frestades Hawa av ormen så att hon åt av det förbjudna trädet. Hon åt på grund av ormens ord och gav lite till Adam. I det ögonblicket öppnades deras ögon för det faktum att de båda var nakna, och de använde fikonsträdets löv för att skylla sig. Wahb ibn Munbah sade att innan deras synd så bestod deras klädnad av ljus som täckte deras intima delar. Denna berättelse i det Gamla Testamentet är förfalskning och bedrägeri. Allah, den Allsmäktige, har uppenbarat:

*”Barn av Adam! Låt inte Djävulen fresta er så som han [frestade] er stamfäder och er stammoder och blev orsak till deras förvisning ur Paradiset, när han berövade dem deras dräkt [av oskuld] och gjorde dem medvetna om sin nakenhet. Han och hans anhang lurar [nu] på er där ni inte kan se dem. Vi har gett de, som inte är troende onda krafter som beskyddare.”*³³

29 Koranens Budskap 2:35

30 Koranens Budskap 7:20-21

31 Koranens Budskap 7:22

32 Koranens Budskap 20:121

33 Koranens Budskap 7:27

Adam hade knappt slutat att äta när han kände sitt hjärta dra ihop sig, och han fylldes av smärta, bedrövelse och skam. Den omgivande atmosfären hade ändrats och den inre musiken stoppats. Han upptäckte att han och hans hustru var nakna, så de började båda att samla löv från träden för att täcka sig med.

Den Förkortade Berättelsen om Adam och Allah's Löfte

Allah, den Allsmäktige, riktar Sig till Adam:

”Har Jag inte förbjudit er [att gå nära] detta träd och varnat er att Djävulen är er svurne fiende?” De svarade: ”Herre! Vi har gjort oss själva orätt. Om Du inte ger oss Din förlåtelse och förbarmar Dig över oss är vi helt visst [för alltid] förlorade.” [Gud] sade: ”Bort alla [ur Vår åsyn]! Fiender skall ni vara inbördes. På jorden skall ni under en tid ha er boning och er nödtorftiga försörjning.” [Och Han] sade: ”Där skall ni leva och där skall ni dö och ur denna [jord] skall ni kallas att stiga fram [på nytt].”³⁴

Igen så finns det gamla berättelser om dessa händelser. Al Hafez Ibn Asaker återgav att Allah befallde två änglar att föra bort Adam från Hans heliga närhet. Så Jibreel tog bort kronan från hans huvud och Mikael tog bort diademmet från hans panna. Adam tänkte att hans straff hade påskyndats och han kröp ihop och ropade; ”Förlåtelse! Förlåtelse!” så Allah frågade: ”Flyr du från Mig?” Adam svarade: ”Nej min Herre, men jag skäms.” Abdul Rahman Ibn Amru Al-Awza'iy sade att Adam tillbringade 100 år i Paradiset. I en annan berättelse sades det att han var där i 60 år. Ibn Asaker berättade att Adam grät i 60 år över förlusten av Paradiset och i 70 år för sitt misstag, och han grät i ytterligare 70 år när hans son blev mördad. De lämnade Paradiset och steg ned på jorden. Adam var bedrövad och Hawa grät. Allah accepterade deras ånger eftersom den var uppriktig och Han berättade för dem att jorden skulle vara deras rike och ursprung där de skulle leva och dö och från vilken de skulle komma på Domens Dag.

Allah, den Allsmäktige, berättade om denna tredje lektion som Adam lärde sig i Paradiset:

”[En gång i tiden] förmanade och varnade Vi Adam, men han glömde [snart Våra ord]; och Vi fann hos honom ingen fasthet i föresatsen. När Vi befallde änglarna att falla ned på sina ansikten inför Adam lydde de [alla] utom Iblis; han vägrade. Vi sade då: ”Adam! Denne är din och din hustrus fiende; [var på din vakt] så att han inte [blir orsak till] er förvisning från lustgården och orsakar er elände. Här skall du aldrig uppleva hunger och aldrig känna dig naken och här skall du aldrig plågas av törst eller av solens hetta.

Men Djävulen viskade till honom och sade: ”Adam! Skall jag leda dig till det eviga livets träd och till ett rike som aldrig kommer att gå under?” Och de åt båda av dess [frukt] och blev på detta sätt medvetna om sin nakenhet och de försökte skylla sig med hopfästade blad från lustgården. Adam bröt [alltså] mot sin Herres befallning och slog in på en förbjuden väg. [Efter en tid] utsåg hans Herre honom att [åter] få erfara Hans nåd och tog emot hans ånger och gav honom vägledning. [Men i lustgården] sade Han: ”Ned härifrån, båda! Ni skall alla, [ni och era efterkommande, ha er boning på jorden och] vara varandras fiender! Men om ni nås av Min vägledning – och ni kommer att nås av den – skall den som följer Min vägledning inte inte gå vilse och han skall besparas lidande [i det Kommande Livet]. Men den som vänder ryggen åt Mig [och Mina Budskap] skall få ett eländigt liv och på Uppståndelsens Dag skall vi låta honom stiga fram blind.” Och han skall säga: ”Herre! Varför har Du låtit mig stiga fram blind [i denna församling]? [På jorden] var jag seende.” [Gud skall] svara: ”Liksom du, när du fick lyssna till Våra Budskap [på jorden, skyndade dig att] glömma dem, är du [nu blind och] överlämnad åt glömskan.” detta är den lön som Vi ger den som förslösar [sin själ] och inte tror på sin Herres Budskap; straffet i det Kommande Livet skall med visshet bli hårdare och vara längre.”³⁵

34 Koranens Budskap 7:22-25

35 Koranens Budskap 20:115-127

Kommentar: Varför Adam och Hawa Nedsteg (på jorden)

En del människor tror att anledningen till att människan inte bor i Paradiset är att Adam var olydig och om det inte hade varit för denna synd, så skulle vi alla ha varit där hela tiden. Detta är barnsliga fantasier eftersom när Allah ville skapa Adam, så sade Han till änglarna: *"Jag skall göra en ställföreträdare på jorden."* Han sade inte: *"Jag skall göra en ställföreträdare i Paradiset."*

Adams nedstigande på jorden var med andra ord inte en form av degradering utan den var snarare fylld av värdighet. Allah visste att Adam och Hawa skulle äta från trädet och stiga ned på jorden. Han visste att Satan skulle utnyttja deras oskuldsfullhet. Den erfarenheten var grundläggande för deras liv på jorden; det var en hörnsten i deras ställföreträdande. Det var menat att lära Adam, Hawa och deras avkomma att det var Satan som hade orsakat deras uteslutning från Paradiset och att vägen till Paradiset endast kan nås genom lydnad till Allah och fiendskap mot Satan.

Kommentar: Adams Fria Vilja

Kan man påstå att det var förutbestämt att Adam och resten av mänskligheten skulle hemfalla åt synd, förskjutna från Paradiset och nedsända till jorden? Faktum är att denna föreställning är lika naiv som den förra.

Adam hade en fri vilja och han fick ta konsekvenserna av sitt handlande. Han visade olydnad genom att äta av den förbjudna frukten så Allah försköt honom från Paradiset. Hans olydnad förnekar inte hans olydnad, tvärtom så är det en följd av det.

Sanningen är att Allah visste vad som skulle komma att hända, eftersom Han alltid vet vad som kommer att hända innan det har hänt. Men Allah tvingar inte saker att hända. Han skänker friheten att välja till Sina mänskliga varelser. På detta grundar Han sin överlägsna Visdom i att befolka jorden, etablerandet av ställföreträdare och så vidare.

Adam förstod sin tredje lektion. Han visste nu att Iblis var hans fiende, orsaken bakom Adams förlust av privilegiet att leva i Paradiset, och orsaken till hans förtvivlan. Han visste också att Allah straffar olydnad och att till Paradiset måste gå genom underkastelse för Hans Vilja. Och han lärde sig från Allah att be om förlåtelse. Allah accepterade Adams ånger och förlät honom. Han sände honom sedan till jorden som Sin första Budbärare.

Drabbningen Mellan Adam och Musa (Moses) – Hadeeth

Abu Hurairah återgav att Allah's Budbärare (frid vare med honom) sade: "Adam och Musa tvistade med varandra. Musa sade till Adam: 'Din synd försköt dig från Paradiset.' Adam sade: 'Du är Musa, som Allah valde till Sin Budbärare och till vilken Allah talade direkt. Ändå så klandrar du mig för något som var skrivet för mig även innan jag skapades?' Allah's Budbärare sade två gånger efter varandra: 'Så Adam utklassade Musa.'³⁶

Även Umar Ibn Al Khattab återgav att Profeten Muhammad (frid vare med honom) sade: "Musa sade: 'Min Herre! Kan jag få träffa Adam som försköt oss och sig själv från Paradiset?' Så Allah gjorde så att han kunde träffa Adam, och han sade: 'Är du Adam?' Adam sade: 'Ja.' Och han sade: 'Är du den i vilken Allah andades Sin ande, och inför vilken Han befallde alla änglar att prostera sig, och till vilken Han lärde alla tingens namn?' Adam svarade: 'Ja.' Så Musa sade: 'Varför försköt du oss och dig själv från Paradiset?' Adam sade: 'Vem är du?' Musa sade: 'Jag är Musa.' Adam sade: 'Så du är Musa, Profeten till Israels barn. Är du den till vilken Allah talade direkt?' Musa sade: 'Ja.' Adam sade: 'Varför klandrar du mig för något som Allah har förutbestämt?' Så Allah's Budbärare sade två gånger efter varandra: 'Så Adam utklassade Musa.'³⁷

36 Sahih al-Bukhari

37 Sahih al-Bukhari

Olika Åsikter Angående Var Adam och Hawa Nedsteg [till Jorden]

Det finns många traditioner som rör platsen för Adams nedstigande på jorden. Ibn Abi hatim återgav att Ibn Abbaas sade: ”Adam nedsteg vid 'Dihna' mellan Mecka och Ta'if.” Al-Hassan sade att Adam nedsteg i Indien och att Hawa nedsteg i Jeddah (Saudiarabien) Iblis i Bodistiman (Irak, och ormen i Ashahan (Iran). Detta återgavs även av Ibn Hatim.

Ass'ady återgav att Adam nedsteg med den Svarta Stenen (en stor svart sten som är fäst på Ka'bas vägg i Mecka, och som sägs ha kommit från Paradiset) i Indien, och han hade med sig en näve av frön från Paradiset. Han sådde dem i Indien och de blev till muskotträdet som växer där. Ibn Umar sade att Adam nedsteg på As-Safa och Hawa på Al-Marwa (namnen på två berg i närheten av det Heliga Huset i Mecka. En del av ritualerna under pilgrimsfärden inkluderar är att man skyndar mellan dessa två kullar för att påminnas om Hagars sökande efter vatten). Detta återgavs även av Ibn Hatim. Abdul Razzaq återgav att Abu Musa Al-Ash'ari sade att när Allah beordrade Adam att nedstiga från Paradiset till jorden, så lärde Han honom alla hantverk och Han försåg honom även med Paradisets skördar.

Abu Hurairah återgav att Profeten Muhammad (frid vare med honom) sade: ”Den bästa dagen över vilken solen har gått upp är Fredagen. På denna dag så skapades Adam, och på denna dagen så nedsteg han till jorden.”³⁸

Adams Liv på Jorden

Adam visste att han sade farväl till friden när han lämnade Paradiset. På jorden skulle han vara tvungen att bemöta konflikter och kamp. Så fort en kamp slutat så började en annan. Han fick också slita för att klara sig. Han var tvungen att skydda sig med kläder och vapen och att skydda sin hustru och sina barn från de vilda odjuret.

Till råga på allt så var han tvungen att kämpa mot ondskan själv. Satan, orsaken till att han försköts från Paradiset, fortsatte att försöka lura honom och hans barn i ett försök att få dem kastade i den Eviga Elden. Kampen mellan det goda och det onda är ständigt pågående, men de som följer Allah's vägledning har ingenting att frukta medan de som inte lyder Allah och följer Iblis kommer att fördömas tillsammans med honom.

Adam förstod allt detta, och med kunskapen om denna kamp så började han sitt liv på jorden. Det gjorde honom orolig att han var jordens herre och att det var han som var tvungen att få den att ge avkastning. Han var den som var tvungen att bevara, odla, bygga, och befolka jorden. Han var också den som skulle avla och uppfostra barn som skulle förändra och utveckla jorden.

De Första Fyra Barnen

Kulmen på den jordiska välsignelsen kom när Adam och Hawa såg sina första barn födas. Det var tvillingar. Adam var en hängiven far och Hawa en kärleksfull mor. Tvillingarna var Qabil (Kain) och hans syster. Senare så födde Hawa ett andra par tvillingar, Habil (Abel) och hans syster. Familjen njöt av jordens förmåner och frukter som kom från deras Herre. Barnen växte upp till att bli friska och starka ynglingar. Qabil brukade jorden medan Habil födde upp boskap.

Qabils Olydnad

Till slut kom den tid då båda ynglingarna längtade efter att ha en livspartner. Detta var en del av Allah's plan för mänskligheten, att föröka sig och bilda nationer med olika kulturer och färger. Allah

38 Sahih al-Bukhari

uppenbarade för Adam att han skulle gifta varje son med tvillingsystemen av den andre sonen. Adam instruerade sina barn i enlighet med Allahs befallning, men Qabil var missnöjd med den partner som valdes åt honom, eftersom Habils tvillingsyster inte var lika vacker som hans egen.

Kommentar: Qabils Olydnad

Det framgår här att sedan tidernas början så har den fysiska skönheten varit en faktor när det gäller attraktionen mellan män och kvinnor. Denna attraktion fick Qabil att känna avund mot sin bror Habil. Han satte sig upp mot Allah's befallning genom att vägra att acceptera sin faders råd.

Vid en första anblick så kan Qabil olydnad verka konstig, men vi måste komma ihåg att även fastän människan har en ren natur så är den ändå tudelad. Med andra ord så har han både goda och onda kvalitéer. Han kan bli girig, lysten, dominerande, självisk, och även destruktiv. Människan är därför kapabel att söka själv-förnöjelse även fast det leder till misslyckanden i detta liv och i det Efterkommande. Vägen till godhet ligger i undertryckandet av ondskan inom honom, att kontrollera sina onda tankar och gärningar och i praktiserandet av återhållsamhet i sina begär och handlingar. Hans belöning blir då denna och Nästa värld's glädjen och behag. Så Allah prövar oss genom vår tudelade natur.

Qabils Avundsjuka Gentemot Habil

Adam befann sig i ett dilemma. Han ville ha lugn och ro inom familjen, så han bad till Allah för hjälp. Allah befallde att var och en av sönerna skulle ge ett offer, och den som offret accepterades av skulle ha rätten på sin sida. Habil offrade sin bästa kamel medan Qabil offrade sitt sämsta spannmål. Hans offer accepterades inte av Allah på grund av hans olydnad mot sin far och på grund av hans hyckleri i sitt offer. Detta gjorde Qabil ännu mer rasande. När han insåg att hoppet om att gifta sig med sin egna vackra syster försvann, så hotade han sin bror. ”Jag skall döda dig! Jag vägrar att se dig lycklig medan jag förblir olycklig!”

Habil, som kände medlidande för sin bror, svarade: ”Det skulle vara bättre för dig, min bror, att söka efter orsaken till din olycka och sedan vandra på fridens väg. Allah accepterar bara gärningarna från de som fruktar och tjänar Honom, inte från de som förnekar Hans befallningar.”

Det Första Dödsfallet

Habil var intelligent, hörsam och alltid villig att lyda Allah's befallningar. Detta stod i skarp kontrast till hans bror som var arrogant, självisk och ohörsam mot sin Herre. Habil fruktade inte sin brors hot, men han ville heller inte att hans bror skulle fara illa. Allah hade välsignat Habil med ömhet och renhet. Med hopp om att lugna det raseri som sjöd inom sin bror så sade Habil: ”Min bror, du avviker från den rätta vägen och dina beslut är syndfulla. Det är bättre om du vänder dig till Allah i ånger och glömmet bort ditt dumma hot. Men om du inte gör detta så kommer jag överlämna ärendet i Allah's Händer. Det är endast du som kommer att bära bördan av din synd, för Elden är missdådarnas belöning.”

Denna vädjan från Habil gjorde inte det minsta för att minska det hat som fanns i Qabils hjärta, och han visade heller ingen fruktan för Allah's straff. Han struntade till och med i att de var en familj. Qabil slog sin bror med en sten som dödade honom omedelbart. Detta var det första dödsfallet och den första brottsliga handling som människan gjorde på jorden. När tiden gick och Habil inte kom hem så begav sig Adam iväg för att söka efter honom, men det fanns inga spår efter hans älskade son. Han frågade Qabil om han visste var Habil hade varit. Qabil svarade oförsäkämt att han varken var Habil övervakare eller beskyddare. I och med dessa ord så förstod hans far att Habil var död och Adam fylldes av sorg.

Den Första Begravningen

Under tiden så visste inte Qabil vad han skulle göra med sin brors lik. Han bar liket på sin rygg och vandrade från plats till plats för att försöka gömma det. Hans ilska hade nu lagt sig och hans medvetande fylldes av skuld. Han tröttnade under bördans tyngd och liket hade börjat att lukta. Som en barmhärtighet, och för att visa att man kunde återfå värdigheten även efter döden. Så sände Allah två korpar som började att slåss, vilket orsakade den ene korpens död. Den segrande korpen använde sin näbb och sina klor för att gräva ett hål i marken, rullade sedan ner sitt offer i det, och fyllde sedan hålet med sand.

När Qabil såg detta så fylldes han med skam och samvetsqual. ”Ve mig!” ropade han. ”Jag var oförmögen att göra det som denna korp har gjort, att gömma min broders lik.” Qabil begravnade sedan sin bror. Detta var även människans första begravning.

Allah, den Allsmäktige, uppenbarade:

”Låt dem höra berättelsen om Adams två söner, så som allt verkligen gick till – de bar fram var sitt offer [till Gud] och den enes [offer] togs nådigt emot men inte den andres. [Denne] sade: 'Jag svär att jag skall döda dig.' [Och brodern] svarade: 'Gud tar inte emot offer av andra än dem som fruktar honom. Även om du lyfter din hand för att döda mig, skall jag inte lyfta min hand mot dig; jag fruktar Gud, världarnas Herre. Men jag vill att du skall bära min synd i tillägg till din egen synd, och att Elden skall vara din arvedel; sådan är de orättfärdigas lön.' Men den andre, driven av sin [hetsiga] natur, tvekade inte inför brodersmordet, och han dödade honom och blev så en av förlorarna. Och Gud sände en korp, som krafsade i jorden och visade honom hur han kunde dölja broderns nakna kropp. [Och] han utropade: 'Har jag, eländige stackare, blivit så svag att jag inte kan göra som denne korp och dölja min broders lik?' Och han greps av ånger.”³⁹

Det Första Mordet – från Olika Hadeeth

Ibn Abbaas, Ibn Masud och en grupp av Profeten Muhammads (frid vare med honom) följeslagare återgav att blandäktenskap mellan mannen från en graviditet med kvinnan från en annan praktiserades bland Adams barn. Habil ville gifta sig med Qabils syster, men Qabil ville ha henne för sig själv, eftersom hon var mycket vacker. Adam befallde honom att ge henne i äktenskap till sin bror men han vägrade. Så Adam befallde att de båda skulle skänka ett offer, och sedan begav han sig till Mecka för att genomföra pilgrimsfärden. Efter det att Adam givit sig av så frambringade de sina offer. Habil offrade ett fett lamm, för han var en fåraherde, medan Qabil offrade en knippe av sin värsta säd. En eld sänkte sig ned och uppslukade Habil offergåva, men lämnade Qabil orörd. Så han blev arg och sade: 'Jag skall döda dig så att du inte kan gifta dig med min syster.' Habil svarade: 'Allah accepterar bara från de som fruktar honom.'

Enligt Abu Ja'afar al-Baqer så såg Adam deras offer och han var säker på att Habils offer skulle accepteras. Qabil klagade till Adam och menade att accepterandet av Habils offer berodde på Adams bön för Habil och att han inte hade gjort samma bön för honom, så han lovade sin far att han skulle göra upp med sin bror. En kväll så hade Habil inte kommit hem efter att ha sett efter sin flock, så Adam skickade Qabil för att se efter vad som hade hänt. När an hittade honom så stirrade han på honom och sade: 'Ditt [offer] accepterades men inte mitt.' Habil svarade: 'Allah accepterar bara från de som fruktar Honom.' Qabil blev arg när han hörde detta och slog ihjäl Habil med en bit järn som han hade med sig. I en annan version så berättas det att han dödade Habil genom att slå honom i huvudet med en sten medan han sov.

Adam Predikar till Sina Barn

39 Koranens Budskap 5:27-31

Adam var slagen av sorg över förlusten av sina båda söner. Den ena var död och den andra hade Djävulen vunnit över till sin sida. Adam bad för sin son och återvände sedan till sina jordiska sysslor eftersom han var tvungen att slita för sitt uppehälle. Samtidigt var han en Profet som gav råd åt sina barn och barnbarn. Han berättade för dem om Allah och uppmanade dem att tro på Honom. Han berättade för dem om Iblis och varnade dem genom att hänvisa till sin egen erfarenhet med djävulen, och om hur djävulen hade frestat Qabil att döda sin bror.

Adams Efterträdare: Set

Åren gick och Adam blev gammal och hans barn spred sig över hela jorden. Muhammad Ibn Ishaaq återgav att när Adams död närmade sig, så utsåg han sin son Set till att bli hans efterträdare och lärde honom dagens timmar och de lämpliga handlingar av dyrkan som hörde till dem. Han berättade också om den Översvämning som skulle komma. Abu Dharr återgav att Profeten Muhammad (frid vare med honom) sade: ”Allah sände ned 104 psalmer, varav 50 sändes till Set:”

Adams Död

Abdullah Ibn Al Imam Ahmad Ibn Hanbal återgav att Ubai Ibn Kab sade: ”När Adams död närmade sig, sade han till sina barn: 'O Mina barn, jag känner sannerligen en aptit för Paradisets frukter.'”

Så de begav sig av för att leta efter det som Adam bett om. De mötte änglarna, som hade med sig hans svepning och det som han skulle balsameras med. De sade till dem: ”O Adams Barn, vad letar ni efter, vad vill ni och vart är ni på väg?” De svarade: ”Vår far är sjuk och han längtar efter Paradisets frukter.” Änglarna sade till dem: ”Gå tillbaka, för er far kommer snart att möta sitt slut.” Så de återvände (tillsammans med änglarna) och när Eva såg dem så kände hon igen dem. Hon försökte gömma sig bakom Adam, Han sade till henne: ”Lämna mig ifred. Jag kom före dig; kom inte emellan mig och min Herres änglar.” Så de tog hans själ, balsamerade och svepte honom, grävde graven och lade honom i den. De bad över honom och lade honom i graven medan de sade. ”O Adams Barn, detta skall vara er tradition vid dödsfall.”

Innan sin död så försäkrade Adam för sina barn att Allah inte skulle överge människan på jorden, utan att Han skulle skicka Sina Profeter för att vägleda dem. Profeterna skulle ha olika namn, särdrag och mirakel, men de skulle alla ha en sak gemensamt; kallelsen till att dyrka endast Allah. Detta var Adams arv till sina barn. Adam slutade sitt tal och slöt ögonen. Sedan kom änglarna in i rummet och omgav honom. När han kände igen Dödsängeln bland dem så log han fridfullt i sitt hjärta.

Adams Efterträdare

Efter Adams död så tog hans son Set över profetskapets ansvar, enligt en tradition som återgetts av Abu Dharr. Abu Dharr återgav att Profeten Muhammad (frid vare med honom) sade. ”Allah sände ned ett hundra fyra psalmer, vara femtio sändes ned till Set.”⁴⁰

När döden närmade sig för Set så efterträddes han av sin son Idris. Han i sin tur efterträddes av sin son Kenan som efterträddes av Mahalalel. Perserna påstår att han var De Sju Områdenas Kung, att han var den förste som högg ned träd för att bygga stora städer och fort och att han byggde Babylons städer. När han dog så togs hans plikter över av hans son Jered, som på sin dödsbädd gav dem till sin son Hanok, som enligt majoriteten av de lärda är Idris.

40 Sahih al-Bukhari

I Guds, den Nåderikes, Den Barmhärtinges Namn

PROFETEN IDRIS (HANOK)

Allah prisade Idris och beskrev honom som en Profet och att han var en sanningens man:

”Och Minns [vad] denna Skrift har att säga om Idris. Han var en man av sanning, en profet, och Vi upphöjde honom till en hög värdighet.”⁴¹

Hans Födsel och Inläring

Idris föddes och växte upp i Babylon där han följde Profeten Adams och hans son Set's läror och religion. Idris var femte generationen efter Adam. Han manade folket att återvända till sina förfäders religion, men det var endast ett fåtal som lyssnade på honom. Majoriteten vände sig bort från honom.

Profeten Idris och hans följeslagare övergav Babylon för Egypten. Där fortsatte han med sitt uppdrag, att kalla folk till det som var rätt och riktigt, att lära dem vissa böner, att instruera dem att fasta på vissa dagar och att ge en del av deras egendom till de fattiga.

Visa Uttalanden av Profeten Idris (Hanok)

Han var den förste av Adams Barn att få profetskap efter Adam och Set. Det sägs att han var den förste som uppfann skrivandets grundläggande konst. En del av hans visa uttalanden är:

”Lycklig är den som ser till sina egna handlingar och utser dem som åberopare till sin Herre.”

”Ingen kan visa större tacksamhet för Allah's gåvor än den som delar dem med andra.”

”Hys inte avund gentemot andra för vad de har, eftersom de bara kommer att njuta av dem under en kort tid.”

”Den som hänger sig åt överflöd kommer inte att få ut något av det.”

”Livets verkliga glädje är att ha visdom.”

41 Koranens Budskap 19:56-57

I Guds, den Nåderikes, den Barmhjärtiges Namn

PROFETEN NUH (NOA)

De Olika Meningarna Angående Nuh's Födelse

Han var Nuh, son av Lemek, son av Methusalem, son av Idris, son av Jared, son av Mahalalel, son av Kenan, son av Enosh, son av Set, son av Adam Mänsklighetens fader, enligt Bokens Folks historia (Detta refererar till Judarna och de Kristna. De kallas så av Allah eftersom de fick ta emot Uppenbarade Böcker, Taurat, Zabuur och Injeel. Dessa namn har översatts till Toran, Psalmerna och Evangeliet. Men de böcker som nu finns är korrupta. Av de Uppenbarade Böckerna, så är det ENDAST Koranen som förblivit intakt och fortfarande är exakt så som den uppenbarades).

Det gick 146 år mellan Adams död och Nuh's födelse. Enligt Genesis kapitel 5 så föddes Nuh 126 år efter Adams död. Ibn Abbas återgav att Profeten Muhammad (frid vare med honom) sade: ”Perioden mellan Adam och Nuh var tio sekler.”⁴² Nuh födde 1056 år efter skapandet av Adam (eller efter det att han lämnade Edens Lustgård). Denna hadeeth motsäger inte föregående utlåtande från Bokens Folk, som det vid en första anblick kan verka som. Läsaren bör, hur som helst, ha i åtanke att alla utlåtanden eller återberättelser från Bokens Folk inte nödvändigtvis stämmer.

Nuh's Folk – Avgudadyrkarna

Undermånga generationer så hade Nuh folk dyrkat statyer som de kallade för gudar. De trodde att dessa avgudar skulle bringa dem lycka, skydda dem från ondska och förse dem med allt det som de behövde. De gav sina avgudar namn som Wadd, Suwa, Yaghuth, Ya'uq, och Nasr, (dessa avgudar stod för, i tur och ordning, manlig kraft, föränderlighet, skönhet, råstyrka, snabbhet, skar syn, och insikt) i enlighet med den kraft som de trodde att dessa avgudar hade. Allah, den Allsmäktige, uppenbarade:

*”Och säger [till varandra]: 'Låt oss aldrig överge våra gudar – varken Wadd, Suwa, Yaghuth, Ya'uq eller Nasr!'”*⁴³

Från början så var detta namn av goda människor som hade levt bland dem. Efter deras död så reste man statyer över dem för att bevara deras minne. Men efter ett tag så började folk att dyrka dessa statyer. De generationer som kom senare hade inte ens en aning om varför dessa statyer hade rests; de visste bara att deras föräldrar hade bett till dem. Det är så som avgudadyrkan utvecklades. Eftersom de inte hade någon förståelse och insikt om Allah den Allsmäktige, Som skulle straffa dem för deras onda handlingar, så blev de grymma och omoraliska.

Olika Hadeeth som Beskriver Ursprunget till Avgudadyrkan

Ibn Abbas förklarade: ”När dessa rättfärdiga män dog, så inspirerade Satan folket att resa statyer på de platser där de brukade sitta. De gjorde detta, men dessa statyer började inte att dyrkas förrän kommande generationer avvek från den rätta vägen. De började då att dyrka dem som sina avgudar.”

I sin version så återger Ibn Jarir: ”Detta var rättfärdiga människor som levde under en period mellan Adam och Nuh, och som hade folk som såg dem som föredömen. Efter deras död så sade deras

42 Sahih al-Bukhari

43 Koranens Budskap 71:23

vänner, som brukade försöka efterlikna dem, 'Om vi reser statyer över dem, så hjälper det oss i vår dyrkan och de kommer att påminna oss om dem.' Så de reste statyer över dem, och efter det att de hade dött och andra folk följde dem, så började Iblis viska i deras sinnen: 'Era förfäder brukade dyrka dem, och genom deras dyrkan så fick de regn.' Så de dyrkade dem.”

Ibn Abi hatim återgav denna historia: ”Wadd var en rättfärdig man som var älskad av sitt folk. När han dog så drog de sig tillbaka till hans grav i Babylon, och de var nedtyngda av sorg. När Iblis såg den sorg som Wadd's död hade orsakat så förklarade han sig till en man och sade: 'Jag har sett er sorg som denne mans död orsakat; skulle jag kunna få göra en staty av honom som kunde ställas vid er samlingsplats så att ni skall komma ihåg honom?' De sade: 'Ja.' Så han gjorde en staty som liknade honom. De placerade den på sin samlingsplats för att påminnas om honom. När Iblis såg hur intresserade de var att påminnas om honom så sade han: 'Får jag bygga en staty an honom i vart och ett av era hem, så att han finns i var och ens hus så att ni kan komma ihåg honom?' De godkände detta. Deras barn lärde sig och såg vad de gjorde. De lärde sig också om deras hågkomst av denne man istället för av Allah. Så den första att dyrkas istället för Allah var Wadd, avguden som de gav det namnet.”

Poängen är att varje avgud som nämnts tidigare dyrkades av en speciell grupp människor. Det berättades att folket först gjorde bilder i sanden, och med tiden så gjorde de om dessa bilder till statyer, så att deras form kunde kännas igen; efteråt så dyrkades de istället för Allah.

Det återgavs att Umm Salmah och Umm Habibah berättade för Profeten Muhammad (frid vare med honom) om en kyrka som kallades ”Maria” som de hade sett i Abessinien. De beskrev dess skönhet och bilderna som fanns därinne. Han sade: ”Detta är folk som bygger platser för dyrkan på varje rättfärdig mans grav och sedan gör dessa bilder däri. Inför Allah så är dessa de värsta av varelser.”⁴⁴

Kommentar – Avgudadyrkan

Att dyrka något annat än Allah är en tragedi som inte bara resulterar i förlusten av frihet; dess allvarliga följder når människans förstånd och förstör det också. Allah skapade människan och hans förstånd med syftet inställt på att tillskansa sig kunskap, där den viktigaste kunskapen är den att endast Allah är Skaparen och att alla andra är Hans tjänare. Så förnekandet av Allah, eller avgudadyrkan, resulterar därför i förlusten av frihet, förstörandet av förståndet och frånvaro av ett ädelt mål i livet. (Genom att dyrka någonting annat än Allah så blir människan förslavad till Satan, som själv är skapad, och han sänks till dennes nivå).

Det var till denna omgivning som Allah sände Nuh med Sitt Budskap till folket. Nuh var den ende intellektuelle som inte hade fångats av den destruktiva virvelvind orsakad av avgudadyrkan, som människan utsattes för.

Nuh's Resonerande med Sitt Folk

Allah sände, i Sin Barmhärtighet, Nuh för att vägleda sitt folk. Nuh var en utmärkt talare och en mycket tålmodig man. Han visade på livets mysterier och universums under. Han pekade på hur natten följs av dagen och att balansen mellan dessa två motpoler designades av Allah för vårt välmående. Natten ger svalka och vila medan dagen ger värme och väcker aktivitetslusten. Solen främjar tillväxten och håller växter och djur vid liv, medan månen och stjärnorna hjälper till i beräkningarna av tiden, olika riktningar och årstider. Han pekade på det faktum att äganderätten till himlarna och jorden endast tillhör den Gudomlige Skaparen. Han förklarade för sitt folk att det därför inte kunde finnas mer än En Gud. Han klargjorde för dem hur Djävulen lurat dem under en

44 Sahih Al-Bukhari

så lång tid och att det var dags för detta lurendrejeri att upphöra. Noa talade till dem om Allah's hedrande av människan, hur HAN hade skapat honom och försett honom med försörjning och välsignelsen av ett förstånd och ett intellekt. Han förklarade för dem att avgudadyrkan var en orättvisa mot detta intellekt som sakta kvävde det. Han varnade dem för att dyrka något annat än Allah och beskrev det hemska straff som Allah skulle utmäta om de fortsatte med sina onda vanor.

Splittringen Bland Nuh's Folk

Folket lyssnade till honom under tystnad. Hans ord var en chock för deras förslöade hjärnor, på samma sätt som om det är en chock för en sovande person, som ligger vid en fallfärdig vägg, och som plötsligt väckt ur sin sömn av någon som sett faran. Denne person kan bli upprörd och till och med arg även fast avsikten med att väcka honom var att rädda hans liv.

Nuh's folk splittrades i två grupper efter hans varning. Hans ord berörde de svagas, fattiga och eländiga stackarnas hjärtan och de lindrade deras lidande med sin barmhärtighet. När det gällde de rika, mäktiga, starka, och styrande så såg de på Nuh's varningar med kylig misstro. De ansåg att det skulle vara bättre för dem om saker fick vara som det var. Så därför började de ett ordkrig mot Nuh.

Förnekarnas Argument

Först så anklagade de Nuh för att bara vara en människa precis som de själva:

”Men folkets äldste, som [alla] förnekade sanningen, sade: 'Vi ser att du inte är mer än en vanlig människa som vi andra.’”⁴⁵

Han hade aldrig påstått något annat. Han bekräftade det; Ja, sannerligen så var han inget annat än en människa; Allah hade sänt mänskliga Budbärare eftersom jorden var befolkad av människor. Om den skulle ha varit bebodd av änglar så skulle Allah ha sänt änglar som budbärare. Ordkriget mellan avgudadyrkarna och Noa fortsatte. De styrande trodde först att Nuh's kallelse skulle självdö. När de upptäckte att hans kallelse drog till sig de fattiga, de hjälplösa och de vanliga arbetarna, så började de att håna och attackera honom verbalt: 'Det är bara de fattiga, eländiga, och värdelösa som följer dig.'

Allah, den Allsmäktige, berättar för oss:

”Och [med samma budskap] sände Vi Noa till hans folk: 'Jag har kommit för att varna er klart och entydigt för att dyrka någon vid sidan av Gud. Jag bävar för det straff som kan drabba er er [sorgens och] plågans Dag.' Men folkets äldste, som [alla] förnekade sanningen, sade: 'Vi ser att du inte är mer än en vanlig människa som vi andra och vi ser att det bara är de eländigaste bland vårt folk som följer dig, sådana som inte har något omdöme. Och vi ser ingenting hos er som i något avseende gör er överlägsna oss; vi anser tvärtom att ni är lögnare.’”⁴⁶

Förnekarna Försöker Förhandla

Så konflikten mellan Nuh och de styrande bland hans folk intensifierades. Förnekarna försökte förhandla: ”Nuh, Lyssna på oss. Om du vill att vi skall tro på dig så gör dig av med dina troende. De är fattiga och eländiga, vi är den rika eliten. Ingen tro kan inkludera oss båda.” Nuh lyssnade till hedningarna hos sitt folk och insåg att de var trotsiga. Men ändå så var han mjuk och vänlig när han svarade dem. Han förklarade för folket att han inte kunde förskjuta de troende eftersom de inte var hans gäster utan Allah's. Nuh vädjade till dem:

45 Koranens Budskap 11:27

46 Koranens Budskap 11:25-27

”Mitt folk! Jag begär ingen ersättning av er för detta [budskap]; jag väntar ingen lön från någon annan än Gud. Och jag kommer inte att stöta bort dem som antar tron; de är ju kallade att möta sin Herre. Men jag ser att ni är människor utan begrepp [om rätt och orätt]. Och vem, mitt folk skulle kunna skydda mig för Guds [vrede], om jag stött5e bort dem ifrån mig? Vill ni inte tänka över detta? Jag säger inte till er att jag har Guds skatter [i min hand] eller att jag känner det som är dolt för människor. Jag säger inte heller att jag är en ängel. Inte heller säger jag om dem som ni betraktar med förakt: 'Gud kommer aldrig att ge dem av [Sitt] goda'. Gud vet bäst vad de bär inom sig. [Hade jag yttrat något sådant] skulle jag sannerligen höra till de orättfärdiga.”⁴⁷

Nuh förkastade förnekarnas argument med hjälp av Profeternas nobla visdom. Det är intellektets logik som avsäger sig personlig stolthet och intressen.

Förnekarna förblir Ignoranta

De styrande tröttnade på Nuh's argument. Allah, den Upphöjde, berättar om deras attityd:

”[Men de äldste] sade: 'Noa! Du har tvistat med oss och du har låtit tvisten pågå länge nog. Nedkalla nu över oss det [straff] som du har hotat oss med, om du har talat sanning. [Noa] svarade: 'Bara Gud kan låta [straffet] drabba er, om detta är Hans vilja; och ni kan inte företa er något för att kullkasta [Hans beslut]. Mina råd – om jag skulle vilja ge er råd – är till ingen nytta för er om det är Guds vilja att ni skall hålla fast vid era misstag. Han är er Herre och till Honom skall ni föras åter.”⁴⁸

Kampen fortsatte; argumentationen mellan förnekarna och Nuh drog ut på tiden. När alla motargument hos förnekarna sköts i sank och de inte hade något mer att komma med, så blev de istället oförskämda och började att förolämpa Guds Profet:

”Folkets äldste svarade: 'Vi anser att du helt misstar dig.”⁴⁹

Nuh svarade på Profeternas sätt:

”Nej mitt folk! Jag misstar mig inte! Herren över alla världar har sänt mig [och] jag framför min Herres Budskap till er och ger er goda råd – Gud har låtit mig veta vad ni inte vet.”⁵⁰

Timme efter timme så fortsatte Nuh att vädja till sitt folk att de skulle tro på Allah, dag efter dag och år efter år. Han förmanade sitt folk och kallade dem till Allah dag som natt, i hemlighet och öppet. Han gav dem exempel, förklarade Allah's tecken och visade på Allah's Förmågor och Makt genom att visa på formandet av djuren. Men närhelst han kallade dem till Allah så sprang de iväg från honom. Närhelst han bad dem att söka Allah's förlåtelse så stoppade de sina fingrar i öronen och förblev för stolta och arroganta för att lyssna på sanningen.

Nuh's Vädjan till Sitt Folk

Allah, den Allsmäktige, återger vad Nuh stod inför:

”Vi sände Noa till hans folk med uppdraget: 'Varna ditt folk, innan ett plågsamt straff drabbar dem!' [Och Noa] sade: 'Jag har kommit, mitt folk, för att varna er klart och entydigt: dyrka Gud

47 Koranens Budskap 11:29-31

48 Koranens Budskap 11:32:34

49 Koranens Budskap 7:60

50 Koranens Budskap 7:61-62

och frukta Honom! Och lyd min [varning]! Då skall Gud förlåta er era synder och ge er uppskov till en tid [som Han] har fastställt – när den tiden är inne, kan den inte uppskjutas – om ni [ändå] visste...!' [Noa bad till Gud och] sade: 'Herre! Jag har talat till mitt folk natt och dag, men mina ord har bara fått dem att med ännu större envishet dra sig undan. Och varje gång jag kallar dem [till tron] för att Du skall ge dem Din förlåtelse, sätter de fingrarna i öronen och sveper kläderna tätare om sig, och de förskansar sig i envishet och högmod. Jag har vädjat till dem med hög röst och talat offentligt till dem på allmän plats, och jag har talat med dem i förtrolighet och sagt dem: 'Be er Herre om förlåtelse för era synder! Han förlåter och förlåter på nytt; Han skall låta himlen sända er rikligt regn och föröka er rikedom och era söners [antal] och skänka er trädgårdar, vattnade av bäckar. Hur är det fatt med er? Ni ärar inte Gud så som Han i Sitt höga majestät bör äras! Det är Han som har skapat er steg för steg! Ser ni inte att Gud har skapat sju himlar, som välver sig över varandra, och satt i deras mitt månen, som lyser [stilla med lånat ljus], och solen som en sprakande fackla? Gud har låtit er växa upp som plantor ur jorden; med den skall Han sedan låta er återförenas [och till slut] skall Han låta er träda fram [ur den på nytt] i uppståndelsens [ögonblick]. Och Gud har brett ut jordens [yta] för er som en matta för att ni skall kunna färdas över den på vägar och stigar.'

Noa sade [vidare]: 'Herre! De lyssnar inte till mig men följer den som i [sin högfärd över] sina rikedomar och [många] söner drivs allt närmare sin undergång. De har gjort upp en slug plan och säger [till varandra]: 'Låt oss aldrig överge våra gudar – varken Wadd, Suwa, Yaghuth, Ya'uq eller Nasr!' På detta sätt har de lett många vilse. Herre! Låt dessa orättfärdiga [människor fortsätta] att gå från misstag till misstag!' De dränktes på grund av sina synder och de måste [sedan] uthärda eldens Straff, och de fann ingen annan hjälpare än Gud.'"⁵¹

Längden på Nuh's Mission

Nuh fortsatte att kalla sitt folk till tron på Allah under nio hundra femtio år. Allah, den Allsmäktige, sade: *"Och Vi sände Noa till hans folk och han blev hos dem niohundrafemtio år."*⁵²

Varje generation som passerade uppmanade den efterkommande att inte tro på Allah och att föra krig mot honom (Nuh), fäderna brukade lära sina barn om vad som var mellan dem och Nuh och rådde dem att förneka hans kall när själva blev vuxna. Så deras naturliga läggning var att förneka tron och följandet av sanningen.

Nuh såg att antalet Troende inte ökade, medan antalet förnekare gjorde det. Han var bedrövad för sitt folk, men han blev aldrig desperat.

Nuh Ber Om Att Förnekarna Skall Förgöras

Dagen kom då Allah uppenbarade för Nuh att det inte skulle komma flera till Tron. Allah inspirerade honom att inte sörja för dem och då bad Nuh att förnekarna skulle förgöras. Han sade:

*"Min Herre! Låt ingen av dem som förnekar sanningen bli kvar på jorden; om Du låter dem bli kvar, kommer de att leda Dina tjänare vilse och de kan inte lämna i arv annat än [ytterligare] sedligt fördärv och gudlöshet."*⁵³

Allah accepterade Nuh's bön. Ärendet var avgjort, och Han sände Sitt straff över förnekarna i form av en översvämning. Allah, den Allsmäktige, befalldes Nuh att bygga en ark, med hjälp av änglarna,

51 Koranens Budskap 71:1-25

52 Koranens Budskap 29:14

53 Koranens Budskap 71:26-27

baserad på Hans Kunskap och instruktioner. Allah, den Allsmäktige, befalld:

”Bygg under Vår uppsikt och enligt Våra anvisningar den ark [som skall bli din räddning] och tala inte till Mig till förmån för dem som begått orätt – de skall dränkas [av den stora floden].”⁵⁴

Nuh Bygger Arken

Nuh valde en plats utanför staden, långt bort från havet. Han samlade ihop trä och verktyg och började dag och natt att bygga arken. Folkets hånande fortsatte: ”O Nuh! Trivs du bättre med att vara snickare än profet? Varför bygger du en ark så långt från havet? Skall du släpa den till vattnet eller kommer vinden att föra den dit åt dig?” Nuh svarade: ”Ni kommer att bli varse vem det är som kommer att komma på skam och få lida.”

Allah, den Allsmäktige, återgav:

”Och [Noa] byggde arken. Varje gång [några av] folkets äldste gick förbi, gjorde de narr av honom. Han sade: 'Vill ni göra narr av oss [skall ni veta att] liksom ni gör narr av oss gör vi narr av er. Och ni skall [i sinom tid] få se vem som kommer att drabbas av ett förnedrande straff [i denna värld] och som skall utlämnas åt Helvetets ändlösa lidande!’”⁵⁵

Floden Börjar

Skeppet byggdes och Nuh satt och väntade på Allah's befallning. Allah uppenbarade för honom att när vattnet på ett mirakulöst sätt skulle strömma fram ur ugnen i Nuh's hus, så skulle det vara tecknet på Flodens början, och signalen för Nuh att agera.

Den hemska dagen kom när Nuh's ugn översvämmades. Nuh skyndade sig att öppna arken och samla de Troende. Han tog även med sig ett par, hane och hona, av varje djurart, fågel och insekt. När folket såg att han tog dessa varelser till arken så skrattade de högt: 'Nuh måste ha förlorat förståndet! Vad ska han med dessa djur till?' Allah, den Allsmäktige, sade:

”[Så fortgick det] till dess Vår befallning gavs, och vattenmassorna forsade fram över jorden och Vi sade [till Noa]: 'Tag ombord på denna [ark] ett par av varje [djurslag, hane och hona], samt din familj, utom den som redan är dömd, och de [övriga] troende.' De som delade hans tro var nämligen bara ett fåtal.”⁵⁶

Antalet Troende

Nuh's fru var inte en troende så hon anslöt sig inte till honom, och detsamma gällde en av hans söner, som i hemlighet alltid varit en förnekare men som låtsats vara en troende inför sin far. Och de flesta av folket var förnekare och därför gick de inte ombord. De lärda har olika uppfattningar om antalet av de som var med Noa på arken. Ibn Abbas sade att det var 80 troende medan Ka'b Al-Ahbar sade att det var 72 troende. Och andra påstår att det endast var tio troende tillsammans med Nuh.

Beskrivning av Floden

Vatten steg från markens sprickor; det fanns inte en enda spricka från vilken vattnet inte kom. Regnet öste ner från himlen i mängder som ingen på jorden hade upplevt tidigare. Regnet bara

54 Koranens Budskap 11:37

55 Koranens Budskap 11:38-39

56 Koranens Budskap 11:40

fortsatte att ösa från himlen och välla fram ur jordens sprickor timme efter timme, och vattennivån steg. Sjöarna och vågorna drog in över land. Jordens inre rörde sig på ett ovanligt sätt så att havsbottenarna plötsligt höjde sig och översvämmade torra land. Jorden var, för första gången översvämmad.

Nuh Vädjar till Sin Son

Allah berättar: Och han [Nuh] sade [till de sina]:

”Gå ombord på denna [ark]! I Guds namn skall den segla på denna färd och [i Guds namn] skall vi [en dag] få kasta ankar! Min Herre är ständigt förlåtande, barmhärtig.” När arken lyftes av vågorna, höga som berg, ropade Noa till sin son, som drog sig avsides: 'Käre son! Kom ombord till oss och bli inte kvar tillsammans med förnekarna!' [Men sonen] svarade: 'Jag skall ta min tillflykt till ett berg där jag har skydd mot vattnet.' [Noa] sade: 'Idag finns inget skydd mot Guds beslut utom för den som Han förbarmar Sig över.' Och vågorna reste sig som en mur mellan dem och [sonen] dränktes med de övriga.”⁵⁷

Floden Upphör

Det sades:

”Du jord, svälj ditt vatten! Du himmel, hejda [ditt regn]! Och vattnet sjönk undan. Guds vilja hade skett och [arken] kom till vila på berget Al-Djudi. Då ljöd ropet: 'Det är ute med de orättfärdiga!’”⁵⁸

Och det sades också:

”Och [en röst] sade: 'Noa! Stig [nu] iland! Vår fred är med dig och Vi ger dig och alla [rättfärdiga] efterkommande till dem som är med dig Vår välsignelse. Men vad [andra bland dessa] efterkommande beträffar skall de få glädjas [åt livet under en tid] och därefter skall Vi låta dem utstå ett plågsamt straff.’”⁵⁹

Med denna Gudomliga befallning så sänkte sig åter lugnet över jorden, vattnet drog sig tillbaka, och det torra landet sken återigen i solens värmande strålar. Floden hade rensat jorden från förnekarna och avgudadyrkarna.

De Troende Stiger Iland

Nuh släppte ut fåglarna och de vilda djuren som spred sig över jorden. Efter det så steg de Troende iland. Nuh föll ned med pannan i marken i en djup prostration. Överlevarna tände en eld och satte sig runt den. Att tända en eld hade varit förbjudet ombord för att undvika att skeppet, som var byggt av trä, inte fattade eld och brändes upp. Ingen av dem hade ätit ett varmt mål mat under hela den tid som Floden hade pågått. Följande deras landstigning var en fastedag som tack till Allah.

Nuh's Död

Här drar Koranen ned ridån för historien om Nuh. Vi vet inte hur det gick vidare mellan honom och hans folk. Det enda vi med säkerhet kan fastställa är att på sin dödsbädd så uppmanade han sina

57 Koranens Budskap 11:41-43

58 Koranens Budskap 11:44

59 Koranens Budskap 11:48

söner att endast dyrka Allah, sedan dog Nuh. Abdullah Ibn Amr Ibn al-'As återgav att Profeten Muhammad (frid vare med honom) sade: ”När döden närmade sig Allah's Budbärare Nuh så sade han till sina söner: 'Sannerligen så kommer jag nu ge er råd som skall föra er långt, och befalla er att göra två saker,, och varna er från att göra två saker. Jag manar er att tro att det inte finns någon gud utom Allah, och om de sju himlarna och de sju jordarna lades i den ena vågskålen och orden ”det finns ingen gud utom Allah” lades i den andra, så skulle den senare väga mer än den första. Jag varnar er från att sätta någon vid Allah's Sida och jag varnar er mot högmod.”⁶⁰ en del berättelser säger att han begravdes i den heliga Moskén i Mecka, medan andra historier säger att han begravdes i Baalabak, en stad i Irak.

60 Sahih al-Bukhari

I Guds, den Nåderikes, den Barmhjärtiges Namn

PROFETEN HUD

Beskrivning av 'Ad's Folk

'Ad's folk levde under många år i de vindsvepta kullarna vid ett område mellan Jemen och Oman. De var välbyggda och kända för sina hantverkskunskaper, speciellt i uppförandet av stora byggnader med höga torn. De var överlägsna andra nationer när det gällde makt och rikedom. Tyvärr så gjorde det att de även var arroganta och skrytsamma. Deras politiska makt låg hos orättvisa härskare, mot vilka ingen våga att höja rösten.

De var inte okunniga om Allah's Existens, ej heller vägrade de att dyrka Honom. Vad de vägrade var att dyrka ENDAST Allah. De dyrkade även andra gudar och avgudar. Detta är en synd som Allah inte förlåter.

Beskrivning av Hud

Allah ville vägleda och rätta detta folk så Han sände en Profet som kom från dem. Denna Profet var Hud, en ädel man som tog sig an denna uppgift med stor beslutsamhet och tolerans.

Ibn Jarir återgav att han var Hud son av Sela, son av Arpaksad, son av Sem, son av Nuh. Han återgav även att Hud var från en stam som kallades 'Ad Ibn 'Us Ibn Sem Ibn Nuh, vilka var araber som var bosatta i Al-Ahqaf i Jemen, beläget mellan Oman och Hadramaut, på ett område som kallades Ashar och som sträckte sig ut i havet. Namnet på deras dal var Mughith. En del traditioner påstår att Hud var den förste personen som talade arabiska medan andra påstår att det var Nuh som var den förste. Det har också sagts att Adam var den förste.

Kommentar – Hud's Vädjan till Sitt Folk

Hud förbannade alla former av avgudadyrkan och förmanade sitt folk, ”Mitt folk! Vad har ni för nytta av dessa stenar som ni hugger ut med era egna händer för att sedan dyrka? I verkligheten så är detta en förolämpning mot intellektet. Det finns bara en gud värdig dyrkan och det är Allah. Att dyrka Honom och endast Honom är obligatoriskt för er.

Han skapade er, Han drar försorg om er och Han är Den som kommer att få er att dö. Han gav er en underbar fysik och välsignade er på många sätt. Så tro på Honom och var inte blinda för Hans förmåner, för annars kommer samma öde som förintade Nuh's folk även att drabba er.”

Med detta resonemang hoppades Hud att han skulle väcka deras tro, men de vägrade att acceptera hans budskap. Hans folk frågade honom: ”Önskar du att bli vår herre med ditt kall? Vilken betalning vill du ha?” Hud försökte få dem att förstå att han skulle få sin belöning hos Allah; han krävde ingenting av dem förutom att de skulle låta Sanningens Ljus lysa upp deras sinnen och hjärtan.

Huds Vädjan till Sitt Folk – Koranen

Allah, den Allsmäktige säger:

”Och till [stammen] 'Ad [sände Vi] deras broder Hud, som sade: 'Dyrka Gud, mitt folk! Ni har ingen gud utom Honom! [Vad ni dyrkar] är era egna uppfinningar! Jag begär ingen lön av er, mitt folk, för detta [budskap]; min lön får jag bara av Honom som har skapat mig. - Vill ni inte använda ert förstånd? Be nu er Herre om förlåtelse för era synder, mitt folk, och vänd ångerfulla åter till

Honom. Då skall Han låta Sin välsignelse flöda över er och Han skall lägga styrka till er styrka – men återgå inte till ert [förra] syndiga liv!

De sade: 'Hud! Du har inte gett oss klara bevis [för att du är Guds utsände]; ditt ord är inte nog för att vi skall överge våra gudar och vi tror inte på vad du säger. Vi kan bara anta att en av våra gudar låtit något ont drabba dig.'

*[Hud] svarade: 'Jag ber Gud vara mitt vittne – och även ni skall vittna – att jag inte har någon del i vad ni gör då ni sätter medhjälpare vid Guds sida. Smid nu era onda planer mot mig utan att ge mig andrum! Jag litar till Gud, min Herre och er Herre. Det finns inte en levande varelse vars lugg Han inte fattat i ett fast grepp. Min Herres väg är i sanning en rak väg! Men om ni vänder mig ryggen, [kom ihåg att] jag har framfört till er det [Budskap] med vilket jag sändes till er. Min Herre kan låta ett annat folk ta er plats men ni kan inte i något avseende vålla Honom skada. Min Herre vakar över allt.'*⁶¹

Hud Förklarar Domedagen

Hud försökte att tala till dem och förklara allt om Allah's välsignelser: hur Allah, den Allsmäktige, hade gjort dem till Nuh's efterträdare, hur Han hade gett dem styrka och makt, och hur Han sände dem regn för att återuppliva jorden.

Hud's folk såg sig omkring och fann att de var de starkaste på jorden, så de blev högmodigare och trotsigare. Så de argumenterade mycket med Hud. De frågade: ”O Hud! Säger du att senare när vi dör och förvandlas till jord, så kommer vi att återuppstå?” Hud svarade: ”Ja, ni kommer att återvända på Domens Dag och var och en av er kommer att bli frågad om det som han har gjort.”

Ett rungande skratt hördes efter Hud's sista uttalande. ”Vad konstiga Hud's utlåtanden är”, muttrade de bland sig själva. De trodde att när en människa dör så förmultnar hans kropp och han förvandlas till jord, och som sedan sveps iväg med vinden. Hur skulle något sådant kunna återvända till sin ursprungliga form? Vad är meningen med Domedagen? Varför återuppväcks de döda? Hud lyssnade tålmodigt på deras frågor. Han talade sedan till dem angående Domens Dag. Han sade att tron på Domens Dag hör ihop med Allah's Rättvisa, och han lärde dem samma saker som de tidigare Profeterna gjort.

Hud förklarade att rättvisan krävde att där skulle vara en Domens dag eftersom det inte alltid är det goda som segrar i detta liv. Ibland så segrar det onda över det goda. Skall sådana brott få förbli ostraffade? Om vi antar att det inte fanns någon Domens Dag då skulle det vara en oerhörd orättvisa, men Allah har förbjudit att orättvisa för Sig Självt och för Sina varelser. Så därför visar Domens dag, en Dag av räkenskap för våra handlingar och en Dag för att bli belönad eller straffad, på vidden av Allah's Rättvisa. Hud talade till dem om alla dessa ämnen. De lyssnade men de trodde inte på honom.

Förnekarnas Attityd

Allah återger förnekarnas attityd gentemot Domens Dag:

”Men folkets äldste, som förnekade sanningen och inte trodde på mötet [med Gud] efter döden och som förverkligats av det utsvävande liv som Vi hade låtit dem föra, sade [till folket]: 'Denne är ingenting annat än en människa som ni själva; han äter samma föda som ni och dricker vad ni dricker. Om ni följer en alldeles vanlig människa, er like, är det helt säkert ni som förlorar! Lovar han er inte att ni efter att ha dött och förvandlats till mull och torra ben skall uppstå [till ett nytt liv]? Vad han lovar er är orimligheter! Livet, det är livet i denna värld; som vi lever så dör vi och vi

61 Koranens Budskap 11:50-57

*kommer inte att återuppväckas till nytt liv! Han är bara en man som sätter ihop lögner om Gud och Vi tror inte på honom!"*⁶²

Förnekarna Frågar Ut Hud

De styrande av Hud's folk frågade: "Är det inte märkligt att Allah har valt att uppenbara Sitt budskap till en av oss?"

Hud svarade: "Vad är det som är så konstigt med det? Allah vill vägleda er till att leva på rätt sätt, så Han sände mig för att varna er. Nuh's Flod och det som hände hans folk skedde för inte så länge sedan, så glöm inte vad som hände. Alla förnekare förintades, oavsett hur starka de var."

"Vem skall förinta oss Hud?" frågade de styrande.

"Allah." svarade Hud

Förnekarna bland hans folk svarade: "Våra gudar kommer att rädda oss."

Hud förklarade för dem att de gudar som de dyrkade skulle komma att bli orsaken till deras undergång, att det endast är Allah som räddar folket, och att ingen kraft på jorden kan främja eller skada någon.

Konflikten mellan Hud och hans folk fortsatte. Åren gick, och de blev bara högmodigare och trotsigare, och mer förtryckande och de kom längre och längre bort från Hud's Budskap.

Hud Varnar Sitt Folk

De började även att anklaga Hud för att vara en galning. En dag så sade de åt honom: "Nu förstår vi orsaken till din galenskap, du förolämpade våra gudar och de skadade dig; det är därför som du har blivit sinnessjuk."

Allah, den Allsmäktige, återger deras ord i Koranen:

*"Hud! Du har inte gett oss klara bevis [för att du är Guds utsände]; ditt ord är inte nog för att vi skall överge våra gudar och vi tror inte på vad du säger. Vi kan bara anta att en av våra gudar låtit något ont drabba dig."*⁶³

Hud var tvungen att återgälda deras utmaning. Han hade inget annat val än att vända sig till Allah, inget annat alternativ än att ge dem ett hotfullt ultimatum. Han förkunnade för dem:

*"Jag ber Gud att vara mitt vittne – och även ni skall vittna – att jag inte har någon del i vad ni gör då ni sätter medhjälpare vid Guds sida. Smid nu era onda planer mot mig utan att ge mig andrum! Jag litar till Gud, min Herre och er Herre. Det finns inte en levande varelse vars lugg Han inte har i ett fast grepp. Min Herres väg är i sanning en rak väg! Men om ni vänder mig ryggen, [kom ihåg att] jag har framfört till er det [Budskap] med vilket jag sändes till er. Min Herre kan låta ett annat folk ta er plats men ni kan inte i något avseende vålla Honom skada."*⁶⁴

62 Koranens Budskap 23:33-38

63 Koranens Budskap 11:53

64 Koranens Budskap 11:54-57

Straffet

Så Hud ratade dem och deras gudar och bekräftade sitt beroende av Allah som hade skapat honom. Hud insåg att ett straff skulle drabba förnekarna bland hans folk. Detta är en av livets lagar; Allah straffar förnekarna, oavsett hur rika, förtryckande eller mäktiga de är.

Hud och hans folk väntade på Allah's löfte. En torka spred sig över landet, för det kom inte längre något regn, solen stekte över ökensanden, ja, den såg ut som en eldskiva över folkets huvuden.

Huds folk skyndade sig till honom och frågade: ”Hud! Vad menas med denna torka?”

Hud svarade: ”Allah är arg på er. Om ni tror på Honom så kommer Han att acceptera er och regn kommer att börja falla igen från himlen och ni kommer att bli ännu starkare än vad ni är.”

De hånade honom och blev, om möjligt, ännu mer trotsiga, sarkastiska och envisa i sitt förnekande. Torkan blev ännu mer intensiv, träden blev gula och växterna dog. En dag så fann de att himlen var full med moln. Hud's folk blev glada, och de kom ut från sina tält och ropade: ”Moln! Det kommer att ge oss regn!”

Plötsligt så ändrades vädret från att ha varit torrt och brännande hett till att bli bitande kallt med en vind som skakade och ruskade om allt: träd, växter, tält, män och kvinnor. Vinden ökade dag för dag och natt efter natt.

Hud's folk försökte fly. De sprang för att gömma sig i sina tält, men stormen blev starkare och slet deras tält från sina ställningar. De gömde sig under kläder och plädar men stormen slet bort dessa från deras kroppar. Vinden trängde igenom kläder och hud, den trängde in i kroppens håligheter och förgjorde den. Den hann knappt komma i kontakt med något förrän det förstördes eller dödades, där dess inre sögs ut för att förmultna och ruttna. Stormen rasade under 8 dagar och 7 nätter.

Allah, den Allsmäktige, säger:

”Och när de såg [straffet som] en molnbank [vid horisonten] som rörde sig i riktning mot deras dalar, ropade de [glatt]: 'Se, ett moln! Det skall ge oss regn!' [Hud sade]: 'Nej, detta är straffet som ni så otåligt bad om: en stormvind som för med sig svårt lidande och som skall ödelägga allt enligt sin Herres befallning.'”⁶⁵

Allah, den Allsmäktige, beskriver:

”Och vad [stammen] 'Ad beträffar utplånades den av en piskande stormvind med iskyla, som Han lät rasa mot dem utan uppehåll i sju nätter och åtta dagar. Där kunde man se människorna ligga utsträckta [på marken] som urgröpta palmstubbbar.”⁶⁶

De Troende Räddas

Denna våldsamma storm upphörde inte förrän hela området hade ödelagts och dess onda invånare förintats, konsumerade utav ökenvindens piskande sand. Det var bara Hud och hans följeslagare som förblev oskadda. De utvandrade till Hadramaut och levde där i fred, och dyrkade Allah, deras Sanne Herre.

65 Koranens Budskap 46:24-25

66 Koranens Budskap 69:6-7

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges Namn

PROFETEN SALIH

En Beskrivning av Thamud's Folk

Efter förintandet av 'Ad så efterträddes de av Thamud's stam i makt och ära. Även de höll på med avgudadyrkan. I takt med att deras materiella välstånd ökade, så ökade också deras ondska medan deras dygd minskade. Precis som sina föregångare, 'Ad, så uppförde de enorma byggnader på slätterna och högg ut underbart vackra hem ur klipporna. Men tyranni och förtryck blev förhärskande när de onda styrde landet.

En Beskrivning av Salih

Så Allah sände Sin Profet Salih till dem. En man som kom från dem. Hans namn var Salih Ibn Ubeid, Ibn Maseh, Ibn Ubeid, Ibn Hader, Ibn Thamud, Ibn Ather, Ibn Eram, Ibn Nuh.⁶⁷ Han manade sitt folk att endast dyrka Allah och att inte sätta någon vid Hans sida. Medan en del av folket trodde på honom så förnekades han av majoriteten som även sårade honom med ord och handlingar. Salih vände sig till dem:

*”Dyrka Gud, mitt folk! Ni har ingen annan Gud utom Honom.”*⁶⁸

Salih var känd för sin visdom, godhet och rena leverne och han hade varit mycket respekterad av sitt folk innan Allah's uppenbarelse kom till honom. Salih's folk sade till honom:

*”Du har varit en av oss, Salih [och] vi fäste stora förhoppningar till dig! Vill du förbjuda oss att dyrka vad våra förfäder dyrkade? Ja, vi oroas av starka misstankar om [det verkliga syftet bakom] dina maningar till oss.”*⁶⁹

Salih's Folk Kräver ett Mirakel

De ville helt enkelt dyrka samma gudar som deras fäder hade gjort, utan någon orsak, eftertanke, bevis eller orsak. Beviset för Salih's Budskap var uppenbart, men trots detta så stod det klart att de flesta av hans folk inte trodde på honom. De tvivlade på hans ord, misstänkte att han var förtrollad, och de insåg att han inte skulle upphöra med sitt predikande.

De fruktade att antalet människor som följde honom skulle öka så de försökte hindra honom genom att ställa honom inför en svår och viktig uppgift; att bevisa att han var Allah's Budbärare genom att genomföra ett mirakel. Låt ett unikt kamelsto komma fram från bergen. Allah beviljade Salih detta mirakel och ett stort och sällsynt kamelsto dök upp från bergens riktning. Koranens kommentatorer sade att Thamud's folk samlades en dag vid deras mötesplats, och Profeten Salih kom och talade till dem. Han manade dem att tro på Allah, och påminde dem om de fördelar som Allah hade skänkt dem.

De pekade på klippan och krävde: ”Be din Herre att göra ett kamelsto, som måste ha 10 månaders dräktighet och vara stor och vacker, som kommer fram ur klippan där borta.” Salih svarade: ”Hör upp nu! Om Allah skänker er det som ni begärt, allt enligt era beskrivningar, kommer ni då att tro på det som jag kommit med till er och tro på det Budskap jag sänts med?”

De svarade: ”Ja.”

67 Ibn – betyder son: Salih Ibn Ubeid Ibn Maseh – Salih son av Ubeid, son av Maseh....osv ö.a

68 Koranens Budskap 11:61

69 Koranens Budskap 11:62

Så de fick avlägga eder inför honom om detta, sedan bad han till Allah, den Allsmäktige, att bevilja deras begäran. Allah befälde att en klippa i fjärran skulle splittras, för att där föra fram ett vackert tio månaders dräktigt kamelsto. När de såg detta så blev de häpna. De bevittnade något stort, en underbar syn, ett oerhört bevis på Allah's Makt och ett klart Bevis och Tecken!

Några av Salih's folk trodde nu på honom, men de flesta fortsatte med sitt förnekande, att vara envisa och att gå vilse. Allah, den Allsmäktige, sade:

*”Till stammen Thamud överlämnade Vi kamelstoet som ett tecken för att öppna deras ögon, men de förgrep sig på det.”*⁷⁰

Och:

*”Invånarna i Al-Hijr kallade [Våra] budbärare lögnare. Vi gav dem del av Våra budskap, men de vände envist ryggen till.”*⁷¹

Det finns ett antal forntida redogörelser om detta kamelsto och dess mirakulösa natur. Det sades att kamelstoet var ett mirakel eftersom klippan splittrades och hon framträdde ur den, med sitt föl tätt i hämlarna. Andra berättelser sade att kamelstoet brukade dricka upp allt vatten i brunnarna på en dag och att inga andra djur kunde närma sig dessa brunnar. Och andra påstod att kamelstoet producerade så mycket mjölk att alla fick dricka samma dag som hon drack upp allt vatten i brunnarna utan att lämna något till dem.

Först så var folket i Thamud mycket överraskade när kamelstoet framträdde ur klippan. Det var en välsignad kamel, och dess mjölk räckte till tusentals män, kvinnor och barn. Om den sov på ett ställe så övergav andra djur den platsen. Det var så det stod klart att detta inte var en vanlig kamel, utan att det var ett av Allah's tecken. Det levde bland Salih's folk, och en del av dem trodde på Allah men de flesta fortsatte i sitt trots och sitt förnekande.

Deras hat gentemot Salih vändes nu istället mot det välsignade kamelstoet. En konspiration blomrade upp gentemot denna kamel, och i hemlighet smidde de onda planer mot det. Salih fruktade att de kanske skulle döda det, så han varnade dem:

*”Detta Guds kamelsto, mitt folk, skall vara ett tecken för er. Lämna henne nu ifred att beta på Guds jord och tillfoga henne ingen skada; i annat fall väntar er ett ögonblickligt straff.”*⁷²

För ögonblicket så lät Salih's folk kamelstoet beta och dricka fritt, men i sina hjärtan hatade de henne. Men hur som helst så gjorde det mirakulösa sätt på vilket kamelstoet uppenbarades för dem att många anslöt sig till Salih, blev hans följeslagare och höll fast vid sin tro på Allah.

Berättelser om Kamelstoet

Förnekarna började nu att klaga över att detta stora kamelsto med sina unika egenskaper drack upp det mesta av vattnet och skrämde boskapen.

De planerade att döda kamelstoet och vände sig till sina kvinnor för hjälp. De skulle fresta männen att utföra deras befallningar. Saduq Bint Mahya, som var från en rik och ädel familj, erbjöd sig själv till en ung man som hette Masrai Ibn Mahraj, på villkor att han skulle skära av kamelstoets knäsen. Aniza, en gammal kvinna, erbjöd en av sina döttrar till en ung man Qudar Ibn Saluf, i utbyte mot att han dödade kamelen. Självklart så frestades dessa unga män och de gav sig av för att hitta sju till som skulle hjälpa dem.

70 Koranens Budskap 17:59

71 Koranens Budskap 15:80-81

72 Koranens Budskap 11:64

De observerade kamelstoet noggrant, iakttog alla dess rörelser. När så kamelstoet kom för att dricka vid brunnen så sköt Masarai det i benet med en pil. Stoet försökte fly men hindrades av pilen. Qudar följde efter och högg det i det andra benet med sitt svärd. När det sjönk ihop på marken så genomborrade han stoets kropp med sitt svärd.

Mördarna blev välkomnade som hjältar, de hyllades med sånger och poesi skrevs till deras ära. I sin arrogans så hånade de Salih, men han varnade dem: ”Njut av era liv under 3 dagar till, men sedan kommer straffet att drabba er.” Salih hoppades att de skulle inse sina misstag och ändra på sig innan dessa tre dagar var till ända.

”Varför tre dagar?” frågade de. ”Låt straffet komma så fort som möjligt.”

Han vädjade till dem: ”Mitt folk, varför skyndar ni till det onda istället för till det goda? Varför ber ni inte Allah att förlåta er så att ni kan få Barmhärtighet?”

De svarade: ”Vi ser dig och dina följeslagares närvaro som det som bringar ondska till oss.”

Allah, den Allsmäktige, återger deras berättelse:

”Till [stammen] Thamud sände Vi deras broder Salih [med Budskapet:] 'Tillbe Gud [och ingen annan]!' Och de [delade sig i] två grupper som tvistade med varandra. Han sade; 'Mitt folk! Varför vill ni hellre att straffet [drabbar er] än att få del av Guds Nåd? Varför ber ni inte om Guds förlåtelse? Kanske får ni erfara [hans] barmhärtighet.'

De svarade: 'Vi ser i din och dina anhängares [ankomst] ett varsel om kommande olyckor!'

Han sade: 'Ert öde [lyckligt eller olyckligt] ligger helt i Guds hand. Nej, vad som nu sker är att ni sätts på prov.'

I staden fanns nio män som begick [ständiga] övergrepp och som inte ville bättra sig. De sade: 'Låt oss svära vid Gud att vi skall överfalla honom och hans familj under natten [och slå ihjäl dem]; därefter skall vi säga till den som bevakar hans rätt: 'Vi har inte bevittnat mordet på dem; det vi säger är rena sanningen!'

De smidde sina onda planer – men Vi smed [också] Våra planer utan att de anade något. Se här vad deras ondska ledde till: Vi lät dem och deras folk gå under till sista man; och nu, på grund av den orätt de gjorde, står deras boplatser öde. I detta ligger helt visst ett Budskap till de insiktsfulla: Vi räddade dem som hade tron och fruktade [Gud]. ”⁷³

De planerade även att mörda Salih och hans familj såsom Allah berättade:

”De smidde sina onda planer – men Vi smed [också] Våra planer utan att de anade något. ”⁷⁴

Allah räddade Salih och hans följeslagare undan deras onda planer. Med tunga hjärtan så lämnade de missdådarna och flyttade till en annan plats. Tre dagar efter Salih's varning så fylldes himlen med blixtar, och det följdes av kraftiga jordbävningar som förintade hela stammen och deras hemland. Marken skakade våldsamt och förstörde allt levande som fanns där. Det kom ett kraftigt, förskräckligt skrik som knappt hade avklingat förrän förnekarna bland Salih's folk dödades, allesammans på en och samma gång. Varken deras storslagna byggnader eller deras hem som de huggit ut ur klipporna kunde skydda dem.

Allah, den Allsmäktige, sade:

73 Koranens Budskap 27:45-53

74 Koranens Budskap 27:50

”Och till stammen Thamud [sände] Vi deras broder Salih. Han sade: 'Dyrka Gud, mitt folk – ni har ingen annan gud än Honom! Ni har fått ett klart vittnesbörd från er Herre: detta Guds kamelsto är ett tecken för er. Lämna henne ifred att beta på Guds jord och tillfoga henne ingen skada; annars väntar er ett plågsamt straff.

Och minns att Han gav er den plats som stammen 'Ad [en gång] intog och gjorde er bofasta i en trakt där ni uppförde praktfulla byggnader på jämn mark och högg ut era bostäder i klippan. Minns [med tacksamhet] Guds välgärningar och sprid inte sedefördärv och annat ont på jorden.'

Folkets högmodiga äldste frågade dem av de svaga [bland folket] som trodde [på Profeten]; 'Är ni helt säkra på att Salih [som han säger] är sänd av sin Herre?' De svarade: 'Vi tror på det [Budskap] som han har fört med sig.'

[Men] de högmodiga äldste sade: 'Vi förnekar [sanningen] i det som ni tror på.'

Så slaktade de kamelstoet på grymmaste sätt och trotsade sin Herres befallning. [Sedan] sade de: 'Salih! Nedkalla nu över oss det [straff] som du har hotat oss med om du [verkligen] är en av Guds utsända!'

Och de drabbades av ett jordskalv och morgonen fann dem liggande framstupa i sina hem. [Salih] lämnade dem med orden: 'Jag framförde min Herres Budskap till er, mitt folk, och gav er goda råd. Men ni tyckte inte om goda råd.'"⁷⁵

Alla gick under innan de hunnit förstå vad som hände. När det gällde det folk som trodde på Salih's Budskap så räddades de eftersom de lämnade området.

Ibn 'Umar återgav att när Profeten Muhammad (frid vare med honom) passerade förbi Thamud's hus, på sin väg till slaget vid Tabuk, så gjorde han ett uppehåll tillsammans med sina följeslagare. Följeslagarna hämtade vatten från de brunnar som Thamud's folk brukade dricka ur. De förberedde sina degar (för att baka) och fyllde sina vattenskinns från det (vattnet från brunnarna). Allah's Profet (frid vare med honom) befallde dem att tömma sina vattenskinns och ge den förberedda degen till kamelerna. Sedan gick han iväg med dem tills de stannade vid den brunn som Salih's kamelsto brukade dricka ur. Han varnade dem från att ta över ett folk som blivit straffade, i det att han sade: ”Jag fruktar att ni kan påverkas av det som drabbade dem, så ta inte över dem.”⁷⁶

75 Koranens Budskap 7:73-79

76 Med detta menas att de inte skall använda deras område, hus, ägodelar osv. ö.a

Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges Namn

PROFETEN IBRAHIM (ABRAHAM)

En Beskrivning av Ibrahim och Hans Familj

En del av Bokens Folk påstår att hans namn var Ibrahim son av Tera, son av Nahor, son av Serug, son av Regu, son av Peleg, son av Eber, son av Sela, son av Arpaksad, son av Sem, son av Nuh. De sade att när Tera var sjuttiofem år gammal så fick han Ibrahim, Nahor och Haran. Haran fick en son som hette Lut.

De sade också att Ibrahim var mellanbarnet och att Haran dog under sin faders levnadstid i det land där han föddes, och det var det Kaldeiska Ur, också känt som Babylonien.⁷⁷

Vid denna tid så dyrkade en del av folket avgudar gjorda av stenar och trä, andra dyrkade planeterna, stjärnorna, solen och månen, och andra dyrkade sina kungar och härskare.

Det var in i denna atmosfär som Ibrahim föddes, i en typisk familj av sin tid. Familjens överhuvud var inte en vanlig avgudadyrkare, utan han var en som förnekade Allah totalt, och som brukade tillverka avgudar med sina egna händer. En del berättelser påstår att Ibrahim fader dog innan han föddes och att han uppfostrades av en farbror som Ibrahim kallade för sin far. Andra berättelser påstår att hans fader levde och hette Azer.

I denna familj föddes Ibrahim, ämnad att stå upp mot sin egen familj, mot hela samhällssystemet. I korthet så kan det sägas att han stod upp emot alla former av avgudadyrkan.

Ibrahims Barndom

Redan från sina unga år så var han utrustad med en andlig förståelse och insikt. Allah upplyste hans hjärta och sinne och gav honom visdom redan i hans ungdom. Allah, den Allsmåktige, sade:

”Redan i hans ungdom gav Vi Abraham kunskap om den rätta vägen och ett rättrådigt handlande; Vi visste att han var värdig [Våra gåvor].”⁷⁸

Redan under sin barndom så förstod Ibrahim att hans far gjorde konstiga statyer. En dag så frågade han honom om vad det var han gjorde. Hans far svarade att han tillverkade statyer av gudar. Ibrahim blev chockad och han förnekade denna idé direkt. Som det barn han var så lekte han med dessa statyer. Han brukade sitta på deras ryggar på samma sätt som folk brukade sitta på hästars och åsnors ryggar.

En dag så såg hans far Ibrahim rida på ryggen av en staty som kallades Mardukh och han blev rasande. Han befallde sin son att inte leka med den igen.

Ibrahim frågade: ”Far! Vad är detta för en staty? Den har så stora öron, större än våra.”

Hans far svarade: ”Det är Mardukh, gudarnas gud, min son! Och dessa stora öron visar på hans djupa vishet.”

Detta fick Ibrahim att skratta. Han var bara sju år då.

77 Babilonien, Babylon, Babel

78 Koranens Budskap 21:51

Ibrahims Hat mot Avgudar

Åren gick och Ibrahim växte. Ända sedan sin barndom så hade Ibrahims hjärta varit fyllt av hat mot dessa avgudar. Han kunde inte förstå hur en människa, vid sina sinnens fulla bruk, kunde tillverka en staty och sedan dyrka det som han själv hade tillverkat. Han lade märke till att dessa statyer varken åt, drack, eller pratade, och de kunde inte ens vända sig rätt om någon vände dem upp och ner. Hur kunde då folk tro att dessa statyer kunde skada eller gagna dem?

Ibrahims folk hade ett stort tempel som var fullt med avgudar, och i dess mitt fanns en nisch där man hade de största gudarna av olika slag, förmågor och former.

Ibrahim, som brukade gå till templet tillsammans med sin far då han var ett barn, föraktade all denna sten och dessa träbitar. Vad som förvånade honom var hur hans folk betedde sig när de beträdde templet; de bugade sig och började att gråta, de tiggde och bad deras gudar om hjälp som om dessa avgudar kunde höra eller förstå det de bad om!

Först så var denna syn rolig tyckte Ibrahim, men senare så blev han arg. Var det inte helt otroligt att alla dessa människor kunde bli så lurade och förda bakom ljuset? Vad som gjorde saken ännu värre var att hans egen far ville att han skulle bli en präst när han blev vuxen. Hans fars högsta önskan var att hans son skulle vörda dessa statyer, men ändå så upphörde Ibrahim aldrig att visa sin avsky och sitt förakt för dem.

Ibrahim Upptäcker Allah

En kväll så lämnade Ibrahim sitt hus för att bege sig till ett berg. Han gick ensam i mörkret tills han kom till en grotta där han satte sig och lutade ryggen mot dess vägg. Han tittade på himlen och hade knappt hunnit fäst sin blick mot den då han påmindes om det faktum att han tittade på de planeter och stjärnor som dyrkades av en del av jordens folk. Hans unga hjärta fylldes med en obeskrivlig smärta. Han tänkte på det som fanns bortom månen, stjärnorna och planeterna (Allah) och han förvånades över att dessa himlakroppar dyrkades av människor när de hade skapats att dyrka och lyda sin Skapare, att visa sig och försvinna i enlighet med Hans befallning.

Ibrahim Resonerar med Himladyrkarna

Ibrahim talade till det folk som dyrkade himlakropparna. Allah, den Allsmäktige säger:

”Vi visade nu Abraham [Vårt] herravälde över himlarna och jorden, för att han skulle bli fullt övertygad. När nattens mörker sänkte sig över honom, såg han en stjärna och utropade: 'Detta är min Herre!' Men när den sjönk [under horisonten], sade han: 'Jag kan inte dyrka något som sjunker och försvinner.' Och när han såg månen gå upp sade han: 'Detta är min Herre!' Men när den sjönk [och försvann] sade han: 'Om min Herre inte vägleder mig blir jag säkert en av dem som går vilse.'

Och han såg solen gå upp och sade: 'Detta är min Herre! Denna [stjärna] är störst.' Men när [även solen] sjönk [och försvann] sade han: 'Stamfränder! Jag har ingen del i [den synd ni begår när] ni sätter medgudar vid Guds sida. Jag har i sökandet efter sanningen funnit den rena, ursprungliga tron, vänt mig ifrån allt falskt och [vänt mig] till Den som har skapat himlarna och jorden, och jag ägnar inte avgudar min dyrkan.'

[Då] hans stamfränder ville tvista med honom sade han: 'Vill ni tvista med mig om Gud sedan Han gett mig vägledning? Jag har ingenting att frukta från det som ni sätter vid hans sida, om inte min Herre vill att något [ont] skall drabba mig. Han omfattar allt med Sin kunskap – vill ni inte tänka över [detta]?'

Hur skulle jag kunna frukta de [gudabilder] som ni tillber vid sidan av Gud? Och ni har inte tvekat att sätta medgudar vid Hans sida, vilket Han inte har gett Sitt tillstånd till!

[Säg nu] vilken av [våra] två grupper som har rätt att känna sig trygg – om ni vet det. [Det är] de som tror och inte låter sin tro förmörkas av orätt som de begår. De kan känna sig trygga; de har funnit den rätta vägen.

Dessa är Våra argument, som Vi gav Abraham när han tvistade med sina stamfränder. Vi låter den Vi vill växa i visdom, steg för steg. Din herre är vis [och Han] har kännedom om allt.”⁷⁹

I denna debatt så klargjorde Ibrahim för sitt folk att dessa himlakroppar inte tjänar som gudar och att de inte kan dyrkas som medhjälpare vid Allah, den Allsmäktiges sida. Tvärtom så är dessa kroppar skapade ting, formade, kontrollerade, styrda och gjorda för att tjäna. Vid vissa tider så visar de sig och försvinner vid andra, bort från vårt blickfång. Men ingenting kan undkomma Allah's blickfång, och ingenting kan gömmas från Honom. Han är utan slut, Evig, En som aldrig försvinner. Det finns ingen gudom utom Allah.

För det första så klargjorde Ibrahim för dem att dessa himlakroppar inte är värdiga att dyrkas och för det andra att de tillhör Allah's Tecken. Allah, den Allsmäktige, befallde:

”Bland Hans tecken är natten och dagen, solen och månen. Fall inte ned på ert ansikte inför solen, inte heller inför månen; fall ned i tillbedjan inför Gud som har skapat dem – om det är Honom ni vill dyrka.”⁸⁰

Ibrahims resonemang hjälpte till att uppenbara sanningen, och det var då som konflikten mellan han och hans folk började. För stjärnorna och planeternas dyrkare tänkte inte vara tysta. De började att argumentera och hota Ibrahim.

Ibrahim svarade:

”Vill ni tvista med mig om Gud sedan Han gett mig vägledning? Jag har ingenting att frukta från det som ni sätter vid hans sida, om inte min Herre vill att något [ont] skall drabba mig. Han omfattar allt med Sin kunskap – vill ni inte tänka över [detta]?”

Hur skulle jag kunna frukta de [gudabilder] som ni tillber vid sidan av Gud? Och ni har inte tvekat att sätta medgudar vid Hans sida, vilket Han inte har gett Sitt tillstånd till!

[Säg nu] vilken av [våra] två grupper som har rätt att känna sig trygg – om ni vet det. [Det är] de som tror och inte låter sin tro förmörkas av orätt som de begår. De kan känna sig trygga; de har funnit den rätta vägen.”⁸¹

Ibrahim Resonerar med Avgudadyrkarna

Ridån gick ned över den första gruppen av människor, de som dyrkade olika himlakroppar. Nästa situation tar upp den andra gruppen, de som praktiserade avgudadyrkan och idoldyrkan. Allah gav Ibrahim den bevisföring han behövde under den första diskussionen och varje gång han argumenterade med sitt folk. Allah, den Allsmäktige, säger:

”Dessa är Våra argument, som Vi gav Abraham när han tvistade med sina stamfränder. Vi låter den Vi vill växa i visdom, steg för steg. Din herre är vis [och Han] har kännedom om allt.”⁸²

79 Koranens Budskap 6:75-83

80 Koranens Budskap 41:37

81 Koranens Budskap 6:80-82

82 Koranens Budskap 6:83

Ibrahim gjorde sitt bästa för att få hans folk uppmärksamma på att Allah är En och att de endast skulle dyrka Honom. Han bad dem att med kraft förneka avgudadyrkan. Han sade till sin far och sitt folk:

”Till sin fader och sitt folk sade han: 'Vad föreställer dessa statyer som ni dyrkar med en sådan hängivenhet?' De svarade: 'Vi såg våra fäder dyrka dem.'

Han sade: 'Det är tydligt att ni och era fäder har gått helt vilse.' De sade: 'Säger du detta på fullt allvar, eller vill du skämta?'

Han svarade: '[jag talar allvar!] Er Herre är himlarna och jordens Herre. Han som har skapat dem, och jag är en av dem som vittnar om detta.'”⁸³

Ibrahim Resonerar med Sin Far

Allt var slut och alla band var brutna mellan Ibrahim och hans folk, och kampen började. Den som var mest alarmerad och rasande var hans egen far (eller hans farbror som uppfostrade honom), för som vi vet så dyrkade han inte bara dessa avgudar, nej han tillverkade och sålde dem till och med.

Ibrahim kände att det var hans plikt som en god son att råda sin far att avstå från denna ondska så att han kunde räddas från Allah's straff.

Som den kloke son han var så gjorde han inte så att hans far skulle känna sig dum, ej heller skrattade han öppet åt sin faders brist på omdöme.

Han berättade att han älskade honom och hoppades att han därigenom kunde väcka hans faderskärlek. Sedan frågade han vänligt och försiktigt varför han dyrkade dessa livlösa avgudar som varken kunde höra, se eller skydda honom, och innan hans far kunde bli arg så tillade han hastigt:

”Fader! Jag har fått del av en kunskap som du inte har fått del av. Följ mig [så] skall jag visa dig en rak väg.

Fader! Dyrka inte Djävulen – Djävulen som gjorde uppror mot den Nåderike.

Fader! Jag fruktar att Guds straff skall drabba dig och att du då [skall inse att du] varit Djävulens vän.” [Fadern] sade: 'Hatar du mina gudar, Abraham? Om du inte upphör med detta [tal], skall jag laga så att du blir stenad. Ge dig nu av [och låt mig slippa se dig] under lång tid!'

[Abraham] svarade: 'Fred vare med dig! Jag skall be till min Herre, att Han förlåter dig. Han har alltid varit god mot mig. Och jag skall dra mig undan från er alla och från det som ni anropar i Guds ställe.'”⁸⁴

Ibrahim Debatterar med Avgudadyrkarna

Hans fars grymma och hårda behandling stoppade inte Ibrahim från att leverera sanningens budskap. Fylld av ilska och sorg över att se sitt folk prostera inför avgudar, var han fast besluten att krossa dessa ovanor och begav sig till staden för att debattera med folket fullt medveten om att de skulle kunna skada honom.

Han var som en vis doktor som sökte efter sjukdomens orsak för att kunna skriva ut rätt botemedel, eller som en domare som på ett skarpt sätt frågade ut den anklagade för att på så sätt finna ut sanningen. Ibrahim frågade dem: ”Ser dessa avgudar när ni prosterar er inför dem? Gagnar de er på något sätt?” Snabbt så försökte de försvara sin tro. De sade att de visste att dessa avgudar var utan liv men att deras förfäder hade dyrkat dem; för dem så räckte detta som bevis för deras tro.

83 Koranens Budskap 21:52-56

84 Koranens Budskap 19:43-48

Ibrahim förklarade att deras förfäder hade haft fel. Detta gjorde dem arga och de kontrade: ”Fördömer du våra gudar och förfäder eller skämtar du bara?”

Ibrahim visade ingen fruktan utan svarade: ”Jag är allvarlig. Jag kommer till er med en Sann religion. Jag har sänts med vägledning från vår Herre som Ensam är värdig att dyrkas, Som är Skaparen av himlarna och jorden, och Som bestämmer över livets alla skeenden, till skillnad från dessa dumma avgudar som bara är trä och sten.”

För att övertyga dem om att dessa avgudar inte kunde skada honom så utmanade han: ”Jag har redan fördömt dem; om de hade någon makt så skulle de redan ha skadat mig!”

Andra Gången Ibrahim Resonerar med Avgudadyrkarna

Allah, den Allsmäktige, berättar:

”Och berätta för dem om Abraham – hur han frågade sin fader och sitt folk: 'Vad är det ni tillber?' De svarade: 'Vi tillber [våra] gudabilder och vi skall fortsätta att ge dem vår hängivna dyrkan.' [Abraham] sade: 'Hör de er när ni anropar dem, eller kan de hjälpa er eller skada er?' De svarade: 'Nej, men vi gör vad vi har sett våra fäder göra.' Han sade: 'Har ni ägnat en tanke åt vad det är ni dyrkar, ni och alla era förfäder? Dessa [gudar] är mina fiender – [för mig] finns ingen [gud] utom världarnas Herre. Det är Han som har skapat mig och Han som leder mig, och Han som skapat mat och dryck. Och när jag är sjuk, återger Han mig hälsan. Han skall låta mig dö och därefter väcka mig till nytt liv och på Domens Dag – det är mitt hopp – skall han förlåta mig mina synder!’”⁸⁵

I ett annat kapitel så uppenbarade Allah, den Allsmäktige:

”Och [minns] Abraham som sade till sitt folk: 'Dyrka Gud och frukta Honom! [Ni skulle inse att] detta är bäst för er, om ni visste [skillnaden mellan rätt och orätt]! De som ni dyrkar i Guds ställe är bara bilder utan liv, och [på så sätt] ger ni verklighet åt en lögn. De som ni tillber i Guds ställe kan inte sörja för era behov. Be därför Gud om er försörjning, dyrka Honom och tacka Honom; det är till Honom ni skall föras åter. Och kallar ni [mig] lögnare, så har [andra] folk före er beskyllt [sina profeter] för lögn. Och på Sändebudet har ingen annan uppgift [lagts] än att med klarhet framföra [sitt budskap].' Ser då inte de [som förnekar sanningen] att Gud skapar [allt] ur inte och att Han därefter skapar [allt] på nytt? Detta kostar Gud ingen möda. Säg: 'Gå ut i världen och se spåren av Guds [skapande verksamhet]! - Han har skapat [allt] ur intet och till sist skall Han låta [allt] återuppstå i den sista skapelsen – Gud har allting i Sin makt. Han straffar den Han vill och förbarmar Sig över den Han vill och till Honom skall ni föras åter; och ni skall inte trotsa [Hans vilja] vare sig på jorden eller i himlen, och ni har ingen annan beskyddare eller hjälpare än Gud.' De som framhärdar i att förneka sanningen i Guds Budskap och [människans kommande] möte med Honom har gett upp hoppet om Min Nåd och Min barmhärtighet, och [i det kommande livet] har de ett svårt lidande att vänta.’”⁸⁶

Ibrahim Förstör Avgudastatyerna

Han förklarade skönheten i Allah's skapelse för dem. Han förklarade om Hans Makt och Visdom. Avgudadyrkan är något avskryvärt hos Allah eftersom Han är universums Herre Som skapade människan, vägledde honom, gav honom mat och dryck, botade honom när han var sjuk, och som

85 Koranens Budskap 26:69-82

86 Koranens Budskap 29:16-23

kommer få honom att dö och sedan återuppstå. Det var till Honom som Ibrahim bad och som skulle förlåta hans synder på Domens Dag.

Men ändå så ville de inte ge vika utan de höll fast vid sin avgudadyrkan. Ibrahim lämnade sin fars hus och övergav sitt folk och det som de dyrkade. Han beslöt sig för att göra något åt deras förnekande, men han avslöjade inget. Han visste att det skulle bli ett stort firande på andra sidan flodbanken som skulle dra till sig alla människor.

Ibrahim väntade tills staden var folktom, sedan smög han försiktigt ut och styrde sina steg mot templet. Gatorna som ledde till templet var tomma och själva templet stod öde eftersom även prästerna hade gått till festivalen utanför staden. Ibrahim gick till templet bärandes en stor yxa. Han tittade på sten och trästatyerna och på den man man hade lagt framför dem som ett slags offer. Han närmade sig en av statyerna och frågade: ”Maten som står framför dig håller på att kallna. Varför äter du inte?” statyn förblev tyst och orörlig. Ibrahim frågade alla andra statyer runt honom:

”Varför tar ni inte för er [av offergåvorna]?”⁸⁷

Han hånade dem för han visste att de inte skulle äta. Han frågade dem igen:

”Hur är det fatt med er? Och ni svarar ju inte!”⁸⁸

Han höjde sedan yxan och började att slå sönder de avgudar som folket dyrkade. Han förstörde dem allihop förutom en runt vilkens hals han hängde yxan. Efter detta så svalnade hans vrede och han kände sig lugn och han lämnade templet. Han hade fullföljt sitt löfte att ge folket ett praktiskt bevis på deras dåraktighet i att dyrka någonting annat än Allah.

Avgudadyrkarna Frågar Ut Ibrahim

När folket återvände så blev de chockerade över att se sina gudar slagna i spillror. De började att gissa vem som hade gjort detta mot deras avgudar, och snart så dök Ibrahims namn upp i deras huvuden.

Allah, den Allsmäktige, sade: de sade:

”Vem har gjort detta mot våra gudar? Han har begått en svår orätt!” [Några] sade: 'Vi hörde en ung man tala om dem; hans namn är Abraham.' [De andra] sade: 'För hit honom inför allt folket, så att de kan [berätta vad de får] bevittna!'

[När han först fram] frågade de: 'Har du, Abraham, gjort detta mot våra gudar?' Han svarade: 'Nej, det var denne, den förnämste av dem, som gjorde det. Men fråga dem ni, om det är så att de kan tala.'

Då återgick de till att diskutera inbördes och [några] sade [till de andra]: 'Det är ni som har gjort orätt!' Men så svängde de om [och sade till Abraham:] 'Du vet mycket väl att dessa [bilder] inte kan tala!'

[Då] sade han: 'Dyrkar ni alltså i stället för Gud det som varken kan gagna eller skada er? Skam över er och det som ni dyrkar i Guds ställe! Vill ni inte använda ert förstånd?’⁸⁹

Fulla av raseri så krävde de att Ibrahim skulle arresteras och förhörd. Ibrahim gjorde inget motstånd, detta var precis det som han hade hoppats på, så att han kunde visa upp hur dåraktig deras tro var.

Vid förhöret så frågade de om det var han som var ansvarig för att ha haft sönder statyerna. Med ett leende så sade han åt dem att fråga den största statyn som fortfarande var hel. Han sade åt dem att

87 Koranens Budskap 37:91

88 Koranens Budskap 37:92

89 Koranens Budskap 21:59-67

det måste vara den skyldige. De sade åt honom att han mycket väl visste att statyn varken kunde tala eller röra sig och det gav Ibrahim chansen att bevisa hur dåraktigt det var att dyrka dessa livlösa objekt.

De insåg då hur sanslöst dum deras tro var; men deras högmot och arrogans tillät dem inte att erkänna sin dumhet. Allt de kunde göra var att göra det som tyranner oftast gör och det var att använda sin styrande makt till att straffa Ibrahim. De slog honom i kedjor och planerade sin hämnd.

Avgudadyrkarna Försöker Bränna Ibrahim

Ilskan kokade i deras hjärtan och de beslutade sig för att kasta Ibrahim i den största eld som de kunde tända. Alla stadens invånare beordrades att samla ihop ved som en tjänst till deras avgudar. Ignoranta, sjuka kvinnor svor att om de blev botade så skulle de donera massor med ved för att bränna Ibrahim. Under flera dagar samlades det ihop bränsle till elden.

De grävde en djup grop, fyllde den med ved och tände på.

De förde fram en katapult som skulle användas för att kasta Ibrahim i elden. Ibrahim sattes på katapulten och han blev bunden till händer och fötter. Bålet var tänt och dess lågor nådde högt på himlen. Folket stod en bra bit bort på grund av den intensiva hetta som bålet genererade. Sedan gav deras överstepräst order om att Ibrahim skulle kastas i elden.

Ängeln Jibreel dök upp vid Abrahams huvud och frågade: ”O Ibrahim önskar du något?” Ibrahim svarade: ”Inte från dig.”

Katapulten avfyrades och Ibrahim kastades in i elden. Men när han hamnade i elden var det som att hamna i en sval trädgård. Lågorna fanns fortfarande där, men de brände inte för Allah, den Allsmäktige hade gett Sin befallning:

”[Då] befällde Vi elden: 'Bli svalka och trygghet för Abraham!’”⁹⁰

Elden underkastade sig Allah's vilja och blev svalkande och trygg för Ibrahim. Den brände bara hans rep, och han satt mitt i elden precis på samma sätt som man brukar sitta i en trädgård. Han prisade och ärade Allah den Allsmäktige, med ett hjärta som bara innehöll hans kärlek till Allah. Det fanns inte någon plats i hans hjärta för fruktan, bävan, eller oro. Det enda som det var fyllt med var kärlek.

Ja, fruktan och bävan fanns inte och elden blev till svalka och gjorde luften trivsamt. De som älskar Allah så som Ibrahim gjorde fruktade aldrig.

De Troendes Tro

Allah säger:

”De som kände sin tro växa, när de varnades att [styrkor] hade dragits samman mot dem och att de borde vara på sin vakt, och svarade: 'Vi behöver ingen annan hjälpare än Gud. Var finns en mäktigare Beskyddare?’ Och de återvände [styrkta av] Guds välsignelse och Hans nåd; det onda hade inte rört vid dem. Deras mål var att vinna Guds välbehag och Guds nåd är en uteslutad källa. Djävulen [ingav dem att varna er]; han vill injaga [i er] fruktan för sina förbundna. Ni skall inte frukta dem – frukta Mig, om ni är troende!”⁹¹

Folkmassan, prästerna och de styrande satt en bit ifrån och tittade på elden. Dess hetta brände deras ansikten och var nära att kväva dem. Den fortsatte att brinna under en så lång tid att förnekarna

90 Koranens Budskap 21:69

91 Koranens Budskap 3:173-175

började tro att den aldrig skulle slockna. När den hade brunnit ut så blev de mycket chockerade över att se Ibrahim komma ut från gropan helt oskadd och utan att elden hade rört vid honom. Deras ansikten var svarta av rök men hans ansikte lös av Allah's ljus och nåd. Den rasande elden hade svalnat för Ibrahim och det enda den hade gjort var att bränna bort de rep med vilka han var bunden. Han kom gående ut ur elden på samma sätt som man kommer gående ut från en trädgård. Man kunde höra hedningarnas rop av förvåning.

”[Sedan] försökte de snärja Abraham med list, men [Vi korsade deras planer och] lät dem stå som förlorare.”⁹²

Detta mirakel fick tyrannernas planer att komma på skam. Men det fick inte deras ilska att svalna. Men efter denna händelse så bestämde sig många för att följa Ibrahim, även fast en del höll sin tro hemlig eftersom de fruktade att de styrande skulle skada eller till och med döda dem.

Ibrahim Utmanar De som Utropar Sig Själva Till Gudar, Kung Namrud

Ibrahim hade resonerat klart med avgudadyrkarna. Nu fanns ingenting kvar för honom förutom att resonera med de som utropade sig själva till gudar.

När Kung Namrud fick höra om hur Ibrahim undkom att brännas av elden så blev han mycket arg. Han fruktade att den status han hade gett sig själv genom att proklamera att han var en gudom, utmanades av någon som inte var en vanlig människa. Han kallade Abraham till palatset och höll en dialog med honom som Allah, den Allsmäktige, här återger:

”Har du inte hört om den man som tvistade med Abraham om hans Herre? - Gud hade skänkt honom kunglig makt och myndighet. - Och Abraham sade: 'Min Herre är Den som skänker liv och skänker död.' [Kungen] svarade: 'Jag skänker liv och jag skänker död!' Då sade Abraham: 'Gud låter solen gå upp i öster; låt den då gå upp i väster!' Och [kungen], som förnekade sanningen, blev förstummad av häpnad. - Gud vägleder inte de orättfärdiga.”⁹³

Ibrahims rykte spred sig över hela konungadömet. Folk talade om hur han hade räddats från elden och hur han hade debatterat med kungen och lämnat honom svarslös. Under tiden så fortsatte Ibrahim att kalla folk till tron på Allah, i det att han lade ner mycket kraft på att leda sitt folk till den rätta vägen. Han försökte med alla medel att övertyga dem. Men trots all den kärlek och ömhet som han kände för sitt folk så blev de arga och övergav honom. Endast en kvinna och en man från hans folk delade hans tro på Allah.

Kvinnans namn var Sara och hon blev hans fru och mannens namn var Lut och han blev en Profet.

När Ibrahim insåg att ingen annan skulle tro på hans Budskap bestämde han sig för att emigrera. Han lämnade sitt folk och reste med sin fru och Lut till en stad som hette Ur, och sedan till en annan som hette Haran, och sedan vidare till Palestina.

Allah, den Allsmäktige, berättar för oss:

”Så Lot trodde på honom. Han sade: 'Jag vill lämna ondskans rike för min Herre. Det är Han som är den Allsmäktige, den Vise.”⁹⁴

Efter Palestina så reste Ibrahim till Egypten. Och varhelst han reste så kallade han folk till tron på Allah, dömde rättvist bland folk, och vägledde dem till sanning och rättfärdighet.

92 Koranens Budskap 21:70

93 Koranens Budskap 2:258

94 29:26

Hadeeth om Ibrahim, Sara och Hagar:

Abu Hurairah sade:

” Ibrahim ljög bara tre gånger, två gånger för Allah's sak: när han sade: 'Jag känner mig sjuk.' (när hans folk bad honom att följa med och fira en festival för avgudarna) och när han sade: (då han blev tillfrågad vem som hade slagit sönder statyerna) 'Det var den, deras ledarstaty som gjorde det. Den tredje gången var när han stod inför en mäktig kung, och när han tillfrågades om sin fru, så sade han att Sara var hans syster, eftersom hon var slående vacker. Ibrahim bad henne att säga samma sak så att han inte skulle framstå som en lögnare. Kungen ville ha henne och började ta sig friheter med henne, men hon bad och han slogs av en plötslig förlamning. Han chockerades och bad henne att be om hans förlåtelse från hennes Herre, och det gjorde hon. Men han försökte igen och denna gång så slogs han av en ännu starkare förlamning och han ångrade sig och sade till sin närmsta följeslagare: 'Du har fört en djävul inför mig, hon är inte en människa.' Men han skänkte henne en tjänstekvinna som hette Hagar. När hon kom till Abraham så höll han på att be, han gjorde ett tecken för att visa att han lade märke till henne, och hon berättade för honom att allt hade fortlöpt väl.’”⁹⁵

Hagar Och Sara

Ibrahims fru Sara var steril. Hon hade fått en Egyptisk kvinna – Hagar – som tjänstekvinna. Ibrahim hade åldrats och hans hår hade blivit grått och efter att ha spenderat så många år i att kalla folk till Allah så tyckte Sara att hon och Ibrahim var ensamma eftersom hon inte kunde få barn. Därför så erbjöd hon sin tjänstekvinna, Hagar, till sin make Ibrahim, så att de kunde ingå äktenskap. Hagar födde sin första son Isma'il (Ismael) när Ibrahim var en gammal man.

Ibrahim Frågar om Återuppståndelsen

Ibrahims liv på jorden bestod av att dyrka Allah och att kalla folk till monoteismen. Men han var på väg till Allah, fullt medveten om att hans dagar på jorden var räknade och att de skulle följas av döden och sedan Återuppståndelsen. Vetskapen om livet efter döden fyllde Ibrahim med frid, kärlek och hopp. En dag så bad han Allah att visa honom hur Han gav liv till de döda. Allah befalde Ibrahim att hämta fyra fåglar, stycka dem och blanda deras kroppsdelar. Han skulle sedan dela in dem i fyra högar och placera dem på toppen av fyra olika kullar. Sedan skulle han kalla på fåglarna i Allah's Namn.

Ibrahim gjorde som han blev tillsagd. Omedelbart när han hade kallat på fåglarna i Allah's Namn så delade sig de ihopblandade fågel-delarna för att sammanföras med sina ursprungliga kroppar som var utspridda på olika platser, och de kom flygande tillbaka till Ibrahim.

Allah, den Allsmäktige, uppenbarade:

”[Minns också] Abraham som sade: 'Herre! Visa mig hur Du återuppväcker de döda.' [Gud] frågade: 'Tror du då inte?' [Abraham] svarade: 'Jo, jag tror, men jag vill att mitt hjärta skall få ro.' [Och Gud] sade: 'Tag fyra [slag av] fåglar och lär dem att känna din röst. Sätt så ut dem, några på varje berg [runt omkring], och ropa sedan på dem, så skall de genast återvända till dig. Och var förvissad om att Gud är Allsmäktig, Vis.'”⁹⁶

95 Sahih Al Bukhari och Muslim. Detta är den hadeeth som finns med i Ibn Kathirs Stories of the Prophets, okomprimerad version

96 Koranens Budskap 2:260

I Guds, den Nåderikes, den Barmhjärtiges Namn

PROFETEN ISMA'IL (ISMAEL)

Ibrahim Lämnar Hagar och Isma'il

En dag så vaknade Ibrahim och bad sin fru Hagar att hämta sin son och förbereda dem för en lång resa. Inom några dagar så gav sig Abraham iväg tillsammans med sin fru Hagar och deras son Isma'il. Barnet ammade fortfarande och var inte avvunt. Ibrahim gick genom grönskande områden, öken och berg tills han nådde den Arabiska halvöns öknen och kom till en ofruktbar dal där det inte fanns någon frukt, inga träd, ingen föda och inget vatten. Det fanns inga som helst tecken på liv i denna dal. Efter det att Ibrahim hade hjälpt dem att sitta av så lämnade han dem där med lite mat och dryck som knappt skulle räcka i två dagar. Han vände sig om och börja gå iväg. Hans fru skyndade efter honom och frågade: ”Vart ska du Ibrahim, som lämnar oss i denna ofruktsamma dal?”

Ibrahim svarade inte utan fortsatte att gå. Hon upprepade sin fråga men han fortsatte att vara tyst. Till slut så förstod hon att han inte agerade på eget initiativ. Hon förstod att det var Allah som hade befallt honom att göra detta. Hon frågade honom: ”Har Allah befallt dig att göra detta?” Han svarade: ”Ja.” Då sade hans beundransvärda hustru: ”Vi kommer inte att gå förlorade, eftersom Allah, som har befallt dig, är med oss.”

Ibrahim åkallade Allah :

”Herre! Jag har låtit några av de mina bosätta sig i en dal, som inte är lämpad för jordbruk, nära Ditt heliga hus, Herre, och där skall de förrätta regelbunden bön. Låt människornas hjärtan fyllas av tillgivenhet för dem [och av längtan att besöka dem] så att de kan få [hjälp av dem till] sin försörjning och därför känna tacksamhet [mot Dig]

Herre! Du vet vad vi håller hemligt och vad vi öppet tillkännager – ingenting kan förbli dolt för Gud, vare sig på jorden eller i himlen!”⁹⁷

Hagar och Isma'il – Återgivet av Ibn Abbaas

Ibn Abbas återgav: ”Den första kvinnan som använde en gördel var Isma'ils mor. Hon använde en gördel så att hon kunde sopa bort sina spår från Sara (genom att dra den på marken). Ibrahim förde henne och hennes son, som hon fortfarande ammade, till en plats nära Ka'ba under ett träd, precis på platsen för Zamzam vid moskéns högsta plats. Vid den tiden fanns det ingen i Mecka, och inte fanns det något vatten, så han bad dem att sitta där och gav dem en liten läderväska som innehöll några dadlar och ett vattenskinnsom innehöll lite vatten och sedan vände han hemåt. Isma'ils mor följde efter honom och hon sade:

”O Ibrahim! Vart ska du, som lämnar oss i denna dal där det varken finns någon person vars sällskap vi kan njuta av, och ej heller finns det något som vi kan ha nytta av?” Hon upprepade samma fråga till honom många gånger, men han såg sig inte om efter henne. Då frågade hon honom: ”Har Allah befallt dig att göra detta?” Hans sade: ”Ja.” Då sade hon: ”Då kommer Han inte att strunta i oss,” och återvände medan Ibrahim fortsatte bort. När han kom till Thaniya där de inte kunde se honom så vände han sig mot Ka'ba, lyfte sina båda händer, åkallade Allah och sade följande bön:

”Herre! Jag har låtit några av de mina bosätta sig i en dal, som inte är lämpad för jordbruk, nära Ditt heliga hus, Herre, och där skall de förrätta regelbunden bön. Låt människornas hjärtan fyllas av tillgivenhet för dem [och av längtan att besöka dem] så att de kan få [hjälp av dem till] sin

97 Koranens Budskap 14:37-38

försörjning och därför känna tacksamhet [mot Dig]”⁹⁸

Ibn Abbaas fortsatte: ”Isma'ils mor fortsatte att amma Isma'il och dricka av vattnet som hon hade. När vattnet i vattenskinnet hade tagit slut så blev hon och Isma'il törstiga. Hon tittade på honom (Isma'il) när han vändades. Hon lämnade honom eftersom hon inte klarade av att se på honom, och hon fann att berget As-Safa var det berg som var närmast henne. Hon klättrade upp på det och började att stirra ner i dalen och hoppades att hon skulle se någon. Hon klättrade ner från As-Safa och när hon nådde dalen så höll hon upp sin dräkt och sprang i dalen som en person som var fylld av oro och panik, tills hon nådde till andra sidan dalen och berget Al-Marwa (och klättrade upp) Där stod hon började stirra ut i dalen och hoppades att hon skulle se någon. Men hon kunde inte se en enda människa. Hon sprang mellan bergen As-Safa och Al-Marwa sju gånger.”

Hagar Får Syn på Zamzam – av Profeten Muhammad (frid vare med honom)

Profeten Muhammad (frid vare med honom) sade: ”Detta är ursprunget till Sa'y (ritualer som tillhör Hajj, pilgrimsfärden) traditionen att folk går mellan dem (As-Safa och Al-Marwa). När hon nådde Al-Marwa (för sista gången) så hörde hon en röst och hon sade åt sig själv att vara tyst och lyssnade uppmärksamt. Hon hörde rösten igen och sade: ”O Vem du än må vara! Du har fått mig att höra din röst; har du någonting som kan hjälpa mig?” Och hon fick se en ängel vid platsen för Zamzam som grävde i marken med sin häl (eller sin vinge) tills vatten började att strömma från den platsen. Hon började att forma som en skål i sanden runt det, och hon använde sina händer på detta sätt, och hon började att fylla sitt vattenskinne med vattnet. Och så fort hon hade tagit några skopor av vattnet så kom det nytt.” Profeten (frid vare med honom) tillade: ”Må Allah skänka Sin Barmhärtighet över Isma'ils mor! Om hon hade låtit Zamzam flöda utan att försöka kontrollera det, eller om hon inte hade skopat upp lite vatten för att fylla sitt vattenskinne så skulle Zamzam varit en flod som runnit på jordens yta.”

Mecka Grundas – Berättad av Profeten Muhammad (frid vare med honom)

Profeten (frid vare med honom) fortsatte: ”Sedan drack hon vatten och ammade barnet. Ängeln sade till henne: ”Var inte rädd för att du ska bli övergiven, för detta är Allah's Hus som kommer att byggas av denne pojke och hans far, och Allah överger aldrig Sitt folk.” På den tiden så var Huset (Ka'ba) beläget på en hög plats som liknade en kulle och när störtsturarna kom, så flödade de till höger och vänster om det. Hon levde på detta sätt tills några människor från stammen Jurhum, eller en familj från stammen Jurhum passerade förbi henne och barnet eftersom de (Jurhums folk) kom via Kada. De stannade till vid Mecka-dalens lägre del när de såg en fågel som brukar uppehålla sig vid vatten och inte lämna det. De sade: ”Denna fågel måste flyga där det finns vatten, men vi vet ju att det inte finns något vatten i denna dal.” De skickade ut en eller två budbärare som upptäckte vattenkällan och de återvände och informerade de andra om vattnet. Så då begav sig allihop till vattnet. Isma'ils mor satt nära vattnet. De frågade henne: ”Tillåter du att vi stannar här hos dig?” Hon svarade: ”Ja, men ni har ingen ägorätt till vattnet.” De gick med på det. Isma'ils mor var glad eftersom hon tyckte om andra människors sällskap.

Så de slog sig ner där och senare så sände de även efter sina familjer som också kom och slog sig ned där. Så på det sättet blev en del familjer residenta boende där. Barnet (Isma'il) växte upp och lärde sig Arabiska från dem och (hans dygder) fick dem att älska och beundra honom när han växte upp. Och när han nådde puberteten så gifte de honom med en kvinna från dem.”

Isma'ils Fruar

Profeten (frid vare med honom) fortsatte: ”Efter det att Isma'ils mor hade dött, så kom Ibrahim på

98 Koranens Budskap 14:37

besök. Han kom efter Isma'ils giftermål för att träffa sin familj som han hade lämnat där. Men han hittade inte Isma'il. När han frågade Isma'il fru om honom så sade hon: "Han har gått iväg för att söka sig uppehälle." Då frågade han henne om hur de levde och mådde. "Vi lever i nöd, vi har det så svårt, och vi lever i fattigdom," klagade hon. Han sade: "När din man återvänder ge honom min hälsning och säg åt honom att byta grindens tröskel."

När Isma'il återvände så verkade som om han kände att något ovanligt hade hänt, så han frågade sin fru: "Har någon besökt dig?" hon svarade, "Ja, en gammal man som såg ut så och så kom och hörde sig för om dig och jag informerade honom och han frågade om vår levnadsstandard och jag berättade för honom att vi lever i nöd och fattigdom." Då sade Isma'il: "Gav han dig något råd?" Hon sade: "Ja, han bad mig att framföra hans hälsningar till dig och att jag skulle säga åt dig att byta tröskeln till din grind." Isma'il sade: "Det var min far och han har befallt mig att skilja mig från dig. Gå tillbaka till din familj." Så Isma'il skilde sig från henne och gifte sig med en annan kvinna från dem (Jurhum).

Ka'ba Byggs – Berättad av Profeten Muhammad (frid vare med honom)

"Sedan höll sig Ibrahim borta från dem under en period som var så lång som Allah önskade och sedan kom han igen men hittade inte Isma'il. Så han kom till Isma'ils fru och frågade om Isma'il. Hon sade: "Han har gett sig iväg för att söka sitt uppehälle." Ibrahim frågade henne; "Hur går det för er?" och han frågade om deras levnadsstandard och försörjning. Hon sade: "Vi är välmående och har det bra (vi har så det räcker och blir över)," sedan tackade hon Allah. Abraham sade: "Vilken sorts mat äter ni?" hon svarade: "kött." han sade: "Vad dricker ni?" hon svarade: "vatten." han sade: "O Allah! Välsigna deras kött och vatten."

Profeten Muhammad (frid vare med honom) tillade: "På den tiden så hade de inte säd. Och om de hade haft säd så skulle han ha åkallat Allah's välsignelser över det. Om någon endast har dessa två saker (kött och vatten) som sin näringskälla så kommer hans hälsa och fysik att kraftigt försämrans förutom om han lever i Mecka."

Profeten Muhammad (frid vare med honom) fortsatte: "Sedan sade Ibrahim till Isma'ils fru: "När din make kommer tillbaka så hälsa honom från mig och säg åt honom att han skall hålla fast vid tröskeln till sin grind." När Isma'il kom tillbaka så frågade han sin fru, 'kom någon till dig?' hon svarade: 'ja, en stilig äldre man kom till mig' så hon hälsade honom och tillade: 'Han frågade om dig och jag informerade honom om att vi hade det bra.' Isma'il frågade henne: 'gav han dig något råd?' hon sade: 'ja, han bad mig att framföra hans hälsningar till dig och befallde att du skall hålla fast vid tröskeln till din grind.' Han sade: 'det var min far, och det är du som är tröskeln till min grind. Han har befallt mig att behålla dig.'

Sedan var Ibrahim borta från dem under en tid så lång som Allah önskade och sedan besökte han dem igen. Han fann Isma'il slipa sina pilar under ett träd nära Zamzam. När han såg Ibrahim så reste han sig upp för att välkomna honom (och de hälsade på varandra som en far hälsar på sin son eller en son hälsar på sin far). Ibrahim sade: 'O Isma'il! Allah har gett mig en befallning.' Isma'il sade: 'Gör det som din Herre har befallt dig att göra.' Ibrahim frågade: 'Hjälper du mig?' Isma'il sade: 'Jag hjälper dig.' Ibrahim sade: 'Allah har befallt mig att bygga ett hus här, och han pekade på en kulle som låg högre än det övriga landskapet.

"Sedan byggde de grunden till Huset (Ka'ba). Isma'il hämtade stenarna medan Abraham byggde och när väggarna blev höga så hämtade Isma'il denna sten som Abraham stod på när han fortsatte att bygga. Medan Isma'il räckte honom stenarna så sa de båda:

”Herre! Tag nådigt emot vår [möda]! Du är Den som hör allt, vet allt.”⁹⁹

Profeten (frid vare med honom) sade: ”Sedan fortsatte de att bygga och gå runt Ka'ba medan de sade: ”Herre! Tag nådigt emot vår [möda]! Du är Den som hör allt, vet allt.”¹⁰⁰

Hagar får Syn på Zamzam – av Ibn Abbas

Ibn Abbas återgav en lite annorlunda version: ”När Ibrahim hade meningskiljaktigheter med sin fru (på grund av svartsjuka gentemot Hagar, Isma'ils mor), så tog han med sig Isma'il och hans mor och begav sig iväg. De hade ett vattenskinne med sig som innehöll lite vatten. Isma'ils mor brukade dricka vatten från vattenskinnet så att hennes mjölk skulle tillta för barnet. När Ibrahim nådde Mecka, så bad han henne att sitta under ett träd och sedan vände han hemåt. Isma'ils mor följde efter honom och när de nådde Ka'ba så sade hon: ”O Ibrahim! Till vem överlämnar du oss?” Han svarade: ”(Jag överlämnar er) i Allah's vård.” Hon svarade: ”Jag är nöjd att vara med Allah.” Hon återvände till sin plats och började att dricka vatten från vattenskinnet och hennes mjölk tilltog för barnet.

När allt vatten var slut så sade hon till sig själv: ”Det är bäst att jag går och ser efter om jag kan se någon.” Hon gick upp på berget As-Safa och tittade. Hon hoppades att hon skulle se någon men hon hoppades förgäves. När hon kom tillbaka ner i dalen så sprang hon till berget Al-Marwa. Hon sprang fram och tillbaka mellan bergen många gånger. Sedan sade hon för sig själv: ”Jag måste gå och se hur det står till med mitt barn.” Hon gick dit och hittade honom. Han såg ut som ett barn som är på väg att dö. Hon klarade inte av att se sitt barn dö så hon sade till sig själv: ”Om jag går och letar så kanske jag hittar någon.” Hon gav sig iväg och klättrade upp på As-Safa och tittade länge men kunde inte hitta någon. På så sätt sprang hon sju gånger mellan As-Safa och Al-Marwa. Igen så sade hon till sig själv: ”Jag måste gå tillbaka och se hur mitt barn mår.” Plötsligt så hörde hon en röst, och hon sade till den konstiga rösten: ”Hjälp oss om du kan erbjuda någon hjälp.”

Det var Jibreel (som hade gjort rösten)! Jibreel stampade i marken med sin häl så här (Ibn Abbas stampade i marken med sin häl för att visa), och då började vatten att flöda fram. Isma'ils mor häpnade och började att gräva.”

Abu Al-Qasim, Profeten (frid vare med honom) sade: ”Om hon hade lämnat vattnet (att fortsätta flöda naturligt) så skulle det ha flödat på jordens yta.”

Mecka Grundas – Av Ibn Abbas

Ibn Abbas fortsatte: ”Isma'ils mor började att dricka från vattnet, och hennes mjölk tilltog till barnet. Efteråt så passerade några personer från Jurhums stam genom dalbotten och såg till sin förvåning några fåglar. De sade: ”Fåglarna kan bara vara i närheten av vatten.” De sände iväg en budbärare som letade efter vattnet och när han hittade det så återvände han och informerade dem. Då begav sig alla till henne och sade: ”O Isma'ils mor! Tillåter du oss att slå oss ner här?” Sedan stannade de där.

Isma'ils Fruar – Av Ibn Abbas

”Senare så nådde hennes pojke puberteten och gifte sig med en av deras kvinnor. Då fick Ibrahim en idé som han berättade för sin fru (Sara): ”Jag vill besöka mina skyddslingar som jag lämnade i Mecka.” När han kom dit så hälsade han på Isma'ils fru och sade: ”Var är Isma'il?” Hon svarade: ”Han har gått för att jaga.” Ibrahim sade till henne: ”När han kommer så be honom att byta tröskeln till sin grind.” När Isma'il återvände så berättade hon detta och Isma'il sade: ”Du är den tröskeln så gå tillbaka till din familj (vi är skilda).”

99 Koranens Budskap 2:127

100 Sahih al-Bukhari

Ibn Abbas fortsatte: ”Igen så tänkte Ibrahim på att besöka sina skyddslingar i Mecka och han berättade det för sin fru (Sara) om sina avsikter. Ibrahim kom till Isma'ils hus och frågade: ”Var är Isma'il?” Isma'ils fru svarade: ”Han har gått och jagat,” och hon frågade: ”Vill du stanna ett tag och få något att äta och dricka?” Ibrahim sade: ”Vad består eran mat och dryck av?” Hon svarade: ”Vår mat är kött och vår dryck är vatten.” Han svarade: ”O Allah! Välsigna deras måltider och deras dryck.” Abu Al Qasim (Profeten)(frid vare med honom) sade: ”På grund av Ibrahim åkallan så finns det välsignelser i Mecka.”

Ka'ba Byggs – Av Ibn Abbas

Ibn Abbas fortsatte: ”Än en gång så ville Ibrahim besöka sin familj som hade lämnat i Mecka och han berättade för sin fru (Sara) om sina avsikter. Han gav sig av och hittade Isma'il som satt bakom brunnen Zamzam och skötte om sina pilar. Han sade: ”O Isma'il! Din Herre har bett mig att bygga ett Hus åt Honom.” Isma'il sade: ”Lyd din Herres befallning.” Ibrahim sade: ”Allah har också befallt att du skall hjälpa mig med detta.” Isma'il svarade: ”Då skall jag göra det.” Så båda två sade:

”Herre! Tag nådigt emot vår [möda]! Du är Den som hör allt, vet allt.”¹⁰¹

När byggnaden blev högre och den gamle mannen (Ibrahim) inte längre kunde lyfta stenarna så högt, så stod han på stenen Al-Maqam och Isma'il fortsatte att ge honom stenar och båda två sade:

”Herre! Tag nådigt emot vår [möda]! Du är Den som hör allt, vet allt.””

Ibrahim och Isma'il – Offergåvan

Allah, den Allsmäktige berättar för oss:

”Och [Abraham] sade:

”Jag skall [lämna er och] gå dit min Herre vill leda mig. [Och han bad:] 'Herre! Ge mig en [son, en] av de rättfärdiga!' - Och Vi gav honom det glada budskapet om en son med ett mildt och fogligt sinnelag. Och då [sonen] hade blivit gammal nog att [arbeta tillsammans med fadern och] delta i hans strävanden, sade [denne]: 'Min käre son! Jag har sett i drömmen att jag offerar dig [åt Gud]. Vad anser du [om detta]?'

[Isma'il] svarade: 'Fader, gör som du blir befalld! Om Gud vill, skall du se att jag är tålig och uthärdar [allt].'

Men så fort de båda hade visat att de underkastade sig Guds vilja och [Abraham] hade lagt [sonen] med tinningen mot marken ropade Vi till honom: 'Abraham [hejda din hand]! Du har redan utfört den befallning som du fick i drömmen!'

Så belönar Vi dem som gör det goda och det rätta: detta var klart och tydligt en prövning. Som lösen för [sonen] tog Vi emot ett präktigt offerdjur; och Vi lät hans minne bevaras av senare släkten [som ber:] 'Fred och välsignelse över Abraham!'

Så belönar Vi dem som gör det goda och det rätta. Han var en av Våra sant troende tjänare.”¹⁰²

Tiden gick. En dag så satt Ibrahim utanför sitt tält och tänkte på sin son Isma'il och Allah's offer. Hans hjärta fylldes av bävan och kärlek till Allah för Hans oräkneliga välsignelser. En stor tår rullade nedför hans kind och påminde honom om Isma'il.

101 Koranens Budskap 2:127

102 Koranens Budskap 37:99-111

Nyheten Om Ishaq (Isak)

Samtidigt så nedsteg tre änglar till jorden; Jibreel, Isra'fil och Mika'il. De kom i mänskliga skepnader och hälsade på Ibrahim. Ibrahim reste sig och välkomnade dem. Han bjöd in dem i sitt tält eftersom han trodde att de var främlingar och gäster. Han bad dem att sätta sig och såg till att de hade det bekvämt, sedan ursäktade han sig för att han var tvungen att gå till sitt folk.

Hans fru Sara steg upp när de steg in. Hon hade blivit gammal och vithårig. Ibrahim sade till henne. ”Vi har tre främlingar i huset.” ”Vilka är de?” frågade hon. ”Jag känner inte igen någon av dem,” svarade han. ”Vad har vi för mat?” frågade han. ”Ett halvt får,” svarade hon. ”Ett halv får! Slakta en fet kalv åt dem; de är främlingar och gäster.” befallde han medan han gick iväg.

Tjänarna grillade och serverade kalven. Ibrahim bjöd in änglarna till måltiden och han började att äta för att uppmuntra dem. Han fortsatte, men när han sneglade på sina gäster för att vara säker på att de åt så märkte han att ingen av dem hade rört maten. Han sade till dem: ”Skall ni inte äta?” Han fortsatte att äta, men när han sneglade på dem igen så såg han att de fortfarande inte åt. De sträckte inte ens ut sina händer efter maten. Han började att känna fruktan för dem. Men änglarna läste hans innersta tankar och en av dem sade: ”Frukta inte.” Ibrahim såg upp och sade: ”Självklart så känner jag fruktan. Jag har bett er att äta av maten men ni tar inte för er av maten. Vill ni mig ont?” En av änglarna log och sade: ”Vi äter inte. Vi är Allah's änglar.” En av dem vände sig då mot hans fru och delgav henne den glada nyheten om Ishaq (Isak).

Nyheten om Ishaq (Isak) – Koranens version

”Och Våra budbärare kom till Abraham med ett glatt budskap. De hälsade honom ”Fred!” och han svarade: ”Fred [vare med er]!” Och han skyndade sig att bära fram en helstekt kalv. Men när han såg att de inte sträckte sina händer mot födan, blev han rädd [att de hade onda avsikter]. [Men] de sade: 'Var inte orolig! Vi har sänts till Lots folk.

Och hans hustru som stod [i närheten] log förnöjt. Då gav vi henne det glada budskapet om Isaks [födelse] och om Jakob [som skulle födas] efter Isak.

Hon sade: 'Skall jag, arma kvinna, föda en son, gammal och svag som jag är och min man har uppnått hög ålder? Detta är sannerligen märkligt!’

[Budbärarna] sade: 'Förvånas du över Guds beslut? Guds nåd och välsignelser skall vara med er alla i detta hus! Honom tillhör allt lov och pris!’”¹⁰³

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges Namn

PROFETEN ISHAQ (ISAK)

Ishaq's Söner – från Kommentatorerna

Koranen ger inga detaljer om Ishaq's liv, men pålitliga Koran-kommentatorer nämner att när Ibrahim kände att hans liv var på väg mot sitt slut, så önskade han att på se Ishaq gift. Han ville inte att Ishaq skulle gifta sig med en från Kanaans folk eftersom de var hedningar, så han sände en pålitlig tjänare till Haran i Irak för att välja ut en brud åt Ishaq. Tjänarens val föll på Rebekah bint Bethuel Ibn Nahor (Nahor var en bror till Ibrahim). Ishaq gifte sig med henne och hon födde dem tvillingar, Al-Eis (Esau) och Yaqub (Jakob).

När de två bröderna blev äldre så utvecklades ett agg mellan dem. Al-Eis ogillade det faktum att Yaqub favoriserades av sin far och av Allah med ett profetskap. Detta agg växte sig så starkt att Al-Eis hotade att döda sin bror. Yaqub fruktade för sitt liv och flydde landet.

Ishaq's Söner – Från Bokens Folk

Bokens Folk sade att när Ishaq var fyrtio år gammal så gifte han sig med Rebekah bint Bethuel. Och detta skedde när hans far fortfarande levde. De sade att hon var steril, så Ishaq bad till Allah och då blev hon gravid. Hon födde tvillingar, två pojkar. Den förste kallades för Esau, som Araberna kallade för Al-Eis. Han blev Romarnas fader. Den andre var Yaqub, vilket betyder Israel, (att han hör till Israels folk).

Ishaq's Död

Yaqub kom till sin far Ishaq och slog sig ned tillsammans med honom i byn Hebron i Kaanans land, där Ibrahim hade levt. Då blev Ishaq sjuk och dog vid en ålder av 180 år. Hans söner Al-Eis och Yaqub begravde honom vid hans far Ibrahim Al-Khalil i en grotta som han hade köpt. Det sägs att Ibrahim dog vid en ålder av 175 år

I Guds, den Nåderikes, den Barmhjärtiges Namn

PROFETEN YAQUB (JAKOB)

Ishaq's Söner – Yaqub och Al-Eis

Ishaq gifte sig med Rebekah Bint Bethuel, Ibn Nahor, och hon födde tvillingar. Al-Eis (Esau) och Yaqub (Jakob). När de två bröderna blev äldre så utvecklades ett agg mellan dem. Al-Eis ogillade det faktum att Yaqub favoriserades av sin far och av Allah med ett profetskap. Detta agg växte sig så starkt att Al-Eis hotade att döda sin bror. Yaqub fruktade för sitt liv och flydde landet.

Ishaq's Söner – Från Bokens Folk

Bokens Folk sade att när Ishaq var fyrtio år gammal så gifte han sig med Rebekah bint Bethuel. Och detta skedde när hans far fortfarande levde. De sade att hon var steril, så Ishaq bad till Allah och då blev hon gravid. Hon födde tvillingar, två pojkar. Den förste kallades för Esau, som Araberna kallade för Al-Eis. Han blev Romarnas fader. Den andre var Yaqub, vilket betyder Israel, (att han hör till Israels folk).

Bokens Folk påstod att när Ishaq blev gammal och hans syn försvagades så blev han hungrig, så han bad sin son Al-Eis att gå och jaga och komma hem med något tillagat viltbråd. Al-Eis bad honom att välsigna maten och att be för honom. Al-Eis, jägaren, gav sig av för att skaffa maten till sin far. Rebekah, som hörde allt detta, beordrade sin son att slakta två getter från sin bästa flock, tillaga dem på det sätt som hans far tyckte om, och ge det till honom innan hans bror återvände. Hon klädde Yaqub i sin brors kläder och draperade hans armar och hals med get-hudar, eftersom Al-Eis var hårig men det var inte Yaqub. När han närmade sig sin far med maten så frågade hans far: ”Vem är du?” Yaqub svarade: ”Jag är din son.” När hans far hade avslutat sin måltid så bad han för sin son att han skulle bli den mer välsignade brodern och att överleva folket och att Allah skulle dra försorg över honom och hans avkomma.

När han lämnade sin far så kom hans bror Al-Eis, som hade utfört sin fars befallning, in. Ishaq frågade honom: ”Vad är detta, min son?” Han svarade: ”Det är maten som du tycker om.” Ishaq frågade: ”Kom du med detta för en timme sedan och bad mig att be för dig?” Al-Eis svarade: ”Nej, det svär jag att jag inte gjorde.” och han förstod att hans bror hade förekommit honom och det gjorde honom arg.

Yaqub Lämnar Sitt Hem – Från Bokens Folk

Bokens Folk sade att Al-Eis hotade att döda sin bror när deras far hade dött. De säger också att han bad sin far att be för honom att Allah skulle göra jorden fruktsam för hans avkomma och berika dess försörjning och frukter.

När deras mor fick reda på att han hotade sin bror Yaqub så befallde hon honom att ge sig av till hennes bror Laban som levde i Harans land, och att han skulle stanna där ett tag tills hans brors ilska hade lagt sig och att han (Yaqub) skulle gifta sig med en av Labans döttrar. Hon sade åt sin man Ishaq att befalla honom detta och att be för honom, och det gjorde han.

Yaqubs Löfte

Yaqub lämnade sin familj och när natten föll så hittade en plats att vila på. Han tog en sten som han lade under sitt huvud och somnade. Han drömde om en stege som sträckte sig från himlen ned till jorden. Änglar steg ned och steg upp och Herren talade till honom: ”Jag skall välsigna dig och din

avkomma och göra detta land till ditt och de som kommer efter dig.”

När han vaknade så kände han sig fylld av glädje på grund av det som han hade sett i drömmen, och han svor, för Allah's sak att om han återvände till sin familj så skulle han bygga ett tempel för Allah på denna plats. Han svor också att han skulle ge en tiondel av sin egendom för Allah's sak. Han hällde olja på stenen för att kunna känna igen den och kallade platsen Ayle's Hus (Bethel), som betyder Allah's Hus. Denna plats skulle senare komma att bli Jerusalem.

Yaqubs Fruar – Enligt Bokens Folk

Bokens Folk säger också att när Yaqub kom till sin morbror i Haran så hade hans morbror två döttrar. Den äldre hette Lia (Leah) och den yngre hette Rahil (Rakel). Den senare var det som var bättre och mer kärleksfull av de två. Hans morbror gick med på att gifta bort sin dotter till honom på villkor att han vallade hans får under sju år.

Efter en tid så förberedde hans morbror för en fest och samlade folket till bröllopet. Han gifte bort Lia, den äldre dottern, till honom på kvällen. Hon hade svag syn och var ful. När morgonen kom så upptäckte Yaqub att det var Lia och han klagade inför sin morbror. ”Du lurade mig; jag var trolovad med Rahil och du gifte bort mig med Lia.” Hans morbror sade: ”Det är inte tradition hos oss att gifta bort den yngre dottern innan den äldre. Men om du älskar hennes syster så jobba ytterligare sju år hos mig så skall jag gifta bort båda till dig.”

Yaqub arbetade i ytterligare sju år och gifte sig sedan med Rahil. På den tiden var det acceptabelt, enligt Tora, att gifta sig med två systrar. Laban gav en slavinna till varje dotter. Lia's slavinna hette Zilpha och Rahil's slavinna hette Bilha.

Yaqubs Avkomma – Enligt Bokens Folk

Allah, den Allsmäktige kompenserade Lia's svagheter genom att ge henne söner. Den första hette Ruben (Robel), och efter honom kom Simeon (Shamun), Levi (Lawi), och Juda (Yahudh). Rahil blev svartsjuk över att Lia födde söner medan hon var steril. Hon gav sin slavinna Bilha till sin make och han hade samröre med henne tills hon blev gravid. Hon födde en son och gav honom namnet Dan. Åter blev Rahil slavinna havande och hon födde en son som hon gav namnet Naftali. Lia blev förargad över att Rahil slavinna hade fött söner så hon, i sin tur, gav sin slavinna Zilpha till Yaqub. Hon födde två söner, Gad och Aser. Sedan blev Lia gravid och födde en femte son, Isaskar, och senare födde hon ytterligare en son som hon gav namnet Sebulon. Efter detta så födde Lia en dotter som fick namnet Dina. Så Lia fick sju söner från Yaqub.

Då bad Rahil (till Allah) att hon skulle få en son av Yaqub. Allah hörde hennes åkallan och bönhörde henne. Hon födde en son, ädel, nobel och vacker. Hon gav honom namnet Yusuf (Josef). Allt detta tilldrog sig medan de var i Harans land och Yaqub vallade sin morbrors får, vilket han gjorde under 20 år.

Yaqubs Önskan – Enligt Bokens Folk

Yaqub bad sin morbror att låta honom få besöka sin familj. Hans morbror sade till honom: ”Jag har välsignats tack vare dig; be om hur mycket pengar du vill.” Yaqub sade: ”Ge mig varje brokig och spräcklig get som fötts detta år och varje svart lamm.”

Men Laban befallde sina söner att skilja ut varje brokig och spräcklig get och varje svart lamm så att inga nya skulle föda under det året med de kännetecknen. Sedan sände han iväg dem under tre dagsresor med dessa djur medan Yaqub vaktade resten av flocken.

Bokens Folk sade att Yaqub tog färska pinnar av bok, poppel och lönn. Och han skalade vita ränder på dem och kastade dem i vattenhoarna där getterna brukade dricka, så att de kunde se dem. De

unga som getterna bar på blev skräckslagna och började röra sig, och så föddes de randiga, spräckliga eller brokiga.

När fåren hade sin parningstid så vände han deras huvuden mot det svarta fåret i Labans flock och satte ned pinnarna emellan dem. Deras får föddes svarta. Detta betraktades som ett exempel på övernaturliga krafter, ett mirakel. Yaqub fick på så sätt många får, getter och annan boskap. Han hade också egna tjänare. När Laban och hans söner fick se flocken så förvreds deras ansikten som om djuren hade stulits från dem.

Yaqub Anklagas för Att Ha Stulit

Allah, den Allsmäktige inspirerade Yaqub att återvända till sin faders och sitt folks land, och Han lovade att stå på hans sida. Yaqub berättade detta för sin familj och de lyssnade och lydde honom. Yaqub berättade inte sina planer till Laban, och han gav sig av utan att ta farväl.

När de gav sig av så stal Rahil sin faders avgudar. Efter det att Yaqub och hans folk lämnat hans land så förföljde Laban och hans folk honom. När Laban kom ifatt Yaqub så anklagade han honom för att ha gett sig iväg utan hans vetskap. Han hade velat fått reda på Yaqubs planer så att han hade kunnat låta dem ge sig iväg under pompa och ståt, trummor och sång. Och att han hade fått möjlighet att ta farväl av sina döttrar. Och varför hade de tagit hans avgudar med sig?

Yaqub hade ingen vetskap om hans avgudar, så han förnekade att han hade tagit dem från Laban. Då gick Laban in i sina döttrars och deras slavars tält för att leta, men han hittade ingenting, eftersom Rahil hade lagt idolerna i kamelsadeln som hon satt på. Hon satt aldrig av, och ursäktade sig med att hon hade sin menstruation. Så han kunde inte få reda på vad hon hade gjort.

Sedan satt de sig på ett berg som hette Gilead och där ingick de ett förbund. Yaqub skulle inte behandla Labans döttrar illa eller gifta sig med någon annan. Varken Yaqub eller Laban skulle passera detta berg och bege sig in i varandras länder. De lagade mat och deras folk åt med dem. De tog farväl av varandra och var och en gav sig av och återvände till sitt eget land.

Yaqub Förbereder Sig För Att Möta Al-Eis

När Yaqub närmade sig landet Seir, så hälsades han av änglarna. Han skickade en budbärare i förväg med hälsningar till hans bror Al-Eis, där han bad om förlåtelse och där han ödmjukade sig inför honom. Budbäraren återvände efter att han hade lämnat hälsningen och berättade för Yaqub att Al-Eis kom ridande mot honom med 400 man. Detta skrämde Yaqub och han drog sig tillbaka och bad till Allah. Han prostrerade i ödmjukhet och bad att Han skulle uppfylla Sitt löfte som Han gett innan. Han bad att Gud skulle sätta stopp för sin broder Al-Eis ondska. Sedan förberedde Yaqub en storslagen present till sin bror Al-Eis: tvåhundra hon-getter och tjugo getabockar, tvåhundra tackor och tjugo vädurar, trettio kamelston som gav di, fyrtio kor och tio tjurar, tjugo åsninnor och tio åsnor.

Han befallde sina tjänare att ta djuren, varje hjord för sig, och ge sig iväg före honom, med ett mellanrum mellan varje hjord. Han instruerade dem. "När ni möter min bror Al-Eis så kommer han fråga, 'till vem hör ni? Vart är ni på väg?' ni skall säga 'de tillhör din tjänare Yaqub; de är en present till min herre Al-Eis. Och han kommer bakom oss.'"

Yaqub stannade kvar med sina två fruar, sina tjänare och sina barn under två nätter, och sedan fortsatte han att gå på nätterna och vila på dagarna.

Yaqub Blir Israel

Vid gryningen andra dagen så kom en av änglarna i formen av en man. Yaqub började att brottas med honom. De var helt jämna tills ängelns skadade Yaqubs lår och vann. När dagen grydde så frågade ängeln: "Vad heter du?" Han svarade: "Yaqub." Ängelns sade: "Efter idag så skall du inte heta någonting annat än Israel för du har kämpat med Gud och med människor och vunnit seger." Yaqub frågade: "Vem är du? Vad heter du?" Men han hade försvunnit. Då förstod Yaqub att han var en av Guds änglar. Yaqub var lytt, och på grund av denna händelse så äter inte Israels Barn höftsenan som ligger på höftleden.

Yaqub och Al-Eis Möts

Yaqub lyfte blicken och såg sin bror Al-Eis komma. Yaqub prostrerade sju gånger framför honom, för det var den tidens sätt att hälsa. Det var tillåtet för dem på samma sätt som änglarna hade prostrerat inför Adam.

När Al-Eis såg honom så sprang han fram, grät och omfamnade honom. När Al-Eis lyfte blicken så såg han kvinnorna och barnen som var med Yaqub. Han frågade: "Vilka är de som är med dig?" Yaqub svarade: "De som Allah har gett din tjänare." Lia, Rahil, deras tjänare och alla barnen kom fram och prostrerade inför honom. Yaqub bad att Al-Eis skulle acceptera hans gåva och han insisterade ända tills han gjorde det. Al-Eis återvände och gav sig iväg i förväg. Yaqub och hans familj följde efter tillsammans med sina flockar och hjordar och tjänare till Seirs berg.

Yaqub Bygger Ayl (El-Elohe-Israel)

När han kom till Suckot (Sahur) så byggde han ett hus åt sig själv och hyddor till sin boskap. Sedan när han passerade vid Jerusalem, kom han till en by som hette Sikem och han slog läger. Och han köpte ett jordstycke av Haron, Sikems fader för ett hundra getter. Och där byggde han ett altare som han kallade Ayl (El-Elohe-Israel), såsom Allah hade befallt honom. Han byggde altaret där Jerusalem finns idag och senare så återuppbyggde Sulaiman, Davids son altaret. Den är på den plats där stenen som han tidigare smorde med olja låg.

Dinas Berättelse – Enligt Bokens Folk

Bokens Folk berättar en historia om Dina, Yaqubs och Lia's dotter. Sikem Ib Hamor fångade henne och våldtog henne. Sedan bad han hennes far och hennes bröder att få gifta sig med henne. Hennes bröder sade: "Omskär er allihop och vi skall ge alla våra döttrar till er, och vi kommer att ta era döttrar åt oss; men vi gifter inte oss inte med folk som inte är omskurna." När tredje dagen kom så ökade smärtan från det omskurna området och Yaqubs söner närmade sig dem och dödade dem till siste man. De dödade Sikem och hans far för det onda dåd som de hade begått mot dem och för deras avgudadyrkan. Det är därför som Yaqubs söner dödade dem och tog deras krigsbyte och pengar.

Rahil's Död

Sedan blev Rahil gravid och födde en son, Benjamin, men hennes förlossning var svår och hon dog kort därefter. Yaqub begravde henne i Efrat (Afrath). Rahil's grav finns där än idag.

Yaqubs Söner

Yaqub hade tolv söner. Från Lia var det Ruben (Robil), Simeon (Shamun), Levi (Lawi), Juda (Yahudh), Isaskar (Isakher), och Sebulon (Zablun). Från Rahil var det Josef (Yusuf) och Benjamin.

Från Rahil's tjänarinna var det Dan och Naftali (Neftali) och från Lia's tjänarinna var det Gad och Aser.

Ishaq's Död

Yaqub kom till sin far Ishaq och slog sig ned med honom i Hebron som ligger i Kanaans land, där Ibrahim hade levt. Där blev Ishaq sjuk och dog när han var etthundra och åttio år gammal. Hans söner Al-Eis och Yaqub begravde honom tillsammans med hans far Ibrahim Al Khalil i en grotta som han hade köpt. Det sades att Ibrahim dog vid en ålder av 175 år.

Profetens Sista Önskan

Allah, den Allsmäktige säger i den Heliga Koranen:

"Vem utom den tanklöse, den lättsinnige, vänder ryggen åt Abrahams tro? [Abraham] som Vi har utvalt och upphöjt i denna värld och i det kommande livet helt visst har sin plats bland de rättfärdiga. När hans Herre sade till honom: 'Underkasta dig Guds vilja!' svarade han: 'Jag underkastar mig, världarnas Herres, vilja.' Och han gav sina söner liksom [senare] Jakob, denna maning: 'Söner! Gud [Själ] har valt er tro; underkasta er därför Guds vilja innan döden överraskar er.' Ja, ni är själva vittnen till att Jakob, när han kände döden nalkas, sade till sina söner: 'Vem skall ni dyrka när jag är borta?' Och de svarade: 'Vi skall dyrka din och dina fäders, Abrahams, Ismaels och Isaks Gud, den Ende Guden, och vi underkastar oss Hans vilja.' Deras tid är förbi. De skall lönas efter vad de har gjort och ni skall lönas efter vad ni har gjort. Ni skall inte ställas till svars för deras handlingar"¹⁰⁴

Koranens Sätt att Konfrontera Bokens Folk

"Och de säger: 'Bli Jude' eller 'Bli Kristen, för att få rätt vägledning!' Säg: 'Nej, [vi följer] Abrahams rena, ursprungliga tro, han som inte hörde till dem som dyrkar avgudar.' Säg: 'Vi tror på Gud och på det som har uppenbarats för oss och det som uppenbarades för Abraham och Ismael och Isak och Jakob och deras efterkommande och det som uppenbarades för Moses och Jesus och för [de andra] profeterna av deras Herre; vi gör ingen åtskillnad mellan dem. Och vi har underkastat oss Hans vilja.' Och om de tror på det som är föremål för er tro, då har de i sanning funnit rätt väg; men om de vänder om [och går en annan väg], då är de söndrare och sektbildare och Gud skall skydda dig mot dem. Han är Den som hör allt, ser allt.

Gud [Själ] har färgat [vår tro] och vem ger färg bättre än Gud? Det är Honom vi tillber [och ingen annan].

Säg [till Judarna och de Kristna]: 'Vill ni tvista med oss om Gud, han som är vår Herre likaväl som er Herre? Våra handlingar är våra och era handlingar är era. Vi tillber Honom med uppriktig tro. Påstår ni att Abraham och Isak och Jakob och deras efterkommande var Judar eller Kristna?' Säg: 'Är det ni eller Gud som vet bäst? Vem är mer orättfärdig än den som undertrycker det vittnesbörd som han fått från Gud? Gud förbiser inget av vad ni gör.'¹⁰⁵

I ett annat kapitel deklarerar Allah, den Allsmäktige:

"Varför tvistar ni efterföljare av äldre tiders uppenbarelser om Abraham? Tora uppenbarades ju inte – och inte heller Evangeliet – förrän efter hans tid. Vill ni inte använda ert förstånd? Här tvistar ni [med varandra] om det som ni känner till; varför vill ni tvista om det som ni är helt

104 Koranens Budskap 2:130-134

105 Koranens Budskap 2:135-140

okunniga om? Gud vet men ni vet inte.

Abraham var [till sin tro] varken Jude eller Kristen – han sökte och fann den rena, ursprungliga tron och underkastade sig Guds vilja; och han vägrade att ge avgudarna sin dyrkan.

”De människor som står Abraham närmast är helt visst de som följer hans exempel, såsom deras Profet och [hans skaror av] troende. Och Gud är de Troendes Beskyddare.”¹⁰⁶

Allah, den Allsmäktige sade också:

”Och – än en gång – de som handlar orätt av okunnighet och som därefter grips av ånger och bättrar sig – efter denna [sinnesändring] skall helt visst din Herre [låta dem erfara att] Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig.

Abraham var en föregångsman och, i sin rena ursprungliga tro, ett exempel. Han böjde sig under Guds vilja och var inte en sådan som ger avgudar sin dyrkan. Han var alltid tacksam mot [Gud] för Hans välgärningar, Han som utvalt honom och lett honom till en rak väg.

Och Vi skänkte honom det goda i denna värld, och i evigheten är helt visst hans plats bland de rättfärdiga.

Och tiden kom då Vi gav dig [Muhammad, ingivelsen] att följa Abraham i hans rena, ursprungliga tro, han som inte var en sådan som ger avgudar sin dyrkan.”¹⁰⁷

106 Koranens Budskap 3:65-68

107 Koranens Budskap 16:119-123

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges Namn

PROFETEN LUT (LOT)

Beskrivning av Sodoms Folk

Profeten Ibrahim lämnade Egypten åtföljd av Lut, som sedan begav sig till staden Sodom (Sadum), som låg på Döda Havets västra kust.

Denna stad var fylld med ondska. Dess invånare låg i bakhåll för, rånade och mördade resande. En annan mycket vanlig ondska var att män hade sex med män istället för med kvinnor. Denna onaturliga handling kom senare att kallas för Sodomi (efter staden Sodom). Man praktiserade detta öppet och skamlöst.

Lut's Budskap

Det var när dessa avskyvärda brott nådde sin kulmen som Allah uppenbarade till Lut att han skulle mana folket att ge upp sitt omoraliska beteende, men de hade sjunkit så djupt ner i sitt omoraliska leverne att de var döva för Lut's budskap. Upp över öronen involverade i sina onaturliga begär så vägrade att lyssna, även fast Lut varnade dem för Allah's straff. Istället så hotade de med att de skulle jaga honom från staden om han fortsatte att predika.

Allah, den Allsmäktige, uppenbarade:

*”[Även] Lots folk beskyllde [Guds] budbärare för lögn. Och deras broder Lot sade till dem: 'Fruktar ni inte Gud? Jag är ett sändebud [utsänd] till er, som ni kan lita på; frukta därför Gud och följ mig! Jag begär ingen lön av er för detta – min lön får jag inte av någon annan än världarnas Herre. Måste ni, ensamma i hela skapelsen, söka er till ert eget manliga kön och förbigå dem som er Herre skapat till hustrur åt er? Ni överskrider verkligen alla gränser!’
De sade: 'Lot! Vi svär att [vi] kommer att jaga bort dig [från denna stad], om du inte slutar [med dina förmaningar]!’
[Lot] svarade: 'Jag hör till dem som känner den starkaste avsky för det ni gör!' [Och han bad till Gud:] 'Herre! Rädda mig och de mina från [dessa människor och] deras förehavanden!' Och Vi räddade honom och hela hans familj utom en gammal kvinna, som var bland de som dröjde sig kvar.’”¹⁰⁸*

Lut's Fru

Det som Luts folk hängav sig åt tyngde hans hjärta. Deras dåliga rykte spred sig genom landet medan han kämpade mot dem. Åren gick och han kämpade vidare med sitt uppdrag men till ingen nytta. Ingen lyssnade på hans kallelse till tro förutom hans familjemedlemmar, och till och med där, i hans eget hushåll, så var det inte alla familjemedlemmar som kom till tro. Lut's fru var, precis som Nuh's fru, en förnekare. Allah, den Allsmäktige, uppenbarade:

”Gud har utpekat Nuh's hustru och Lots hustru som varnande exempel för dem som framhärdar i att förneka sanningen; deras män var två av Våra rättfärdiga tjänare och de svek dem. Men [männen] kunde inte skydda dem mot Guds [straff] och [på Domens Dag] skall de få höra dessa ord: 'Gå in i Elden med de [övrige fördömda]!’”¹⁰⁹

Änglarna Kommer För Att Träffa Lut

108 Koranens Budskap 26:160-171

109 Koranens Budskap 66:10

Om ens eget hem skall vara en plats för vila, så fann inte Lut någon sådan, för han ansattes både innanför och utanför sitt hem. Hans liv var som en oavbruten tortyr och han led oerhört, men han förblev tålmodig och ståndaktig gentemot sitt folk. Åren gick, och fortfarande så trodde ingen på honom. Istället så förringade de hans budskap och hånade: ”*Be då Gud straffa oss om du talar sanning!*”¹¹⁰

Överväldigad av förtvivlan så vände sig Lut till Allah och bad om seger och att Allah skulle förgöra de korrupta.

Det var därför som änglarna lämnade Ibrahim och begav sig mot Sodom, Lut's stad. De kom till stadens utkanter på eftermiddagen. Den förste personen som såg dem var Lut's dotter, som satt vid floden, och fyllde sin kanna med vatten. När hon lyfte blicken och såg dem så häpnade hon över att det kunde finnas män som var så otroligt vackra på denna jord.

En av de tre männen (änglarna) frågade henne: ”O Jungfru! Finns det något viloställe?” Hon kom ihåg sitt folks karaktär och sade: ”Stanna här och gå inte in (i staden) förrän jag har informerat min far och återvänt.” Hon lämnade sin kanna vid floden och sprang hem det snabbaste hon kunde.

”O Far!” ropade hon. ”Tre män frågar efter dig vid stadsporten och ag har aldrig tidigare sett ansikten som deras!”¹¹¹

Lut kände oron gnaga i sitt inre medan han snabbt skyndade sig till sina gäster. Han frågade dem var de kom ifrån och vart de var på väg. De svarade inte på hans frågor. Istället så frågade de om han kunde inhysa dem. Han började att tala med dem och berättade för dem om sitt folks natur. Lut var fylld med motstridiga känslor; han ville övertyga sina gäster, utan att såra dem, att de inte skulle spendera natten där, men samtidigt så ville han erbjuda dem den gästfrihet som en gäst normalt kunde förvänta sig. Förgäves så försökte han få dem att förstå det riskabla i hela situationen. Till sist så bad han dem att vänta tills natten föll för då skulle ingen se dem.

Mobben Vid Lut's Hus

När mörkret sänkte sig över staden, eskorterade Lut sina gäster hem. Ingen lade märke till deras närvaro. Men så fort Lots fru såg dem, smet hon tyst ut från huset så att ingen märkte henne. Snabbt så sprang hon till sitt folk med nyheten och den spreds som en löpeld till alla invånare. Folket sprang, tysta och fulla av upphetsning, mot Lut's hus. Lut blev förvånad över att folket hade upptäckt hans gäster, och han undrade vem som hade informerat dem. Saken stod emellertid klar när han inte kunde hitta sin hustru någonstans. Och detta gjorde honom ännu mer nedslagen.

När Lut såg denna mobb närma sig hans hus så stängde han snabbt dörren, men de fortsatte att banka på den. Han vädjade till dem att lämna hans besökare ifred och att frukta Allah's straff. Han manade dem att söka sin sexuella tillfredsställelse med sina fruar, för det är vad Allah tillåtit.

Lut's folk väntade tills han hade avslutat sin korta förmaning, och sedan gapskrattade de. Förblindade av passion bröt de sönder dörren. Lut blev mycket arg, men han var maktlös inför denna våldsamma mobb. Han var oförmögen att hindra deras övergrepp på hans gäster, men han stod på sig och fortsatte att vädja till mobben.

110 Koranens Budskap 29:29

111 Hon menade att hon aldrig sett vackrare personer ö.a

Straffet

Vid det hemska ögonblicket så önskade han att han hade kraft nog att knuffa bort dem från sina gäster. När de såg hur hjälplös och sorgsen Lut var så sade gästerna: ”Var inte orolig eller rädd, Lut, för vi är änglar, och dessa människor kommer inte att kunna skada dig.” När de hörde detta så blev mobben skräckslagen och flydde från Lut's hus, samtidigt som de skrek hotelser åt honom medan de sprang. Änglarna varnade Profeten Lut att han måste lämna sitt hus innan soluppgången och att han skulle ta alla i sin familj, utom sin fru, med sig. Allah hade beslutat att staden Sodom skulle gå under.

En jordbävning skakade staden. Det var som om en enda mäktig kraft hade lyft upp hela staden och sedan kastat den i backen. En störtkur av stenar regnade över staden. Allt och alla förstördes och förintades, även Lut's hustru.

Änglarna Möter Ibrahim

Allah, den Allsmäktige, återger denna historia:

”Och berätta för dem om Abrahams besökare – hur de steg fram till honom och hälsade honom med fredshälsningen och han sade: 'Ert besök gör oss oroliga!' [Och] de sade: 'Du har ingenting att frukta! Vi kommer med det glada budskapet till dig att [du skall få] en son [som skall bli en vis man].'

[Abraham] svarade: 'Detta budskap ger ni mig trots min höga ålder? Vad är detta som ni säger mig?' De sade: 'Vårt budskap till dig är sanning. Var därför inte en av dem som misströstar [om Guds nåd]!'

[Abraham] sade: 'Vem – utom den som helt har gått vilse – ger upp hoppet om sin Herres nåd?' [Och] han fortsatte: 'Vilka [andra] ärenden för er hit, ärade budbärare?' De svarade: 'Vi är sända till ett folk av obotfärdiga syndare [som skall förintas]. Lot och hela hans hus skall dock räddas – utom hans hustru som skall bli kvar – så har Gud beslutat – tillsammans med de övriga.'

Och när de utsända kom till Lot sade han: 'Jag känner er inte.' De svarade: 'Nej [Vi är Guds utsända och] vi har kommit till dig med det som [dessa människor] aldrig ville tro på; ja, vi har gett dig ett sant besked – var förvissad om att vi säger sanningen. Gå härifrån med din familj i skydd av nattmörkret – gå [själv] sist [för säkerhets skull] och låt ingen se tillbaka – och fortsätt i den riktning som skall anvisas er.'

Och Vi uppenbarade för honom detta [Vårt] beslut: 'När dagen bryter in, skall alla dessa syndare ha förintats.' Och stadens män, som gladda sig över den goda nyheten, kom [skyndande till Lots hus].

[Lot] sade: 'Dessa män är mina gäster. Drag inte vanära över mig. Frukta Gud och gör inte detta till en skammens dag!'

De svarade: 'har vi inte förbjudit dig att lägga dig ut för främlingar [som vi har lust till]?' [Lot] sade: 'Här är mina döttrar, om ni måste göra [vad ni har satt er i sinnet].'

[De utsända sade:] 'Så sant du lever [kommer de inte att lyssna till dig]! I sin upphetsning vet de inte vad de gör.'

Och när solen gick upp genljöd över dem dånet [av Guds straff]. Vi lade [deras städer] i ruiner och det förutbestämda straffet drabbade dem som ett regn av stenblock.

I detta ligger sannerligen budskap till dem som försöker tränga in i tingens innersta mening. Dessa [städer] var belägna nära en ännu existerande väg. Här ligger helt visst ett budskap till dem som

tror.”¹¹²

Allah, den Allsmäktige, uppenbarade också:

*”Och Vi räddade honom och hela hans familj utom en gammal kvinna, som var bland dem som dröjde sig kvar. Därefter lät Vi de övriga gå under i ett regn [av död och förintelse] som Vi sände över dem. Ett olycksbringande regn, det som faller över dem som har varnats [förgäves]! I detta ligger förvisso ett budskap [till människorna], men de flesta av dem vill inte tro. Din herre är den Allsmäktige, den Barmhärtige.”*¹¹³

Lut's Liv Efter Sodom

Boken stängdes över Lut's folk. Deras städer och namn har suddats ut från jordens yta. Utraderade från folks minnen. En bok stängdes bland korruptionens böcker.

Lut fortsatte till Abraham. Han besökte honom, och när han berättade historien om sitt folk så blev han mäkta förvånad över att Ibrahim redan visste.

Så Lut fortsatte att kalla folk till Allah, och så gjorde Ibrahim, den tålmodige som vände sig till Allah ångerfull, och de två höll fast vid det uppdrag de hade fått från Allah.

112 Koranens Budskap 15:51-77

113 Koranens Budskap 26:170-175

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges Namn

PROFETEN SHU'AYB

Allah, den Allsmäktige, uppenbarade berättelsen om Shu'ayb:

”Och till [folket i] Madyan [sände Vi] deras broder Shu'ayb. Och han sade: 'Dyrka Gud, mitt folk – ni har ingen annan gud än Honom! Ni har fått ett klart vittnesbörd från er Herre. Mät och väg därför med fulla mått [i allt vad ni företar er] och inkräkta inte i något avseende på andras rätt. Och stör inte ordningen och sprid inte sedefördärv på jorden, sedan allt där har ställts till rätta. Detta är för ert väl, om ni är troende. Och lägg er inte i försåt överallt för att med hot spärra Guds väg för dem som tror på Honom och försök inte att få [denna väg] att förefalla krokig. Och minns att ni [en gång] var få [och svaga] och att Han lät ert antal växa. Och se hur slutet blev för dem som störde ordningen och spred sedefördärv!

Och om det bland er finns de som tror på det budskap jag framför och andra som inte tror, ge er då till tåls till dess Gud dömer mellan oss; Han är den Bäste Domaren.'

Folkets högmodiga äldste sade: 'Vi skall sannerligen driva bort dig, Shu'ayb, och dina anhängare från vårt land om ni inte återvänder till vår tro.' Han svarade: 'Trots vår avsky [för den]? För oss skulle det vara liktydigt med att ljuga om Gud, om vi återvände till er tro, när Gud har räddat oss från den. Det är otänkbart för oss att återvända till det som inte är Guds, vår Herres, vilja: Vår Herre omfattar allt med Sin kunskap; vi sätter vår lit till Gud!' - 'Herre! Gör sanningen uppenbar [i tvisten] mellan oss och vårt folk! Ingen gör sanningen uppenbar som Du!'

Folkets äldste, som [alla] förnekade sanningen, sade: 'Om ni följer Shu'ayb kommer ni helt säkert att stå som förlorare.'

Men ett jordskalv drabbade dem och morgonen fann dem liggande framstupa på marken i sina hem – de som hade kallat Shu'ayb lögnare – [det var] som om de aldrig hade levt där i välstånd och trygghet – de som kallade Shu'ayb lögnare, de var nu förlorarna!

Och han vände sig ifrån dem och sade: 'Jag framförde min Herres budskap till er, mitt folk, och gav er goda råd. Skulle jag sörja över [sådana hårdnackade] förnekare?'"¹¹⁴

Folket i Madyan var Araber som levde i landet Ma'an, som senare blev en del av Större Syrien. De var ett girigt folk som inte trodde att Allah fanns och som förde ondskefulla liv. De vägde upp för lite¹¹⁵, prisade sina varor mer än de var värda¹¹⁶ och dolde deras defekter. De ljög för sina kunder och lurade dem.

Allah sände Sin Profet Shu'ayb med många mirakler. Shu'ayb predikade och vädjade till dem att de skulle tänka på Allah's gåvor till dem och han varnade dem för följderna av deras onda vanor. Men de bara hånade honom.

Shu'ayb behöll sitt lugn och påminde dem om sina släktband med dem och att det han gjorde inte var för egen vinning.

De beslagtog Shu'aybs och hans följeslagares ägodelar och jagade ut dem från staden. Budbäraren vände sig till sin Herre för hjälp, och hans vädjan besvarades.

114 Koranens Budskap 7:85-93

115 De fuskade med vågarna så folk fick mindre än vad de betalade för. ö.a

116 De tog för mycket betalt ö.a

Allah sände en stekande hetta över dem som plågade dem oerhört. När de sedan såg ett moln på himlen så trodde de att det skulle ge svalta och uppfriskande regn och de rusade ut ur husen för att njuta av regnet.

Istället så exploderade himlen i en kaskad av åska och blixtrar. De hörde ett hemskt dån från ovan och som fick marken under deras fötter att skaka. Det var när de var i detta tillstånd av skräck som förnekarna gick under.

Förnekarnas Ignorans

Allah, den Upphöjde, uppenbarade:

”[Även] folket i [Madyans] skogsklädda dalar beskyllde [Guds] budbärare för lögn. Deras broder Shu'ayb sade till dem: 'Fruktar ni inte Gud? Jag är ett sändebud [utsänd] till er, som ni kan lita på; frukta därför Gud och följ mig!

Jag begär ingen lön av er för detta – min lön får jag inte av någon annan än världarnas Herre. Ge fullt mått och tillskansa er inte vinst på andras bekostnad; väg med rättvisande våg och inkräkta inte på andras rättigheter. Sprid inte sedefördärv eller annat ont på jorden, men frukta Gud som har skapat er och [alla] slakten före er!’

De sade: 'Du är bara en av dem som har fallit offer för trolldom, du är ingenting annat än en människa som vi, och vi anser att du är en lögnare. Men försök förmå himlen att störta ned i stycken över oss, om du talar sanning!’

Han svarade: 'Min Herre har full kännedom om vad ni tar er för.'

Men de beskyllde honom [än en gång] för lögn. Och straffet drabbade dem en dag vars ljus skymdes i mörker, en straffets och skräckens dag.

I detta ligger förvisso ett budskap [till människorna], men de flesta av dem vill inte tro. Din Herre är Den Allsmäktige, Den Barmhärtige.”¹¹⁷

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges Namn

PROFETEN YUSUF(JOSEF)

Inledning till Yusuf's Historia

Detta är den mest detaljerade och fascinerande berättelsen i Koranen. Den innehåller både mänskliga svagheter såsom svartsjuka, hat, högmod, passion, lurendrejeri, intrigmakeri, grymhet och hot, såväl som människans ädla sidor såsom tålamod, lojalitet, mod, medlidande, och ädelmod.

Det har återgivits att en av anledningarna bakom dess uppenbarelse är att Judarna bad Profeten Muhammad (frid vare med honom) att berätta för dem om Yusuf som var en av deras gamla profeter. [I deras Skrifter så hade] hans historia brutits upp i stycken och ihopblandade med andra historier tillsammans med egna tolkningar och utslutningar (av vissa delar). Därför uppenbarades denna berättelse i Allah's Bok (Koranen) in i minsta detalj.

Allah, den Allsmäktige säger:

*"Allteftersom Vi uppenbarar denna Koran för dig [Muhammad], klarlägger Vi för dig [dess mening] på bästa sätt; förut var du ju en av dem som inte kände till något om [denna berättelse]."*¹¹⁸

Allah, den Allsmäktige sade också:

*"Så berättar Vi för dig något av det som hände i det förgångna och Vi har [med Koranen] gett dig en [slutlig] påminnelse från Oss. De som vänder ryggen åt Vår [påminnelse] skall ha en [tung] börda att bära på Uppståndelsens Dag; de skall bära den för evigt, men på Uppståndelsens Dag skall denna börda kännas outhärdligt tung."*¹¹⁹

Berättelsen om Yusuf rör sig som en jämn ström från början till slut; dess ämne och presentation är sammanhängande. Den låter dig inspireras av en känsla för Allah's Makt och Suveränitet, och även för Hans utförande av Sina befallningar trots människans försök till att lägga sig i.

*"Gud genomför [alltid] Sin vilja, men om detta är de flesta okunniga."*¹²⁰

Detta är precis det som berättelsen om Yusuf bekräftar, för den slutar med tröst och förundran.

Sammanfattning av Yusuf's Berättelse

Yusuf levde hela sitt liv med att konfrontera illasinnade planer som smiddes av de människor som stod närmast honom. Hans bröder planerade att döda honom, men de ändrade det till att skicka honom i landsflykt. Detta hände honom när han fortfarande var en pojke. Han såldes till Egyptens slavmarknad, där han köptes för en symbolisk summa.

Sedan föll han offer för en mäktig mans hustru och hennes försök att förföra honom, och när hon misslyckades med det så skickade hon honom i fängelse, där han fick vara under en tid. Men trots allt detta så kom han med tiden att bli mycket nära den Egyptiska tronen. Han blev kungens premiärminister kan man säga.

118 Koranens Budskap 12:3

119 Koranens Budskap 20:99-101

120 Koranens Budskap 12:21

Från denna position som en styrande auktoritet började han att kalla folk till Allah.

Allah's planer utfördes, och historien tog sitt slut. Detta är berättelsens tema. När det gäller sättet som berättelsen presenteras på så är den ett signum av perfektionism.

Berättelsens Presentation/Framförande

Berättelsen framförs i episoder. Den ger dig scen efter scen och varje scen och dess övergångar är inspirerande, informativa, och kittlande för fantasin. Där finns även artistiska utsvävningar, och bildligt djup av vilkens like ingen mänsklig konstnär, författare eller artist kan frambringa.

Yusuf's Barndom

Berättelsen börjar med en dröm och avslutas med dess tolkning. När solen steg över horisonten och lät sin glödande morgonglans flöda över jorden, så vaknade Yusuf, Profeten Yaqubs son, ur sin sömn. Han var glad över en fin dröm som han hade haft. Fylld av upphetsning sprang han till sin far och berättade den.

”Och Josef sade till sin fader: ”I drömmen såg jag elva stjärnor och solen och månen och jag såg dem buga sig till jorden inför mig!”¹²¹

Hans fars ansikte sken upp. Han förutsåg att Yusuf skulle bli den genom vilken profetskapet efter hans farfar Profeten Ibrahim skulle föras vidare. Hans avkomma skulle hålla ljuset i Ibrahims hus levande och sprida Allah's Budskap till människorna.

Det återgavs att Allah's Budbärare (frid vare med honom) fick frågan: ”Vem är den mest hedervärde bland människorna?” Han svarade: ”Den som har mest Gudsfruktan.” Folket sade: ”Det var inte det som vi undrade över.” Han sade: ”Den mest hedervärde personen är Yusuf Allah's Profet, son till Allah's Profet, son till Allah's trogne vän (Ibrahim).”¹²²

Men hans (Yusuf's) far var också väl medveten om Yusuf's bröders svartsjuka, så han varnade honom för att berätta sin dröm till dem.

”[Jakob] svarade: 'Käre son! Berätta inte din dröm för dina bröder! [Avundsjuka] kan driva dem att smida onda planer mot dig; Djävulen är sannerligen människans svurne fiende! Just så [som du har sett i drömmen] skall du bli en av din Herres utvalda och Han skall skänka dig djupare förståelse av innebörden i det som sker och ge dig och hela Jakobs hus Sin välsignelse i fullaste mått, liksom Han en gång gav dina förfäder Abraham och Isak [Sin fulla välsignelse]. Din Herre är Allvetande, Vis.’”¹²³

Yusuf lyssnade till sin faders varning. Han berättade inte för sina bröder om sin dröm. Det var välkänt att de hatade honom så mycket att han inte skulle kunna känna sig säker nog att berätta för dem om vad som rörde sin i hans sinne och vad han såg i sina drömmar.

En Beskrivning av Yusuf

121 Koranens Budskap 12:4

122 Sahih al-Bukhari

123 Koranens Budskap 12:5-6

Yusuf var arton år gammal, väldigt stilig och fysiskt välbyggd, och han hade ett lugnt sinnelag. Han var respektfull, vänlig och omtänksam. Han bror, Benjamin, var lika trevlig han. De hade samma mor. Rahil. Tack vare deras rena och förädlade karaktärer så älskade deras far dem mer än sina andra barn, och han brukade inte släppa dem ur sikte. För att skydda dem så höll han dem upptagna med olika arbeten i deras trädgård.

Yusuf's Bröder och Deras Onda Plan

Så avsnittet om Yaqub (Jakob) och hans söner avslutas och ett annan avsnitt tar sin början: den när Yusuf's bröder smider onda planer mot honom.

”Josef och hans broder [Benjamin] är vår fader kärare än [alla] vi [andra]; det är tydligt att vår fader felbedömer [oss]. Låt oss döda Josef eller jaga bort honom långt härifrån. Då kommer vår fader att rikta all sin kärlek mot oss; därefter kan vi [ångra oss och åter] leva som goda och hederliga människor.’ En av dem sade: ’Slå inte ihjäl Josef! Om ni är beslutna [att skaffa undan honom], kasta honom då i denna djupa brunn; en karavan [som passerar förbi] kan då dra upp honom.’”¹²⁴

Det Gamla Testamentet påstår att Yusuf berätta sin dröm till dem, medan Koranen inte nämner något om detta. Om det skulle ha varit så, då skulle bröderna själva ha sagt något om detta. Det Gamla Testamentet påstår också att de förlorade sina egna rättigheter på grund av honom och att de därför beslutade att döda honom.

Sannerligen är det så att Yusuf lydde sin far och han berättade inget till sina bröder om sin dröm.

Trots detta så samlades hans bröder för att konspirera mot honom. En av dem frågade: ”Varför älskar vår far Yusuf mer än oss?”

En annan svarade: ”Kanske för att han är så vacker.”

En tredje sade: ”Yusuf och hans bror har stulit vår fars hjärta.”

Den förste klagade: ”Vår far har gått vilse.”

En av dem föreslog en lösning till problemet: att döda Yusuf.

”Var skall vi döda honom?”

”Vi skulle driva bort honom från dessa ägor.”

”Vi sänder honom till ett avlägset land.”

”Varför inte döda honom så vi får ro och att vår fars gunst endast kan riktas till oss?”

Men Yahudh (Juda), den äldste och mest intelligente av dem, sade: ”Det är inte nödvändigt att döda honom när det ni egentligen önskar är att bli av med honom. Titta här, låt oss kasta honom i en brunn så att blir upp-plockad av en förbipasserande handelskaravan. De kommer att ta med honom till något avlägset land. Han kommer att försvinna utom räckhåll från far och vårt syfte med att bli av med honom har därmed uppfyllts. Och sedan efter det så ångrar vi oss för det brott vi begått och blir goda människor igen.”

Man fortsatte att diskutera förslaget att kasta Yusuf i en brunn, och man kom fram till att det var den

snabbaste och smidigaste lösningen. Planen som gick ut på att döda honom lades ner och man gick vidare med att han skulle föras bort till ett avlägset land. Det var den smartaste idén.

Bröderna Träffar Yaqub

Deras nästa drag öppnar avsnittet som handlar om mötet mellan dem och deras far Yaqub:

”[Så gick de till fadern och] sade: 'Fader, varför låter du oss inte ta hand om Josef? Vi vill ju honom bara väl. Låt honom följa med oss ut i morgon, så skall han få leka och göra vad han har lust till och vi skall se väl efter honom!'

[Jakob] svarade: 'Jag skulle känna stark oro om ni tog honom med. Jag är rädd att en varg kan [riva ihjäl och] äta upp honom, medan er uppmärksamhet är riktad mot annat.'

De svarade: 'Om vargen skulle äta upp honom, så många [som vi är], då skulle vi själva först ha mist livet.'”¹²⁵

Yaqub lade fram en synpunkt och oro som inte hade varit med i deras diskussion och planer: han fruktade att ökenvargarna skulle äta honom! Menade han vargarna inom de själva eller menade han de vilda vargarna? Endast Allah vet. De övertalade sin far att låta Yusuf följa med dem, och han böjde sig för deras övertalningsförmåga.

Yusuf Kastas i Brunnen

De var upphetsade över att de nu hade chansen att kasta Yusuf i brunnen och på så sätt ha en större chans att vinna sin faders kärlek och uppmärksamhet. När de gav sig av hemifrån så gick de direkt till brunnen med undanflykten att de skulle dricka vatten, allt enligt deras ondskefulla planer. En av dem lade sin arm runt Yusuf och höll honom hårt. Förvånad över detta ovanliga tilltag så kämpade Yusuf för att komma loss. Fler bröder sprang dit för att hjälpa till och hålla honom. En av dem slet av hans skjorta. Fler anslöt och tillsammans hjälpte de till att lyfta Yusuf och kasta honom i brunnen. Yusuf's vädjanden om nåd var till ingen nytta.

Då uppenbarade Allah för Yusuf att han inte behövde frukta något och att han inte skulle komma till skada, för han skulle komma att möta dem igen och påminna dem om vad de hade gjort.

Det fanns vatten i brunnen som dämpade fallet så att Yusuf inte skadades. Han satt där ensam i vattnet, och sedan grep han tag i en liten stenavsats ovanför honom, hävde sig upp och satte sig där. Hans bröder lämnade honom på denna avlägsna plats.

De dödade ett får och dränkte Yusuf's skjorta i dess blod. En av bröderna sade att de skulle svära på att hålla denna hemska gärning som de gjort, hemlig. Alla av bröderna svor denna ed.

Bröderna Ljuger För Yaqub

”Mot kvällen kom de gråtande tillbaka till fadern.”¹²⁶

Scenen här är en mörk tyst natt som bryts av tio mäns gråtande. Fadern sitter i sitt hus när sönerna kommer in. Nattens mörker döljer mörkret i deras hjärtan och mörkret av deras lögnar. Yaqub frågade högt: ”Varför detta gråtande? Har någonting hänt med vår flock?” Gråtande så svarade de:

”Fader! Vi ställde till med kapplöpning och lämnade Josef med det som vi hade fört med oss ut, och då kom vargen och bet ihjäl honom! Kanske tror du oss inte fastän vi säger sanningen.”¹²⁷

125 Koranens Budskap 12:11-14

126 Koranens Budskap 12:16

127 Koranens Budskap 12:17

”När vi återvände från kapplöpningen så chockerades vi över att finna Josef i vargens mage:”

”Vi såg honom inte!”

”Du kommer aldrig att tro oss även fast vi är sanningsenliga! Vi säger dig nu vad som hände!”

”Vargen har slukat Josef!”

Här är Josefs skjorta. Vi hittade den alldeles blodig, men vi hittade inte Josef!”

”Därefter visade de upp hans skjorta, som de hade fläckat med blod.”¹²⁸

I djupet av sitt hjärta så visste Yaqub att hans älskade son var vid liv och att hans andra söner ljög. Han höll den bloddränkta skjortan i sina händer, vecklade ut den och sade: ”Vilken omtänksam varg! Han åt upp min älskade son utan att ha sönder hans skjorta!”

Deras ansikten blev röda när han begärde mer information, men var och en svor vid Allah att just han berättade sanningen. Den förtvivlade fadern brast ut i gråt:

”[Fadern] sade: '[Detta kan inte vara sanningen]! Ni har låtit [onda] ingivelser driva er till något [som ni inte kan berätta]. Tålmod, du sköna [dygd, är vad jag måste visa: ingen klagan och inga förebråelser]! Jag ber Gud om styrka att bära det svåra som ni påstår [har hänt].”¹²⁹

Fadern hade klokt nog bett om tålmod som är utan tvivel och han bad Allah om hjälp mot det som de hade planerat mot honom och hans son. Så sakta tonas denna scen ut, och nästa scen öppnas. Nu är vi i brunnen där Yusuf hade kastats ned.

Yusuf Finner Tröst Hos Allah

I den mörka brunnen hittade Yusuf en stenavsats som han lyckades hålla sig fast vid. Runt honom var det becks svart och dödyst. Skrämmande tankar smög sin in i hans huvud: Vad skulle komma att hända honom? Var skulle han hitta mat? Varför hade hans bröder vänt sig mot honom? Skulle hans far få reda på hans belägenhet?

Hans fars leende flimrade förbi i hans tankar och påminde honom om all den kärlek och omtanke som han alltid visat honom. Yusuf började att be, vädjande till Allah om räddning. Stegvis så började hans rädsla att avta. Hans Skapare prövade den unge mannen med en stor olycka för att ingjuta tålmod och mod i honom. Yusuf underkastade sig själv till Guds vilja.

Yusuf – Från Brunnen till Slaveriet

Vi flyttas ni till nästa scen som visar den vidsträckta öknen. Vid horisonten skymtar en lång rad av kameler, hästar och män; en karavan på väg till Egypten. Handelskaravanen stannade vid denna välkända brunn för att hämta och dricka vatten. En av männen sänkte ned sin hink. Yusuf överraskades av hinken som kom dinglande ned och innan den hann nå vattnet så grep han tag i den. När mannen började att dra upp hinken så märkte han att den var mycket tyngre än vad den brukade vara när den bara var full med vatten. Han tittade över brunnskanten. Vad han såg chockerade honom; en man klängde sig fast vid repet! Han tog ett stadigt tag om repet och ropade till sina vänner: ”Det är bäst att ni hjälper mig! Det verkar som om jag hittat en riktigt dyrbar skatt i brunnen!”

128 Koranens Budskap 12:18

129 Koranens Budskap 12:18

Hans vänner skyndade sig till brunnen och tillsammans så drog de upp främlingen som klängde sig fast vid repet. Framför dem stod en frisk och vacker yngling med en ängels leende. I honom så såg de ett högt pris, eftersom pengar var allt de brydde sig om. Genast så slog de honom i bojor och tog med honom till Egypten, långt bort från hans älskade hemland Kaanan.

Över hela den Egyptiska staden spreds ryktet om den ovanligt vackra och välskapte slav som var till salu. Folk samlades i hundratal vid slavmarknaden. En del var åskådare och andra, de rika och samhällets elit var köpare. Alla sträckte de på sina nackar för att få en glimt av detta stiliga exemplar. Auktionsutroparen fick en jobbig dag eftersom det blev ett vilt budgivande där varje budgivare försökte bjuda över varandra. Till slut så bjöd Aziz, Egyptens styrande minister, över alla andra och tog med sig Josef till sitt palats.

Koranen beskriver denna scen på följande sätt:

”Och en karavan kom och sände ut sin vattenhämtare; och just som han skulle sänka ned sitt ämbar i brunnen [fick han se Josef och] utropade: 'Vilken överraskning! Här står en yngling [livs levande]!' Och de gömde honom bland varorna [i hopp om att kunna sälja honom] – och Gud visste vad de gjorde.

Och de sålde honom för en obetydlig summa, några få silvermynt – så litet värde satte de på honom! Och mannen från Egypten som köpte honom, sade till sin hustru: 'Behandla honom väl – som en gäst! Vi kan [en dag] få nytta av honom; men vi skulle också kunna uppta honom som vår son.'

Så gav Vi Josef en fast punkt på jorden; Vi ville nämligen låta honom få en djupare förståelse av innebörden i det som sker.”¹³⁰

Se hur Allah, den Allsmäktige visar ämnet eller den röda tråden i denna långa berättelse:

”Gud genomför [alltid] Sin vilja, men om detta är de flesta okunniga!”¹³¹

Slaveriets fjättrande bojor hade slutits runt Yusuf. Han kastades i brunnen, frångången sin älskade far, räddad ur brunnen för att sedan säljas som en slav och tillhöra denne man. Han blev Aziz's, den styrande ministerns, egendom. Olyckorna följde på varandra i en aldrig sinande ström och Yusuf var maktlös.

Yusuf's Herre

Det vi ser som olyckor, förtal och grymhet är egentligen de första pinnarna på stegen till Yusuf's storhet. Allah är beslutsam i Sina handlingar. Hans plan genomförs alltid trots de andras planer, och även när de andras planer fortfarande bara är i planeringsstadiet. Så Han tillintetgör deras plan och Allah's löfte blir verklighet. Allah hade lovat Yusuf profetskap.

En kärlek till Yusuf ”kastades” in i hjärtat på mannen som köpte Yusuf, och han var en man vars position i samhället inte gick att förringa. Han var en mycket viktig person, en som tillhörde Egyptens maktskikt.

Yusuf blev glatt överraskad när Egyptens styrande minister befallde sina män att lösa upp de tunga bojorna från Yusuf's svullna fötter. Han blev också överraskad när han sade åt Yusuf att inte bryta hans förtroende, om han skötte sig så skulle han behandlas väl. Yusuf log mot sin välgörare, tackade honom, och lovade att förbli honom trogen.

Yusuf kände sig lättad, för till slut var han skyddad och väl omhändertagen. Han tackade Allah om och om igen och förundrades över livets vändningar. För inte så länge sedan hade han kastats ner i

130 Koranens Budskap 12:19-21

131 Koranens Budskap 12:21

en djup, mörk brunn utan hopp om att någonsin komma upp därifrån med livet i behåll. Sedan räddades han för att ni nästa stund slås i bojor som en slav, och nu fick han röra sig fritt i ett palats och med så mycket god mat han orkade äta.

Men hans hjärta värkte av längtan efter sina föräldrar och hans bror Benjamin, och han grät dagligen.

Yusuf blev personlig assistent till den styrande ministerns hustru. Han var hörsam, lydig och alltid redo att vara till lags. Med sitt vänliga uppträdande och charmerande sätt, så vann han snart allas hjärtan. Yusuf's vackra utseende blev snart stadens samtalsämne. Folk beskrev honom som den vackraste man de någonsin hade sett och man skrev poesi om honom. Hans ansikte hade en obefläckad skönhet. Renheten i hans själ och hjärta lös igenom i hans ansikte, vilket ökade hans skönhet. Folk kom från när och fjärran till staden bara för att få se en glimt av honom.

De sötaste av ungmör och de rikaste av damerna drömde om att äga och få ha honom, men inte en enda gång så visade han högmod eller att han försökte utnyttja detta. Han var alltid ödmjuk och artig.

Yusuf's Kvalitéer

Dagarna gick och Yusuf växte. Allah, den Allsmäktige sade:

”Och när han hade nått mogen ålder skänkte Vi honom visdom och kunskap [i andliga ting]; så belönar Vi dem som gör det goda och det rätta.”¹³²

Han gavs visdom i affärer och kunskap om livet och dess villkor. Han gavs konsten att konversera så han trollband de som lyssnade på honom. Han gavs nobless och självkontroll vilket gjorde honom till en oemotståndlig personlighet. Hans herre förstod snart att Allah hade välsignat honom med Yusuf. Han förstod att Josef var den ärligaste, rättframme och ädlaste person som han hade mött i sitt liv. Så därför satte han Yusuf att ansvara för hans hushåll, ärade honom, och behandlade honom som en son.

Zulaikha's Känslor för Yusuf

Den styrande ministerns fru, Zulaikha, träffade Yusuf från dag till dag. Hon åt med honom, pratade med honom, lyssnade på honom, och ju mer tiden gick desto mer växte hennes förundran.

Yusuf ställdes snart inför (sin andra prövning). Zulaikha kunde inte motstå den vackre Yusuf, och hennes besatthet av honom gav henne sömnlösa nätter. Hon förälskade sig i honom, och det var mycket smärtsamt för henne att vara så nära denne man men ändå inte kunna få hålla om honom. I hennes position kunde hon få vilken man hon önskade. Och hon måste ha varit mycket vacker och intelligent, för varför skulle annars den styrande ministern välja just henne utav alla vackra kvinnor i riket? Även fast hon inte gav honom någon son, så vägrade han att ta sig en annan fru. Han älskade henne passionerat.

Koranen lyfter ridån till scenen som visar denne kvinnas brinnande och förtärande kärlek.

Allah, den Allsmäktige, sade till oss:

”Men [det hände sig att] kvinnan, i vars hus han bodde, försökte förföra honom; hon reglade dörrarna och sade: 'Kom nu till mig!' [Josef] svarade: 'Gud är mitt fäste! Min husbonde har

behandlat mig väl och den som begär sådan orätt kommer att råka illa ut!
Hon hade fattat begär till honom och även han kände sig dragen till henne; om han inte hade sett ett tecken från sin Herre [kunde han ha gett efter för frestelsen]. - Vi ville hålla allt ont och all skamlöshet borta från honom eftersom han var en av Våra sant hängivna tjänare.”¹³³

Yusuf's Känslor För Zulaikha

Kommentatorerna är eniga om hennes avsikt till olydnad men de är inte eniga om hans (Yusuf's) avsikt. Det finns de som säger att hon frestade honom och han frestade henne att synda, men att han inte fullföljde sin avsikt. Andra säger att hon bara ville att han skulle kyssa henne, och att han försökte slå henne. Andra säger att denna spänning funnits där även innan denna incident. De säger att det fanns en psykisk defekt hos honom när han nådde sin ungdom, men som Allah sedan tog bort ifrån honom.

Den säkraste kommentaren för oss är att det i denna vers finns både frestelse och motstånd, för Han, den Högste, sade:

”Hon hade fattat begär till honom och även han kände sig dragen till henne”¹³⁴

Abu Ubaidah sade att detta är frestelse och motstånd, vilket betyder att hon hade försökt att förföra honom och om han inte hade sett Allah's tecken så hade han blivit förförd. Detta är i enlighet med Profeternas ofelbarhet som vi kan se i orden som följer:

”Vi ville hålla allt ont och all skamlöshet borta från honom eftersom han var en av Våra sant hängivna tjänare.”¹³⁵

Denna vers bevisat att Yusuf var en rättrådig tjänare till Allah; och den vittnar och till att han räddades från Satans inflytande. Den Allsmäktige sade till djävulen (Iblis) vid dagen för Skapelsen:

”Du skall inte ha makt över andra av Mina tjänare än dem som helt gått vilse och [av fri vilja] följer dig.”¹³⁶

Zulaikha's Falska Anklagelse

Yusuf's vägran ökade bara hennes begär. När han rörde sig mot dörren för att fly så sprang hon efter honom och klängde sig fast i hans skjorta som en drunknande som klänger sig fast vid en båt. I sin kamp så slet hon sönder skjortan och hon höll den sönderslitna biten i sin hand. De nådde dörren samtidigt. Plötsligt öppnades dörren och där stod hennes man tillsammans med en av hennes släktingar.

Allah säger:

”Och båda sprang mot dörren. Hon [grep tag i] hans skjorta bakifrån och rev itu den; men i dörren mötte de hennes man.”¹³⁷

När han öppnade dörren så såg han hennes man stå framför honom. Den listige kvinnan ändrade genast sin röst till att vara fylld av ilska, hon visade den sönderrivna tygbiten i sin hand och frågade

133 Koranens Budskap 12:23-24

134 Koranens Budskap 12:24

135 Koranens Budskap 12:24

136 Koranens Budskap 15:42

137 Koranens Budskap 12:25

sin man:

*"Hur skall den lönas som hade onda avsikter mot din hustrus [dygd] om inte med fängelse eller med ett plågsamt straff?"*¹³⁸

Hon anklagade Yusuf för att ha förgripit sig på henne, och gav intrycket av att hon var oskyldig och ett offer för Yusuf's sexuella begär. Yusuf var chockerad men avvisade hennes anklagelse:

*"Det var hon som ville förföra mig!"*¹³⁹

Skjortan gick runt från hand till hand medan hon såg på. Vittnet (hennes kusin) tittade på den och upptäckte att skjortan var sönderriven i ryggen. Detta var beviset för att hon var den skyldige. Den besvikne äkta mannen anmärkte:

*"Här ser vi kvinnans list! Kvinnor, er list är i sanning stor!"*¹⁴⁰

Den kloke och rättvise Aziz bad om ursäkt till Yusuf för sin hustrus oanständighet. Han sade också åt henne att be om Yusuf's förlåtelse för att ha kommit med falska anklagelser mot honom. Allah, den Allsmäktige, återger denna händelse till oss:

*"[Josef] sade: 'Det var hon som ville förföra mig!' Då sade en [man] som hörde till huset och som var i närheten; 'Om hans skjorta har rivits sönder framifrån har hon talat sanning och han har ljugit, men om skjortan har rivits sönder bakifrån, då har hon ljugit och han har talat sanning.' Och när [hennes man] såg att [Josefs] skjorta hade rivits itu bakifrån utbrast han: 'Här ser vi kvinnans list! Kvinnor, er list är i sanning stor!' [Och till Josef:] 'Låt nu detta vara glömt!' Och [vänt till hustrun, sade han]: 'Be om förlåtelse för din synd, för du har begått ett allvarligt felsteg!'"*¹⁴¹

Zulaikha Förlöjligas av Folket

En händelse som denna kan inte bevaras i hemlighet i ett hus fullt med tjänare, och historien spreds ut. Kvinnorna började anse att hennes uppträdande hade varit skandalöst. De anmärkte:

*"Hustrun till denne högt uppsatte man vill förföra sin unge slav; hon brinner av kärlek till honom och har helt förlorat förståndet!"*¹⁴²

Zulaikhas Plan För Att Rädda Sitt Rykte

Självklart så störde deras skvaller Zulaikha. Hon trodde med säkerhet att det inte skulle vara lätt för någon kvinna att motstå en man som var så vacker som Yusuf. För att bevisa sin hjälplöshet så planerade hon att utsätta kvinnorna för samma frestelse som hon själv utsatts för. Hon bjöd in dem till en frikostig bankett. Ingen som fick inbjudan ville missa chansen att få dinera med hustrun till en av stadens styrande män; och sen var det ju också som så att de alla bar på en innerlig önskan att få träffa den vackra Yusuf ansikte mot ansikte. En del av hennes nära vänner skämtade och sade att de endast skulle komma om hon presenterade dem för Yusuf.

Denna inbjudan var endast för kvinnor. Banketten började och snart fylldes luften av skratt och

138 Koranens Budskap 12:25

139 Koranens Budskap 12:26

140 Koranens Budskap 12:28

141 Koranens Budskap 12:26-29

142 Koranens Budskap 12:30

fnitter. Etiketten förbjöd att någon av damerna skulle föra Yusuf på tal, så därför blev de mycket förvånade när Zulaikha sade: ”Jag har hört att det finns de som säger att jag har blivit kär i den unge Hebreiske mannen, Yusuf.”

Tystnaden sänkte sig över middagsbjudningen. Alla gäster frös i sina ställningar, inte en hand rördes. Allas blickar vändes mot den mäktige mannens hustru. Medan hon befallde att frukten skulle serveras så sade hon: ”Jag medger att han är en charmerande ung man. Jag förnekar inte att jag älskar honom. Jag har älskat honom under en lång tid.”

Kvinnornas Reaktion När De Får Se Yusuf

Hennes bekännelse tog bort spänningen bland damerna. Efter att de avslutat måltiden så började gästerna att skära upp frukten. Precis i det ögonblicket så kallade hon på Yusuf. Han beträdde salen med värdighet och med blicken ödmjukt sänkt. Zulaikha sade hans namn och han lyfte sitt huvud. Gästerna blev alldeles förstummade. Hans ansikte sken av som av en änglalik skönhet. Det reflekterade total oskuld, så pass mycket att man kunde känna den sinnesfrid som fanns i djupet av hans själ.

Kvinnorna bara gapade medan de fortsatte att skära sina frukter. Alla deras ögon var riktade mot Yusuf. Kvinnorna var som i en annan värld och de märkte inte ens att de skar sig i sina händer istället för i frukten.

Åsynen av Yusuf i deras mitt var så trollbindande att blodet flödade från deras skärsår utan att de kände någon smärta. En av kvinnorna suckade: ”Herre Gud!” En annan viskade: ”Detta är inte en vanlig dödlig!” En annan stammade medan hon rörde vid sitt hår: ”Detta är inget annat än en ädel ängel!”

Då ställde sig Zulaikha upp och sade: ”Det är för denne som jag har blivit anklagad. Jag förnekar inte att jag frestade honom. Ni har alla trollbundits av Yusuf och se vad som hänt era händer. Jag har frestad honom och om han inte uppfyller det som jag vill av honom så kommer han att fångas!”

Kvinnornas Reaktion – Koranen

Allah, den Allsmäktige, återger vad som hände:

”Och när hon fick veta vad deras elaka tungor sladdrade skickade hon bud till dem [med inbjudan] till en festmåltid som hon lät laga till åt dem. Hon gav var och en av dem en kniv [och till Josef] sade hon: 'Kom ut [och visa dig] för dem!'”

Och när kvinnorna fick se honom häpnade de över hans [skönhet]; och [deras förvirring var så stor att] deras knivar slant och de skar sig i händerna. Och de utbrast: 'Måtte Gud förlåta oss! Detta är ingen vanlig dödlig man – han kan inte vara annat än en ängel [från ovan]!’”

[Då] sade hon: 'Här ser ni nu den för vars skull ni har förtalat mig. Ja, jag försökte förföra honom, men han motstod frestelsen. Men om han nu inte gör vad jag befäller honom skall han minsann kastas i fängelse och han skall få dela de föraktades och förödmjukades lott!’”

[Josef] bad: 'Herre! Hellre går jag in fängelse än att jag gör det som dessa [kvinnor] vill locka mig att göra; men om Du inte befriar mig ur deras snaror kan det hända att jag ger efter för dem och blir en av dem som inte vet [vad rätt och orätt är].’”

Och hans Herre bönhörde honom och befriade honom ur deras snaror; - Han är Den som hör allt,

vet allt.”¹⁴³

Den kvällen övertalade Zulaikha sin man att det enda sättet på vilket han kunde rädda hennes ära var att fängsla Yusuf; annars skulle hon inte kunna kontrollera sig eller bevara hans prestige. Aziz visste att Yusuf var oskyldig, att han var en hedersvärd ung man, en lojal tjänare, och han älskade honom för detta. Det var inte ett lätt beslut för honom, att sätta en oskyldig man bakom galler. Men han hade inget val. Han resonerade som så att även Josefs heder skulle vara skyddad om han hölls utom räckhåll för Zulaikha. Så senare samma kväll satte Aziz, med tungt hjärta, Yusuf i fängelse.

Yusuf's Tid i Fängelset

Fängelset var Yusuf's tredje prov. Under denna period så välsignade Allah honom med en extraordinär gåva; kunskapen att tolka drömmar.

Vid ungefär samma tidpunkt anlände två andra män till fängelset. En av dem var konungens glasbärare¹⁴⁴ och den andre var konungens kock. De två kände att Yusuf inte var någon vanlig brottsling, för en aura av ödmjukhet lyste i hans ansikte. Båda männen hade haft starka drömmar och de var ivriga att få dem förklarade.

Konungens kock drömde att han stod på en plats med bröd på sitt huvud, och två fåglar åt av brödet. Konungens glasbärare drömde att han serverade konungen vin. De två männen kom till Yusuf och berättade om sina drömmar, och bad honom att berätta för dem vad de betydde.

Först så kallade Yusuf dem till Allah. Sedan sade han att kocken skulle bli korsfäst tills han dog och glasbäraren skulle få återvända till konungens tjänst. Yusuf bad glasbäraren att komma ihåg honom inför konungen och säga till honom att det satt en oskyldig man som hette Yusuf i fängelse. Det hände precis som Yusuf hade förutsagt; kocken korsfästes och glasbäraren återvände till palatset.

Efter det att glasbäraren återvänt till palatset så fick Satan honom att glömma bort sitt löfte att nämna Yusuf's namn till konungen. Därför så satt Yusuf kvar där i fängelset ett antal år, men han var tålmodig i sin ensamhet och bad till Allah.

Yusuf's Tid i Fängelset – Koranens Version

Allsmäktige Allah sade:

”Och [det hände att] två unga män kastades i fängelse tillsammans med Josef. En av dem sade: 'Jag har [i en dröm] sett mig själv pressa vin.' Och den andre sade: 'Och jag har [i drömmen] sett mig själv bära bröd på huvudet och fåglarna åt av det.' [Och de vände sig till Josef och sade:] 'Säg oss vad detta betyder! Vi förstår att du är en av dem som kan [tyda drömmar] på rätt sätt.'

[Josef] svarade: 'Innan ni har fått ert [dagliga] mål mat skall jag underrätta er om innebörden av dessa [drömmar], och det [som de varslar om] skall då ännu inte ha inträffat; detta är en del av den [kunskap] som min Herre har skänkt mig.

Jag har tagit avstånd från dem som inte tror på Gud och som förnekar livet efter detta, och jag bekänner den tro som var mina förfäders, Abrahams, Isaks och Jakobs tro; det är otänkbart för oss att sätta något, vad det än kan vara, vid Guds sida. Denna [tro] är Guds nådiga gåva till oss och till alla människor, men de flesta människor är inte tacksamma.

Kamrater i fångenskapen! Vad är rimligare – [att tro på] gudomligheter av många olika slag eller [att tro på] den Ende Guden, som härskar över allt med oinskränkt makt?

143 Koranens Budskap 12:31-34

144 Denne persons ansvar är att fylla på och servera vin åt konungen ö.a

Vad ni dyrkar vid sidan av Honom är ingenting annat än namn som ni har tänkt ut, ni och era förfäder; Gud har inte gett er tillstånd till detta. Ingen dömer utom Gud; han befäller er att dyrka Honom ensam. Detta är den evigt sanna tron, men de flesta människor har ingen kunskap [om detta].

[Nu till era drömmar,] kamrater i fångenskapen! En av er båda skall [åter] skänka i vin åt sin herre, men den andre skall korsfästas och fåglarna skall hacka i sig [vad som är ätbart] av hans huvud: I detta som ni begärde att jag skulle förklara, har [Guds] oåterkalleliga dom fallit.

”Till den av de två som [Josef] förutsåg skulle släppas fri, sade han: '[När du åter är hos din herre] påminn honom om mig. Men Djävulen kom honom att glömma att påminna sin herre, och så blev [Josef] kvar i fängelset ännu några år.’¹⁴⁵

Konungens Dröm

Scenen från fängelsecellen tonas ut och en ny scen tar sin början: Konungens sovrum. Kungen sover (och drömmar). Han ser sig själv vid Nilens flodbädd. Vattnet drar sig undan framför honom och det enda som återstår är gyttja. Fiskarna sprattlar och hoppar i gyttjan. Sju feta kossor framträder ur gyttjan och de följs åt av sju beniga och smala kossor. De sju smala kossorna slukar de sju feta. Kungen är skräckslagen.

Sedan ser han sju feta och gröna ax växa vid flodbädden för att sedan försvinna ner i gyttjan, och efter det ser han sju torra och förtvinade ax växa på samma plats.

Kungen vaknade rädd, chockerad och sorgsen, utan att ha en aning om vad allt detta betydde. Han sände efter sina spåmän, ministrar och präster och berättade om sin dröm för dem.

Spåmannen sade: ”Detta är bara en rörig dröm. Hur kan något av det där hända? Det var en mardröm.”

Prästen sade: ”Kanske kungen hade en för stor måltid?”

Ministern sade: ”Kan det ha varit så att kungen låg blottad och inte täckte sig med sitt täcke under natten?”

Kungens narr skämtade: ”Kungen börjar bli gammal så hans drömmar blir förvirrade.”

De var alla överrens om att det bara var en mardröm.

Nyheten om denna händelse nådde glasbäraren. Han drog sig till minnes drömmen som han hade haft i fängelset och jämförde den med kungens dröm, och därför så dök Yusuf upp i hans huvud.

Han sprang till kungen för att berätta om Yusuf, som var den enda som kunde tyda drömmen.

Glasbäraren sade: ”Han bad mig att komma ihåg honom, men jag glömde.” Kungen sände iväg glasbäraren för att fråga Yusuf om drömmen.

Yusuf's Drömydning

Yusuf tydde drömmen åt honom: ”Det kommer att bli sju år av överflöd. Om jorden odlas på rätt sätt så kommer den ge mycket rikliga skördar, mer än folket kommer att behöva. Detta skall magasineras. Efter dessa sju år kommer sju år av hungersnöd att följa, och under den tiden skall ni använda de magasinerade skördarna.”

Han rådde också att under hungersnöden så skulle de spara några sädeskorn för att så nästa skörd.

Yusuf fortsatte: ”Efter dessa sju år av hungersnöd så kommer det att inträffa ett år då det kommer att finnas vatten i överflöd. Om detta vatten använts på rätt sätt så kommer det att växa massor med

145 Koranens Budskap 12: 36-42

druvor och olivträd, vilket kommer att ge rikligt med druvor och olivolja.”

Glasbäraren skyndade sig tillbaka med de goda nyheterna. Kungen fascinerades av Yusuf's drömydning.

Drömmen och Drömydningen – Enligt Koranen

Allah, den Allsmäktige säger:

”[En dag] sade kungen [till sitt församlade råd]: 'Jag har [i en dröm sett] sju feta kor ätas upp av sju magra och sju gröna ax [stå bredvid sju] andra, som var förtorkade. Upplys mig, ni rådmän, om [innehörden av] min dröm, om ni är skickliga i att tyda drömmar!'

De svarade: 'En högst förvirrande dröm! Vi är inte hemmastadda i drömydningens konst.'

[Då] sade den av de två [som hade varit Josefs medfångar] och hade släppts fri och nu efter lång tid kom ihåg [honom]: 'Jag skall ge er besked om vad [drömmen] betyder; låt mig därför gå [för att hämta detta besked].'

[Så gick han till Josef i fängelset och sade:] 'Josef, du som alltid håller dig till sanningen! Upplys oss om [betydelsen av en dröm om] sju feta kor som äts upp av sju magra och där sju gröna ax [står bredvid sju] andra, som är förtorkade, så att jag kan återvända till dem [som har sänt mig] och ge dem [ditt svar].'

[Josef] svarade: 'Ni skall så som ni brukar under sju år men lämna allt det ni skördar otröskat utom en mindre mängd, som ni använder till föda.

Efter dessa [goda år] kommer sedan sju svåra [år], som kommer att sluka vad ni med tanke på dessa [år] lagt upp [i förråd, allt] utom en liten mängd av det som ni sparar [till utsäde].

Efter dessa [svåra år] kommer sedan ett år då folket välsignas med regn [och rika skördar] och då druv- och oljepressarna skall arbeta [på nytt].”¹⁴⁶

Yusuf's Oskuld Bevisas

Kungen häpnade. Vem kunde denne person vara? Han befallde att Yusuf skulle frigges från fängelset och föras inför honom på en gång. Kungens sändebud gick för att hämta honom på en gång. Men Yusuf vägrade att lämna fängelset förrän hans oskuld bevisats. Vem bet, kanske skulle de anklaga honom för att vara den som skar damernas händer eller att han försökte förgripa sig på dem. Kanske kom de med någon annan falsk anklagelse. Vi vet inte exakt vad som sades till folket för att rättfärdiga Yusuf's fängslande.

Sändebudet återvände till kungen. Kungen frågade honom: ”Var är Yusuf? Befallde jag dig inte att hämta honom?”

Sändebudet svarade: ”Han vägrar att följa med förrän hans oskuld bekräftas när det gäller de damer som skar sina händer.”

Kungen befallde: ”Hämta genast ministrarnas fruar och premiärministerns fru.”

Kungen kände på sig att Yusuf hade lidit orätt, men han kunde inte säga hur. Premiärministerns fru kom tillsammans med de andra ministrarnas fruar. Kungen frågade: ”Hur går historien om Yusuf? Vad känner ni till om honom? Är det sant att....?”

En av kvinnorna avbröt kungen: ”Gud förbjude!”

En annan sade: ”Vi känner inte till att han har gjort något ont.”

En tredje sade: ”Han är lika oskuldsfull som en ängel.”

Allas ögon riktades nu mot premiärministerns fru. Hon var numera rynkig och mager. Hon hade förlorat vikt, för hon hade sört Yusuf när han var i fängelset. Hon erkände utan omsvep att hon hade ljugit och att Yusuf hade talat sanning.

”Jag frestade honom men han vägrade.” Hon bekräftade det hon sagt, inte på grund av rädsla för kungen eller de andra kvinnorna, utan för att Yusuf skulle veta att hon aldrig bedragit honom under hans frånvaro, för hennes själ och hjärta var fortfarande fyllt av honom. Av hela denna skapelse så var han den enda som hon brydde sig om, så inför hela församlingen bekräftade hon hans oskuld.

Yusuf's Oskuld Bevisas – Enligt Koranen

Allah sade:

”[När kungen hörde vad Josef sagt] befallde han: 'För honom till mig!' Men då budbäraren kom till honom sade han: 'Gå tillbaka till din herre och fråga honom om kvinnorna som skar sig i händerna. [Ingen utom] Gud, min Herre, har kännedom om deras onda anslag [mot mig].’

[Kungen sände efter kvinnorna och] frågade dem: 'Vad hade ni i sikte när ni försökte förföra Josef?’

De svarade: 'Vi ber Gud om förlåtelse! Det fanns ingenting ont i honom.’

[Då] sade den högt uppsatte mannens hustru: 'Nu har det verkliga kommit i dagen! Det var jag som försökte förföra honom och han har sagt sanningen.’

[När Josef hörde vad som hänt sade han: 'Jag har begärt] detta för att [min husbonde] skulle få veta att jag inte bedragit honom bakom hans rygg, och att Gud inte vägleder förrädare som gillar fällor.

Jag påstår inte att jag är utan skuld - [något i] människans inre driver henne mot det onda, [och ingen går fri från detta] utom den som min Herre i Sin nåd förbarmar Sig över. Min Herre är ständigt förlåtande, barmhärtig.’”¹⁴⁷

Zulaikha's Liv Efteråt

Om man reflekterar över dessa verser så verkar det som om hon antog Yusuf's religion, monoteismen. Att han fångslades fungerade som en vändpunkt i hennes liv. Efter denna händelse så nämner inte Koranen något mer om hennes liv. Vi vet inte vad som hände henne efter det att hon givit sitt vittnesmål. Men, det finns legender om henne. Det har sagts att efter hennes make dog så gifte hon sig med Yusuf, och hon var en jungfru. Hon berättade att hennes man hade blivit gammal och aldrig rört vid kvinnor.

Andra historier säger att hon förlorade synen för att hon grät så mycket efter Yusuf. Att hon övergav sitt palats och vandrade genom stadens gator.

Men hur det än må vara så försvann denna kvinna från Koranens återgivelse vid rätt tidpunkt, när hon hade det som värst. Kanske är det så att hon bevaras lättare i vårt minne på så sätt än om vi hade vetat hur det gick för henne.

Yusuf's Höga Position

Kungen informerade Yusuf om att hans oskuld var bevisat och befallde honom att komma till palatset för en intervju.. Kungen lade märke till hans nobla karaktär. När Yusuf kom så talade kungen till honom på hans eget språk. Kungen häpnade över Yusuf's sätt att svara, hans kulturella bildning och vida kunskap.

Sedan gick konversationen in på kungens dröm. Yusuf rådde kungen att börja planera för de

kommande åren av hungersnöd. Han berättade för kungen att denna hungersnöd inte bara skulle påverka Egypten, utan den skulle också påverka de omkringliggande länderna. Kungen erbjöd Yusuf en hög position. Yusuf ombads att bli kontrollant för spannmålsmagasinen, så att han kunde vaka över nationens skörd och därigenom skydda den under den förväntade torkan. Genom denna position så hade inte Yusuf för avsikt att ta tillfället i akt eller att få något för egen personlig vinning; han ville endast rädda en hungrig nation under sju år av nöd. Detta var en ädel sak av honom att han ville försäkra sig om att det inte skulle dö en massa människor under de sju årens hungersnöd.

Yusuf's Höga Position – Koranens Version

Allah, den Allsmäktige, sade:

”Och kungen sade: 'För honom till mig! Jag vill knyta honom till min person.' Och när [Josef kommit och] sagt [vad han hade att säga] sade [kungen]: '[Från och med] denna dag står du oss nära; du skall ha en hög ställning och du äger vårt förtroende.'
[Josef] svarade: 'Anförtro mig tillsynen av landets förrådshus; jag kommer att vara en god och kunnig förvaltare.' På detta sätt gav Vi Josef makt och myndighet i [Egypten]. Han kunde röra sig fritt och slå sig ned var han behagade. Vi välsignar den Vi vill med Vår nåd och Vi låter inte dem som gör det goda och det rätta gå miste om sin lön.”¹⁴⁸

Yusuf Träffar Sina Bröder

Tidens hjul snurrade. Under de sju goda åren så hade Yusuf full kontroll över odlingen, skörden och lagringen av grödan. Under de följande sju åren så kom torkan och hungersnöden spred sig över området. Även Kanaan, Yusuf's hemland, drabbades. Yusuf gav kungen rådet att, eftersom hans konungadöme välsignats med lagrad säd, så skulle han sälja sin säd till andra behövande områden till ett rimligt pris. Kungen höll med, och den goda nyheten spreds över hela området.

Yaqub skickade tio av sina söner, alla utom Benkamin, till Egypten för att handla förnödenheter. Yusuf hörde om de tio bröderna som kommit från fjärran och som inte kunde tala Egyptiernas språk. När de kallade på honom för att hjälpa dem så kände Yusuf igen sina bröder på en gång, men de kände inte igen honom. Och hur kunde de göra det? För dem så fanns inte Yusuf längre; han hade ju kastats i den djupa, mörka brunnen för många år sedan!

Yusuf gav dem ett varmt välkomnande. Efter att ha gett dem deras förnödenheter så frågade han var de kom ifrån. De förklarade: ”Vi är elva bröder, barn till en ädel Profet. Den yngste är kvar hemma och tar hand om vår åldrande far.”

När han hörde detta så tårades Yusuf's ögon; hans hemlängtan fyllde hans bröst, och även hans längtan efter sina föräldrar och sin lillebror Benjamin. ”Är ni uppriktiga?” frågade Yusuf. Förvånade så frågade de: ”Vad skulle vi ha för anledning att ljuga?”

”Om det som ni sagt stämmer så för hit er bror som ett bevis och jag kommer att belöna er med dubbla ransoner. Men om ni inte för honom till mig så vore det bättre för er om ni aldrig kom tillbaka.” varnade Josef.

De försäkrade honom om att de med glädje skulle uppfylla hans begäran men att de var tvungna att få tillstånd av sin far. För att ge dem en anledning att återvända med sin bror så befallde Yusuf sin tjänare att i hemlighet gömma börsen, med pengarna som de betalat med, i en av sädessäckarna.

Yusuf Träffar Sina Bröder – Koranens Version

”[En dag efter många år] kom Josefs bröder[till Egypten] och de fick företräde hon honom. Han kände [genast] igen dem, men för dem var han en främling. Och när han hade försett dem med [spannmål och] proviant för återfärden, sade han: 'Tag med er [på er nästa resa] er halvbroder på er faders sida [som jag vill träffa]! Har jag inte vägt upp [åt er] med fulla mått? Har jag inte visat er stor gästfrihet? Tar ni inte honom med er till mig har jag inte ett enda mått [spannmål] mer för er och ni skall inte få komma i min närhet!'”

*De svarade: 'Vi skall försöka locka honom ifrån hans fader. Vi skall göra [så gott vi kan].'
Och [Josef] sade till sina tjänare: 'Lägg tillbaka i deras packfickor varorna [de förde med sig hit], så finner de dem vid hemkomsten till de sina, och så kommer de förhoppningsvis tillbaka hit.'”¹⁴⁹*

Bröderna Återvänder Till Kanaan

Scenen tonas ut i Egypten och tonas in i Kanaan. Bröderna återvände till sin far. Innan de lastade av kamelerna så hälsade de på honom, för att sedan kritisera honom: ”Vi förnekades en del av våra förnödenheter bara för att du inte lät din son följa med oss. De vägrade ge oss mat för de frånvarande. Varför lämnade du inte honom i vår vård? Snälla, sänd honom med oss, och vi skall ta hand om honom.”

Yaqub blev sorgsen och sade: ”Jag tillåter inte att Benjamin reser med er. Jag tänker inte skiljas från honom, jag lät er ta hand om Yusuf och ni svek mig.”

Senare när de öppnade sina spannmålssäckar såg de, till sin förvåning, deras börs ligga där orörd. De skyndade till sin far; ”Titta far! Den ädle mannen gav oss tillbaka våra pengar; detta är sannerligen ett tecken på att han ej kommer att skada vår bror och att det bara kan vara till vår fördel.” Men Yaqub vägrade att skicka Benjamin med dem.

Efter ett tag så hade de ingen mer säd, och Yaqub bad dem att än en gång bege sig till Egypten. De påminde honom om den varning som den Egyptiske mannen hade gett dem. De kunde inte återvända utan Benjamin. Yaqub gav sitt medgivande. Men inte utan villkor. ”Jag låter honom inte följa med er om ni inte först svär vid Allahs namn att han kommer återvända till mig lika tryggt som när ni tog honom (med er).” De svor sina eder. Han påminde dem: ”Allah är Vittne till era eder och löften.” Han gav dem sedan rådet att komma in i staden genom flera olika portar.

Bröderna Återvänder Till Kanaan – Koranens Version

”Och när [Josefs bröder] återvände till sin fader sade de: 'fader! Vi kommer inte att få handla till oss [mer] spannmål [om vi inte tar med oss vår unge broder]. Låt därför vår broder följa med oss så att vi får skaffa [vad vi behöver]. Vi skall se efter honom väl!'”

[Yaqub] svarade: 'Skall jag anförtro honom åt er så som jag en gång anförtrodde er hans broder [Josef]? Nej, ingen vakar bättre över oss än Gud, den Barmhärtigaste av de barmhärtiga!'”

Och när de öppnade sina packningar fann de varorna som återlämnats till dem [och] de sade: 'Fader! Vad kunde vi mer begära? Här är de varor [vi förde med oss för att byta dem mot spannmål]; de har återlämnats till oss. Nu kan vi sörja för vår familj! Vi skall ta väl hand om vår broder och [om han följer med oss], kommer vi att få ännu en kamellast [spannmål] – en lättfången last!'”

[Yaqub] svarade: 'Jag kommer inte att låta honom följa med er förrän ni inför Gud förpliktar er att

föra honom tillbaka till mig, såvida ni inte själva alla mister livet.'

Och när de avlade sitt löfte sade han: 'Gud skall vaka över att vi uppfyller våra åtaganden!'

[Vidare] sade han: 'Mina söner! Gå inte alla in [i staden] genom en och samma port utan[sprid er i grupper och] gå in genom flera portar. Dock kan jag inte på något sätt skydda er mot [det som] Gud [beslutar]; Gud [Ensam] har avgörandet i Sin hand; till Honom sätter jag min lit. Alla som vill ha [ett mäktigt] stöd skall sätta sin lit till Honom!''¹⁵⁰

Yaqub välsignade dem på deras färd och bad till Allah för deras skydd. Bröderna gav sig av på sin långa färd till Egypten och de tog god hand om Benjamin.

Yusuf och Benjamin Möts

Yusuf välkomnade dem hjärtligt och, med svårighet, så undertryckte han den känsla av att krama Benjamin som växte inom honom. Han förberedde en fest för dem och placerade dem i par. Yusuf ordnade så att han hamnade bredvid sin älskade bror Benjamin, som började att gråta. Yusuf frågade varför han grät. Han svarade: ”Om min bror Yusuf hade varit här så hade jag suttit bredvid honom.”

Senare på kvällen när Yusuf och Benjamin var ensamma så frågade Yusuf om Benjamin skulle kunna tänka sig att ha honom som sin bror. Benjamin svarade respektfullt att han ansåg att hans värd var en underbar person, men att han aldrig kunde ersätta hans bror. Yusuf bröt ihop, och medan hans tårar strömmade nedför hans ansikte så sade han: ”Min älskade bror! Jag är den broder som försvann och vars namn du hela tiden upprepar. Ödet har fört oss tillsammans efter så många år av separation. Detta är Allahs gunst. Men låt detta förbli en hemlighet mellan oss för tillfället.” Benjamin kastade sig om Yusuf's hals och de båda grät av glädje och lycka.

En Tjuv Bland Bröderna

Nästa dag, medan deras säckar fylldes med säd för att sedan lastas på kamelerna, sade Yusuf till en av sina tjänare att smyga ner kungens guldbägare som användes för att mäta upp säden med, i Benjamins sadelväska. När bröderna var redo att ge sig av så låstes plötsligt portarna. Gårdsutroparen skrek: ”O Ni resande! Ni är tjuvar!” Detta var en högst ovanlig anklagelse och folket samlades runt Josefs bröder.

”Vad saknar du?” frågade hans bror.

En soldat sade: ”Kungens gyllene bägare. Till den som hittar den skänker vi en hel last med säd.”

Yusuf's bröder sade, fulla av indignation: ”Vi har inte kommit till detta land för att stjäla och sprida ondskan!”

Yusuf's officerare frågade (precis som han hade instruerat dem): ”Vilket straff tycker ni den skulle ha som har stulit bägaren?”

Bröderna svarade: ”Vår lag säger att den som stjal, blir ägarens egendom.”

Officerarna höll med: ”Vi skall använda er lag istället för den Egyptiska som föreskriver att vi fängslar tjuven.”

Överbefälhavaren beordrade sina soldater att genomsöka karavanen. Yusuf tittade på vad som hände uppifrån sin tron. Han hade givit instruktioner att Benjamins sadelväska skulle vara den sista som de genomsökte. När de inte hittade bägaren i någon av de tio brödernas väskor så drog de en suck

150 Koranens Budskap 12:63-67

av lättnad.

Benjamin Anklagas

Den enda väskan som var kvar att söka igenom tillhörde den yngste brodern Benjamin. För första gången så lade sig Yusuf i händelsen och sade att det inte var nödvändigt att söka igenom hans väska eftersom han inte såg ut som en tjuv.

Hans bröder sade: ”Vi rör oss inte en millimeter förrän hans väska genomsöks. Vi är söner till en ädel man och inga tjuvar!”

Soldaterna sökte igenom väskan och drog ut kungens bägare. Bröderna utbrast: ”Om han är den som stjal nu så har en av hans bröder stulit förut.” De försökte gå ifrån det aktuella ämnet för att skylla detta på en speciell grupp av Yaqubs barn. Yusuf hörde deras ilska med sina egna öron och han fylldes med ånger. Men han svalde sin egen ilska och sade till sig själv: ”Ni gick längre och gjorde värre saker; det skall komma att gå dåligt för er och värre skall det bli, och Allah vet era avsikter.”

Tystnaden sänkte sig över platsen efter brödernas uttalanden. Sedan glömde de sin hemliga förnöjsamhet och tänkte på Yaqub; de hade ju tagit ed på att de inte skulle svika hans son. De började att be Yusuf om nåd. ”O Tillsynsman! Tag en av oss istället. Han är son till en god man och vi kan se att du är en god man.”

Yusuf svarade lugnt: ”Hur kan ni önska att släppa fri den som har stulit kungens bägare? Det vore ju att synda.”

Bröderna fortsatte att be om nåd. Men vakterna sade att kungen hade talat och att hans ord var lag. Yahudh, den äldste av bröderna, var mycket orolig och sade till de andra: ”Vi lovade vår far i Allahs namn att inte svika honom. Jag kommer därför att stanna och tänker endast återvända om min far tillåter det.”

Yusuf Möter Benjamin – Koranens Version

När det gäller denna scen så sade Allah, den Allsmäktige:

”Och när de gick in [i staden genom olika portar] så som deras fader hade uppmanat dem att göra, var de inte skyddade mot [det som Gud hade beslutat]. [Med sina ord vill Yaqub] ingenting annat än att stilla oron [för sönerna] i sitt hjärta; med den kunskap Vi skänkt honom insåg han klart [att Guds vilja alltid måste ske], men om detta är de flesta människor okunniga.

Och när [bröderna] fick stiga fram inför Josef tog han sin broder [Benjamin] i famnen och viskade till honom: 'Jag är din broder; glöm din sorg över vad de [en gång] gjorde [mot oss]!'

När [Josef] såg till att de fick sin proviant [för återfärden] lade han [kungens] dryckesbägare i sin broders packficka. Och [när de var på väg ut ur staden hejdades de av] en utropare som ropade till dem: 'Ni där i karavanen! Ni har gjort er skyldiga till stöld!' [Bröderna] frågade [utroparen och dem som var med honom]: 'Vad är det ni saknar?'

De sade: 'Vi saknar kungens dryckesbägare och den som återlämnar den skall få en kamellast [av spannmål i belöning].' Och [utroparen tillade]: 'Det är jag som har ansvaret för detta.'

[Bröderna] sade: 'Vid Gud! Ni skall veta att vi inte har kommit för att vålla skada här i landet! Och vi är inga tjuvar!'

[Egyptierna] sade: 'Men hur skall [gärningsmannen] straffas, om det är så att ni ljuger?'

[Bröderna] svarade: 'Den i vars packfickor [bägaren] på träffas skall betala för detta med sin frihet; så straffar vi dem som begår en sådan orätt.'

[De fördes till Josef] och han började med halvbrödernas packning innan han sökte igenom sin broder [Benjamins] packning; till sist drog han därifrån fram [bägaren].

På detta sätt lät Vi händelserna gynna Josef. Enligt den kungliga lagen var det omöjligt för honom att hålla kvar sin broder, om inte Gud hade velat detta.

[Genom att ge honom kunskap] upphöjer Vi den Vi vill till en högre rang; men över alla som äger kunskap står En som äger all kunskap.

[Och Josefs bröder] sade: 'Om han har stulit så har en broder till honom stulit före honom!'

Men Josef lät dem inte ana vad han tänkte utan behöll det inom sig; och han sade för sig själv: 'Ni är i ett värre läge [än han] – och Gud känner väl till vad ni påstår [om oss].'

De sade: '[Ädle och] mäktige herre! Han har en fader i hög ålder. Sätt därför en av oss i fängelse i hans ställe. Vi kan se att du är en god och rättrådig människa.'

Han svarade: 'Det skulle strida mot Guds lag om vi anhöll en annan än den hos vilken vi återfann vår egendom; i så fall gjorde vi oss skyldiga till en svår orätt.'

Och när de förstod att han inte kunde bevekaskas gick de åt sidan för att rådgöra med varandra. Den äldste av dem sade: 'Minns ni inte att vår fader tog ett högtidligt löfte av oss inför Gud och att vi en gång tidigare svek [vårt löfte] när det gällde Josef? Jag kommer därför inte att lämna detta land förrän min fader ger sitt tillstånd eller Gud dömer till min förmån; Han är den bäste av

*Domare.'*¹⁵¹

Yusuf's Plan

Bröderna lämnade kvar lite proviant till Yahudh, som stannade vid ett värdshus för att invänta Benjamins öde. Under tiden så hade Yusuf tagit Benjamin till sitt hus som sin personliga gäst och berättade för honom om hur han hade kommit upp med planen att lägga kungens bägare i hans väska, för att kunna hålla honom kvar för att skydda honom. Han var också glad över att Yahudh stannat kvar, eftersom han var en godhjärtad bror. Yusuf ordnade så att han i hemlighet kunde hålla ett öga på Yahudh väl och ve.

Yusuf's plan att skicka tillbaka de andra var för att pröva deras uppriktighet, för att se om de skulle komma tillbaka efter de två bröder som de lämnat bakom sig.

Bröderna Konfronterar Yaqub

När de kom hem så gick de till sin far medan de ropade: ”O Far! Din son har stulit!” Han var chockerad, han kunde knappt tro sina öron. Han överväldigades av sorg och tårarna strömmade nedför hans kinder. ”Må tålmodet vara med mig; kanske kommer Allah att åter sända dem allihop tillbaka till mig. Han är den Allvetande, Den Vise.” En mur av ensamhet sänkte sig över honom, men han fann ändå tröst i sitt tålmod och sin tillit till Allah.

Bröderna Konfronterar Yaqub – Koranens Version

Allah uppenbarade för oss vad som hände under deras möte med deras far:

”Vänd nu tillbaka till vår fader och säg: 'Fader! Din son har stulit! Vi berättar bara vad vi fått veta. Vi kunde inte vara på vår vakt mot det oförutsebara! Fråga [människorna i] den stad där vi befann oss, och dem i vars karavan vi färdades hit, [så skall du finna att] vi säger sanningen.'

[När de hade återvänt till sin fader och berättat allt], sade han: '[Detta kan inte vara sanningen]!’

Ni har låtit [onda] ingivelser driva er till [vad ni inte kan berätta]. Tålmod, du sköna [dygd, är vad jag nu måste visa: ingen klagan och inga förebråelser]! Kanske skall Gud låta dem alla återvända till mig. Han är den Allvetande, Den Vise.

Han vände sig ifrån dem med en tung suck: 'Hur svår är inte saknaden efter Josef?' hans blick skymdes [av tårar] och han försjönk i stum sorg.'"¹⁵²

Yaqubs Önskan Att Hitta Yusuf

Fadern var djupt bedrövad och sorgsen. Det var bara bönen som kunde trösta honom, stärka hans tro och hans tålmod. Först hade han gråtit alla dessa år för sin älskade son Yusuf – och nu hade en till av hans älskade söner ryckts bort från honom – Yaqub förlorade nästan synen.¹⁵³

De äldre sönerna vädjade till honom: ”O Fader! Du är en ädel Profet och en av Allahs stora Budbärare. Till dig sänds det ned uppenbarelser och människor får sin vägledning och tro genom dig. Varför förstör du dig själv på detta sättet?” Yaqub svarade: ”Att tillrättavisa mig gör inte min sorg mindre. Endast om mina söner återvänder så kommer jag att finna tröst. Söner! Sök efter Yusuf och hans bror, misströsta inte om Allahs Barmhärtighet.”

Yaqubs Önskan Att Hitta Yusuf – Enligt Koranen

Allah, den Allsmäktige berättar för oss:

”[Sönerna] sade: 'Gud Sig förbarme! Skall du inte sluta tänka på Josef, förrän du ligger för döden eller din hälsa är bruten?’

Han svarade: 'Min sorg och min smärta anförtror jag bara Gud och Gud har låtit mig veta något som ni inte vet. Bege er [nu] iväg, mina söner, för att söka efter Josefs och hans broders öden – och ge aldrig upp hoppet om Guds nåd som stillar all oro och lindrar all sorg. Ingen utom den som förnekar sanningen ger upp hoppet om att få erfara den tröst som guds nåd skänker.'"¹⁵⁴

Yusuf Avslöjar Sig Själv

Karavanen begav sig mot Egypten. Bröderna – som var på väg för att träffa tillsyningsmannen (Yusuf) – var fattiga och deprimerade.

När de nådde Egypten så hämtade de Yahudh och kallade sedan på Yusuf. Och de vädjade:

”[Ädle och] mäktige herre! Olyckor har drabbat oss och vår familj och vi har nu [bara] varor utan större värde med oss. Ge oss dock av barmhärtighet ett helt mått [spannmål]! Gud belönar de givmilda.'"¹⁵⁵

De vädjade till Yusuf, de tiggde och bad. De bad om allmosor av honom, de försökte nå hans hjärta, och de påminde honom om att Allah belönar de som ger gåvor. Vid detta ögonblick, mitt under deras vädjan, så talade Yusuf till dem på deras modersmål. Han sade:

”Har ni glömt vad ni gjorde mot Josef och hans broder, fast än ni inte insåg [vidden av er

152 Koranens Budskap 12:81-84

153 Detta hände för att han grät så mycket. ö.a

154 Koranens Budskap 12:85-87

155 Koranens Budskap 12:88. I Koranens Budskap är sista ordet i versen “barmhärtiga”. Men jag har ändrat detta till “givmilda”. Efter att ha jämfört med den arabiska texten fann jag att detta ord passade bättre. Det arabiska ordet är 'mutasaddiqeen'. ö.a

handling?”

[Och] de utbrast: 'Är du då Josef?' han svarade: 'Jag är Josef och här är min broder. Gud har sannerligen varit god mot oss! Den som fruktar Honom och bär motgången med tålamod [skall se att] gud inte låter den som gör det goda och det rätta gå miste om sin lön.'

[Bröderna] sade: 'Store Gud! Gud har gett dig företräde framför oss och vi, vi var sannerligen syndare!'”¹⁵⁶

Bröderna darrade av fruktan, men Yusuf lugnade dem:

”Idag skall ingen förebråelse riktas mot er och Gud som är Den Barmhärtigaste av de barmhärtiga, skall förlåta er synd.”¹⁵⁷

Yaqub Får Höra Om Yusuf

Yusuf omfamnade dem, och tillsammans grät de av glädje. Det var omöjligt för Yusuf att lämna sin post utan att ha någon lämplig ansvarig som kunde ta över, så han sade till sina bröder:

”Ge er ni iväg och tag med er denna skjorta. Lägg den över min faders ansikte – då skall han återfå sin syn. Återvänd sedan till mig med hela er familj.”¹⁵⁸

Och så begav sig hela karavanen tillbaka till Palestina. Vi lämnar nu scenen i Egypten och beger oss till Yaqubs hus i Palestina. Den gamle mannen sitter i sitt rum; tårarna har runnit nedför hans kinder. Plötsligt så reser han sig upp, klär på sig och beger sig till sina söners fruar. Sedan lyfter han ansiktet mot himlen och andas in luften genom näsan.

Hustrun till den äldsta sonen anmärker: ”Yaqub har kommit ut från sitt hus idag.” De andra kvinnorna undrade vad som var på gång. Det fanns ett begynnande leende i Yaqubs ansikte. De andra frågade honom:

”Hur mår du idag?”

Han svarade: ”Jag kan känna doften av Yusuf i luften.”

Fruarna lämnade honom och sade till varandra att denne gamle man var bortom allt hopp. ”Han kommer dö, gråtande över Yusuf.”

”Nämnde han Yusuf's skjorta?”

”Jag vet inte. Han sade att han kunde känna hans doft; han kanske har blivit sinnessjuk?”

Den dagen ville Yaqub ha ett glas med mjölk för att bryta fastan med. På kvällen bytte han kläder. Karavanen färdades genom öknen med Yusuf's skjorta gömd bland säden. De närmade sig den gamle mannens hem. Han gestikulerade i sitt rum, och sedan bad han under en lång tid, lyfte sina händer mot himlen och vädrade i luften. Han grät allteftersom skjortan kom närmare honom.

”Och i samma stund som [sönernas] karavan avgick, sade deras fader [till dem som omgav honom]: '[Det är som om] vinden för med sig en doft av Josef – tro nu bara inte att mitt förstånd har blivit omtöcknat!' De svarade: 'Gode Gud! Håller du ännu fast vid dina gamla förvirrade

156 Koranens Budskap 12:89-91

157 Koranens Budskap 12:92

158 Koranens Budskap 12:93

tankar?'

Men då den [av sönerna] som kom med den glada nyheten lade [Josefs skjorta] över hans ansikte såg ha åter klart [och] utropade: 'Sade jag inte er att Gud har låtit mig veta något som ni inte vet?'

[Sönerna] svarade: 'Fader! Be Gud om förlåtelse för oss – vi var sannerligen syndare.'"¹⁵⁹

Yaqub Och Yusuf Möts

Historien började med en dröm och den avslutas med tolkningen av denna dröm. Allah, den Allsmåttige återgav:

"Han sade: 'Jag skall be till min Herre att han förlåter er; han är Den som ständigt förlåter, Den som ständigt visar barmhärtighet!'

Och när de [alla efter ankomsten till Egypten] steg fram inför Josef, omfamnade han sina föräldrar och sade: 'Välkommen till Egypten! [Här skall ni, om det är Guds vilja, leva] i fred och trygghet!'

Och han anvisade föräldrarna hedersplatsen [vid sin sida]; och de föll alla ned på sina ansikten [för att betyga honom sin vördnad].

Och [Josef] sade: 'Fader! Detta är innebörden av min dröm för länge sedan, som min Herre nu har låtit bli verklighet. I Sin godhet befriade Han mig ur fångelset och Han har fört er till mig från öknen, Sedan Djävulen hade sått ovänskap mellan mig och mina bröder. Min Herre är outgrundlig [i Sina visa beslut och] i genomförandet av Sin vilja. Han är den Allvetande, den Vise!'"¹⁶⁰

Epilog

Tänk er hans känslor nu när hans dröm hade blivit verklighet. Han ber till Allah:

"Herre! Du har gett mig makt och Du har skänkt mig en djupare förståelse av innebörden i det som sker. Himlarnas och jordens Skapare! Du är min Beskyddare i detta liv och i det kommande. Låt mig dö i underkastelse under Din vilja och låt mig förenas med de rättfärdiga!"¹⁶¹

Yusuf ordnade så att han och hans familj fick träda fram inför kungen så att han kunde be om kungens tillåtelse att de kunde få bosätta sig i Egypten. Yusuf var en tillgång till konungadömet och kungen var mer än glad att få ha honom kvar i sin närhet. Yusuf prostrerade sig inför Allah i tacksamhet.

Yaqubs Och Yusuf's Död

Innan han dog så manade Yaqub sina barn att hålla fast vid Islams läror, religionen som följts och förmedlats av alla Allahs Budbärare. Allah, den Allsmåttige säger:

"Ja, ni är själva vittnen till att Jakob, när han kände döden nalkas, sade till sina söner: 'Vem skall ni dyrka när jag är borta?' Och de svarade: 'Vi skall dyrka din och dina fäders, Abraham, Ismaels och Isaks Gud, den Ende Guden, och vi underkastar oss Hans vilja.'"¹⁶²

159 Koranens Budskap 12:94-97

160 Koranens Budskap 98-100

161 Koranens Budskap 12:101

162 Koranens Budskap 2:133

Vid sin dödsbädd så bad Yusuf sina bröder att begrava honom vid sidan av sina förfäder om de skulle lämna Egypten. Så när Yusuf gick bort, mumifierades han och placerades i en kista tills tillfället kom att han kunde föras ut ur Egypten och begravas bredvid sina förfäder såsom hans önskan hade varit. Det sägs att han dog vid en ålder av 110 år.

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges Namn

PROFETEN AYOUB (JOB)

Ayoub's Familjehistoria

Hans namn var Ayoub Ibn Musa, Ibn Razeh, Ibn Al-Eis, Ibn Ishaq, Ibn Ibrahim. Andra sade att hans ursprung var: Ayoub, Ibn Musa, Ibn Rimil, Ibn Al-Eis, Ibn Ishaq, Ibn Yaqub. Det har även funnits andra åsikter om hans ursprung, Ibn Asaker sade att hans mor var dotter till Lut. Det har även sagts att hans far var en av de som trodde på Ibrahim när han kastades i elden.

Den första åsikten verkar vara den som stämmer bäst, eftersom han var från Ibrahims avkomma. Allah säger:

*”Dessa är Våra argument, som Vi gav Abraham när han tvistade med sina stamfränder. Vi låter den Vi vill växa i visdom, steg för steg. Din Herre är vis [och Han] har kännedom om allt. Och Vi skänkte honom [avkomlingar], Isak och Jakob, som Vi vägledde [liksom] Vi förut väglett Noa. Och bland hans efterkommande var också David och Salomo, Job och Josef, Moses och Aron – så belönar Vi dem som gör det goda och det rätta”*¹⁶³

Allah's Hyllande av Ayoub

Allah, den Allsmäktige, hyllade Sin Tjänare och Dyrkare i Sin Heliga Koran:

*”Vi såg hans uthållighet och tålmod, en sann [Guds] tjänare! Han vände alltid tillbaka till Oss med ångerfullt sinne.”*¹⁶⁴

Ayoub var alltid ångerfull, och Han tänkte på Allah med tacksamhet, tålmod och ståndaktighet. Detta var orsaken till hans räddning och Allahs hyllande av honom.

En grupp änglar diskuterade Allahs andra mänskliga varelser, hur de som var ödmjuka förtjänade Allahs förnöjsamhet medan de som var arroganta väckte hans missnöje. En av änglarna sade: ”Nu för tiden är den bästa varelsen på jorden Ayoub, en man av ädel karaktär, som visar stort tålmod och som alltid kommer ihåg sin Generöse Herre. I gengäld så har Allah välsignat honom med ett långt liv och rikligt med tjänare, och även med att de fattiga och behövande får del av hans framgång; han föder och klär de fattiga och köper slavarna för att frige dem. Han får de som tar emot hans välgörenhet att känna det som om det är DE som gör honom en tjänst. Ja, det är så vänlig och taktfull han är.”

Iblis Avundsjuke Mot Ayoub

Iblis som hörde allt detta blev förnärmat. Han planerade att fresta Ayoub till korruption och förnekande, så han skyndade sig till honom. Han försökte störa Ayoub från hans bön genom att viska till honom om de goda sakerna i livet, men Ayoub var en sann troende och han lät inte dessa onda tankar fresta honom.

Detta störde Iblis ännu mer och därför så hatade han Ayoub mer och mer.

Iblis Förstör Ayoub's Egendom

Iblis klagade till Allah om Ayoub. Han sade att även fast Ayoub prisade Sin Herre oavbrutet så

163 Koranens Budskap 6:83-84

164 Koranens Budskap 38:44

gjorde han inte detta utav uppriktighet, utan för att behaga Allah så att hans rikedom inte skulle tas ifrån honom. Det vara bara ett spel för gallerierna, och allt på grund av girighet. ”Om Du tar bort hans rikedomar så skall Du se att hans tunga inte längre kommer att nämna Ditt Namn och hans böner kommer att upphöra.

Allah sade till Iblis att Ayoub var en av hans mest hängivna Tjänare. Han dyrkade inte Honom på grund av gåvorna; hans dyrkan utgick från hjärtat och hade ingenting att göra med världsliga ting. Men för att bevisa för Iblis djupet av Ayoub uppriktighet och tålmod, tillät Allah Iblis och hans medhjälpare att göra vadhelst de önskade med Ayoub's egendomar.

Iblis var mycket nöjd. Han samlade ihop sina medhjälpare och gav sig av för att förstöra Ayoub's boskap, tjänare och gårdar ända tills han var helt utan ägodelar. Iblis gnuggade sina händer i glädje. Han dök upp fram för Ayoub utklädd till en gammal och klok man och sade till honom: ”Alla dina rikedomar är borta. En del säger att detta är för att du gav bort för mycket i välgörenhet och att du ödslar tid med ditt konstanta bedjande till Allah. Andra säger att Allah låtit detta drabba dig för att behaga dina fiender. Om Allah hade möjligheten att förhindra skada så skulle Han ha skyddat din egendom.”

Sann till sin Tro så svarade Ayoub: ”Det som Allah har tagit ifrån mig tillhör Honom. Jag var bara Hans förtroendeman ett litet tag. Han ger till den Han vill och Han håller tillbaka [Sina gåvor] för den Han vill.” Med dessa ord så föll Ayoub åter igen ned i prostration till sin Herre.”

Iblis Förgör Ayoub's Barn

När Iblis såg detta så blev han frustrerad. Igen så stod han inför Allah och klagade: ”Jag har tagit alla Ayoub's tillhörigheter, men han är fortfarande tacksam till Dig. Men han döljer bara sin besvikelse, för hans verkliga tillgångar är hans många barn. Förälderns verkliga prövning är genom dennes barn. Du kommer få se hur Ayoub förnekar Dig.”

Allah gav Iblis bemyndigande men varnade honom att detta inte skulle minska Ayoub's tro på Honom, och ej heller hans tålmod.

Igen så samlade Iblis sina medhjälpare och började utföra sitt hemska dåd. Han skakade grunden till huset där Ayoub's barn bodde och fick huset att kollapsa i det att han dödade allihop. Sedan begav han sig till Ayoub utklädd till en man som kommit för att dela med sig av sorgen. I en tröstande ton så sade han: ”Omständigheterna kring dina barns död är verkligen sorglig. Din Herre belönar dig sannerligen inte på rätt sätt för alla dina böner.” När han sagt detta så väntade Iblis ivrigt och hoppades att Ayoub nu var redo att förneka Allah.

Men igen så gjorde Ayoub honom besviken genom att säga; ”Allah ger och Allah tar. Ibland är Han nöjd med våra gärningar och ibland är Han missnöjd. Även om något är bra eller dåligt för mig så kommer jag fortsätta att vara ståndaktig i min tro och jag kommer fortsätta att vara tacksam gentemot min Skapare.” Sedan prostrerade Ayoub sig inför sin Herre. Detta gjorde Iblis rasande.

Iblis Förstör Ayoub's Hälsa

Iblis kallade till Allah: ”O Min Herre! Ayoub's egendom är borta, hans barn döda, men han är fortfarande frisk till kropp och själ. Så länge som han har hälsan kommer han att fortsätta att dyrka Dig i hopp om att återfå sin egendom och nya barn. Ge mig bemyndigande över hans kropp så att jag kan försvaga den. Han kommer sannerligen då att strunta i att dyrka Dig och genom det bli en av de olydiga.”

Allah ville lära Iblis en läxa, och det var att Ayoub var en hängiven tjänare till sin Herre. Så han gav

Iblis det bemyndigande som han bad om men samtidigt så gjorde Han detta på ett villkor: ”Jag ger dig bemyndigande över hans kropp men inte över hans själ, intellekt eller hjärta, för det är i dessa ställen som kunskapen om Mig och Min religion har sin boning.”

Beväpnad med detta nya bemyndigande började Iblis att ta ut sin hämnd på Ayoub's kropp och fyllde den med sjukdomar ända tills den endast var skinn och ben och han led av olidliga smärtor. Men genom hela detta lidande så var Ayoub stark i sin tro, och han bar alla svårigheter med tålamod utan att beklaga sig. Allahs rättfärdige tjänare gav inte upp eller gick till andra för hjälp. Han fortsatte att hoppas på Allahs Barmhärtighet. Även nära släktingar och vänner övergav honom. Det var endast hans snälla och kärleksfulla fru som stannade hos honom. I denna nödens stund så överöste hon honom med omtanke, kärlek och vänlighet. Hon förblev hans själsfrände och gav honom tröst under alla dessa år av svårt lidande.

Ayoub's Liv – En Sammanfattning

Ibn Asaker återgav: ”Ayoub var en man som hade många egendomar av alla slag: boskap, tjänare, får, stora landområden i Haran, och många barn. Allt detta togs ifrån honom plus att han även förlorade sin hälsa. Inte ett enda organ i hans kropp, förutom hans hjärta och tunga, fungerade som det skulle. Och med sitt hjärta och sin tunga prisade han Allah under dagen och nattens sena timmar. Hans sjukdomar varade under en lång tid och de som brukade besöka honom började känna avsmak mot honom. Ingen, utom hans hustru, kände någon sympati för honom. Hon tog kärleksfullt hand om honom för hon kom ihåg hans givmildhet och ömhet till henne.

Ayoub's Bön om Barmhärtighet

Det var därför som Iblis blev desperat. Han rådslog med sina medhjälpare, men de kunde inte komma upp med någon lösning. De frågade: ”Hur kommer det sig att du med din intelligens inte kan besegra Ayoub. Du lyckades ju att missleda Adam, människans fader, ut ur Paradiset?”

Iblis begav sig till Ayoub's hustru i formen av en man, ”Var är din man?” frågade han henne. Hon pekade på en nästan livlös skepnad som låg hopkrupen på sängen och sade: ”Där är han, svävande mellan liv och död.”

Iblis påminde henne om de dagar då Ayoub hade god hälsa, rikedomar och barn. Plötsligt så kom alla svåra minnen om dessa års lidanden över henne, och hon började att gråta. Hon sade till Ayoub:

”Hur länge skall du bära denna tortyr från din Herre? Skall vi vara utan egendomar, barn eller vänner för alltid? Varför åkallar du inte Allah så att Han tar bort detta lidande från dig?”

Ayoub stönade, och med en svag röst så sade han:

”Iblis måste ha viskat till dig och gjort dig missnöjd. Säg mig hur länge jag åtnjöt goda hälsa och rikedomar?”

Hon svarade: ”Åttio år.”

Då svarade Ayoub: ”Och hur länge har jag lidit som jag gör nu?”

Hon svarade: ”Sju år.”

Ayoub sade då: ”Då skäms jag för att åkalla min Herre och be Honom ta bort denna svårighet, för jag har inte lidit längre än åren av hälsa och överflöd. Det verkar som din tro har försvagats och att du är missnöjd med det öde Allah beslutat om. Om jag någonsin får tillbaka min hälsa så svär jag att

straffa dig med hundra rapp! Från och med denna dag förbjuder jag mig själv att äta eller dricka något som serverats av din hand. Lämna mig ensam och låt min Herre göra vad Han önskar med mig.”

Ayoub's Hälsa Återvänder

Bittert gråtande och med ett tungt hjärta, så lämnade hon honom och sökte tak över huvudet någon annanstans. I detta försvagade och hjälplösa tillstånd vände sig Ayoub till Allah. Inte för att klaga, utan för att söka Hans Barmhärtighet.

”Och [minns] Job, hur han ropade till sin Herre: 'Jag har prövats av olyckor och elände, men Du är den Barmhärtigaste av de barmhärtiga!'

Och Vi hörde hans bön och befriade honom från det onda som [plågade] honom och gav honom åter [dem av] hans familj [som Vi tagit ifrån honom]¹⁶⁵ och Vi fördubblade deras antal som en särskild nåd från Oss och som något att bevaras i minnet av alla som ägnar Oss sin dyrkan.”¹⁶⁶

Allah sade också:

”Och minns Vår tjänare Job, hur han ropade till sin Herre: 'Djävulen har plågat mig svårt och mina krafter är slut!' [Och Vi sade:] 'Stampa i marken med din fot! Där finns friskt vatten så att du kan tvätta dig och dricka.' Och Vi gav honom tillbaka [dem som Vi hade tagit ifrån honom av] hans familj och fördubblade deras antal som en särskild nåd från Oss och som en påminnelse till dem som har förstånd.”¹⁶⁷

Ayoub lydde och nästan genast så återfick han sin goda hälsa. Under tiden så klarade inte hans trogna hustru att vara ifrån honom längre så hon återvände och bad om hans förlåtelse, och önskade att få tjäna honom. När hon kom in i huset så häpnade hon över den stora förändring som skett: Ayoub var frisk igen!

Hon omfamnade honom och tackade Allah för Hans Barmhärtighet. Ayoub var i ett dilemma nu. Han hade ju lovat att straffa henne med hundra rapp när han återfick hälsan, men han hade ingen önskan alls att skada henne. Men om han inte piskade henne så skulle han göra sig skyldig till att bryta det löfte som han hade gett till Allah.

Allah, med Sin Visdom och Barmhärtighet kom till hans hjälp och sade till honom: ”Tag en näve (tunt) gräs och slå henne med det och bryt inte din ed.”

”Vi såg hans uthållighet och tålmod, en sann [Guds] tjänare! Han vände alltid tillbaka till Oss med ångerfullt sinne.”¹⁶⁸

Profeten Muhammads (frid vare med honom) Hadeeth om Ayoub

Abu Hurairah återgav att Profeten Muhammad (frid vare med honom) sade:

”Medan Ayoub var naken och tog ett bad, så kom en svärm av gyllene gräshoppor, och han började

165 Så här förklarar Ibn kathir detta: “och gav honom åter [dem av] hans familj [som Vi tagit ifrån honom]” Det återgavs att Ibn Abbas sade: 'De gavs åter till honom.' Detta återgavs även av Al-'Awfi från Ibn Abbas. Något liknande återgavs även från Ibn Mas'ud och Mujahid, och detta var Al-Hasan och Qatadahs åsikt. Mujahid sade: 'Det sades till honom: 'O Ayoub, din familj kommer att vara med dig i Paradiset; om du vill så för vi dem tillbaka till dig, eller om du vill så lämnar Vi dem i Paradiset till dig och kompenserar dig med andra som dem.. Han sade: 'Nej, lämna dem till mig i Paradiset.' Så de lämnades åt honom i Paradiset och han kompenserades med andra som var som dem i detta liv.” (ö.a)

166 Koranens Budskap 21:83-84

167 Koranens Budskap 38:41-43

168 Koranens Budskap 38:44

att samla ihop dem i sina kläder. Hans Herre kallade till honom: 'O Ayoub! Har Jag inte gjort dig tillräckligt rik för att behöva det som du ser nu?' Han sade: 'Jo, min Herre! Men jag kan inte undvika Dina välsignelser.'¹⁶⁹

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges Namn

PROFETEN DHUL - KIFL

Är Han En Profet?

Allah, den Allsmäktige, säger:

*”Och [minns] Ismael och Idris och Dhu'l-Kifl. De hörde alla till dem som visar tålamod.”*¹⁷⁰

Direkt efter berättelsen om Ayoub i Koranen så säger Allah:

*”Och minns Våra tjänare Abraham och Isak och Jakob, starka i anden och klarsynta. Vi gav dem – en särskild nåd – ett sinne helt inriktat på evigheten – och deras plats hos Oss är bland de utvalda, de främsta. Och minns Ismael och Elisa och Dhu'l-Kifl; de hörde alla till de främsta.”*¹⁷¹

Det är uppenbart att eftersom Dhul-Kifl omnämns i Koranen tillsammans med de andra Profeterna, så var också han en Profet.

Men en del av Koran-tolkarna ansåg att han inte var en profet utan att han var rättfärdig och mycket uppriktig.

Betydelsen Av Dhul-Kifl

Ibn Jarir sade att han inte var en profet men att han var en rättfärdig man. Han hjälpte sitt folk genom att se efter deras behov och han skipade rättvisa mellan dem. Det är därför som han kallades Dhul-Kifl. (Dhul-Kifl betyder bokstavligen ”innehavaren av, eller givaren av en dubbel ranson”.)

170 Koranens Budskap 21:85

171 Koranens Budskap 38:45-48

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges Namn

PROFETEN YUNUS (JONA)

En Beskrivning Av Yunus Folk

Profeten Yunus som också är känd som Dhan-Nun. Om hans folk så sade Allah:

*”Det fanns inte ett [enda] folk [bland dem som Vi straffade i gångna tider], som [ångrade sina synder och] blev troende och vars tro gagnade dem, utom Jonas folk. När de omvände sig skonade Vi dem från det förnedrande straff i denna värld [som väntade dem] och Vi lät dem glädjas [åt livet] ännu en tid.”*¹⁷²

Invånarna i staden Nineve var avgudadyrkare och de levde ett skamligt liv. Profeten Yunus sändes till dem för att lära dem att dyrka Allah. Folket ogillade att han lade sig i deras levnadssätt så de sade: ”Vi och våra förfäder har dyrkat dessa gudar i många år och ingen av oss har kommit till skada.”

Yunus Lämnar Sitt Folk

Även fast han försökte att övertyga dem om dårskapen med avgudadyrkan och hur bra det var att följa Allahs lagar, så ignorerade de honom. Han varnade dem att om de fortsatte med sin dårskap så skulle Allahs straff drabba dem, Istället för att frukta Allah så sade till Yunus att de inte skrämdes av hans hot. ”Låt det ske,” sade de. Yunus var förkrossad. ”Om så är fallet,” sade han, ”så lämnar jag er i ert elände.” När hans sagt detta så lämnade han Nineve rädd för att Allahs vrede snart skulle drabba dem.

*”Och [minns] honom [som slukades av] en väldig fisk. Han övergav [staden] i vredesmod och trodde att Vi ingen makt hade över honom.”*¹⁷³

Folket Blir Förlåtna

Knappt hade han lämnat staden förrän himlen började att ändra färg och det såg ut som om den brann. Folke blev vettskrämda vid denna syn. De kom och tänka på förintelsen av 'Ad, Thamud och Nuh's folk. Skulle de råka ut för ett liknande öde? Sakta så trängde sig tron in i deras hjärtan. De samlades allihop på ett berg och började åkalla Allah för Hans Barmhärtighet och Förlåtelse. Deras rop ekade mellan bergen. Det var ett mäktigt ögonblick fyllt av uppriktig ånger. Allah drog bort Sin vrede och överöste dem med Sina välsignelser återigen. När den hotande stormen drogs bort så bad de om Yunus återvändande så att han kunde leda dem.

Stormen På Havet

Under tiden så hade Yunus gått ombord på ett litet skepp tillsammans med andra passagerare. Det seglade hela dagen i lugna vatten och med en god vind som fyllde dess segel. När natten kom så ändrades plötsligt havet. En hemsk storm blåste upp och det var som om den skulle slita båten i stycken. Vågorna såg vilda ut. De reste sig höga som berg och deras vågdalar var djupa som raviner och de kastade omkring skeppet som en vante, allt medan vågorna spolade över däck.

172 Koranens Budskap 10:98

173 Koranens Budskap 21:87

Bakom skeppet simmade en stor val med öppen mun. En befallning hade utfärdats av Allah till en av de största valarna i havet att komma upp till ytan och den lydde. Valen skyndade sig upp till ytan och följde efter skeppet precis som den blivit beordrad.

Stormen fortsatte och chefen för besättningen befallde att man skulle lätta på skeppets tunga last. De kastade sitt bagage överbord, men det räckte inte. Deras överlevnad låg i att minska vikten ytterligare, så de beslutade att de skulle minska vikten lite till genom att bli av med minst en person.

Yunus Hoppas i Vattnet

Kaptenen sade: ”Vi gör lotter med allas namn. Den som har sitt namn på den lott som dras kommer att kastas i havet.” Yunus visste att detta var en sjömanstradition när det blåste storm. Det var en underlig och hednisk sed, men den praktiserades vid den tiden. Yunus prövning började.

Här var Profeten utsatt för hedniska regler som ansåg att havet och vinden hade gudar som rasade. Kaptenen var tvungen att behaga dessa gudar. Yunus ställde motvillig tupp i detta och hans namn lades till de andra resandes namn. Lotten drogs och det var Yunus namn på den. Eftersom de kände honom och visste att han var den mest hedervärda personen bland dem så ville de inte kasta honom i de rasande och skummande vågorna. De beslutade därför att dra en andra lott. Igen så drogs Yunus namn. De gav honom en sista chans och drog en tredje lott och igen så kom hans namn upp. Yunus insåg att det var Allah som låg bakom allt detta, för han hade övergivit sitt uppdrag utan Allahs medgivande. Ärendet var avgjort och det beslutades att Yunus skulle kasta sig själv i havet. Han stod på relingen och tittade ned på det rytande vattenmassorna. Det var natt och ingen måne. Stjärnorna doldes bakom en svart dimma, Men innan de kunde kasta honom överbord så började Yunus att repetera Allahs namn och hoppade sedan i vattnet och försvann i de höga vågorna.

Valen Sväljer Yunus

Valen fann Yunus flytande i vattnet framför honom. Den öppnade sitt gap och slukade Yunus. Dess tänder slöt sig om honom som om de vore vita låskolvar som låste dörren till hans cell. Valen dök till havets botten och han störtades till mörkrets avgrund. Det var tre väggar av mörker ovanför honom: Mörkret av att vara i valens mage, mörkret som härskade på havets botten, och även mörkret som svepte in natten.

Yunus trodde han var död, men han kom till sans när han märkte att han kunde röra sig. Han visste att han var vid liv och fången mitt i tre lager av mörker. Hans hjärta rördes när han kom ihåg Allah och hans tungas band lättade. Han sade:

*”Ingen gud finns utom du! Stor är Du i Din härlighet! Jag har i sanning handlat orättfärdigt.”*¹⁷⁴

Yunus fortsatte att be till Allah, och upprepade denna åkallan. Fiskar, valar, sjögräs, och alla de varelser som i havet hörde Yunus röst när han bad, de hörde hans prisande av Allah som kom ut från valens mage. Alla havets djur samlade kring valen och började i sin tur prisa Allah, alla på sitt sätt och på sitt eget språk. Valen deltog även den i prisandet av Allah och den förstod att den hade slukat en profet. Så den blev rädd, men i nästa stund så tänkte den: ”Men varför skall jag bli rädd? Allah befallde mig ju att svälja honom.”

Allah Förlåter Yunus

Allah, den Allsmäktige, såg Yunus uppriktiga ånger och hörde hans åkallan som han gjorde i valens mage. Allah befallde valen att simma upp till ytan och stöta upp Yunus på en ö. Valen lydde och

sam till den bortersta delen av oceanen. Allah befallde den att stiga mot den uppfriskande och varma solen och den behagliga jorden.

Valen stötte upp Yunus på en avlägsen ö. Hans kropp var inflammerad på grund av de starka syrorna i valens mage. Han var sjuk, och när solen gick upp så brände dess strålar på hans inflammerade kropp och det gjorde så ont att han var nära att skrika av smärta. Men han bet ihop och fortsatte att prisa och åkalla Allah.

Allah gjorde så att en planta växte till en betydande längd över Yunus så att den kunde skydda honom. Sedan gjorde Allah så att Yunus återhämtade sig och förlät honom. Allah sade till Yunus att om det inte varit för hans åkallan, så skulle han ha stannat i valens mage ända till Domens Dag.

En Sammanfattning Av Yunus Berättelse

Allah, den Allsmäktige, sade:

”Även Jona var en av [Våra] Budbärare; han flydde som en förrymd slav [och gömde sig] ombord på ett fullastat skepp.

Och så kastade de lott och han förlorade: [och de kastade honom i havet] och han slukades av en väldig fisk – han hade nämligen begått ett svårt fel. Och hade han inte hört till dem som [också i motgångens dagar] prisar Gud, skulle han helt säkert ha blivit kvar i dess buk till den dag då de [döda] skall återuppväckas. Men Vi lät honom kastas upp [ur fiskens buk] på en öde [strand], sjuk [och eländig], och Vi lät en kurbitsplanta växa upp över honom.

Så sände Vi honom tillbaka till [hans folk,] hundra tusen [människor] eller ännu fler; och de trodde [nu på honom] och Vi lät dem glädjas åt livet ännu en tid.”¹⁷⁵

Yunus Folk – Förändrade

Sakta så återfick han sin styrka och han återvände till sin forna hemstad Nineve. Han var glatt överraskad över att se den förändring som hade skett där. Absolut hela befolkningen kom ut för att ta emot och välkomna honom. De berättade för honom att de numera trodde på Allah. Tillsammans så genomförde de en bön av tacksamhet till deras Barmhärtige Herre.

Profeten Muhammads (frid vare med honom) hadeeth om Yunus

Ibn Abbas återgav : ”Profeten Muhammad (frid vare med honom) sade: 'Ingen skall påstå att han är bättre än Yunus Ibn Matta.’”¹⁷⁶

175 Koranens Budskap 37:139-148

176 Sahih Al-Bukhari

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges Namn

PROFETEN MUSA (MOSES) OCH HARUN (ARON)

Beskrivning av Faraos

Den faraon som styrde Egypten var en tyrann som förtryckte Yaqubs efterkommande, som är mer kända som Israels Barn (Bani Israel). Han använde alla till buds stående medel för att förödmjuka och förnedra dem. De slogs i bojor och tvingades att arbeta under honom för mycket små summor eller för ingen betalning alls. Under detta styre så lydde och dyrkade folket faraon, och den styrande samhällsklassen utförde hans befallningar, och genom detta så godkände de hans tyranni och dårskap.

Faraon ville att folket endast skulle lyda honom, och tro på de gudar som han hittade på. Kanske vart det så att under denna tid så fanns det många som inte trodde på eller praktiserade avgudadyrkan; men de höll detta för sig själva, och utåt så gjorde det som förväntades av dem, utan att avslöja sig för någon.

Så genom detta efterträddes den ena dynastin av den andra, och alla ansåg de att de var gudar eller deras representanter eller talesmän.

Visionen Om Faraos Avsättande

Åren gick och en despotisk¹⁷⁷ som avgudades av egyptierna, härskade i Egypten. Han såg Israels Barn växa i antal och blomstra. Han hörde dem prata om en svag vision att en av Israels söner skulle avsätta Egyptens faraon. Kanske var denna vision endast en dagdröm som hölls vid liv i den förtryckta minoritetens hjärtan, eller så kanske det var en profetia från deras skrifter.

En annan tradition menar att det var Faraon själv som hade denna vision. Ibn Abbas återgav:

”Faraon såg i sin vision en eld som kom från Jerusalem och brände ned Egyptiernas och alla Kopters hus, men som inte skadade Israels Barn. När han vaknade var han panikslagen. Han samlade sina präster och magiker och frågade dem om denna vision. De sade: ”Det betyder att en pojke kommer att föda bland dem och att det Egyptiska folket kommer att gå under på grund av honom.” Det var därför som Faraon befallde att alla gossebarn som föddes av Israels Barn skulle dödas.”

Hur det än var så nådde denna vision Faraon. Han utfärdade då en proklamation att mörda alla barn av mankön som skulle födas hos Israels barn.

Dödandet av Israels Barn

Dödandet av dessa barn utfördes ända tills ekonomi-experterna sade till Faraon: ”De gamla av Israels Barn dör och de unga slaktas. Detta kommer att leda till deras utrotning. Som ett resultat av detta kommer Faraon att förlora sina män som jobbar åt honom, de som han förslavar, och deras kvinnor som han utnyttjar. Det är bättre att reglera denna procedur genom att införa följande policy: pojkarna slaktas det ena året men får leva året efter.”

Faraon fann att denna lösning var bättre ur ekonomisk synpunkt.

¹⁷⁷ Despotism: *despoti* kallas vanligen det slags [monarkiska statsskick](#), vari monarken härskar obunden av alla lagar, blott enligt sitt eget godtycke. ö.a

Harun Och Musa Föds

Musa's mor var gravid med Harun under det år som pojkarna fick leva; så hon födde honom i säkerhet. Under det år som pojkarna skulle slaktas födde hon Musa; så hans födsel gav henne panik. Hon var rädd att han skulle dödas, så hon skötte om honom i hemlighet.

Beskrivning Av Faraos Och Musa's Födsel – Enligt Koranen

Allah, den Allsmäktige, uppenbarade:

”Detta är budskap ur Skriften, som är klar i sig själv och som klart framställer Sanningen. Vi skall berätta för dig [Muhammad] något om Moses och Faraos, så som allt verkligen gick till; detta kan var till nytta för människor som vill tro.

Faraos var en tyrann på jorden. Han delade in [sitt] folk i olika klasser, av vilka han [särskilt] förtryckte en grupp; dess söner lät han döda men dess kvinnor skonades; ja, han hörde till dem som stör ordningen på jorden och vållar sedernas fördärv.

Men det var Vår vilja att visa dessa förnedrade och förtrampade människor Vår särskilda nåd och göra dem till föregångsmän [i tron] och låta dem ärvä [de odugaktigas makt] och ge dem en säker plats på jorden, och Vi ville genom dem ge Faraos och Haman och deras män en [försmak av] det som de ville skydda sig emot.

Och Vi ingav Moses moder: 'Amma honom. Men när du tror att hans liv är i fara, sätt då ut honom i [Nilen]. Oroa dig inte och sörj inte; Vi skall låta honom återvända till dig och Vi skall göra honom till en av [Våra] budbärare.'”¹⁷⁸

Musa Sätts i Nilen

Direkt efter denna gudomliga ingivelse så lydde hon. Hon befalldes att göra en korg för Musa. Hon ammade honom, satt honom i korgen och sedan begav hon sig till Nilens flodbank och satte ner honom i vattnet. Hennes moderliga hjärta, det mjukaste hjärtat på jorden, smärtade när hon kastade honom i Nilen. Men hon var medveten om att Allah var mycket mer Barmhärtig mot Musa än mot henne, att Han älskade Musa mer än henne. Allah var hans Herre och Herre över Nilen.

När korgen träffade vattnet så befallde Allah Nilens vågor att vara lugna och mjuka när de bar det barn som en dag skulle bli en profet. Musa's mor bad sin dotter att följa korgens väg i vattnet och sedan rapportera tillbaka till henne. Hon sprang längs flodbanken och följde korgen med Musa och plötsligt befann hon sig på palatsets ägor och såg vad som hände.

Korgen stannade mot flodbanken, som omgav palatset. Palatsets tjänare hittade korgen och tog den till Faraos och hans drottning. När drottningen såg spädbarnet så ingöt Allah en stark kärlek i henne för denne baby. Faraos fru var mycket olik honom. Han var en förnekare; hon var en troende. Han var grym; hon var barmhärtig. Han var en tyrann; hon var vänlig och tolerant. Hon var ledsen eftersom hon var steril och hade hoppats få en son. Direkt när hon fick barnet i sina armar så pussade hon det.

Faraos blev mycket förvånad när han såg sin fru hålla detta barn i sin famn. Han häpnade eftersom hans fru grät av glädje, något som han aldrig hade sett henne göra förut. Hon krävde av sin man: ”Låt mig behålla barnet och låt honom bli som en son till oss.”

178 Koranens Budskap 28:2-7

Musa Får Ett Hem – Enligt Koranen

”Och [en som hörde till] Faraos hus fann honom och tog upp honom – [Vi hade bestämt att] han skulle bli deras fiende och [orsaka] dem sorg; Faraos, Haman och deras män var djupt ogudaktiga människor.

Faraos hustru sade: '[Barnet kan bli] till glädje för mig och för dig. Låt ingen döda det! Han kan vara oss till nytta, ja, vi kan uppta honom som vår son!' Men de anade inte [vad framtiden bar i sitt sköte].”¹⁷⁹

Musa Och Hans Mor Återförenas

Drottningen kallade på några ammor för att de skulle mata Musa, men han vägrade. Drottningen blev orolig och kallade på flera ammor. Musa's syster var också orolig, eftersom hennes lillebror hade varit utan mjölk under en lång tid. När hon såg Drottningens oro så sade hon att hon visste en mor som skulle amma detta barn med kärlek.

De frågade henne varför hon hade följt efter korgen och hon svarade att hon hade gjort det av nyfikenhet. Hennes förklaring verkade rimlig, så de trodde på henne. De befallde henne att springa och hämta den kvinna som hon pratat om. Hennes mor väntade hemma med tungt hjärta, orolig över barnets öde. Precis då så rusade hennes dotter in i huset med de goda nyheterna. Hennes hjärta fylldes av lättnad och hon förlorade ingen tid. Hon skyndade till palatset. När hon tog barnet till sitt bröst så började han att äta direkt. Faraos blev förvånad och frågade: ”Vem är du? Detta barn har vägrat att ta någon annans bröst, bara ditt.”

Om hon skulle sagt sanningen så hade Faraos fått reda på att barnet var en Israelit och han skulle ha dödat Musa ögonblickligen. Allah gav henne styrka och inspiration och hon svarade: ”Jag är en moder med söt mjölk och doft, och inget barn vägrar mig.” Detta svar tillfredsställde Faraos. Från den dagen utropades hon till att vara Musa's amma. Hon fortsatte att amma honom under en lång tid. När han blev större och avvand så fick hon tillåtelse att besöka honom. Musa uppfostrades i palatset som en prins.

Musa Och Hans Mor Återförenas – Enligt Koranen

”Och Moses moder kände en gnagande tomhet i sitt hjärta och hon skulle säkert ha röjt vem han var om Vi inte hade gett henne kraft [att utstå prövningen] och stärkt henne i tron. Hon sade till hans syster: 'Följ efter honom!' Hon [följde efter honom och] såg på avstånd vad som hände honom utan att de märkte [henne].

Och Vi lät honom från första stund vägra att dia en amma och då sade [systemen]: 'Skall jag visa er till en familj som kan ta hand om honom för er räkning och ge honom kärlek och god vård?'

Så gav Vi honom tillbaka till hans moder, så att hennes ögon fick glädjas och hon kunde glömma sin sorg och för att hon skulle veta att Guds löfte är sanning . [vilket] de flesta inte vet.”¹⁸⁰

Musa's Kvalitéer – Enligt Koranen

”Och när Moses hade vuxit upp och nått full mognad till kropp och själ, gav Vi honom visdom och kunskap [i andliga ting]; så belönar Vi alla som gör det goda och det rätta.”¹⁸¹

179 Koranens Budskap 28:8-9

180 Koranens Budskap 28:10-13

181 Koranens Budskap 28:14

Musa Dödar En Egyptier

Allah hade skänkt Musa god hälsa, styrka, kunskap och visdom. De svaga och förtryckta vände sig till honom för beskydd och för att få rättvisa.

En dag såg han två män slåss i staden. En av dem var Israelit, och han blev slagen av en som en var Egyptier. När Israeliten såg Musa så bad han honom om hjälp. Musa blev inblandad i konflikten och i stridens hetta och i sin ilska så slog han Egyptiern som dog ögonblickligen. När Musa förstod att han dödat en människa så fylldes hans hjärta av en djup sorg, och han bad om Allahs förlåtelse på en gång.

Han hade inte haft för avsikt att döda mannen. Han vädjade till Allah att förlåta honom, och han kände en form av frid fylla sitt inre. Efter denna händelse så började Musa att visa mer tålmod och sympati gentemot andra.

Nästa dag såg han samme Israelit inblandad i ett annat slagsmål. Musa gick fram till honom och sade: ”Du verkar vara en grälsjuk person. Du har ett nytt bråk med en ny person varje dag.” Rädd för att Musa tänkte slå honom så varnade Israeliten: ”Kommer du döda mig nu så som du dödade uslingen igår?”

Den Egyptier som Israeliten slog mot hörde anmärkningen och anmälde Musa till myndigheterna. Strax därefter när Musa gick genom staden så kom en man fram till honom och varnade: ”O Musa! De styrande har gått ihop mot dig. Du skall förhöras och dödas. Jag råder dig att rymma.”

Musa Dödar En Egyptier – Enligt Koranen

Musa visste att straffet för att döda en Egyptier var döden. Allah, den Allsmäktige berättar:

”Och [en dag] begav han sig in i staden vid [middagstiden] då invånarna inte bekymrade sig [om vad som försiggick utomhus], och där fann han två män inbegripna i slagsmål – en av dem tillhörde hans folk och den andre var en fiende till honom – och den som hörde till hans folk ropade till [Moses] att hjälpa honom mot hans fiende. Och Moses slog till denne med knuten näve och slaget dödade honom.

[Då] sade han: 'Detta är Djävulens verk! Han är i sanning [människans] svurne fiende och han leder henne på avvägar!'

Och han bad: 'Herre, förlåt mig! Jag har gjort orätt mot mig själv.' Och Gud förlät honom – Han är Den som ständigt förlåter. Den som ständigt visar barmhärtighet.

Han sade: 'Herre! Jag svär vid allt gott som Du skänker mig att jag aldrig mer skall komma de obofärdiga syndarna till hjälp!'

Följande morgon fann honom [vandrande] i staden, orolig och på sin vakt [mot varje fara]. Då hörde han plötsligt den som föregående dag hade begärt hans hjälp vädja till honom [på nytt].

Moses sade till honom: 'Du är tydligen en av dem som brukar ställa till bråk!'

Men just som han skulle slå till den som var fiende till dem båda, sade denne: 'Moses! Vill du döda mig liksom du igår dödade en [annan] människa? Är det [alltså] ditt mål att bli [ännu] en tyrann i detta land – inte en av dem som försonar och förlikar?'

Och en man kom springande från en längre bort belägen del av staden och ropade: 'Moses! Ge dig [genast] av härifrån! Stormännen vill döda dig och överlägger nu om hur de skall gå till väga. Det är mitt ärliga råd; jag hör till dem som vill dig väl.'

"Då lämnade han [staden], orolig och på sin vakt [mot varje fara]. [Och] han bad: 'Herre, rädda mig från detta orättfärdiga folk!'"¹⁸²

Musa Lämnar Egypten

Musa lämnade Egypten i all hast utan att gå till Faraos palats eller byta kläder. Han var inte heller förberedd för att resa. Han hade inte ens något riddjur som kunde bära honom och han hade heller inte plats i någon karavan. Istället så lämnade han staden så fort den troende mannen hade varnat honom om Faraos planer. Han reste i riktning mot Madyan, som var det befolkade område som låg närmst mellan Syrien och Egypten. Hans enda följeslagare i denna heta och torra öken var Allah, och hans enda proviant var fromhet. Det fanns inte en enda rot att äta som kunde stilla hans hunger. Den heta sanden brände hans fotsulor. Men han tvingade sig själv att fortsätta då han fruktade att Faraos män skulle förfölja honom.

Musa Hjälper Ett Par Kvinnliga Herdar

Han var på vandring under åtta nätter, och på dagarna höll han sig gömd. Efter att ha korsat huvuddelen av öknen så nådde han fram till ett vattenhål utanför Madyan, där herdarna gav vatten till sina får.

Direkt när han nådde fram dit så kastade han sig ner på marken i skuggan av ett träd för att vila. Han led av hunger och utmattning. Hans fotsulor kändes som om de var söndernötta av allt vandrande på hårda ytor och klippor. Han hade inga pengar till att köpa nya sandaler, eller för att köpa mat eller dryck. Musa lade märke till en grupp herdor som utvattnade sina får. Han begav sig till källan, där han såg två unga kvinnor som försökte förhindra att deras får blandades ihop med de andras. Musa kände på sig att dessa kvinnor behövde hjälp. Han glömde bort sin törst och gick fram till dem och frågade om han kunde hjälpa dem på något sätt.

Den äldre systemern sade: "Vi väntar tills herdarna är klara med att låta sina får dricka. Sedan kommer vi att låta våra får dricka."

Musa frågade: "Varför väntar ni?"

Den yngre systemern sade: "Vi rör inte på männen."

Musa förvånades över att kvinnorna vallade får. Det var bara män som förväntades göra detta. Det är ett hårt och tröttsamt jobb, och man måste hela tiden vara på alerten. Musa frågade: "Varför vallar ni får?"

den yngre systemern sade: "Vår far är en gammal man; hans hälsa är för svag för att han skall kunna gå ut och valla fåren."

Musa sade: "Jag skall vattna fåren åt er."

När Musa närmade sig källan såg han att männen hade tänkt mynningen på källan med en mycket stor sten som endast kunde lyftas av tio fullvuxna män. Musa tog tag om stenen och lyfte bort den från källans mynning och man kunde se hur venerna på hans nacke och händer pulserade när han gjorde detta. Musa var sannerligen mycket stark.

Han vattnade fåren och lyfte sedan tillbaka stenen på sin plats.

Efter det så återvände han till skuggan under trädet. I samma ögonblick så slog det honom att han hade glömt bort att dricka. Hans mage var insjunken på grund av hunger.

Musa Hjälper De Kvinnliga Herdarna – Enligt Koranen

Allah, den Allsmäktige, säger:

”Och han ställde sina steg mot Madyan och sade [för sig själv]: 'kanske skall min Herre visa mig den rätta vägen.' Och när han anlände till Madyans brunnar, fann han en hel hop män som vattnade [sina hjordar] och, ett stycke därifrån, två kvinnor som höll tillbaka [sina djur från vattenstället]. Han frågade [dem]: 'Är det något som bekymrar er?'

De svarade: 'Innan vi kan vattna [våra djur] måste vi vänta till dess herdarna driver hem [sina hjordar]; vår fader är en gammal man.'

Och han vattnade [deras djur] åt dem. Därefter drog han sig undan till en skuggig plats [för att be] och han sade: 'Herre! Jag är i stort behov av vad det än är av [Ditt] goda, som Du vill ge mig!'”¹⁸³

Musa Får Ett hem Hos Herdarna

De unga kvinnorna återvände hem tidigare än de brukade och det förvånade deras far. De berättade om det som hade hänt vid källan och att det var anledningen till att de kommit hem tidigare. Deras far sände iväg en av döttrarna för att bjuda hem Musa till dem. Blygt så närmade hon sig Musa och sade: ”Min far är tacksam för det som du gjort för oss. Han bjuder in dig till vårt hem så att han kan tacka dig personligen.”

Musa välkomnade denna inbjudan och han följde med kvinnan till hennes far. Musa kunde se att de levde behagligt som en glad och lycklig familj. Han presenterade sig och berättade för fadern om den olycka som hade drabbat honom och som tvingat honom att fly från Egypten. Den gamle mannen tröstade honom: ”Frukta inte. Du har undkommit missdådarna.”

Musa's vänliga uppträdande uppmärksammades av fadern och hans döttrar. Den vänlige mannen erbjöd honom att komma och bo hos dem. Musa kände sig hemma i detta fridfulla hem, för de var vänliga och fruktade Allah.

Musa Blir En Herde

En av döttrarna föreslog att hennes far skulle anställa Musa eftersom han var stark och pålitlig. De behövde någon som honom, speciellt vid vattenstället som brukade besökas av busar och banditer. Fadern frågade henne hur hon kunde vara så säker på hans pålitlighet efter en så kort tid. Hon svarade: ”När jag bad honom att följa med hem så krävde han att jag skulle gå bakom honom så att han inte kunde se mina kvinnliga former (och på så sätt undvika att bli sexuellt attraherad).”

Den gamle mannen var mycket nöjd över att höra detta. Han närmade sig Musa och sade: ”Jag önskar att gifta dig med en av mina döttrar på ett villkor, och det är att du jobbar för mig i åtta år.” Detta erbjudande passade Musa utmärkt. Eftersom han var en främling i detta land så skulle han snart ha varit tvungen att söka efter husrum och arbete. Musa gifte sig med Madyanens dotter och tog hand om hans för under tio år.

Musa Blir En Herde – Enligt Koranen

Allah, den Allsmäktige, sade:

”Strax därpå kom en av de två [unga kvinnorna] emot honom med skygga steg och sade: 'Min fader ber dig att komma till oss; han vill ge dig en belöning för att du vattnade [våra djur] åt oss.'”

Och när [Moses] kom och berättade [sin] historia [för fadern], sade denne: 'Oroa dig inte! Du har nu kommit ifrån dessa orättfärdiga människor.'

"En av de två [döttrarna] sade: 'Fader! Låt honom arbeta för dig; du kan inte få en bättre man [än han]; han är både stark och pålitlig.'

[En dag] sade [fadern]: 'Jag vill ge dig en av mina döttrar till din hustru, på villkor att du stannar i min tjänst i åtta år; men om du önskar får du gärna stanna i tio år. Jag skall inte göra svårigheter för dig. Om Gud vill, skall du finna en hederlig, rättsinnig man i mig.'

[Moses] svarade: 'Det får bli så [som du har sagt] mellan mig och dig! Låt ingen ovänskap uppstå mellan oss, vare sig jag stannar den kortare eller längre tiden! Gud skall vaka över [att vi fullföljer] vår överenskommelse!'"¹⁸⁴

De tio Åren Av Förberedelse

Tiden gick och han levde i avskildhet långt från sin familj och sitt folk. Dessa tio år var mycket viktiga i hans liv. Det var en period av en grundlig förberedelse. Musa's tankar och sinnen fick tid att se skapelsens storhet och fundera över den. Han såg stjärnorna på nätterna. Han såg soluppgången och solnedgången varje dag. Han såg plantan som grodde och hur den klöv jorden för att komma upp i ljuset. Han såg hur vattnet bringar jorden till liv och får den att blomstra efter det att den varit död. Han var uppslukad av Allahs Bok, öppen till sinne och hjärta. Han var som uppslukad i vetenskapen om Allahs Existens. Allt detta rotades i honom. Musa's religion var samma religion som Yaqubs, vilket var den Islamiska monoteismen. Hans förfader var Yaqub, Ibrahims barnbarn. Musa var därför en av Ibrahims ättlingar, och alla profeter som kom efter Ibrahim var hans efterträdare.

Musa förbereddes både fysiskt och andligt. Detta gjordes i total avskildhet, mitt i öknen, och i odlingsområdena. Tystnaden var hans väg, och avskildheten var hans fordon. Allah, den Allsmäktige, förberedde de verktyg Hans Profet senare skulle behöva för att på ett rättfärdigt sätt bära och utföra Allahs befallningar.

Musa Beslutar Sig För Att Återvända Till Egypten

En dag, strax efter att denna period avslutats, så började Musa känna en svag hemlängtan i sitt hjärta. Han ville återvända till Egypten. Han var mycket beslutsam när han tog detta beslut och han sade till sin fru: "Imorgon skall vi bege oss till Egypten." Hans fru sade till sig själv: "Det finns tusen risker med att ge sig av som inte visat sig ännu." Men hon löd sin man.

Musa själv visste inte orsaken bakom hans snabba och plötsliga beslut att återvända till Egypten. För tio år sedan hade han ju, trots allt, flytt landet med ett pris på sitt huvud. Varför skulle han återvända nu? Var det för att han såg fram emot att träffa sin mor och bror? Tänkte han besöka Faraos fru som hade uppfostrat honom och som älskade honom precis som om hon var hans mor? Ingen vet vilka tankar som for genom Musa's huvud när han återvände till Egypten. Allt vi vet är att en omedveten underkastelse till det som Allah bestämt gjorde att han tog detta beslut. Detta Gudomliga öde styrde hans steg mot något av stor vikt.

Musa Påbörjar Sitt Profetskap

Musa lämnade Madyan med sin familj och reste genom öknen tills han nådde Sinais Berg. Där upptäckte Musa att han hade gått vilse. Han sökte hjälp hos Allah och blev visad rätt riktning. På kvällen nådde de Berget Tur. Moses såg en eld i fjärran. "Jag skall hämta en fackla så vi kan värma

oss:”

När han närmade sig elden så hörde han en fyllig och klangfull röst som kallade på honom: ”O Musa! Jag är Allah, Universums Herre.” Musa var förvirrad och såg sig omkring. Igen så hörde han denna underliga röst. ”Och vad har du i din högra hand Musa?” Darrande så svarade Musa: ”Detta är min stav som jag lutar mig mot, och med vilken jag hugger ner grenar till mina får, och jag hittar även andra användningsområden för den.” (Denna fråga ställdes för att Musa's uppmärksamhet skulle riktas mot staven för att förbereda honom för det mirakel som skulle komma att hända. Detta var början på Musa's uppdrag som Profet).

Samma röst befallde honom: ”Kasta din stav!” Han gjorde detta och genast så blev staven till en ringlande orm. Musa vände sig om för att springa iväg, men rösten talade till honom igen: ”Frukta inte och ta tag i den; Vi skall återföra den till sin ursprungliga form.” Ormen förvandlades tillbaka till Musa's stav igen. Moses fruktan försvann och ersattes av en känsla av frid, för han insåg att han nu bevittnade Sanningen.

Allah befallde honom nu att föra sin han innanför rocken vid armhålan. När han drog ut den så hade handen ett vitt sken. Allah befallde sedan Musa: ”Du har nu fått två Tecken från din Herre; gå till Farao och hans stormän, för de är onda människor som har överskridit alla gränser.” Men Musa var rädd att han skulle arresteras av Farao så han sade till Allah: ”Min Herre! Jag har dödat en av deras män och jag fruktar att de kommer att döda mig.” Allah försäkrade honom om hans säkerhet och gav hans hjärta frid.

Musa Påbörjar Sitt Profetskap – Enligt Koranen

Allah, den Allsmäktige,, återgav denna händelse:

”Har du [Muhammad] hört berättelsen om Moses? Han hade sett en eld [på avstånd] och sade till de sina: 'Stanna här! Jag har upptäckt en eld; kanske kan jag hämta en fackla åt er därifrån eller [någon] vid elden som visar oss vägen.'

Men när han närmade sig kallade en röst på honom: 'Moses! Jag är din herre! Tag av dina sandaler; du står nämligen i den heliga dalen Tuwa. Jag har utvalt dig [till Profet]; lyssna nu noga till det som skall uppenbaras [för dig].

Jag är Gud. Ingen gudom finns utom Jag. Dyrka Mig därför och förrätta bönen för att minnas Mig! Den Yttersta Stunden skall komma även om Jag håller dess [ankomst] hemlig, för att alla skall lönas för det som de strävat mot. Låt därför ingen som förnekar den och som [bara] följer sitt eget sinne, rubba dig i din tro på den – annars störtar du dig i fördärvet.

Moses, vad är det du har i din högra hand?’

Han svarade: 'Det är min stav som jag stöder mig på och som jag använder för att skala av löv från träden för mina får; jag har också annan nytta av den.'

[Gud] sade: 'Kasta den ifrån dig, Moses!'

[Moses] kastade den och se, då blev den till en orm, som kvickt ville slingra sig undan.

[Gud] sade: 'Grip nu tag i den och var inte rädd! Vi skall låta den återgå till sitt förra tillstånd.

Tryck nu din hand [under kläderna] mot kroppens sida; då du drar fram den [skall den vara] skinande vit, utan en fläck – ett andra tecken [efter tecknet med staven] – Vi har nämligen velat låta dig se några av Våra tecken. Bege dig [nu] till Farao, som har gått för långt i sitt övermod.’”¹⁸⁵

Musa Och Harun Får Sina Uppgifter – Enligt Koranen

”[Moses] sade: 'Herre! Öppna mitt bröst [för Ditt Ljus] och gör min uppgift lätt och lös min tungas band så att de förstår mina ord, och ge mig som medhjälpare en av de mina, Aron, min broder. Låt honom bli ett stöd för mig och låt honom dela min uppgift, så att vi oförtröttligt får prisa Din härlighet och ständigt minnas Dig! Du som ser oss [som vi är med våra fel och brister]!’

[Gud] sade: 'Moses! Allt det som du har bett om har beviljats dig! Vi har redan en gång visat dig Vår nåd då Vi gav din moder denna ingivelse: 'Lägg honom i en kista och sätt ut den i floden; floden skall föra [kistan] till stranden och en som är Min fiende och hans fiende skall [finna honom och] ta sig an honom.' Och Jag omgav dig med Min kärlek och du växte upp under Mina ögon. Och då gick din syster [till faraos palats] och sade: 'Skall jag visa er till [en kvinna] som kan ta hand om honom [och amma honom]?' Så gav Vi dig tillbaka till din moder, så att hennes ögon fick glädjas och hon glömde sin sorg.

[När du hade nått vuxen ålder] dödade du en man. Vi befriade dig från ångesten [över detta] men prövade dig med [andra svåra] prövningar. Därpå vistades du flera år hos folket i Madyan; och nu, Moses, har du enligt Mitt beslut kommit [till Vårt möte]; Jag har nämligen knutit dig till Mig själv.

Bege er [nu] iväg med Mina Budskap, du och din broder, och låt inte trötthet hindra er att anropa Mig! Gå till Farao – han har gått för långt i sitt övermod – men tala till honom i försonliga ordalag; kanske förmås han då till eftertanke eller grips av fruktan.'

De svarade: 'Herre! Vi är rädda att han skall hindra oss i vårt uppdrag eller gå fram mot oss med våld.'

[Gud] svarade: 'Ni har ingenting att frukta! Jag skall vara med er; Jag hör och ser [allt]. Gå nu till honom och säg: 'Vi är din Herres sändebud. Låt Israels Barn lämna landet med oss och straffa dem inte! Vi för med oss till dig ett tecken från din Herre, [Guds] fred skall vara med den som följer [Hans] vägledning! Det har uppenbarats för oss att [Hans] straff skall drabba dem som förnekar sanningen och vänder den ryggen.'”¹⁸⁶

Musa Och Harun Talar Till Farao

Musa och Harun gick tillsammans till Farao för att framför Budskapet. Musa talade till honom om Allah, Hans barmhärtighet och Hans Paradis och om befallningen att tro på monoteismen och att dyrka Honom.

Farao lyssnade till Musa med förakt. Han ansåg att Musa var tokig som vågade ifrågasätta hans gudomliga position. Sedan höjde han sin hand och sade: ”Vad är det ni vill?”

Musa svarade: ”Jag vill att Israels Barn följer med oss.”

Farao svarade: ”Varför skulle jag låta dem följa med dig? De är mina slavar.”

Musa svarade: ”De är Allahs tjänare, världarnas Herre.”

Med en röst full av sarkasm så frågade Farao om hans namn var Musa. Musa sade: ”Ja.”

”Är inte du den Musa som vi plockade upp från Nilen, när du var ett litet hjälplöst barn? Är inte du den Musa som vi uppfostrade här i palatset, som åt och drack från våra förnödenheter och som vi överöste med välgörenhet av våra rikedomar? Är inte du den Musa som är en flykting som dödade

en Egyptisk man, om mitt minne inte sviker mig? Det sägs att dödandet är en handling av förnekande. Så därför var du en förnekare när du dödade. Du har flytt rättvisan och nu kommer du för att tala till mig!

Vad var det du pratade om Musa? Jag har glömt.”

Musa visste att nämmandet av hans förflutna, hans uppväxt och att han fått del av Faraos gåvor var Faraos sätt att hota honom. Musa ignorerade hans sarkasm och förklarade att han inte varit en förnekare när han dödade Egyptiern, han hade bara gjort fel och Allah hade ännu inte givit honom någon uppenbarelse vid den tiden. Han förklarade för Farao att han flydde från Egypten för att han var rädd för deras hämnd, även fast dödandet hade varit en olyckshändelse. Han informerade honom om att Allah hade förlåtit honom och utvalt honom att vara en av Hans Budbärare.

Musa Och Harun Talar Till Farao – Enligt Koranen

Allah, den Allsmäktige, uppenbarade en del av samtalet mellan Musa och Farao:

”[Gud] svarade: 'Du har ingenting att frukta! Bege er nu iväg med Våra Tecken, [du och din broder]; Vi skall vara med er och lyssna [till allt].

Och gå till Farao och säg: 'Världarnas Herre har sänt oss [med begäran] att du låter Israels Barn lämna landet med oss.'

[När Moses hade framfört sitt budskap] sade [Farao]: 'Fostrade vi dig inte när du var barn och du fick växa upp hos oss? Och bodde du inte mitt ibland oss [många] år av ditt liv? Och ändå begick du den handling som du begick och visade därmed [din] otacksamhet.'

[Moses] svarade: 'Jag gjorde detta vid en tid då jag hamnat på orätta vägar och jag flydde från er därför att jag fruktade [för mitt liv]. Men min Herre har skänkt mig omdöme [och visdom] och har utsett mig till en av [Sina] budbärare. Och din godhet mot mig – består den i att du har gjort israeliterna till dina slavar?'

Farao sade: 'Vad är det [du säger]? Världarnas Herre?'

[Moses] svarade: '[Gud är] Herre över himlarna och jorden och allt som finns däremellan; [det skulle ni inse] om ni har viljan att bli övertygade.'

[Farao] sade till de kringstående: 'Har ni hört [på maken]?'

[Moses] sade: '[Han är] er Herre och [alla] era förfäders Herre.'

[Farao] sade: 'Denne [föregivne] profet, som [påstår att han] är utsänd till oss, måste vara besatt!'

[Moses] fortsatte: '[han är] Herre över öst och över väst och allt som finns däremellan – [det skulle ni inse] om ni använde ert förstånd!'

[Farao] sade: 'Om du sätter upp någon annan än mig som gud, skall jag minsann låta kasta dig i fängelse!'

[Moses] svarade: 'Även om jag ger dig ett klart [bevis]?'

[Farao] sade: 'Kom då fram med det, om du talar sanning!'"¹⁸⁷

Musa Visar Vem Som Har Rätt

Graden av konflikt och motsättning som speglas i denna dialog nådde sin höjdpunkt; så tonen i dialogen ändrades. Musa använde ett övertygande intellektuellt argument mot Faraos. Men Faraos slingrade sig ur denna typ av dialog som baserades på logik och började föra en dialog av en annan sort; en som Musa inte tänkte och ville följa; en dialog byggd på elakheter och hot. Faraos antog avsiktligt rollen som tyrann. Han frågade Musa hur han bara vågade att dyrka Allah! Visste han inte att Faraos var en gud?

Efter att ha utropat sin gudomlighet så frågade Faraos Musa hur han vågade att dyrka en annan gud. Straffet för detta brott var att man kastades i fängelse. Det var inte tillåtet för någon att dyrka någon annan än Faraos. Musa förstod att hans argument som baserades på logik inte fungerade. Den lugna dialogen hade ändrats från sarkasm, nämnandet av gåvor, sedan till smutskastning och nu till hot om fängslande.

”[Moses] svarade: 'Även om jag ger dig ett klart [bevis]?’

[Faraos] sade: 'Kom då fram med det, om du talar sanning!’

Då kastade [Moses] sin stav, och det var tydligt [för alla att] det var en orm; och han drog fram sin hand och [alla kringstående] såg att den var [skinande] vit.”¹⁸⁸

Musa Besegrar Magikerna

Faraos förvåning förbyttes i skräck. Rädd att hans styre var i fara så sade han till sina rådgivare: ”Detta är två magiker som kommer att ta ifrån er ert sätt att leva och driva ut er ur ert land med sin magi. Vad är ert råd?” De rådde Faraos att hålla kvar Musa och hans bror medan de samlade ihop de bästa magikerna som riket hade att erbjuda. Då kunde även de visa sina skickligheter och förvandla stavar till ormar. På detta sätt så försökte de att ta udden av den effekt som Musa's mirakel hade haft hos allmänheten.

Faraos höll kvar Musa och Harun. Han sände ut kurirer över hela riket för att kalla in de bästa magikerna. Han utfäste en stor belöning till varje framgångsrik magiker, vilket också innefattade utnämmandet till kunglig hovman.

På den vanliga festivaldagen, vilken drog till sig medborgare från hela det Egyptiska riket, så anordnade Faraos en tävling mellan Musa och magikerna, så att alla invånare kunde se. Folket kom i stora klungor när de hörde om denna tävling mellan alla Faraos bästa magiker och en enda man som påstod att han var en profet. De hörde också om pojken som hade flutit nedför Nilen i en korg och hamnat på Faraos marker, blivit uppfostrad som en prins, och som senare hade flytt från Egypten efter att ha dödat en man med ett enda slag.

Alla var ivriga och kunde knappt vänta för att få se denna tävling. Innan den började så reste sig Musa. Genom det stora publikhavet gick ett sus för att få alla tysta. Musa vände sig till magikerna: ”Ve er om ni hittar på lögnen om Allah genom att kalla Hans mirakel för magi och genom att inte vara ärliga mot Faraos. Ve er för Hans straff! För den som ljuger om Allah är den värsta förloraren!”

Musa hade talat av uppriktighet och fått magikerna att tänka. Men deras förstånd hade övertagits av girigheten efter pengar och ära. De hoppades att de skulle imponera på folket med sin magi och att kunna avslöja Moses som en bluff.

Musa bad magikerna att börja. De kastade sina magiska saker på marken. Deras stavar antog

formerna av ringlande ormar, allt medan publiken tittade på med stora ögon. Faraos och hans män applåderade högt.

Då kastade Musa sin stav. Den började att slingra sig och blev till en enorm orm. Folket stod upp och sträckte på sina nackor för att se bättre. Faraos och hans män satt tysta medan Musa's enorma orm slukade alla de andra ormarna. Musa böjde sig för att plocka upp den och igen så blev den en stav i hans hand.

Publiken reste sig som en jättelik våg, skrikande, jublande av upphetsning. Ett sådant under hade aldrig tidigare bevitnats! När magikerna såg Musa's magi så prostade de sig inför Allah och sade: 'Vi tror på Musa och Arons Herre.' Faraos var mycket arg och började att planera sitt nästa drag. Han anklagade dem för att detta möte hade planerats i hemlighet utav Musa och magikerna. Han krävde att magikerna skulle erkänna sig skyldiga till detta och hotade dem med döden. De vägrade att överge Allah och höll fast vid sin tro. Nu dolde inte Faraos längre sin grymhet. Han hotade dem att han skulle hugga av deras händer och fötter och att korsfästa dem på palmträdens stammar som ett varnande exempel.

Musa Besegrar Magikerna – Enligt Koranen

Allah, den Allsmäktige, berättar:

"Han (Faraos) sade: 'Har du, Moses, kommit hit för att driva bort oss från vårt land med dina trollkonster? Vi skall sannerligen visa dig lika goda trollkonster som dina. Nämn därför tid för ett möte från vilket vi inte skall utebli och du inte heller får [utebli] och en [för oss alla] lämplig plats.'

[Moses] svarade: 'Det möte som du [vill kalla till] skall äga rum på er stora högtidsdag och låt folket samlas redan på förmiddagen.'

Faraos drog sig tillbaka [med sina rådgivare] för att planera hur de skulle gå till väga; och [när tiden för mötet kom] infann han sig.

Moses sade till dem: 'Den av er som sätter ihop lögnen om Gud drar olycka över sig; ja, Han skall förinta er med [Sitt] straff! Den som sätter ihop lögnen om Gud är dömd att misslyckas.'

De överlade i avskildhet om vad som var att göra och sade till varandra: 'Dessa två är helt säkert trollkarlar vars avsikt är att jaga bort oss från vårt land med sin trollkonst och att avskaffa våra föredömliga seder och bruk. Låt oss alltså lägga fast vår plan och så gå fram på en linje; och den som idag tar hem spelet har sannerligen vunnit en lysande triumf!'

[Trollkarlarna] sade: 'Antingen kastar du, Moses, [din stav] eller också kastar vi förts.'

Han svarade: 'Kasta ni – [jag väntar]'

Och deras trolldom gjorde sådan verkan att han tyckte sig se att deras rep och stavar verkligen rörde sig. Och Moses sinne fylldes av onda aningar.

Vi sade: 'Oroa dig inte! Det är du som har övertaget. Kasta nu [staven] som du har i din högra hand; den skall genast snappa åt sig det som de har åstadkommit. Vad de har åstadkommit är ingenting annat än trollkonster och trollkarlen uppnår aldrig något [bestående med sina konster], vad hans syfte än är.'

Och trollkarlarna [som såg sig besegrade] föll ned på sina ansikten och ropade: 'Vi tror på Aron och Moses Herre!'

[Faraos] sade: 'Tror ni på honom innan jag har gett er tillåtelse? Han måste vara er mästare som har undervisat er i trolldom! Jag skall sannerligen hugga av er motsatt hand och fot och jag skall korsfästa er på palmstammar utan att skona någon, för att ni skall få lära er vem av oss som utdömer de hårdaste straffen och vems straff som vara längst.'

De svarade: 'Aldrig skall vi sätta [troheten mot] dig framför de bevis [om Sanningen] som vi fått se, och inte heller framför [troheten mot] Honom som har skapat oss! Besluta nu vad du har satt dig i sinnet – det enda du kan besluta om är det som rör livet i denna värld. Vi tror nu på vår Herre och [ber Honom] om förlåtelse för våra synder och för den trolldom som du har tvingat oss att bedriva. Gud är den Bäste och Han lever i evighet.'"¹⁸⁹

Allahs Beskrivning av De Troende och Av förnekarna – Enligt Koranen

"Den som [på Uppståndelsens Dag] kommer inför sin Herre som obotfärdig syndare skall få helvetet [på sin lott]; där får han inte dö men kan inte heller leva.

*Men de som kommer inför sin Honom som Troende efter att ha levt ett rättskaffens liv skall ges den högsta värdigheten; för dem står Edens Lustgårdar beredda, vattnade av bäckar, där de skall förbli till evig tid. Det är lönen till dem som har renat sig [från synd]."*¹⁹⁰

Folkets Brist På Reaktion Inför Besegradet Av Magikerna

Dessa magiker representerade Egyptens elit. De var dess lärda. De underkastade sig Rättfärdigheten, men deras eget folk övergav dem och lämnade dem åt sitt öde. Rättfärdighetens väg låg framför dem, rak och vid, men trots detta så gjorde folket ingenting annat än att de stod och såg på.

Om alla de Egyptier som var där hade stannat upp, tagit en sten eller tegelsten och kastat den mot Faraos så skulle han ha fallit ned död och Egyptens hela historia hade ändrats. Men detta hände tydligen inte. Ingen av människorna rörde en muskel. Alla stod orörliga på sina platser. Det enda folket gjorde var att stirra, och de fick senare betala priset för denna brist på aktivitet. De dränktes senare som ett pris för denna feighet.

Faraos Reaktion På Musa's Seger

Musa och Harun gav sig iväg och Faraos återvände till sitt palats. Faraos gick in i sitt palats. Han var totalt förundrad över dessa två mirakel. När Musa hade gett sig iväg och inte längre var i närheten så ändrades hans känslor från förundran till en våldsam vrede. Han grälade med sina ministrar och andra människor, han skällde ut dem utan anledning och befallde dem att försvinna ur hans åsyn. När han vart lämnad ensam så försökte han att tänka mer lugnt och rationellt. Han drack flera bägare av vin, men hans ilska gick inte över.

Då samlade han alla sina ministrar, ledare och ansvariga för ett viktigt möte. Faraos beträdde mötet med ett ansikte förvridet av ilska. Det stod klart att han inte skulle ge sig så lätt. Han hade grundat ett rike baserat på åsikten att han var en gud som dyrkades av det Egyptiska folket. Nu kom Musa för att förstöra det han hade byggt upp. Musa sade att det inte fanns någon annan Herre än Allah. Detta betydde att Faraos var en lögnare.

Faraos öppnade mötet genom att kasta en plötslig fråga till Haman: "Är jag en lögnare O Haman?" Haman föll ned på sina knän i chock och utbrast: "Vem vågar anklaga Faraos för lögn?"

Faraos sade: "Har inte han (Musa) sagt att det finns en Herre i himlen?"

Haman svarade: "Musa ljuger."

Han vände ansiktet till den andra sida och utbrast otåligt: "Jag vet att han ljuger!" Sedan tittade han åter på Haman och sade:

"Bygg ett högt torn åt mig, Haman; kanske är detta rätt sätt för mig, rätt sätt att nå himlen och få

189 Koranens Budskap 20:57-73

190 Koranens Budskap 20:74-76

skåda Musa's Gud, - Men jag tror bestämt att han ljuger.'
[Dessa tankar] ledde Faraos till tron att hans onda handlingar var goda och nyttiga och spärrade [för honom] den rätta vägen; och Faraos listiga plan [utmynnade] bara i hans egen undergång."¹⁹¹

Faraos utfärdade sin kungliga befallning att man skulle resa ett högt torn, så högt att det nådde himlarna. Faraos befallning grundades helt på den Egyptiska civilisationens vilja att bygga exakt det som Faraos ville. Men han brydde sig inte om ingenjörskonst alls och dess regler. Trots detta så samtyckte Haman, fast han visste att det var omöjligt att bygga ett sådant torn. Hans sader att han skulle utfärda en befallning att börja bygga det genast. "Men, ers majestät, låt mig för första gången ha en invändning mot Faraos. Du kommer aldrig att hitta något i himlarna. Det finns ingen gudom utom du."

Faraos lyssnade till detta faktum och sedan sade han i detta viktiga möte, de berömda orden:

*"Så vitt jag vet finns det för er, stormän, ingen annan gud än jag."*¹⁹²

Faraos Män Sprider Rykten

Faraos var helt uppslukad av detta nya problem. En serie av allvarliga och viktiga möten ägde rum i palatset. Han samlade de som ansvarade för armén, polisen, och de som vi idag skulle kalla för ansvariga för underrättelsetjänsten. Han sammankallade även sina ministrar, prinsar och präster. Alla som kunde ha något inflytande på denna utveckling sammankallades.

Faraos frågade chefen för underrättelsetjänsten: "Vad säger folket?"

Han sade: "Mina män har spridit ut ett rykte bland dem att Musa vann tävlingen för att den var uppgjord och att en ledande magiker samarbetade med honom i detta. Detta avslöjades och vi har anledning att tro att detta finansierades av en okänt maktfaktor."

Faraos frågade polisministern: "Och när det gäller magikernas lik?"

Han sade: "Mina män hängde dem på allmänna plaster för att skrämja folk. Vi kommer sprida ut ett rykte att Faraos kommer att döda alla de som hade något med denna plan att göra."

Då frågade Faraos försvarsministern: "Och armén? Vad säger ni?"

Han sade: "Armén hoppas att det kommer en befallning att vi ska marschera i den riktning som Faraos befäller."

Faraos sade: "Arméns roll i detta har inte kommit ännu. Den kommer att komma."

Faraos Män Skadar De Troende

Faraos blev tyst. Haman, premiärministern, lyfte sin hand för att tala. Faraos gav sin tillåtelse och Haman frågade: "Skall vi bara lämna Musa och hans följeslagare att fortsätta missleda resten av folket på jorden så att de slutar dyrka dig?"

Faraos sade: "Du läste mina tankar, O Haman. Vi skall döda deras söner, våldta deras kvinnor, och besegra dem." Han utfärdade sina befallningar och Faras män skyndade sig för att döda deras söner, våldta kvinnorna och fängsla de som motsatte sig detta.

Musa såg vad som hände. Han kunde inte lägga sig i, och inte heller hade han makten att förbjuda dessa onda handlingar. Allt han kunde göra var att råda sitt folk att vara tålmodiga. Han befälde dem att be Allah, den Allsmäktige, om att en olycka skulle drabba Egyptierna. Han använde magikerna som exempel och påminde om hur de hade uthärdat för Allahs Sak utan att klaga. Han

191 Koranens Budskap 40:36-37

192 Koranens Budskap 28:38

fick dem att förstå att Faraos soldater gick på jorden och trodde att de var dess privata ägare. Faraos terrorism förgiftade Israels Barn med en känsla av att vara besegrade. De beklagade sig till Musa:

*”[Israeliterna] svarade: 'Vi har lidit ont både innan du kom till oss och efter det att du kom.'
[Moses] svarade: 'Kanske skall er Herre förgöra er fiende och ge er [hans] land i arv och sedan låta er visa ert sinnelag med era handlingar.'”*¹⁹³

Qaroun – Hans Handlingar Och Undergång

Musa hade en svår situation. Han var utsatt för Faraos ilska och onda planer, och samtidigt var han tvungen att bemöta sitt folks uppror. Mitt i allt detta så fanns också Qaroun (Korah).

Qaroun tillhörde Musa's folk. Han var mycket rik och bodde i ett ståtligt palats. Han bar endast de mest dyrbara kläderna. Han hade massor med slavar som passade upp på honom och han hängav sig åt alla former av lyx och flärd. Hans enorma rikedomar gjorde honom arrogant. Qaroun behandlade de fattiga med förakt och sade åt dem att deras fattigdom berodde på deras brist på intelligens. Han ansåg och trodde att allt det som han ägde var tack vare hans intelligens och sinne för affärer.

Musa påminde Qaroun om att han måste betala allmose-skatt på sina rikedomar, en del som rätteligen tillhörde de fattiga. Att ge allmosor är obligatoriskt för alla troende. Qaroun blev irriterad över detta råd och sade till Musa att just det faktum att han var rik var ett bevis på att Allah hade gynnat just honom, och därigenom godkände hans sätt att leva och även ökade på hans rikedomar dag efter dag. Musa argumenterade med honom och varnade honom för följderna av hans onda tankar.

När Qaroun räknade ut hur mycket allmose-skatt som han skulle vara tvungen att betala, så blev han chockerad över vilken stor summa det var. Det var inte bara det att han nu vägrade att betala denna skatt, han spred också ut ett illasinnat rykte om att det var Musa som hade hittat på lagen om zakat för sin egen vinning. Han mutade till och med folk för att de skulle gå emot Moses och hjälpa till att sprida dessa dåliga rykten om honom. Allah varnade Musa om Qaroun's konspiration. Musa vädjade till Allah att Han skulle straffa honom för hans snålhet och för att han förkastat Hans lagar. Allahs vrede väcktes mot Qaroun. Jordan öppnade sig och slukade honom, hans palats och alla hans rikedomar. Det var som om han aldrig hade funnits.

Qaroun – Hans Handlingar Och Undergång – Enligt Koranen

Allah, den Allsmäktige, uppenbarade:

”Qarun hörde till Moses folk men han uppträdde övermodigt mot dem [alla]. Vi hade nämligen skänkt honom sådana rikedomar att hans skattkistor skulle ha känts tunga till och med för tio starka män eller ännu fler.

Och hans landsmän sade till honom: 'Gud älskar inte skrävlar! Sträva med det som Gud har gett dig efter det eviga livets goda utan att försumma din del av det världsliga! Och gör gott mot andra såsom Gud har gjort gott mot dig, och stör inte ordningen på jorden och sprid inte sedligt fördärv; Gud är inte vän av dem som stör ordningen och fördärvar sederna.'

Han svarade: 'Det [jag äger] har jag fått tack vare mina kunskaper [och min klokhet].'

Visste han inte att Gud har låtit tidigare släkten gå under, som ägde mer makt och samlat större [rikedomar] än han? Men de obofärdiga, trotsiga syndarna behöver inte tillfrågas om sina synder.

Och [när] han gick ut bland folket i hela sin ståt, sade de som [bara] hade det jordiska livet för ögonen: 'Tänk om vi fick [äga] vad Qarun har fått [äga]; han har verkligen gynnats av turen!'

Men de som fått del av kunskap sade: 'Arma stackare! [De inser inte att] för den som tror och lever rättskaffens är Guds belöning vida bättre [än det som de kan vinna i detta liv]; men ingen får denna [belöning] utom den som visar tålamod och uthållighet.'

”Och så lät Vi jorden uppsluka honom och hans hus, och ingen anhängarskara fanns till hands, som kunde rädda honom undan Guds [straff] och han kunde inte hjälpa sig själv.

Och nästa morgon sade de som dagen innan hade önskat vara i hans ställe: 'Hur kunde vi [förbise] att Gud ger den Han vill av Sina tjänare riklig och [den Han vill] knappare utkomst! Utan Guds nådiga beskydd, skulle vi [också] ha uppslukats av jorden. Hur kunde vi [tvivla på] att det skall gå illa för dem som förnekar sanningen!'”¹⁹⁴

Faraos Släkting Försvaret Musa

När Egyptierna och Israels Barn verkligen granskade miraklet så nådde konflikten mellan Musa och Faraos återigen en kritisk punkt, eftersom Faraos var övertygad om att Musa hotade hans konungadöme. Faraos fruktade att hans folk skulle ledas på avvägar av Musa. Han föreslog för sina ministrar och stormän att Musa skulle dödas. Vi tror att Haman stödde denna idé tillsammans med en stark grupp förnekare. Detta förslag var på väg att godkännas. Det hängde bara på en av stormännen, vilkens namn inte nämns i Koranen. Koranen berättar endast för oss att denne man var en troende.

Den troende talade i denna sammankomst där förslaget att döda Musa hade lagts. Han bevisade att det inte var en bra idé: ”Musa sade ingenting annat än att Allah är hans Herre. Senare så kom han med klara bevis om att han är en budbärare. Det finns två möjligheter; antingen är Musa rättfärdig eller så är han en lögnare. Om han ljuger, så kommer han att ställas till svars för sin lögn. Om han är rättfärdig och sanningsenlig och vi dödar honom, vad finns det då för garantier att vi kommer undkomma Allahs straff? Hur det än må vara så varken gör han eller säger något som rättfärdigar att vi dödar honom.”

Detta förargade Faraos och hans rådgivare och de hotade att skada mannen, men han vägrade att ändra sin ståndpunkt. Då försökte de att vinna honom över till sin sida men han varnade dem fortfarande att de bad om sin egen undergång om de gjorde detta brott. Detta förargade Faraos ännu mer och han hotade att döda mannen. Men Allah beskyddade Sin tjänare.

Faraos Släkting Försvaret Musa – enligt Koranen

Allah, den Allsmäktige, uppenbarade denna dialog:

”Och faraos sade [till stormännen]; 'Låt mig [se till] att Moses dödas; han kan anropa sin Herre [om hjälp]! Jag är rädd att han [annars] förmår oss att anta en ny religion eller stör ordningen i landet och fördärvar sederna.'

Och Moses sade: 'Jag ber min Herre . [Han är också] er Herre – om skydd mot alla som hindras av sitt högmod från att tro på Räkenskapens Dag

Då sade en man som tillhörde Faraos hus, som i hemlighet var troende: 'Vill ni döda en man därför att han säger 'Gud är min Herre'? Han har ju kommit till er från er Herre med klara bevis! Om han

194 Koranens Budskap 28:76-82

ljuger återfaller hans lögner på honom [själv], och om han talar sanning kommer ni att drabbas av något av det som han varnar er för. Gud vägleder inte sådana som förslösar sin själ genom ständiga lögner.

Egyptier! Makten är er och idag har ni landet under er kontroll, men vem räddar oss från Guds straff om det kommer över oss?'

Farao sade: 'Jag visar er ingenting annat än det som jag själv ser och jag leder er på den väg som rättrådighet och förnuft anvisar.'

”Men den troende [mannen] sade: 'Egyptier! Jag fruktar för er något lika [fasansfullt] som det som en dag [i det förflutna] drabbade Nuh's folk och [stammarna] 'Ad och Thamud och dem som kom efter dem – men Gud vill inte att Hans tjänare lider orätt.

Och – egyptier! - jag bävar vid tanken på [det som väntar er] den Dag då ni skall ropa till varandra under klagan och jämmer, den Dag då ni kommer att vilja vända om och fly, utan någon som skyddar er mot Gud – Den som Gud har låtit gå vilse har ingen som kan leda honom [på rätt väg].

Josef kom på sin tid till er med klara vittnesbörd [om sanningen]; men ni trodde inte på det [budskap] som han framförde till er och fortsatte att tvivla, och när han dog sade ni: 'Efter honom kommer Gud inte att sända fler sändebud.'”

Så låter Gud den gå vilse som genom misstro och tvivel förslösar sin själ. Att någon utan grund, utan bevis, sätter Guds uppenbarelser i fråga är djupt förhatligt för Gud och för de troende. Och därför förseglar Gud varje högmodig och självgod översittares hjärta.

Och Farao sade: 'Bygg ett högt torn åt mig, Haman; kanske är detta då rätt sätt för mig, rätt sätt att nå himlen och få skåda Moses Gud. - Men jag tror bestämt att han ljuger.'

[Dessa tankar] ledde farao till tron att hans onda handlingar var goda och nyttiga och spärrade [för honom] den rätta vägen; och Faraos listiga plan [utmynnade] bara i hans egen undergång.

Och den troende [mannen] sade: 'Egyptier! Följ mig så skall jag leda er till den raka vägen! Egyptier! Livet i denna värld är [inte mycket mer än] flyktig glädje, men [det som väntar er i] evigheten är bestående. Den som har begått en dålig handling skall få det straff som motsvarar denna handling, men den som gör det goda och det rätta, man eller kvinna, och som är troende skall stiga in i Paradiset och skall där få njuta [Guds] gåvor i överflöd.

Egyptier! Är det inte märkligt, att medan jag kallar er till [den väg som leder till] saligheten, kallar ni mig till Elden! Ni vill förmå mig att förneka Gud och att sätta vid Hans sida det som för mig är okänt, men jag kallar er [att tro på] den Allsmäktige, Den som förlåter och förlåter på nytt! Det råder inget tvivel om att det som ni vill förmå mig [att tillbe] inte kan göra anspråk på tillbedjan vare sig i detta eller i nästa liv, och att det är till Gud som vi skall föras åter, och att de som förslösar sina själar har Elden till arvedel. Ni kommer att dra er till minnes vad jag säger! Och jag lägger mitt öde i Guds händer, Gud som inte förlorar någon av Sina tjänare ur sikte.'

*Och Gud skyddade honom för deras onda anslag, men ringen av lidanden slöts kring Faraos anhang.*¹⁹⁵

Egyptens Plågor

Musa upprepade sitt krav att Farao skulle frige Israels Barn från deras slaveri. Som svar på detta sammankallade Farao sina undersåtar, och även Israels Barn, till ett stort möte där han påminde dem om att han var deras herre och såg efter alla deras behov. Han sade att Musa var en fattig man, och

varken hade något guld, amuletter eller änglar med sig.

Eftersom de var ett folk som hade förtryckts under så lång tid så saknade de visioner. Deras omdöme begränsades till vad de kunde se i den materiella världen. De ansåg att deras härskare var rik och hade möjlighet att uppfylla alla deras materiella behov. På grund av ignorans så lydde de Farao och ignorerade Musa.

Egypten Drabbas av Torka och Översvämningar

Allah befallde Musa att varna Farao om ett straff i denna värld på grund av hans förnekelse och hur han behandlade Israels Barn. Som en föraning om det straff som Allah skulle låta drabba honom, så översvämmade inte Nilen flodbankarna och vätte inlandet som den brukade göra. Som ett beslut av detta slog skördarna fel och landet drabbades av hungersnöd. Men ändå så fortsatte Farao att vara arrogant, så Allah gjorde så att landet drabbades av en stor översvämning som ödelade landet.

Egyptens Skördar Förstörs Av Gräshoppor

Så fort de drabbades av dessa svåra hemsökelse så vädjade de till Musa:

”Moses! Be för oss till din Herre i enlighet med det förbund som Han har slutit med dig! Om du [på så sätt] befriar oss från denna plåga skall vi sannerligen tro på dig och låta Israels barn lämna [landet] med dig.”¹⁹⁶

Musa bad till sin Herre och Han lättade på det lidande som översvämningen orsakat. Det virvlande vattnet drog sig tillbaka och landet blev åter odlingsbart. Men när Musa bad dem att uppfylla sitt löfte att släppa Israels Barn så lyssnade de inte.

Då sände Allah svärmar av gräshoppor och de åt upp alla de skördar som de hade odlat. Folket skyndade sig till Moses och bad honom att åkalla Allah så att Han skulle lätta på den olycka som drabbat dem, och denna gång lovade de att sända Israels Barn med honom. Gräshopporna drog sig tillbaka, men fortfarande så uppfyllde de inte sitt löfte.

Egypten Hemsöks Av Löss

Då kom ett annat tecken, lössens tecken, som spreds bland egyptierna och förde med sig sjukdomar. Som vanligt så bad de Musa om hjälp och som vanligt så upprepade de sitt löfte. Hans bön till Allah upprepades, och även deras brytande av sitt löfte.

Egypten Hemsöks Av Grodor

Så, grodornas tecken kom istället. Landet fylldes helt plötsligt av grodor. De hoppade på egyptiernas mat, invaderade deras hem och gjorde det mycket svårt för dem. Egyptierna begav sig till Musa återigen med löfte att släppa Israels Barn. Han bad till sin Herre igen och Han drog tillbaka grodorna. Och igen så bröt de sitt löfte.

Nilens Vatten Blir Till Blod

Då kom det sista tecknet. Blodets tecken. Nilens vatten förvandlades till blod. När Musa och hans folk drack från Nilen så var det bara vanligt vatten. Men om någon egyptier fyllde sin bägare med vattnet, så gjorde han den hemska upptäckten att hans bägare istället var fylld med blod. Som vanligt så skyndade de sig till Musa, men så fort allt återgick till det normala så vände de ryggen till

196 Koranens Budskap 7:134

Allah.

Allah's Straff Mot Förnekarna – Enligt Koranen

Allah, den Allsmäktige, sade:

”Vi prövade faraos folk med år av torka och magra skördar – kanske skulle det stämna dem till eftertanke – men när de upplevde goda tider sade de: 'Detta är vad som med rätta tillkommer oss'. Och när dåliga tider kom sköt de skulden på Moses och dem som följde honom. Deras öde låg helt i Guds hand, men de flesta av dem visste [det] inte. Och de sade [till Moses]: 'Vilka tecken du än gör inför oss för att förvända synen på oss, kommer vi inte att tro på dig!'”

”Då slog Vi dem med översvämningar och gräshoppsvärmar och löss och paddor och [vattnets förvandling till] blod – tydliga tecken – men de var ett högmodigt släkte, ett folk av obotfärdiga syndare!”¹⁹⁷

Allah, den Allsmäktige, sade också:

”Men var gång Vi befriade dem från prövningen och [utsatte] en frist för dem att infria sitt löfte, svek de sitt ord.”¹⁹⁸

Musa Berättelse – Sammanfattad och Enligt Koranen

Farao blev bara grymmare och ännu mer arrogant. Han sade till sitt folk: ”Farao är den enda guden. Har han inte Egyptens rike och floder som flyter där?” Han utropade Musa som en lögnare, en magiker och en fattig man som inte ens hade ett armband av guld.

Allah, den Allsmäktige, sade:

”Och Vi sände Moses med Våra Budskap till farao och hans stormän. Och Moses sade: 'Jag är ett sändebud [från] världarnas Herre.'

Men när han steg fram inför dem med Våra tecken och under, gjorde de narr av dem; likväl var varje nytt tecken som de fick se mäktigare än det föregående. Och Vi lät Vårt straff drabba dem, för att de skulle vända tillbaka [till Oss].

Och [varje gång straffet drabbade dem] sade de: 'Be för oss till din Herre, du trollkarl, enligt det förbund som Han har slutit med dig [att han befriar oss från detta straff]; då skall vi låta oss ledas på rätt väg.'

Men när Vi befriade dem från straffet, bröt de sitt ord.

Och Farao lät utfärda ett upprop till sitt folk [och sade]: 'Mitt folk! Har jag inte herraväldet över Egyptens [land]? Se allt detta flodvatten som flyter fram under min fot! Inser ni inte [att det är jag som är er herre]? Jag är sannerligen förmer än han, som [bara] är värd förakt och som inte ens kan uttrycka sig klart! Varför har inte [hans Herre] skänkt honom armringar av guld eller låtit honom åtföljas av änglar?'

Så visade farao hur han föraktade sitt folk, men de följde honom – de var ett folk av hårdnackade syndare.

Och när deras trots tänt Vår vrede lät Vi Vår hämnd drabba dem och Vi dränkte dem alla och gjorde dem till ett exempel och [deras öde till] en lärdom för efterföljande släkten.”¹⁹⁹

Farao Och hans Armé Går Under – Musa Får Tillåtelse Att Lämna Egypten

197 Koranens Budskap 7:130-133

198 Koranens Budskap 7:135

199 Koranens Budskap 43:46-56

Det framstod mer och mer tydligt att Faraos aldrig skulle tro på Musa budskap eller sluta att tortera Israels Barn. Så därför bad Moses till Allah:

”Herre! Prakt och rikedomar har Du skänkt Faraos och hans stormän i denna värld, och till följd därav, Herre, driver de [människor] bort från Din väg. Utplåna [därför] deras rikedomar, Herre, och låt deras hjärtan hårdna så att tron inte kan nå dem förrän de ser det plågsamma straff [som väntar dem]..

[Gud] sade: 'Er bön är hörd! Håll er nu till den raka vägen och gå inte med de [okunniga] som inte vet [vart de är på väg]!'”²⁰⁰

Allah inspirerade Musa att leda sitt folk ut ur Egypten, men det var endast ett fåtal av hans folk som trodde på hans budskap. Allah uppenbarade:

”Av rädsla för förföljelse förföljelse från Faraos och stormännens sida förklarade sig bara ett fåtal bland Moses folk tro på honom. Faraos utövade förvisso stor makt på jorden och hans övermod kände inga gränser.

Och Moses sade: 'Lita till Gud, mitt folk, om ni tror på honom och om ni har underkastat er Hans vilja [helt och fullt]!'

De svarade: 'Vi litar helt till Gud', och de bad: 'Herre, gör oss inte till [Dina redskap om] Du sätter dessa onda människor på prov; rädda oss av nåd från dessa förnekare av sanningen!'”²⁰¹

Allah, den Allsmäktige, beslutade sig för att en gång för alla sätta stopp för Faraos alla brott, efter det att han hade fått så många chanser. Allah befallde Musa att ge sig av, och Faraos tillät motvilligt Israels Barn att bege sig ut från staden för en festival. De förberedde sig för att lämna Egypten. Detta kom senare att bli känt som Exodus. De tog med sig sina juveler och lånade massor med juveler av Egyptierna.

Faraos Får Reda På De Troendes Flykt

I skydd av nattens mörker så ledde Musa sitt folk mot Röda Havet, och på morgonen så nådde de fram till dess strand. Nu hade Faraos fått reda på deras flykt och han samlade ihop en enorm armé för att ta upp jakten.

Röda Havet Delar Sig

Israels Barn var otåliga av sig och Yusha (Joshua), Ibn Nun, utropade:

”Framför oss finns detta ogenomträngliga hinder, havet, och bakom oss finns fienden; sannerligen så kommer inte döden att kunna undvikas!”

Musa svarade att han tänkte invänta ytterligare vägledning från Allah. Dessa ord gav dem lite hopp, men människan är alltid otålig för snabba resultat; de var till och med beredda att överlämna sig till att bli slavar igen. Just i det ögonblicket så uppenbarade Allah till Musa: ”Slå på vattnet med din stav!” Musa gjorde som han hade blivit befalld.

En enorm vind började blåsa, solen sken med sitt skarpa sken, och plötsligt så delade sig havet. Vågtopparna stod som berg vid var sida om delningen.

Musa ledde sitt folk över. Detta mirakel bevisade det som Musa så ofta sade: ”Sannerligen så är min Herre med mig!”

När de vände sig om såg de Faraos och hans armé närma sig och de var på väg att ta samma väg som

200 Koranens Budskap 10:88-89

201 Koranens Budskap 10:83-86

hade öppnats för dem. Slagna av panik och fruktan så vädjade de till Musa att han skulle be Allah att sluta havet igen. Men Allah befallde Musa att inte slå på vattnet med sin stav igen, för Allahs beslut höll redan på att ske.

Faraos Död

Farao och hans armé hade sett miraklet, hur havet delade sig, men Farao, som verkade leva i en fantasivärld, vände sig till sitt folk och sade: ”Se! Havet har delats på min befallning så att jag kan förfölja dessa upprorsmän och gripa dem!”

De skyndade samma väg som Israels Barn hade tagit, och när de kommit halvvägs så befallde Allah att havet skulle återta sin ursprungliga form igen.

Gripen av fruktan, eftersom han visste att slutet kommit, så sade Farao: ”Jag vittnar om att det inte finns någon gud värdig dyrkan utom Allah På Vilken Israels Barn tror. Och jag är bland de som underkastar mig till Honom.” Men Allah accepterade inte tyrannens bekännelse, och vattnet slöt sig över dem så att Fara och hela hans armé drunknade.

Allah, den Allsmäktige, återgav:

”[Efter en tid] gav Vi Moses genom ingivelse denna befallning: 'Tåga bort med Mina tjänare under natten, ni kommer nämligen att förföljas!'

Och Farao sände bud till städerna med befallning att [männen] skulle inkallas till krigstjänst [och att följande skulle kungöras:] '[Israeliterna] är en ynkelig skara, fulla av avoghet mot oss; men vi är ett folk på vår vakt och vi har drivit bort dem från deras trädgårdar och källor och de rikedomar de samlade och den hedersamma plats [som de intog i vårt land].'

Så [gick de till väga]. - Men [därefter] gav Vi Israels Barn [allt] detta i arv.

Och de förföljande [egyptierna] hann upp dem vid soluppgången och när de två människohoparna kom inom synhåll för varandra, ropade de som tågade med Moses: 'De kommer att hinna ifatt oss [och göra slut på oss]!'

[Moses] svarade: 'Nej! Min Herre är med mig och Han kommer att leda mig.'

Och Vi befallde Moses: 'Slå på vattnet med din stav!' - och se, då delade sig [havet] och de två delarna reste sig som mäktiga berg.

Och Vi ledde förföljarna fram till denna plats. Vi räddade Moses och alla som var med honom och därefter lät Vi de andra dränkas. I detta ligger helt visst ett budskap [till människorna] men de flesta av dem vill inte tro. Din Herre är den Allsmäktige, den Barmhärtige.”²⁰²

Musa's Folk Undkommer Och Faraos Död – Enligt Koranen

I ett annat kapitel av Koranen återgav Allah, den Allsmäktige:

”Och Vi förde Israels Barn genom havet, förföljda av en förbittrad Farao och hans armé; och när [de framvällande] vattenmassorna hotade att dränka honom ropade han: 'Jag tror att ingen gud finns utom Den som Israels Barn tror på, och jag är en av dem som underkastar sig Hans vilja!'

[Gud sade:] 'Nu tror du! Förut trotsade du Mig och var en av dem som stör ordningen och sprider fördärv [på jorden]! Din kropp skall Vi rädda idag för att göra dig till ett tecken för dina efterkommande, även om många människor är likgiltiga för Våra tecken.'”²⁰³

Ridån gick ned över Faraos tyranni, och vågorna kastade upp hans lik på den västra kusten.

202 Koranens Budskap 26:52-68

203 Koranens Budskap 10:90-92

Egyptierna såg honom och visste då att deras gud som de hade dyrkat inte var något annat än en slav som inte kunde hålla döden borta från sig själva.

Musa's Folk Begär En Avgud

Även fast Faraos var död så hade han påverkat själarna hos Israels barn på ett negativt sätt. Det var svårt för alla dessa år av förtryck och förödmjukande att passera obemärkt förbi. Han hade vant dem vid att ödmjuka sig för och underkasta sig någon annan än Allah. Han hade förtryckt deras själar så pass kraftigt att de började att plåga Musa på grund av ignorans och olydnad.

Miraklet när havet delade sig var fortfarande färskt i deras minne, deras fotsulor hade fortfarande sand från havsbotten kvar på sig, när de passerade ett folk som dyrkade avgudar. Istället för att visa sin avsky för dessa avgudadyrkares förtryck av sitt eget intellekt, eller att prisa Allah för Hans Vägledning, så vände de sig till Musa för att han skulle utse en gud för dem att dyrka såsom det där andra folket gjorde. De var avundsjuka på det andra folket och deras statyer och avgudar och ville ha samma som dem. De saknade den forna form av avgudadyrkan som de hade levt med under Faraos styre.

Musa Folk Begär En Avgud – Enligt Koranen

Allah, den Upphöjde, uppenbarade:

”Och Vi förde Israels Barn genom havet och därefter träffade de på ett folk som hängav sig åt avgudadyrkan. Israels Barn sade: 'Moses! Låt oss få en gud liksom de har gudar!'

Han svarade: 'Ni är sannerligen ett dåraktigt släkte! Vad dessa [människor] ägnar sig åt är dömt till undergång och allt vad de har åstadkommit skall gå förlorat.'

[Och] han sade: 'Skall jag söka efter en gud åt er vid sidan av Gud, som har gett er vad Han inte har gett något annat folk?'

Och minns att Vi befriade er från Faraos män, som vållade er svåra lidanden, anställde blodbad på era söner och [bara] skonade era kvinnor – detta var en hård prövning, som er Herre [lät er utstå].”²⁰⁴

Allahs Gåvor Till Musa's Folk

Israels Barn var gynnade av Allahs nåd och oändliga gåvor. De räddades undan förtryck och fick bevittna hur deras grymme härskare Faraos dränktes. När de var i ett torrt landskap och var i behov av vatten så befallde Allah Musa att slå på en klippa med sin stav så att den delades. Och ur den flödade tolv källor med vatten, en för varje stam. Så att de inte behövde klaga över brist på vatten. Allah såg också till att himlen var full med moln för att skydda dem från den brännande solen. För att stilla deras hunger så såg Allah till att de fick manna och vaktel²⁰⁵ på ett mirakulöst sätt.

Trots alla dessa gåvor och all hjälp från Allah så började de med onda avsikter bland Musa folk att uppvigla de andra så att de klagade och sade att de avskydde denna föda; de ville ha lök, vitlök, bönor och linser, som var traditionell egyptisk föda. Det var därför som Israels Barn bad Musa att han skulle be till Allah så att Han fick jorden att framställa denna föda. Musa förmanade dem igen för att de förtryckte sig själva och för deras önskan att återvända till förnedringen i Egypten. Han sade också att de var otacksamma för detta överflöd av mat. De ville ha det värsta i utbyte mot det bästa.

204 Koranens Budskap 7:138-141

205 Vaktel är en form av fågel

Allahs Gåvor Till Musa's Folk – Enligt Koranen

Allah, den Upphöjde, sade:

”Och [minns] att Moses bad om vatten för sitt folk och Vi sade: 'Slå med din stav på klippan!' - och då välldes tolv källor fram ur den, så att var och en visste var han skulle dricka. [Och Moses sade:] 'Ät och drick av det som Gud har gett er för ert uppehälle, men sprid inte sedefördärv och annat ont på jorden.'

Och [minns] att ni sade: 'Moses, vi kan inte fördrå att alltid få en och samma föda. Be därför din Herre att Han av det som jorden alstrar ger oss sådant som kryddväxter, gurka, vitlök, linser och lök', [varpå Moses svarade:] 'Vill ni byta det bättre mot det sämre? Vänd då tillbaka till [slaveriet i] Egypten! Där kan ni få det ni begär!'”²⁰⁶

Musa's Folks Feghet

Allah hade också instruerat Musa att han skulle lade sitt folk till det Förlovade Landet (Palestina) som hade lovats Abraham att vara ett land där de ödmjuka och gudfruktiga bland hans avkomma skulle leva och upprätthålla Allahs lag.

Israels Barn var ett otacksamt folk. Trots allt det goda som Allah gett dem så kunde de inte hålla sig borta från onda handlingar och de fortsatte att sätta sig upp emot Allahs Lagar.

När Musa befallde dem att inta Kaananiternas stad där hettiterna²⁰⁷ fanns så agerade Israels Barn fegt och började att ursäkta sig: ”O Musa, den staden bebos av jättar, vi går inte in där innan de har gett sig av.” Gamla böcker berättar för oss att de var sexhundrausen man men Musa hittade endast två män bland dem som var redo att slåss. Dessa två sade till folket: ”Så fort vi går in genom porten så kommer Allah att göra oss segerrika.” Men resten av Israels Barn var som en bild av feghet och de darrade och skakade inifrån och ut.

Allah Låter Musa Folk Irra Omkring

Musa visste att hans folk inte var redo för någonting. Faraos död, men hans påverkan på deras själar fanns fortfarande kvar. Det behövdes en lång tid för deras återhämtning. Musa återvände till sin Herre och sade till Honom att han endast var ansvarig för sina egna och sin brors handlingar. Han bad till Allah att Han skulle döma mellan hans folk och honom själv.

Allah, den Upphöjde, utfärdade Sin dom mot denna generation vilkas natur var fördärvad av egyptierna: de var tvungna att irra omkring i vildmarken tills denna generation dött eller blivit senila och fått fram en annan generation, en generation vars inre inte besegrats och som var beredda att strida och vinna segrar.

Musa's Folks Feghet – Enligt Koranen

Allah, den Allsmäktige, uppenbarade:

”Och Moses sade till folket: 'Minns Guds välgärningar mot er, mitt folk, hur Han lät profeter uppstå bland er och gjorde er till herrar i eget hus och skänkte er det som Han inte har skänkt något [annat] folk i världen! Gå in i det heliga landet, som Gud har bestämt för er, mitt folk! Och vänd inte tillbaka – då har ni förlorat allt!'”

De svarade: 'Moses! I detta land bor ett folk av jättar och där kan vi inte gå in förrän de har lämnat det; men om de lämnar det skall vi gå in.'

206 Koranens Budskap 2:60-61

207 Det folk som hade jagat dem

Då sade två av dem, [sant] gudfruktiga män som vunnit Guds välbehag: 'Gå in rakt emot dem genom stadsporten; om ni går in denna [väg], är det ni som får överhanden. Och lita till Gud, om ni är sanna troende!'

*[Men] de sade: 'Moses! I detta [land] går vi aldrig in så länge [jättarna] är kvar där. Gå, du och din Herre, och kämpa [mot dem]! Vi stannar här.'*²⁰⁸

Musa's Folk Vandrar Omkring – Enligt Koranen

”[Och Moses] bad: 'Herre! Jag har inte makt över någon utom mig själv och min bror [Aron]; skilj oss från detta syndiga och trotsiga folk!'

*[Gud] svarade: 'Detta [land] skall under fyrtio år vara förbjudet för dem och [under denna tid] skall de vandra omkring på jorden utan mål; men sörij inte över sådana trotsiga syndare.’*²⁰⁹

Musa Fostar i Fyrtio Dagar

Dagarna av planlöst vandrande tog sin början. Varje dag slutade där den börjat och började där den slutat. De började att gå utan något bestämt mål, dag och natt, morgon och kväll. De kom till Sinai. Musa kom till samma plats där han hade talat med Allah för första gången. Han bad till Allah för vägledning för att kunna döma över sitt folk. Allah befallde honom att fasta i trettio dagar, och efter det skulle han bege sig till Sinais Berg. Och där skulle han ges Lagen med vilken han skulle ta hand om och leda sitt folk.

Antikens folk sade att efter det att Musa hade fastat i trettio dagar så ville han inte tala med sin Herre på grund av sin dåliga andedräkt. Han åt en planta och då sade hans Herre: ”Varför bröt du din fasta?” Musa sade: ”O Min Herre! Jag ogillade att tala med Dig när min mun luktade illa.” Allah sade: ”Vet du inte, Musa, att lukten från en fastandes mun doftar bättre för Mig än en ros. Gå tillbaka och fasta tio dagar, och kom sedan tillbaka till Mig.” Musa gjorde som Allah befallde.

Musa Talar Med Allah – Enligt Koranen

Allah, den Allsmäktige, sade:

”Och Vi kallade Moses till Oss [efter] trettio nätter [på Sinai berg] och lade till till tio, så att tiden som hans Herre mätte ut blev fulla fyrtio nätter. Och Moses sade till sin broder Aron: 'Bli min ställföreträdare hos mitt folk, ställ allt till rätta och gå inte samma väg som de som vill sprida oordning och fördärv [på jorden].'

Och när Moses kom till det möte Vi hade utsatt och hans Herre talade till honom, sade han: 'Herre, visa Dig för mig, så att jag får se Dig!'

[Gud] sade: 'Du kommer aldrig att få se Mig; men se på berget – om det står kvar stadigt där det står, skall du få se Mig.'

Och då hans Herre visade Sig för berget krossades det till en grushög och Moses föll medvetlös till marken. Men när han kom till sina sinne sade han: 'Stor är Du i Din härlighet! Jag vänder tillbaka till Dig i djup ånger och jag är den förste att tro på Dig.'

[Gud] sade: 'Moses! Jag har utvalt dig av alla människor genom [att anförtro dig] Mitt budskap och [låta dig höra] Mitt ord; håll därför fast vid allt som Jag har gett dig och [visa att] du hör till de tacksamma!'

Och Vi gav honom föreskrifter om allt [inristade] på [Lagens] tavlor med förmaningar och

208 Koranens Budskap 5:20-24

209 Koranens Budskap 5:25-26

utförliga förklaringar i alla ämnen. Och [Vi sade:] 'Håll med kraft fast vid allt detta och befall ditt folk att [i varje läge] välja den bästa [av de vägar som anvisas där].'

Jag skall visa er [vad slutet blir för] alla trotsiga syndare och Jag skall låta dem som utan fog uppträder med högmod på jorden vända sig ifrån Mina Budskap, och fastän de ser alla tecken kommer de inte att tro på dem, och även om de ser rättrådighetens väg kommer de inte att välja den. Om de ser misstagens och syndens väg kommer de däremot att slå in på den. Så skall det vara därför att de har påstått att Våra budskap är lögn och har över huvud taget inte fäst avseende vid dem.

De som förkastar Våra budskap som lögn och som förnekar mötet [med Gud] efter döden – allt vad de har strävat mot skall gå om intet. Eller skall de lönas för något annat än sina handlingar?"²¹⁰

De Tio Budorden

De tidiga lärda säger att Torans Tio Budord finns i två av Koranens verser.

"Säg: 'Kom så skall jag läsa [för er] vad det är som Gud har förbjudit er: Sätt ingenting vid Hans sida; gör aldrig annat än gott mot era föräldrar; döda inte er barn av fruktan för fattigdom – Vi drar försorg om er och om dem – avhåll er från skamlöshet, både inför andra och i hemlighet; tag inte andras liv – Gud har förklarat [livet] heligt – annat än i rättfärdigt syfte. Detta är vad Han befäller er; kanske skall ni använda ert förstånd.

Och rör inte den faderlöses egendom – om det inte är fråga om att föröka den – innan han har nått myndig ålder. Och mät och väg med fulla mått [i allt vad ni företar er] såsom rättvisa och rimlighet kräver – Vi lägger inte på någon en tyngre börda än han kan bära. - Och när ni yttrar er, yttra er med opartiskhet, även om det gäller en nära anhörig.

Och håll fast vid förbundet med Gud. Detta är vad Han befäller er; kanske lägger ni det på minnet."²¹¹

Historien Om Den Gyllene Kalven – Musa Folk Vänder Sig Till Avgudadyrkan

Musa hade varit borta i fyrtio dagar och hans folk började bli otåliga, för de visste inte att Allah hade utökat hans fasta med ytterligare tio dagar. Samiri, en man som var illasinnad, föreslog att de skulle hitta en annan vägledare till sig själva, eftersom Musa hade brutit sitt löfte. Han sade till dem: "För att hitta riktig vägledning så behöver ni en gud, och jag skall framställa en åt er."

Så han samlade ihop alla deras guldsmycken, grävde ett hål där han lade allt, och tände sedan en stor eld över det hela så att guldet smälte. Under själva gjutningen så kastade han omkring nävar med sand och damm, och betedde sig som om han var en riktig magiker för att imponera på de ignoranta. Utav det smälta guldet så formade han en gyllene kalv. Den var ihålig och när vinden blåste genom den så gjorde den ljud. Eftersom skrock redan fanns starkt rotat i deras förflutna så ansåg de genast att detta ljud var något övernaturlig, som om den var en levande gud. En del av dem accepterade den gyllene kalven som deras gud.

Harun Försöker Resonera Med Avgudadyrkarna

Musa bror Harun, som var folkets ledare under tiden som Musa var borta, var mycket bekymrad och han sade: "O mitt folk! Ni har blivit lurade. Er Herre är den Nåderike. Lyd och följ mig."

De svarade: "Vi kommer bara att sluta dyrka denna kalv när Musa kommer tillbaka."

De som hade varit ståndaktiga i sin tro höll sig borta från dessa hedningar.

Musa Möter Avgudadyrkarna

210 Koranens Budskap 7:142-147

211 Koranens Budskap 6:151-152

När han återvände så såg Musa sitt folk sjunga och dansa runt den gyllene kalven. Rasande över deras hedniska ritual kastade han ner Lagens Tavlor som han bar till dem. Han drog i Haruns skägg och hår och skrek: ”Vad hindrade dig när du såg dem gå vilse? Varför bekämpa du inte detta fördärv?”

Harun svarade: ”O Min mors son, släpp mitt skägg! De ansåg mig svag och skulle ha dödat mig. Så låt inte fienderna glädjas över mig, och placera mig inte bland missdådarna.”

Musa ilska avtog när han började att inse hur hjälplös Harun hade varit. Och han började att ta sig an situationen med lugn och visdom.

Allah, den Allsmäktige, återger:

”De svarade: 'Vi bröt inte vårt löfte till dig av egen drift; men [det egyptiska] folkets smycken blev [till sist] en alltför tung börda för oss och så kastade vi dem ifrån oss – liksom samariern gjorde.' 'Därefter' [- så sade de till Moses -] 'tillverkade han [av det nedsmälta guld] något som liknade en kalv och som lät höra ett bölande ljud; och de sade [till varandra] : 'Detta är vår gud och även Moses gud – men det har han [nu] glömt.'"

Märkte de inte att den inte svarade dem och varken gjorde dem skada eller var dem till nytta?

Och tidigare hade Aron sagt till dem: 'Här har ni prövats, mitt folk, [och inte bestått provet]; er Herre är den Nåderike [och ingen annan]! Följ nu mig och lyd mina befallningar!'

De svarade: 'Vi kommer inte att sluta att dyrka den förrän Moses återvänder till oss.'”²¹²

Samtalet Mellan Allah Och Musa – Enligt Koranen

Allah, den Upphöjde, uppenbarade en del av den dialog som ägde rum mellan Honom och Musa på Berget Sinai:

”[Gud sade:] 'Moses! Vad har förmått dig att lämna ditt folk med sådan brådska?'

Han svarade: 'De följer i mina spår; och jag har skyndat till Dig, Herre, för att vara Dig till lags.'

[Gud] sade: 'I din frånvaro har Vi satt ditt folk på prov, och samariern har lett dem vilse.'

Moses återvände till sitt folk med vrede och sorg i hjärtat [och] sade: 'Har inte er Herre gett er ett frikostigt löfte, mitt folk? Har ni fått vänta för länge på att löftet [skulle infrias], eller önskar ni att Guds vrede skall drabba er och svek därför ert löfte till mig?'"²¹³

Musa Möter Avgudadyrkarna – Enligt Koranen

Allah, den Allsmäktige, fortsätter att berätta vad som hände när Musa återvände:

”[Och när Moses återkom] sade han: 'Aron! När du såg dem slå in på en ond väg, [vad hindrade dig] från att följa mina [föreskrifter]? Du har ju handlat i strid med min befallning!'

[Aron] svarade: 'Son av min moder! Grip mig inte i skägget och inte heller i håret! [Mitt skäl att inte ingripa är att] jag var orolig att du skulle förebrå mig att ha vållat splittring bland Israels Barn i strid med din förskrift.'

[Moses] sade: 'Och du, samarier! Vad ville du uppnå [med detta]?'"

Han svarade: 'Jag såg vad de inte kunde se, och tog därför en handfull av det som [Guds] sändebud hade lämnat kvar och kastade det ifrån mig; något i mitt inre drev mig till detta.'

[Moses] sade: 'Bort härifrån! Ditt [straff] i livet skall vara att [alltid] säga: 'rör mig inte!' Och du

212 Koranens Budskap 20: 87-91

213 Koranens Budskap 20:83-86

skall [en Dag] kallas till ett möte, från vilket du inte kan utebli. Se nu på din gud, som du inte vill upphöra att dyrka – jag svär att bilden skall smältas ned i eld och att [det som återstår] skall kastas i havet.’”²¹⁴

Avgudadyrkarnas Straff

Och straffet som utmättes för dyrkarna av kalven var strängt – döden

”Och att Moses sade till sitt folk: 'Ni har sannerligen, mitt folk, tillfogat er själva en svår orätt då ni tog er för att dyrka [den gyllene] kalven. Vänd därför åter till er Skapare och döda er själva (de oskyldiga dödar de skyldiga bland er); det är var er Skapare finner vara bäst för er.’”²¹⁵

Så detta brott att dyrka den gyllene kalven blev inte obestraftat. Musa befallde de bästa av Israels Barn att be om Allahs förlåtelse och att visa sin ånger. Han valde ut sjuttio män bland dem och befallde dem: 'Skynda mot Allah och ångra det ni gjort och be om Hans förlåtelse för det ni lämnat.’”

Musa's Folk Kräver Att Få Se Allah

Musa återvände till Sinais Berg med de sjuttio äldste och där samtalade han med Allah. De äldre hörde Musa tala med sin Herre.²¹⁶ Detta var troligtvis det sista mirakel som de skulle få se, och förhoppning var att det skulle vara nog för att religionen skulle få fäste i deras hjärtan för alltid. Men de sjuttio männen som hörde och såg detta mirakel var missnöjda. De sade till Musa:

”Moses! Vi tror dig inte förrän vi med egna ögon får se Gud!”²¹⁷

Detta var en tragedi som lämnar en förvånad. Tragedin var den att den visade de som var så hårdnackade och hade så hårda hjärtan och som höll så hårt fast i sina personliga och materiella intressen. Deras envisa krav belönades med straffande blixtar och att jorden skakades så kraftigt att det lamslog deras själar och kroppar omedelbart, och lämnade dem döda.

Musa Ber För Sitt Folk

Musa visste vad som hänt de sjuttio äldste och han fylldes med sorg. Han åkallade sin Herre och vädjade att Han skulle förlåta dem eftersom de var dårar och inte visste bättre. Dårskap suddas bara ut med döden. Allah förlät de äldste och återuppväckte dem efter de hade varit döda.

Allah, den Upphöjde, sade:

”Och Moses utsåg bland folket sjuttio män som vid en av Oss utsatt tid [skulle be om förlåtelse för deras synd]. Och då de [i sin ängslan] började skaka och skälva, bad han: 'Herre! Om det hade varit Din vilja skulle Du för länge sedan ha låtit dem gå under och mig [med dem]. Vill Du [nu] förgöra oss på grund av det som galningarna i vår mitt har gjort sig skyldiga till? Det [som skett] var ingenting annat än en prövning som Du har låtit oss genomgå, och därmed låter Du den Du vill gå vilse och vägleder Du den Du vill. Du är vår Beskyddare; förlåt oss och förbarma Dig över oss. Du är Den Bäste av dem som förlåter! Låt gott komma oss till del i detta liv och i det eviga livet. Ja, Vi vänder tillbaka till Dig [i djup ånger].’

214 Koranens Budskap 20:92-97

215 Koranens Budskap 2:54

216 Allah talade direkt till Moses

217 Koranens Budskap 2:55

[Gud] svarade: 'Jag låter Mitt straff drabba den Jag vill; men Min nåd och Mon barmhärtighet når överallt och Min nåd skänker Jag dem som fruktar Gud och ger åt de behövande och som tror på Mina budskap; som följer Sändebudet, den olärde Profeten, som de kan finna omnämnd i sina egna [Skrifter], i Tora och i Evangeliet;²¹⁸ och han skall anbefalla dem det som är rätt och förbjuda dem det som är orätt och förklara tillåtna för dem alla goda och nyttiga ting och otillåtet allt som är ont och skadligt och befria dem från deras bördor och lösa dem från de bojor som bundit dem. De som tror på honom och ärar honom och stöder honom och låter sig vägledas av det ljus som åtföljer honom – dem skall det gå väl i händer.'²¹⁹

Berättelsen Om Israeliterna Och Kossan – Den Fromme Mannen Och hans Son

Musa stannade hos sitt folk och kallade dem till Allah. Den observante kunde märka att deras inre var som i uppror. Deras trots och argumenterande i det som kom att bli känt som 'berättelsen om kon' var helt obefogat. Detta ämne skulle inte ha behövt en massa förhandlande mellan Musa och hans folk.

Det sades att bland Israels Barn så levde en from man. Han var fattig men mycket noga och försiktig med hur han tjänade sitt uppehälle; det var ett måste att han tjänade det på ett ärligt sätt. Allt som han gjorde var för Allahs Skull, och aldrig för egen girig vinning. På sin dödsbädd så var hans sista ord: ”O Allah! Jag lägger min fru, min lille son, och min enda ägodel, en kalv, i Din vård.”

Märkligt nog så bad han sin fru att leda kalven till skogen och lämna den där. Han gjorde detta eftersom han inte litade på Israels Barn, för det var ett själviskt och girigt folk.

Efter några år, när pojken hade vuxit upp, så sade hans mor till honom: ”Din far har efterlämnat en kalv i Allahs vård, till dig. Den borde ha växt upp till en ko vid det här laget.” Sonen vart överraskad. Han hade inte haft en aning om denna kalv under alla dessa år och han frågade sin mor var den fanns. Hon svarade: ”Var som din far och säg: 'Jag sätter min tillit till Allah'; och gå sedan och leta efter den.”

Med ett rep i sin hand så begav han sig till skogen och prostrerade sig inför Allah: ”O Allah! Ibrahim's, Yaqub's och Ayoub's Herre, återlämna det som Du har förvalt åt min far till mig.” När han lyfte sitt huvud så såg han en ko komma lunkande mot honom. Den stannade lydigt bredvid honom. Han band repet runt hennes hals och ledde henne till sitt hus. Kossan lät ingen annan, utom den unge mannen, att komma nära sig. Denne yngling var lika from som sin far. Han förtjänade sitt uppehälle genom att hugga skog. Allt som han tjänade delade han upp i tre lika delar; en del till sin mor, en del för sina behov, och en del för välgörenhet.

Även nätterna delade han upp i tre delar; under kvällen och nattens tidiga timmar så hjälpte han sin mor, mellandelen av natten ägnade han åt att dyrka Allah, och under den sista delen av natten så vilade han.

Folket Frågar Om Kon

Vid denna tid så dog en rik man och han efterlämnade en enda son, som ärvde sin fars rikedomar. Hans kusiner var avundsjuka på hans ”otroliga tur”, och i hemlighet så mördade de honom så att de fick rikedomarna istället.

Den döde pojkens övriga släktingar kom till Profeten Musa och bad om hans hjälp för att hitta pojkens mördare. Musa instruerade dem att slakta en ko, skära ut dess tunga och sedan placera den på liket. Detta skulle avslöja mördaren sade han. De anklagade Moses för att skämta. Han svarade: ”Gud förbjude att jag skulle göra något så dumt!” De frågade ut honom om vilken typ av ko som de

218 Deut 18:18; Psaltaren 118:22-23; Jes 42:1-13; Hab 3:3-4. Matt 21:42-43, Joh 14:16-17, 26-28, 16:7-14

219 Koranens Budskap 7:155-157

skulle slakta, och han sade: ”Denna ko är varken ung eller gammal, utan den är mitt emellan. Gör nu som ni blivit tillsagda!”

Istället för att följa hans befallning så ställde de fler frågor till honom: ”Vilken färg skall den ha?” han svarade: ”Sannerligen så är den gul till färgen.” Men fortfarande så var de inte nöjda med hans svar utan de krävde ännu fler detaljer. Musa svarade: ”Den skall inte ha använts som dragdjur, den har inte plogat jorden eller vattnat åkrarna, och den är utan teckning.”

Musa's Folk Hittar Den Rätta Kon

De gav sig iväg för att söka efter en sådan ko. Den enda ko som stämde in på Musa beskrivning var den ko som den faderlöse pojken ägde. De mötte honom på vägen och frågade honom för vilket pris han kunde tänka sig att sälja kon. Han sade åt dem att han var tvungen att prata med sin mor först, så de följde med honom till hans hus och erbjöd henne tre guldmynt. Hon vägrade att anta deras bud och sade att denna ko var värd mycket mer än så.

De erbjöd henne mer och mer men hon vägrade. Till slut så bad de att hennes son skulle tala förstånd med henne. Han sade till dem: ”Jag tänker inte sälja denna ko utan min mors samtycke. Inte ens om ni erbjöd mig dess skinn fyllt med guld.” När hon hörde detta så log modern och sade: ”Låt det bli priset; dess skinn fyllt med guld.” De visste att det inte fanns någon annan ko som dög till ändamålet, de var tvungna att ha denna ko till vilket pris som helst och de gick med på priset och betalade med dess skinn fyllt med guld.

Folket Ombeds Att Offra En Ko – Enligt Koranen

Allah, den Allsmäktige, återgav:

”Och [minns] att Moses sade till sitt folk: 'Gud befäller er att offra en ko' [och] de svarade: 'Driver du med oss?’

[Moses] sade: 'Gud bevare mig för att göra något så dåraktigt!’

De sade: 'Be din Herre i vårt namn att göra klart för oss vad för slags ko det är frågan om.'

[Moses] svarade: '[Herren] säger att det varken skall vara ett gammalt djur eller en ung kviga, utan något däremellan. Gör nu som ni blivit befallda.'

De sade: 'Be din Herre i vårt namn att göra klart för oss vilken färg den skall ha.'

[Moses] svarade: '[Gud] säger att kon skall vara gul, av en kraftig gul färg som gläder ögat.'

De sade: 'Be din Herre i vårt namn att göra klart för oss hur den skall se ut; för oss är nämligen den ena kon den andra lik; om Gud vill, skall vi då göra rätt.'

[Moses] svarade: '[Herren] säger att det skall vara en ko som inte har använts som dragdjur, för plöjning eller bevattning, felfri och utan teckning.'

[Då] sade de: 'Nu har du gett oss [hela] sanningen!' Och så offrade de kon [till sist], något som de hade varit nära att lämna ogjort.

[Minns, Israeliter, att] ni efter att en människa hade dödat anklagade varandra för dådet – men Gud uppenbarade det som ni ville dölja. - Då sade Vi: 'Slå [kroppen] med ett stycke av denna [ko]!' Så ger Gud de döda liv och visar er Sina tecken – kanske skall ni använda ert förstånd.

Efter [allt] detta förhärdades era hjärtan och blev som stenar – hårdare än stenar. Det finns klippor som låter källådror springa fram och klippor som, när de rämnar, lösgör vatten. Och det finns klippor som störtar i djupet i bävan inför Gud. Gud förbiser ingenting av vad ni gör.”²²⁰

Berättelsen Om Musa Och Al-Khidr – Moses Informeras Om En Vis Man

En dag så höll Musa ett så magnifikt tal att alla som hörde detta blev berörda. Någon i församlingen frågade: ”O Allahs Budbärare! Finns det verkligen någon enda på jorden som är lika lärd som dig?” Moses svarade: ”Musa!” Han trodde detta eftersom Allah hade gett honom Toran och även förmågan att utföra mirakel.

Men Allah uppenbarade för Musa att inte en enda man kunde veta allt som gick att veta, ej heller var en enda budbärare innehavaren av all kunskap. Det finns alltid någon annan som vet det som man själv inte vet. Musa frågade Allah: ”O Allah, var finns denne man? Jag skulle vilja träffa honom och lära mig av honom.” Han bad också om något tecken som han kunde känna igen för att identifiera denne man.

Allah sade åt honom att ta med sig en levande fisk i en vattenbehållare. När fisken försvann så skulle han hitta mannen som han sökte efter.

Musa gav sig ut på sin resa och i sitt sällskap hade han en ung man som bar fiskbehållaren. De nådde fram till en plats där två floder möts och bestämde sig för att vila. Musa somnade på en gång.

Musa Hittar Al-Khidr

Medan han sov så såg hans följeslagare hur fisken krånglade sig ur vattenbehållaren och sam iväg. Men han glömde att berätta om detta till Musa. När han vaknade så fortsatte de sin resa tills de var alldeles utmattade och jättehungriga. Musa bad om sin middag. Det var först då som hans följeslagare kom ihåg att den fisk som de hade med sig hade smitit iväg. När han hörde detta så utbrast Musa: ”Detta är precis det som vi väntat på!”

De skyndade sig tillbaka samma väg som de kommit. Ända tills de kom tillbaka till den plats där de två floderna möts, och där fisken hade smitit sin väg. Där fann de en man som hade sitt ansikte delvis täckt av en huva. Hela hans hållning tydde på att han var en helig man. Han var Al-Khidr, vägvisaren.

Musa Hittar Al-Khidr – Enligt Koranen

Allah, den Allsmäktige, återgav:

”Och minns hur Moses sade till sin tjänare: 'Jag skall inte ge mig någon ro förrän jag når den plats där de två haven möts, hur länge jag än måste söka!'

Men när de nådde platsen där de två haven möts, glömde de sin fisk och den tog sig fram till havet. Och sedan de hade gått ännu ett stycke sade [Moses] till sin tjänare: 'Sätt nu fram vårt middagsmål; det har varit en ansträngande färd!'

[Tjänaren] sade: 'Så besynnerligt! När vi begav oss till klippan där [för att vila] glömde jag bort fisken. Det kan bara ha varit Djävulen som fick mig att glömma den! Och den tog sig fram till havet; det är sannerligen märkligt!'

[Moses] sade: 'Detta är just den plats Vi söker!' Och så vände de tillbaka samma väg som de kom och fann en av Våra tjänare som Vi hade visat Vår nåd och låtit få del av något av Vår Egen kunskap. ”²²¹

Musa Pratar Med Al-Khidr

”Moses sade till honom: 'Får jag följa dig så att du kan lära mig något av allt de som du har fått veta om rätt och orätt?'

[Den vise] svarade: 'Du kommer inte att ha tålamod med mig! Skulle du kunna stå ut med det som ligger utanför din erfarenhet?'

[Moses] svarade: 'Om Gud vill, skall du få se att jag har tålamod; och jag skall lyda dig i allt.'

[Den vise] sade: 'Nåväl! Om du vill följa mig får du inte fråga mig om något [som jag företar mig] förrän jag [själv] för det på tal med dig.'

Så började de sin vandring och [kom till en strand där] de steg i en båt; och [den vise mannen] gjorde ett hål i den [och Moses] utropade: 'Har du gjort ett hål i den för att de som går ombord skall drunkna? Du har sannerligen gjort något oerhört!'

Han svarade: 'Jag sa' ju att du aldrig skulle ha tålamod med mig!'

[Moses] sade: 'Förlåt att jag glömde det och var inte för sträng mot mig!'

Och de vandrade vidare till dess att de mötte en ung man och [den vise] dödade honom, [varpå Moses] utropade: 'Har du berövat en oskyldig människa livet, som inte gjort orätt mot någon annan? Du har sannerligen begått en oerhörd handling!'

Han svarade: 'Jag sa' ju till dig att du aldrig skulle ha tålamod med mig!'

[Moses] sade: 'Om jag hädanefter skulle fråga dig om något, låt mig då inte stanna i ditt sällskap; hela skulden för detta skulle då falla på mig!'

Och de vandrade vidare tills de kom till en by och bad dess invånare om mat, men de visade sig ogästvänliga. Sedan fann de en mur som hotade att störta samman och som [den vise mannen] byggde upp. [Och Moses] utropade: 'Hade du velat kunde du säkert ha fått ersättning för detta.'

[Den vise mannen] sade: 'Här skiljs våra vägar. Men jag skall låta dig veta den rätta innebörden av det som du inte kunde bevittna [stillaigtande].

Vad båten beträffar tillhörde den några fattiga män som hämtade sitt levebröd ur havet, och jag ville göra åverkan på den därför att de hotades av en kung, som med våld bemäktigade sig alla båtar han kunde få tag i.

Med den unge mannen förhöll det sig så att hans föräldrar var troende, och vi hade all anledning att befara att han på grund av sin våldsamma framfart och sin gudlöshet skulle bli en tung börda för dem; vi hoppades därför att deras Herre i hans ställe skulle ge dem [en son] med bättre karaktär och som gav dem mera kärlek än han.

Och vad muren beträffar tillhörde den två faderlösa ungdomar i byn och under den låg en skatt begraven som var deras egendom. Deras far hade varit en rättrådig man och det var din Herres vilja att de. När de uppnått vuxen ålder, som en nåd från Honom skulle få gräva upp denna skatt.

Ingenting av detta har jag gjort av egen drift. Där ser du innebörden av det som du inte [stillaigtande] kunde bevittna.^{1,222}

Musa Träffar Al-Khidr – Hadeeth

Berättelsen om Musa och Al-Khidr finns även i en hadeeth. Said Ibn Jubair sade: ”Jag sade till Ibn Abbas, Nauf Al Bukha påstår att Musa, Al-Khidrs följeslagare, inte var Musa, Israels Barns Profet, utan att det var en annan Musa.” Ibn Abbas sade: 'Allahs fiende (Nauf) har ljugit. Ubai Ibn Kab

berättade för oss att Profeten (frid vare med honom) sade: 'En dag så stod Musa och talade till Israels Barn. Han fick frågan om vem som var den mest lärde mannen bland folket. Han sade: 'Jag.' Allah förmanade honom eftersom han inte tillskrev den absoluta kunskapen till Allah. Så Allah sade till honom: 'Ja, vid platsen där de två haven möts finns en man som är mer lärd än dig.' Musa sade: 'O Min Herre! Hur kan jag få träffa honom?' Allah sade: 'Tag en fisk och lägg den i en stor behållare, och där du förlorar fisken kommer du att möta honom.'

Musa tog en fisk, lade den i en behållare och gav sig iväg tillsammans med sin tjänare, Yusha Ibn Nun (Joshua). De gick tills de nådde klippan där de lade sig ned för att vila. Musa sov, och fisken hoppade ur behållaren och föll ned i havet. Dess väg till havet var rak, som i en tunnel. Allah stoppade vattnets flöde över fisken så att det blev som en båge (Profeten visade bågen med sina händer).

De fortsatte sin resa resten av natten och på morgonen sade Musa till sin tjänare: 'Ge oss vår mat, för sannerligen så har vi blivit utmattade av vår resa.' Musa kände sig inte trött förrän han passerade den plats som Allah befallt honom att söka efter. Pojken sade till honom: 'Vet du, att när vi satt nära klippan så glömde jag fisken, och ingen annan än Djävulen kan ha fått mig att glömma berätta detta för dig, och den tog sig till vattnet på det mest besynnerliga sätt!' Så det var som en väg för fisken och det gjorde dem båda häpnadslagna. Musa sade: 'Det är det som vi har sökt efter!'

Så de båda följde sina fotspår tillbaka tills de kom till klippan. Där såg de en man ligga övertäckt av sin klädnad.

Musa Pratar Men Al-Khidr – Hadeeth

Musa hälsade på honom och han svarade: 'Hur hälsar folk på varandra i ditt land?' Musa sade: 'Jag är Musa.' Mannen frågade: 'Musa från Israels Barn?' Musa sade: 'Ja, jag har kommit till dig så att du kan lära mig en del av det som Allah har lärt dig.'

Han sade: 'O Musa! Jag har en del av den kunskap som Allah har lärt mig och jag önskar att du inte vet (om den), och du har en del kunskap som Allah har lärt dig och jag önskar att jag inte vet (om den).' Musa frågade: 'Får jag slå följe med dig?' Han sade: 'Men du kommer inte kunna ha tålamod med mig. Hur skall du kunna ha tålamod om det som du inte förstår?'

Musa sade: 'Om Allah önskar så kommer du att finna mig tålmodig och jag kommer inte att vara olydig alls.'

Så de båda männen började att gå längs kusten. En båt passerade dem och de bad besättningsmännen på båten att låta dem komma ombord. Männerna kände igen Al-Khidr så de lät dem komma ombord utan att de behövde betala någon avgift.

När de var ombord på båten så kom en sparv och satte sig på relingen, sedan doppade den sin näbb i vattnet en eller två gånger. Al-Khidr sade till Musa: 'O Musa! Min och din kunskap har inte minskat Allahs kunskap mer än denna fågel har minskat vattenmängden i detta hav med sin näbb.'

Plötsligt tog Al-Khidr en skarvyxa och bände upp en plankan och Musa lade inte märke till detta förrän Al-Khidr hade bänt upp hela plankan.

Musa sade till honom: 'Vad har du gjort? De lät oss komma ombord gratis, och ändå så har du avsiktligt gjort ett hål i deras båt som för att dränka dem. Du har verkligen gjort något oerhört!'

Al-Khidr svarade: 'Sade jag inte till dig att du inte skulle klara av ha tålamod med mig.' Musa svarade: 'Döm mig inte för det som jag glömt, och var inte för sträng mot mig för mina misstag.' Så Musa första ursäkt var att han hade glömt.

När de lämnat havet (och gått iland) så passerade de en pojke som lekte med andra pojkar. Al-Khidr tog tag om pojkens huvud med sina händer och ryckte bort det på samma sätt som om han plockade frukt. Musa sade till honom: 'Har du dödat en oskyldig människa som inte har dödat någon annan?'

Du har sannerligen gjort något oerhört!' Al-Khidr sade: 'Sade jag inte till dig att du inte skulle klara av att ha tålmod med mig.' Musa sade: 'Om jag frågar dig om något mer efter detta så var inte kvar i mitt sällskap längre. Du har fått min ursäkt.'

De fortsatte tills den kom till en by, och de frågade dess invånare efter lite mat, men de vägrade att ta hand om dem som gäster. Då fick de se en mur som var på väg att rasa och Al-Khidr lagade den bara genom att röra vid den med sina händer. (Sufyan, en av återberättarna, gestikulerade med sina händer för att visa hur Al-Khidr hade låtit sina händer glida uppåt längs muren.)

Musa sade: 'Dessa är de människor som vi kallade till, men de gav oss varken mat eller visade oss gästfrihet, men ändå så lagade du deras mur. Om du hade velat så hade du kunnat tagit betalt för detta.'

Al Khidr sade: 'Här skiljs våra vägar åt. Men först skall jag berätta för dig om de saker som du ej hade tålmod med.'

Profeten (frid vare med honom) sade: 'Vi önskar att Musa hade kunnat vara mer tålmodig för då hade kanske Allah berättat mer för oss om deras historia.' (Sufyan, en av återberättarna, sade att Profeten (frid vare med honom) sade: 'Må Allah skänka Sin Barmhärtighet över Musa! Om han hade varit tålmodig så hade vi fått höras mer om denna händelse.'"²²³

Musa's Död – Musa's Lidande

Musa led väldigt mycket på grund av sitt folk och han stod ut med mycket för Allahs Sak.

Abdullah Ibn 'Umar återgav: "En gång så delade Profeten Muhammad (frid vare med honom) ut något bland sina följeslagare. En man sade: 'Denna distribution har inte gjort (med rättvisa) eller med Allahs tillåtelse.' Jag gick till Profeten (frid vare med honom) och berättade om detta. Han blev så arg att man kunde se tecken av detta i hans ansikte. Sedan sade han: 'Må Allah skänka Sin barmhärtighet över Musa, för han skadades mer (på ett värre sätt) än detta; men ändå så var han tålmodig.'"²²⁴

Israels Barn behandlade Musa mycket illa. Hans svårigheter begränsades inte till (deras) myteri, dumhet, pladdrande, ignorans, och avgudadyrkan; det gick bortom detta och så långt som att de försökte skada honom.

Allah, den Allsmäktige, befallde:

*"Troende! Gör inte som de [israeliter] som förtalade Moses bakom hans rygg! Men Gud friade honom från deras beskyllningar; ja, inför Gud var han en man av hög resning."*²²⁵

Allah Friar Musa Från Falska Rykten

Abu Hurairah återgav att Allahs Budbärare (frid vare med honom) sade: "Profeten Musa var en person och han brukade täcka sin kropp helt tack vare sin oerhörda blyghet. En av Israels Barn sårade honom genom att säga: 'han täcker sin kropp på detta sätt bara för att han har någon hudåkomma, antingen spetälska eller pungbräck eller någon annan defekt.'

Allah ville fria Musa från det som de sade om honom, så en dag när Musa var i avskildhet så tog han av sina kläder, lade dem på en sten, och tog ett bad. När han hade badat klart så gick han till stenen för att hämta sina kläder, men stenen flydde. Musa plockade upp sin stav, sprang efter stenen och ropade: 'O Sten! Ge mig mina kläder!', ända tills han stötte på en grupp av Israels Barn som då

223 Sahih Al-Bukhari

224 Sahih Al-Bukhari

225 Koranens Budskap 3:69

såg honom naken, och fann att han var i den bästa form som Allah hade skapat. Och Allah friade honom från det som de hade anklagat honom för. Stenen stannade där och Musa tog på sig sina kläder och började sedan att slå på stenen med sin stav. Vid Allah! Denna sten har fortfarande bär fortfarande spår efter dessa slag, tre, fyra eller fem märken. Det var detta som Allah, den Allsmäktige, hänvisade till när Han sade:

*”Troende! Gör inte som de [israeliter] som förtalade Moses bakom hans rygg! Men Gud friade honom från deras beskyllningar, ja, inför Gud var han en man av hög resning.”*²²⁶²²⁷

Harun's Död

Harun dog kort innan Musa. Hans folk irrade fortfarande omkring i vildmarken när han dog.

Musa's Död

Abu Hurairah återgav: ”Dödens Ängel sändes till Musa. När den kom till Musa så slog Musa honom i ögat. Ängels återvände till sin Herre och sade: 'Du har skickat mig till en tjänare som inte vill dö.' Allah sade: 'Återvänd till honom och säg åt honom att han skall lägga sin hand på en oxes rygg, och för varje hårstrå som hans hand täcker kommer han att få ytterligare ett år att leva.' Musa sade: 'O min Herre! Vad kommer att hända efter det?' Allah svarade: 'döden.' Musa sade: 'Låt den komma nu!' Musa bad sedan Allah om att få dö nära det Heliga Landet så att han fick vara ett stenkast ifrån det.’” Abu Hurairah lade till: ”Allahs Budbärare (frid vare med honom) sade: 'Om jag var där så skulle jag visa er hans grav nedanför den röda sanddynen vid sidan av vägen.’”²²⁸

Musa, Allahs Profet och den till vilken Allah talade direkt, mötte döden med en fridfull själ och ett hjärta fullt av tro som såg fram emot rättfärdighet och som skyndade till mötet med Han som kom med Fridens nyheter.

226 Koranens Budskap 3:69

227 Sahih Al-Bukhari

228 Sahih Al-Bukhari

I Guds, den Nåderikes, den Barmhjärtiges Namn

PROFETEN HIZQEEL (HESEKIEL)

Allah Återuppväcker De Döda

Allah, den Allsmäktige, sade:

*”Har du inte hört om dem som i tusental flydde från sina hem för att undkomma ett dödligt hot? Gud lät döden skörda dem, men därefter återkallade Han dem till livet. Ja, Guds nåd flödar sannerligen över människorna, men de flesta människor är otacksamma.”*²²⁹

Mohammad Ibn Ishaq återgav från Wahb Ibn Munbah som sade att när Allah tog Kalih Ibn Yofra (Jephtha) efter Joshua, så efterträdde han av Hizqeel Ibn Buzi som Israeliternas Profet. Folket hade flytt från Palestina i rädsla för pesten och slagit sig ned på en platå. Allah sade till dem: ”Dö allihop.” och alla dog. Efter några århundraden så passerade Hizqeel förbi den platsen och han stannade till och undrade över dem. Det kom en röst som sade: ”Vill du att Allah skall återuppväcka dem medan du tittar på?” Han sade: ”Ja.” Då uppmanades han att befalla alla dessa ben att samlas ihop och kläs med kött. Så han uppmanade dem till detta med Allahs makt och hjälp, och folket (som hade varit döda) återuppstod och prisade Allah tillsammans (som med en röst).

Allah Återuppväcker De Döda Genom Hizqeel

Enligt Ibn Abbas så kallades denna platsen för ”Damardan”. Dess invånare hade drabbats av pesten, så de flydde, medan en grupp av de som stannade kvar i byn dog. Dödens Ängel kallade på de överlevande och sade: ”Dö allihop”, och de dog. Efter en långt tid så passerade en profet som hette Hizqeel och stod där och undrade vad som hänt dem, och han strök sin käke och haka med sina fingrar. Allah uppenbarade för honom: ”Vill du att Jag skall visa dig hur Jag återuppväcker dem?” Han sade: ”Ja”. Han ville förundras över Allahs makt över dem. En röst sade till honom: ”Ropa: O ni ben! Allah befäller er att samlas ihop.” Benen började att flyga och röra sig, en och en, tills de blev till skelett. Då uppenbarade Allah till honom: ”Ropa: 'O ni ben! Allah befäller er att klä er med kött och blod och i de kläder som ni hade när ni dog.’” Och en röst sade: ”Allah befäller dig att mana kropparna att återuppstå.” och de återuppstod. När de återuppväckts sade de: ”Välsignad vare Du, O Herre, och all pris tillkommer Dig.” Ibn Abbas återgav att antalet döda som återuppväcktes var 4.000, medan Ibn Salih säger att det var 9.000.

Hadeeth Om Pesten

När det gäller pesten så återgav Abu Ubaidah Ibn Al-Jarrah att 'Umar Ibn Al-Khattab var på väg till Syrien, och när han kom till Sarg så mötte han den Muslimska arméns ledare, Abu Ubaida Ibn Al-Jarrah och hans följeslagare som berättade för honom om en pest som brutit ut i Syrien. 'Umar kom ihåg att Profeten Muhammad (frid vare med honom) sade: ”Om den (pesten)bryter ut i det land där du befinner dig så lämna inte staden genom att fly, och om du hör att den härjar i ett land, beträd det inte. (gå inte in i landet).” 'Umar prisade Allah och vände sedan om.

Muhammad Ibn Ishaq sade att vi inte vet hur länge Hizqeel stannade hos Israeliterna innan Allah tog honom till sig. Efter honom så avvek Israeliterna från den rätta vägen, som de så ofta gjorde, och övergav Allahs förbund med dem. De dyrkade många avgudar, och bland dem en som hette Ba'al, så Allah sände Profeten Elyas (Elia) till dem.

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges Namn

PROFETEN ELYAS (ELISA)

Elyas Uppdrag

”Och minns Våra tjänare Abraham och Isak och Jakob, starka i anden och klarsynta. Vi gav dem – en särskild nåd – ett sinne helt inriktat på evigheten – och deras plats hos Oss är bland de utvalda, de främsta. Och minns Ismael och Elisa och Dhu'l-Kifl, de hörde alla till de främsta.”²³⁰

Ibn Ishaq sade att Elyas sändes till Israels Barn efter Elia. Han levde bland sitt folk och kallade dem till Allah och att följa Elias budskap och lagar, ända tills han gick bort. Splittringarna ökade mellan dem, och händelserna ökade i intensitet. Synderna ökade överallt och det blev fler och fler tyrannen som dödade profeterna.

Elyas Familjehistoria

Enligt Al-Hafiz Abu Al-Qasim Ibn Asaker, så var Elyas Ibn Adi; Ibn Shultam, Ibn Aphraem, Ibn Yusuf, Ibn Ishaq, Ibn Ibrahim. Det sägs att han var Elias kusin. Andra källor påstår också att han gömde sig tillsammans med Elia i en grotta vid berget Qasium för att undkomma Kungen av Ba'alabak. Och när Elia dog, så efterträdde han, Elyas, honom som sitt folks Profet.

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärthets Namn

PROFETEN SHIMMIL (SAMUEL)

Israeliterna Efter Yusha

Ibn Jarir berättade att Israeliternas tillstånd förvärrades. De begick många synder och dödade vem de ville av profeterna. Så på grund av detta sände Allah en diktatorisk kung som behandlade dem illa och spillde deras blod, och till råga på allt så sände han deras utomstående fiender emot dem.

De brukade dra ut i fält och tog med sig Förbundsarken. De gjorde detta så att de skulle få seger genom dess välsignelser och den blev en symbol för lugn och även en relik som var från Musa's folk. När de drog ut i fält tillsammans med Gazas folk och Askalon så besegrades de för att Förbundsarken togs i från dem. När Israeliternas kung fick reda på detta så dog han ögonblickligen.

Israels Barn var som en flock får utan en herde ända tills Allah sände dem en Profet som hette Shimmil (Samuel). De bad honom att utse en kung över dem som kunde leda dem under krigen mot deras fiender.

Förbundsarken

Enligt Ibn 'Asaker så ansåg Israeliterna att Förbundsarken var något mycket heligt och en viktig historisk symbol. De bar Arken med sig under slagen för de trodde att Allah skulle skydda dem mot deras fiender på grund av den. Denna övertygelse gav dem sinnesro och mod. Och fienderna var vettskrämda på grund av den. Deras fiender trodde också att den hade fått speciella krafter från Allah. Steg för steg så började Israeliterna att strunta i Allahs Lag; onda vanor blev en del i deras vardag. Allah sände en fiende mot dem; Filistéerna, som besegrade Israeliterna, beslagtog Arken, drev ut dem från deras hem, och tog deras barn för att använda eller sälja som slavar. Deras makt var bruten. De skildes från varandra och de var mycket modfällda.

Shimmil Kommer Till Israeliterna

Då kom Profeten Shimmil till dem för att ge dem lite lättnad. De bad om profetens hjälp i att utse en stark ledare, en kung under vilkens fana de kunde enas och strida mot Filistéerna. Profeten Shimmil, som visste om deras svagheter, sade till dem: ”Jag fruktar att när tiden för striden är inne så kommer ni att vägra.” Men de försäkrade honom om att de hade lidit tillräckligt med oförrätter och att de nu var redo att strida för Allahs sak, även om det skulle innebära att de förlorade livet.

Profeten Shimmil bad till Allah för vägledning. Allah uppenbarade till honom att Han utsett någon, Talut (Saul), till att vara deras kung. Profeten ville veta hur han skulle känna igen denne framtida kung. Han blev tillsagd att Talut skulle komma självmant till honom och att de då skulle ge makten över riket till honom, för han skulle leda dem i slaget mot Filistéerna.

Talut Kröns Till Kung

Talut var lång, robust, from, och mycket intelligent. Han bodde och arbetade tillsammans med sin far på en gård. En dag så försvann flera av deras åsnor. Tillsammans med sin tjänare så begav sig Talut iväg för att leta efter dem. De reste i många dagar och de var mycket trötta. Talut sade till sin tjänare: ”Låt oss hellre resa tillbaka, för jag är säker på att min far är orolig, och de andra djuren måste också tas om hand.” Hans tjänare föreslog att eftersom de redan var i Profeten Shimmil land så kunde de lika gärna gå till honom för att höra sig för om åsnorna.

Talut höll med och de fortsatte. De frågade några ungmör som bar vatten om vägen. De blev tillsagda att gå i riktning mot berget. Här väntade en stor folksamling på Profeten Shimmil. När Talut såg honom så kände han genast igen honom som en Profet. Shimmil kände också igen Talut som den kung som Allah hade utsett åt dem. Talut hälsade respektfull på Profeten. När an frågade om sina försvunna åsnor så sade Shimmil åt honom att inte oroa sig, hans åsnor var redan på väg till deras grönbete.

Han berättade sedan för Talut att Allah hade utvalt honom till att vara kung för Israels Barn. Hans roll skulle vara att ta hand om deras angelägenheter, ena dem under en fana och att skydda dem mot deras fiender. Om han utförde Allahs befallningar så skulle han skänkas seger. Talut blev överraskad över denna plötsliga ära som erbjöds honom. Det var också ett stort och tungt ansvar. Han protesterade till Profeten och sade att han var från Benjamins Barn, den minst berömda och mäktiga av Yaqub's stammar; han kunde ingenting om ledarskap eller hur man skötte ett kungadöme och han hade inga rikedomar. Shimmil berättade för honom att det var Allahs vilja att han skulle bli kung, att han skulle tacka Allah för denna ynnest och att han skulle vara stark i sin tro.

Talut Kröns Till Kung – Enligt Koranen

Shimmil tog Talut vid handen och ledde honom till Israels Barn, men de krävde ett direkt tecken från Allah. Profeten Shimmil sade åt dem att gå ut ur staden för att se tecknet, vilket de gjorde. Allah, den Allsmäktige, uppenbarade:

”Har du inte hör tom de äldste i Israel efter Moses tid, som sade till en av sina profeter: 'Låt oss få en konung, så skall vi kämpa för Guds sak.'

Profeten sade: 'Kanske skulle ni neka att kämpa om ni fick [en sådan] befallning.' De svarade: 'Varför skulle vi inte kämpa för Guds sak. Vi som har fördrivits från våra hem och [skilts] från våra barn?' Men när de befalldes att kämpa, drog de sig undan – alla utom ett fåtal. Gud vet vilka de orättfärdiga är.

Deras Profet sade till de äldste: 'Gud har nu sänt Saul som skall vara er konung.' De svarade: 'Hur skulle han kunna härska över oss? Vi har bättre rätt till makten än han; och dessutom saknar han rikedomar.'

Profeten svarade: 'Gud har valt honom framför er och har skänkt honom omfattande kunskaper och stor fysisk styrka. Gud ger Sin makt åt den Han vill; Gud når överallt och Han vet allt.'”²³¹

Och deras Profet (Shimmil) sade till dem:

”Tecknet på hans [rättmätiga] makt är att [förbundets] ark skall återlämnas till er med en gåva från er Herre av djupt inre lugn och det som ännu består, buret av änglarna, av det som Moses och Aron och dem som stod dem nära har efterlämnat. Helt visst ligger det för er ett tecken i detta, om ni är troende.”²³²

Talut Leder Armén – Enligt Koranen

När Talut begav sig iväg med armén så sade han:

”Gud kommer att sätta er på prov vid [övergången av] en flod; den som dricker av flodens vatten skall inte höra till de mina, men den som avhåller sig från att smaka det skall räknas till de mina, och den som bara dricker en handfull skall inte [avvisas].’ Men de drack [sitt lystmäte] av vattnet, alla utom ett fåtal.

231 Koranens Budskap 2:246-247

232 Koranens Budskap 2:248

När Saul och de som var med honom i tron hade gått över floden, sade de andra: 'Idag är vi inte starka nog [att kämpa] mot Goliat och hans män.'

[Men] de som trodde på mötet med Gud [i Nästa Liv] sade: 'Hur ofta har inte en liten skara besegrat en stor armé med Guds vilja! Gud är med dem som står fasta [i prövningen].'

Och när de stod öga mot öga med Goliat och hans styrkor, bad de: 'Herre! Ge oss kraft att hålla stånd och gör oss stadiga på foten och låt oss segra över dessa förnekare av sanningen!'"²³³

Talut Leder En Armé

Talut tog sig an uppgiften att organisera sin armé med en stark tro och mycket visdom. Han befälde att det endast var män som inte hade några andra åtaganden som skulle gå med. De som var upptagna med att bygga hus, män som var på väg att gifta sig, och de som var upptagna med affärer och handel skulle inte gå med.

Efter att ha samlat ihop en vältränad armé så beslutade han sig för att han skulle pröva dem. Han sade åt dem att längs vägen så skulle de passera en flod där de skulle dricka tillräckligt med vatten för att lindra sin törst, men inte mer än det. Till sin besvikelse så märkte han att de flesta av dem drack mer vatten än de skulle. Han sparkade dem från sin armé för att de inte lytt hans befallning, och han behöll endast det fåtal som hade åttlytt honom, eftersom det var de som hade bevisat sin uppriktighet. Detta resulterade i att armén splittrades, men han var inte orolig. Han trodde på kvalitet och inte kvantitet; bättre med en liten grupp troende som han kunde lita på än en stor armé med opålitliga män.

Talut's Armé Möter Fienden

Talut's män såg fienden på andra sidan floden. Deras motståndare verkade vara fysiskt starka och även försedda med bättre vapen. De leddes av den mäktige krigaren Galut (Goliat), känd för sin otroliga storlek och brutala styrka. Ett stort antal av Talut's män flydde när de såg den starka fiendestyrkan. Den lilla grupp som stannade kvar var villiga att strida, oavsett hur det skulle gå, för de hade hört om många exempel i historien där Allah hade låtit en liten styrka besegra en större.

I Guds, den Nåderikes, den Barmhjärtiges Namn

PROFETEN DAWUD (DAVID)

När de två arméerna stod öga mot öga så utmanade Galut vilken soldat som helst från Talut's armé till en envig, eftersom detta var tradition på den tiden. Galut ville också skryta om sin styrka. Männerna var vettskrämda och ingen hade mod nog att anta utmaningen. Kungen erbjöd sin söta dotters hand i äktenskap till den som stred mot Galut, men även detta frestande erbjudande bröt inte den dödliga tystnad som rådde bland hans män.

Då, till allas förvåning, klev en yngling fram. Ett rungande skratt hördes från fienden, och även Talut's män skakade på sina huvuden.

Denne unge man var Dawud (David), från staden Betlehem. Hans åldrande far hade valt ut tre av sina söner för att de skulle gå med i Talut's armé. Han hade sagt åt sin yngste son Dawud att inte delta i striden, utan att han skulle hjälpa armén på andra sätt och att han varje dag skulle rapportera till sin far om vad som hände vid fronten.

Även fast Talut var mycket imponerad över ynglingens mod så sade han: ”Jag beundrar ditt mod, men du är ingen match för den där mäktige krigaren. Låt de starka bland oss kliva fram.” Men Dawud hade redan bestämt sig och var beredd att anta utmaningen. Stolt så berättade han för kungen att dagen innan så hade han dödat ett lejon som hade hotat hans fars får. Och vid ett annat tillfälle så hade han dödat en björn. Han bad Talut att inte döma honom efter hur han såg ut eller efter hans storlek, för han fruktade ingen människa eller vilddjur. Talut, som överraskades över Dawuds modiga hållning, gav sitt medgivande: ”Min modiga soldat, om du så vill, så må Allah vaka över dig och skänka dig styrka!”

Dawud Och Galut Strider Mot Varandra

Kungen iklädde Dawud en rustning och gav honom ett svärd, men Dawud var inte van vid denna dress. Han kände sig obekvämt i den och den hindrade hans rörelser. Han tog av sig rustningen och samlade sedan ihop några stenar och fyllde sin läderpung med dem. Han kastade den över sin skuldra där han hade sin slunga. Med en trästav i sin hand så började han att gå mot fienden. Talut var orolig och frågade hur i hela fridens namn han skulle kunna försvara sig mot denne jätte med hjälp av en slunga och några småstenar? Dawud svarade: ”Allah, som skyddade mig mot björnens klor och lejonets huggtänder, skall sannerligen skydda mig mot detta odjur!”

När Galut såg den smale unge mannen som såg ut som en pojke, skrattade han högt och röt: ”Är du ute efter att leka krig med en av dina lekkamrater, eller är du trött på att leva? Jag kommer att hugga av ditt huvud med ett enda slag av mitt svärd!”

Dawud skrek tillbaka: ”Du må ha en rustning, sköld och ett svärd, men jag kommer till dig i Allahs Namn, Israeliternas Herre, Vilkens Lagar du har förlöjligat. Idag skall du märka att det inte är svärdet som dödar, utan att det är Allahs vilja och makt (som gör det)!”

När han sagt detta så tog han sin slunga och lade en sten i den. Han svingade den och siktade mot Galut. Stenen lämnade den virvlande slungan med en pils fart och träffade Galut's huvud med enorm kraft. Blodet sprutade och Galut föll till marken, död, innan han hade haft en chans att dra sitt svärd. När resten av hans män såg att deras store hjälte var dräpt så tog de till flykten det snabbaste som de kunde. Israeliterna förföljde dem hack i häl och hämnades för alla de år av lidande som de fått utstå i deras fiendes händer, och de dödade varje soldat som de kunde komma åt. Det var genom detta slag som Israeliterna återfick den heder och ära som hade tagits ifrån dem under så lång tid.

Dawud blev hjälte över en natt. Talut höll sitt ord och gifte bort sin dotter Michal (Miqel) till den unge krigaren. Och han tog honom i sin vård som en av hans högsta rådmän.

Allah Skänker Dawud Konungadömet

Allah, den Allsmäktige, sade:

*”Och med Guds vilja besegrade de dem och drev dem på flykten. Och David dödade Goliat och Gud gav honom makt och visdom och all den kunskap Han ville. Och om Gud inte höll tillbaka [vissa] människor med andra [som redskap], skulle jorden helt visst fördärvas. Men Gud låter nåden flöda över hela Sin skapelse.”*²³⁴

Dawud Blir En Profet

Dawud blev den mest berömde bland Israeliterna. Men han påverkades inte av detta; han var inte fångad av berömmelse eller längtan efter ledarskap, han var fångad av Allahs Kärlek.

Så efter att han hade dräpt Galut begav han sig ut i öknen i naturens sällskap. Där prisade han Allah och begrundade Allahs ynnest.

*”Vi lät bergen förena sig med honom, vid dagens slut och i soluppgången, i lovsång till Vår ära, liksom fåglarnas skaror, som alla lydigt återvände [till honom]. Och Vi befäste hans makt och gav honom visdom och säkert omdöme.”*²³⁵

Skapelser såsom växterna, fåglarna, de vilda djuren, ja, till och med bergen påverkades av hans röst när han prisade Allah. Allah hade valt ut Dawud till att bli Hans Profet och Han uppenbarade Psalmerna till honom. Så som Han, den Allsmäktige, har sagt:

*”Och Vi skänkte David en skrift fylld av visdom.”*²³⁶

Dawud Ges Djurens Språk

Dawud reciterade sin Skrift och prisade Allah medan bergen stämde in i prisandet och fåglarna samlades omkring honom. Allah, den Allsmäktige, sade:

*”Bär vad de säger [Muhammad] med jämnmod och minns Vår tjänare David, stark till kropp och själ. Han vände alltid tillbaka till Oss [i ånger över sina fel].”*²³⁷

Dawud's uppriktighet var inte den enda faktorn som låg bakom det faktum att bergen och fåglarna slöt upp kring honom i prisandet av Allah. Och inte heller var det hans klara och vackra röst. Det var ett mirakel från Allah. Detta var inte hans enda mirakel för Allah hade också utrustat honom med förmågan att kunna förstå fåglarna och djurens språk.

Dawud's Fastande Och Bedjande

Dawud fastade varannan dag. Abdullah Ibn Amr Ibn Al-'Aas återgav: ”Allahs Budbärare (frid vare med honom) sade till mig: 'den mest älskade fastan hos Allah var Profeten Dawud's fasta, han

234 Koranens Budskap 2:251

235 Koranens Budskap 38:18-20

236 Koranens Budskap 17:55 ('Skrift fylld av Visdom' det arabiska ordet är Zabuur vilket är Psalmerna eller psaltaren. ö.a)

237 Koranens Budskap 38:17

brukade fasta varannan dag. Och den mest älskade bönen hos Allah var Dawud's bön, han brukade sova den första hälften av natten, och sedan be under en tredjedel av den, och sedan sova under en sjättedel av den.^{”238}

Abdullah Ibn Amr Ibn Al-'Aas återgav också: ”Profeten (frid vare med honom) sade till mig: 'Jag har fått höra att du ber hela nätterna och fastar under alla dagar; stämmer det?' Jag svarade: 'Ja.' Han sade: 'Om du gör detta så kommer din syn att försvagas och du ledsnar. Så fasta tre dagar i månaden, för detta kommer att räknas som ett helt års fasta.' Jag sade: 'Jag kan klara av att fasta mer.' Han sade: 'Fasta då som (Profeten) Dawud som brukade fasta varannan dag, och som inte flydde då han ställdes inför fienden.’”²³⁹

Järnet Blir Mjukt För Dawud

Allah skänkte Dawud ett stort inflytande. Hans folk utkämpade många krig under denna tid, men de hade ett problem i det att deras rustningar av järn var för tunga för att den stridande skulle kunna röra sig och strida som han önskade. Det sägs att Dawud satt och funderade över detta problem medan han fingrade på en bit järn. Plötsligt så märkte han att hans hand sjönk in i järnet. Allah, den Allsmäktige, hade gjort järnet mjukt för honom.

”Och Vi gjorde järnet mjukt i hans händer.”²⁴⁰

Talut Blir Avundsjuk På Dawud

Folket prisade och älskade Dawud. Men människornas hjärtan är nyckfulla och deras minne kort. Även stora och mäktiga män kan känna sig osäkra och bli småaktiga. En dag så fann Dawud Talut orolig. Han kände att något var konstigt i Talut's attityd mot honom. Under natten, när han berättade om sina känslor för sin fru, så började hon att gråta bittert och hon sade: ”O Dawud, jag kommer aldrig att hålla något hemligt för dig.” Hon berättade för honom att hennes far hade blivit avundsjuk på hans popularitet och han fruktade att han skulle förlora sitt konungadöme på grund av honom. Hon rådde honom att vara på sin vakt.

Denna information chockerade Dawud svårt. Han bad och hoppades att Talut's goda sidor skulle ta över hans karaktärs mörkare sidor. Följande dag så kallade Talut på Dawud och berättade för honom att Kanaan hade samlat sina styrkor och marscherade mot riket. Han befallde att Dawud skulle marschera ut för att möta dem och att inte återvända förrän segern var vunnen.

Dawud anade att detta var en ursäkt för att bli av med honom; antingen så skulle fiende döda honom, eller så kunde Talut's följeslagare hugga honom i ryggen under stridens gång. Men trots detta så skyndade han ut med sina trupper för att möta fienden.

De kämpade tappert mot Kananéerna utan att tänka på sin egen säkerhet. Allah skänkte dem segern och Dawud överlevde och återvände till Talut.

Talut Planerar Att Döda Dawud

Tyvärr så ökade detta bara på Talut's fruktan, så han planerade att döda Dawud. Sådan är avundsjukan att inte ens en dotters välmående spelar någon roll. Michal fick kännedom om sin fars plan och skyndade sig för att varna sin make. Dawud samlade ihop lite mat och andra saker, satt upp på sin kamel och flydde. Han hittade en grotta där han höll sig gömd under många dagar.

238 Sahih Al-Bukhari

239 Sahih Al-Bukhari

240 Koranens Budskap 34:10

Efter en tid så slöt Dawud's bröder tillsammans med några medborgare upp med honom. Talut's maktposition försvagades drastiskt, för han började att regera med järnhand. Han behandlade de lärda illa, torterade de som reciterade Talmud, och terroriserade sina soldater. Detta försvagade hans makt och hans undersåtar började att vända sig emot honom. Han beslutade sig för att gå i krig mot Dawud. När han hörde detta så marscherade Dawud för att möta Talut's armé.

Dawud Förlåter Talut

Kungens armé hade rest en lång väg och de var utmattade, så de beslutade sig för att vila i en dal, och där somnade de allihop. Mycket tyst och försiktigt smög Dawud fram till den sovande Talut, tog hans spjut och skar av en bit av hans klädnad med sitt svärd. David väckte sedan kungen och sade: ”O Kung, du kommer efter mig, men jag hatar dig inte och jag vill inte döda dig. Om jag ville göra det så hade jag dödat dig när du sov. Här är en bit av din klädnad. Jag kunde ha skurit upp din hals istället, men det gjorde jag inte. Mitt uppdrag är ett uppdrag av kärlek och inte av ondska.” Kungen insåg sitt misstag och bad om förlåtelse.

Dawud Blir En Kung

Tiden gick och Talut dödades i ett slag som inte Dawud deltog i.

Dawud efterträdde Talut, eftersom folket kom ihåg allt det som han gjort för dem och valde honom till sin kung. Så Dawud som var en Profet var nu också en kung.

Allah stärkte Dawud's välde och gjorde honom segerrik. Hans konungadöme var starkt och mäktigt; hans fiender fruktade honom utan att ens kriga mot honom.

Dawud Son Sulaiman (Salomo)

Dawud hade en son som hette Sulaiman (Salomo), och han var intelligent och vis redan från barnsben. När följande berättelse ägde rum så var Sulaiman elva år gammal.

En dag så satt Dawud som vanligt och löste sitt folks problem när två män, av vilka den ena hade en odling, kom till honom. Odlingens ägare sade till honom: ”O Käre Profet! Denne mans får kom till min odling på natten och åt upp mina druvor och jag har kommit för att kräva kompensation.” Dawud frågade mannen som ägde fåren: ”Stämmer detta?” Han sade: ”Ja, herre.” Dawud sade: ”Jag har beslutat att du skall ge honom ditt får i utbyte mot odlingen.”

Sulaiman, till vilken Allah hade givit visdom tillsammans med det som han fått efter sin far, började att tala: ”Jag är av en annan åsikt. Ägaren av fåren skall ta hand om odlingen och sköta den tills den ger nya druvor, medan den andre mannen tar fåren och använder dess ull och mjölk ända tills hans odling är återställd. Om druvorna växer upp igen och odlingen blir som den var förut, då skall ägaren av odlingen ta den tillbaka och samtidigt lämna tillbaka fåren till dess ägare.”

Dawud svarade: ”Detta är ett bra domslut. Prisad vare Allah för att Han har skänkt dig visdom. Du är sannerligen Sulaiman den vise.”

Dawud Som Ledare

Profeten Dawud var en rättvis och rättfärdig ledare som bringade fred och blomstring till sitt folk, och som Allah hedrade genom att välja honom till Sitt sändebud. Han levererade budskapet till sitt folk genom den dyrbara gåvan av hans melodiska röst. När han reciterade Psalmerna (Zabuur) så var det som om resten av skapelsen reciterade den med honom; folk lyssnade som i trans. De

budskap som Dawud framförde är berömda och väl ihågkomna. I Bibeln är de kända som Psalmerna, Psaltaren eller Dawud's Sånger. Dawud delade upp sin dag i fyra delar: en del för att tjäna sitt levebröd och för vila, en del för att be till sin Herre, en del för att lyssna till sitt folks klagomål och problem, och den sista delen för att predika. Han utsåg även ställföreträdare för att lyssna till sitt folks klagomål så även om han själv inte var närvarande så skulle hans folk inte behöva känna sig åsidosatta.

Även fast Dawud var en Kung så levde han inte på en kungs inkomst. Han var en erfaren och mycket kunnig vapentillverkare och det var genom att tillverka och sälja dem som han tjänade sitt levebröd.

Änglarna Lär Dawud Rättvisa

En dag när Dawud bad i sitt bönerum så bad han sina vakter att inte låta någon störa honom, men två män lyckades ta sig förbi och störa honom. ”Vilka är ni?” frågade han. En av männen sade: ”Var inte rädd. Vi har en tvist och vi har kommit för att få ditt utlåtande.” Dawud sade: ”Vad gäller det?” Den förste mannen sade: ”Detta är min bror, och han har 99 får och jag har ett. Han gav det till mig men tog det sedan tillbaka.” Utan att lyssna på den andra parten så sade Dawud: ”Han gjorde fel mot dig som tog tillbaka sitt får, och många kompanjoner förtrycker varandra, utom de som är troende.”

De två männen försvann som ett moln och Dawud insåg att det var två änglar som hade sänts till honom för att lära honom en läxa. Han skulle inte ha fällt sin dom utan att även ha lyssnat på den andra parten.

Allah, den Allsmäktige, har berättat för oss om denna händelse:

”Har du inte hört berättelsen om de tvistande parterna som klättrade över muren till Davids bönerum?”

När de plötsligt kom emot honom, blev han orolig: [men] de sade: 'Vi vill dig inget ont! [Vi ligger i] tvist med varandra. En av oss har gjort den andre orätt; fäll därför din rättvisa dom mellan oss utan att ta parti för någon och visa oss den rätta vägen.

Detta är min bror som äger nittionio tackor, medan jag har en enda tacka, och han sade till mig: 'Lämna henne i min vård!' och inför hans hotfulla språk måste jag ge vika.'

[David] sade: 'Utan tvivel har han gjort dig orätt när han krävde att få din tacka utöver dem han redan hade! Många människor som har gemensamma intressen gör sig skyldiga till [sådana] övergrepp mot varandra, utom de som tror och lever ett rättskaffens liv, men de är ett fåtal.'

Nu förstod David att Vi hade velat sätta honom på prov, och han bad sin Herre om förlåtelse och föll ned på sitt ansikte i bön och ånger.

Och Vi förlät honom detta [fel] och Vi har berett honom en hedersam plats i Vår närhet och en lycklig återkomst-

[Och Vi sade:] 'David! Vi har gett dig makt och myndighet på jorden. Döm därför mellan människor med sanning och rättvisa och låt dig inte påverkas av känslor [för eller emot en part]; då kan du lockas att överge Guds väg. Och ett strängt straff väntar dem som avviker från Guds väg och glömmer Räkenskapens Dag.'”²⁴¹

Profeten Dawud's Död

Dawud dyrkade Allah, prisade Honom och sjöng Hans lov ända tills han dog. Enligt berättelserna så dog han plötsligt och han sörjdes av fyratusen präster och tusentals människor.

Det var så hett ute när han begravdes att folket led. Sulaiman kallade på fåglarna så att de skulle skydda Dawud och folket från solen, och de gjorde detta ända tills han var begravnen. Detta var det första tecknet av hans makt som visades för folket.

I Guds, den Nåderikes, den Barmhjärtiges Namn

PROFETEN SULAIMAN (SALOMO)

Sulaimans Kunskap

Sulaiman ärvde Dawud's Profetskap och makt. Detta var inte ett materiellt arv eftersom Profeter inte ärver sin egendom. All deras egendom ges till fattiga och behövande, och inte till deras släktingar. Profeten Muhammad (frid vare med honom) sade: ”Profetens egendom ärvs inte. Och vadhelst vi lämnar efter oss skall ges till välgörenhet.”²⁴²

”Och Vi gav David och Salomo kunskap [om många ting]. Och de sade: 'Låt oss lova och prisa Gud, som har skänkt oss Sin nåd i rikare mått än andra troende [Guds] tjänare!’

Och Salomo ärvde Davids [profetiska visdom]. Och han sade: '[Hör på,] alla! Vi har fått lära oss förstå fåglarnas språk och något av allt [gott i denna värld] har kommit oss till del – sannerligen ett tydligt tecken på [Guds] nåd!’

[En dag] lät Salomo sina arméer av osynliga väsen, människor och fåglar samlas och han formerade dem [till marsch och de marscherade].”²⁴³

Sulaiman Blir En Kung

Efter sin fars död så blev Sulaiman kung. Han bad Allah om ett konungadöme som ingen annan efter honom skulle ha. Hans önskan beviljades. Förutom visdom så hade Allah välsignat Sulaiman med många andra färdigheter. Han kunde styra över vindarna och förstå och tala till fåglar och djur. Allah befallde honom att lära både jinner och människor att bryta jorden så att de kunde få ut dess järn och mineraler för att kunna tillverka verktyg och vapen. Allah visade honom också Sin ynnest med en koppargruva som var en mycket ovanlig metall på den tiden.

Sulaimans Beundran För Hästar

På den tid som Sulaiman levde så var hästar det vanliga transportmedlet. De var mycket viktiga för försvaret, att ta soldaterna på sina ryggar, att bära proviant och även krigsmateriel. Dessa djur var väl omhändertagna och mycket vältränade. En dag så beskådade Sulaiman en parad från sitt stall. Smidigheten, styrkan och hållningen hos dessa hästar fascinerade honom så mycket att han inte kunde sluta klappa och beundra dem. Solen var på väg att gå ned och tiden för middagsbönen höll på att gå ut. När han upptäckte detta så utbrast han: ”Sannerligen så tycker jag om de finare sakerna i livet och glömmer att åkalla min Herre! För dem tillbaka till mig.”

Allahs Gåvor Till Sulaiman – Enligt Koranen

”Och Vi skänkte David [sonen] Salomo – en verklig [Guds] tjänare! Han vände alltid tillbaka till Oss med ångerfullt sinne.

Och då man vid dagens slut förde fram hans rashästar till honom, sade han: 'Jag har fattat sådan kärlek till detta [jordiska] goda att jag glömmer [att åkalla] min Herre!' - [och medan hästarna travade förbi upprepade han detta] till dess de försvann bakom en slöja [av damm]; och han befalldes:] 'För dem tillbaka till mig!' Och då de [åter fördes fram till honom] strök han dem [med handen] över ben och manke.

242 Sahih Al-Bukhari

243 Koranens Budskap 27:15-17

”Och för att pröva Salomo satte Vi en [livlös] kropp på hans tron. Då [förstod han] och vände ångerfullt tillbaka till Oss [och] sade: 'Herre! Förlåt min [mina fel] och skänk mig sådan makt som ingen efter mig kommer att kunna utöva! - Du är den store Givaren.'

Och Vi lät vinden tjäna Salomo – den blåste på hans befallning vart han ville – och demonerna [gjorde Vi likaså till hans tjänare] – några arbetade med bygghandverk andra som pärlfiskare, och andra [upproriska] var slagna i bojor.

[Och Vi sade:] 'Detta är Våra gåvor; du kan ge dem [åt andra] eller behålla dem! Du kommer inte att avkrävas räkenskap.'

Och Vi har berett honom en hedersam plats i Vår närhet och en lycklig återkomst.'”²⁴⁴

Sulaiman Hör Myrans Varning

En dag så samlade Sulaiman sin armé, som bestod av män, jinner, fåglar, och djur. De marscherade mot ett land som hette Askalon.

När de passerade genom en dal så såg en myra den annalkande armén och han ropade för att varna de andra myrorna: ”Spring till era hem! Sulaiman och hans armé kommer kanske att krossa er omedvetet annars!” Sulaiman, som hörde myrans rop, log Han var glad att myran visste att han var en profet och att han inte skulle skada Allahs skapelse medvetet. Han tackade Allah för att Han räddat livet på myrorna.

Sulaiman Hör Myrorna – Enligt Koranen

”[En dag] lät Salomo sina arméer av osynliga väsen, människor och fåglar samlas och han formerade dem [till marsch och de marscherade] till dess de kom till Myrornas dal. [Då] hördes en myra ropa: 'Myror! Skynda er in i era bostäder så att inte Salomo och hans soldater trampar ihjäl er utan att de [ens] märker det!'

Salomo log glatt åt myrans ord och han [bad till Gud och] sade: 'Herre! Låt min tacksamhet för Dina välgärningar mot mig och mot mina föräldrar förbli levande, och hjälp mig att leva rättskaffens så att Du kan se [på mina handlingar] med välbehag, och gör mig av nåd till en av Dina rättfärdiga tjänare!'"²⁴⁵

Sulaimans Resor

I Jerusalem och på en stor klippa så byggde Sulaiman ett vackert tempel för att få folk att komma dit och dyrka Allah. Idag så är den byggnaden mer känd som Klippdomen. Därifrån så följde en hel mängd av följeslagare med Sulaiman på pilgrimsfärd till den Heliga Moskén i Mecka. Efter att de hade fullbordat sin pilgrimsfärd så reste de till Jemen och kom till staden San'a. Sulaiman imponerades över deras smarta lösning att kanalisera vattnet över hela staden. Han ville bygga ett liknande vattensystem i sin stad men han hade inte tillräckligt med källor och brunnar.

Härfågeln Kommer Med Information Till Sulaiman

Han begav sig ut för att leta efter härfågeln, som kunde upptäcka vatten även om det fanns under marken. Han signalerade överallt efter fågeln men den fanns inte någonstans. I sin ilska så sade han att om inte fågeln hade en god orsak till att vara borta så skulle han straffa den hårt.

Till sist så kom härfågeln till Sulaiman och förklarade varför den var försenad. ”Jag har upptäckt något som du inte är medveten om. Jag har kommit från Sheba (Sab'a) med viktiga nyheter.” Sulaiman blev nyfiken och hans ilska försvann. Fågeln fortsatte: ”Sab'a styrs av en drottning som

244 Koranens Budskap 38:30-40

245 Koranens Budskap 27:17-19

heter Bilkis (Bilqis), som har mycket av allt, och även en utsökt vacker tron. Men trots all denna rikedom så har Satan tagit över hennes hjärta och även hennes folks hjärtan. Han styr deras sinnen totalt. Jag chockerades över att få veta att de dyrkar solen istället för Allah, den Allsmäktige.” För att kontrollera fågelns information så sände han den med ett meddelande till drottningen. Han sade åt fågelns att hålla sig gömd och observera allt som skedde.

Drottningen Av Sheba Sänder Gåvor

Härfågeln släppte brevet mitt framför drottningen och flög sedan iväg för att gömma sig. Hon öppnade det förväntansfullt och läste:

”Det är från Salomo [som säger:] ”I Guds den Nåderikes, den Barmhärtiges namn! Uppres er inte i högmod mot mig; kom i stället till mig beredda att underkasta er!”²⁴⁶

Drottningen blev mycket orolig och samlade snabbt ihop sina rådgivare. De reagerade som man gör mot en utmaning, för de kände det som om någon utmanade dem, gav fingervisningar om krig och nederlag, och bad dem att underkasta sig hans villkor.

De sade åt henne att de enda de kunde bistå med var deras råd, men det var upp till henne att befalla vad som skulle göras. Hon kände att de nog ville bemöta Sulaimans hot om en invasion med ett regelrätt slag. Men hon sade åt dem: ”Fred och vänskap är både bättre och klokare; det enda som krig bringar är förnedring, förslavade människor och förstörelse. Jag har beslutat mig för att sända gåvor till Sulaiman, utvalda från våra mest värdefulla skatter. De kurirer som kommer att överlämna gåvorna kommer också att få en möjlighet att lära sig mer om Sulaiman och hans militära makt.”

Sulaiman Vägrar Att Ta Emot Drottningens Gåvor

Sulaimans spaningsgrupp kom till Sulaiman med nyheterna om kurirernas ankomst, och att de hade gåvor med sig. Han förstod genast att drottningen hade skickat hennes män för att spionera, så därför samlade han snabbt ihop sin armé. När Bilkis kurirer kom in i staden mitt ibland den välutrustade armén, förstod de att deras rikedomar inte var någonting jämfört med Sulaimans kungarike. Bara golven i hans palats var av sandelträ och fulla med guldfattningar.

De märkte att Sulaiman inspekterade sin armé, och de överraskades över variationen av soldater och deras antal. Och att de hade lejon, tigrar och fåglar som en del av armén. Kurirerna stod slagna med häpnad, och de förstod att de stod inför en fiende som ej gick att stoppa.

Kurirerna förundrades över all ståt som de såg omkring sig. De presenterade ivrigt de gåvor som de hade med sig och berättade för Sulaiman att deras drottning önskade att han skulle acceptera dem som ett tecken på deras vänskap. De blev chockerade över hans reaktion: han bad dem inte ens att öppna locken till lådorna! Han sade åt dem: ”Allah har givit mig rikedomar i överflöd, en stort rike, och profetskap. Jag är därför inte möjlig att muta. Mitt enda mål är att sprida tron på Tawheed, Guds Enhet.”

Han sade också åt kurirerna att ta tillbaka gåvorna till deras drottning och att säga till henne att om hon inte gav upp sin typ av dyrkan så skulle han rycka upp hennes rike med rötterna och driva ut hennes folk ur landet.

246 Koranens Budskap 27:30-31

Drottningen Beslutar Sig För Att Besöka Sulaiman

Drottningens kurirer återvände med gåvorna och gav henne det budskap de fått av Sulaiman. De berättade också om de otroliga och underbara saker som de hade bevittnat. Istället för att bli förolämpad så beslöt hon sig för att besöka Sulaiman. Tillsammans med sina kungliga hovmän och tjänare så gav hon sig av från Sheba, och hon sände en kurir i förväg för att informera Sulaiman om att hon var på väg för att besöka honom.

Sulaiman frågade sina jinner om någon av dem kunde hämta hennes tron till hans palats innan hon anlände. En av dem sade: ”Jag kan föra den till dig innan detta möte är avslutat.” Sulaiman reagerade inte på hans erbjudande; det verkade som om han väntade på att någon kunde göra det snabbare. Jinnerna tävlade med varandra för att behaga honom. En av jinnerna som hette Ifrit sade: ”Jag kan hämta den till dig på ett ögonblick!”²⁴⁷

Denne jinn – som hade kunskap om Skriften – hade knappt avslutat sin mening innan tronen stod där framför Sulaiman. Uppdraget hade sannerligen utförts på ett ögonblick!

Sulaimans säte var i Palestina och Bilkis tron fanns i Jemen, mer än 300 mil bort. Detta var ett mäktigt mirakel som genomfördes av en av de som var med Sulaiman.

Drottningens Besök Hos Sulaiman

När Bilkis anlände till Sulaimans palats så välkomnades hon med pompa och ståt. Sedan pekade Sulaiman på hennes tron, som de hade gjort ändringar på, och frågade om hennes tron såg ut som denna. Hon tittade på den om och om igen. I sina tankar så var hon övertygad att det inte kunde vara hennes tron som hon tittade på, eftersom den var i hennes palats; men ändå så slog det henne hur lika de var och hon svarade: ”Det är som om det var den och densamme, och den liknar min tron på alla sätt.” Sulaiman märkte att hon var både intelligent och diplomatisk.

Sedan bjöd han in henne i den stora hallen som hade ett glimmande golv av glas. Eftersom hon trodde att det var vatten så lyfte hon sin kjol en liten bit över sina hälar när hon beträdde golvet, eftersom hon var rädd att blöta ner den. Sulaiman förklarade för henne att golvet var gjort av solitt glas. Hon häpnade. Hon hade aldrig sett något liknande förut. Bilkis insåg att hon var i sällskap med en mycket intelligent person som inte bara var en härskare över ett konungadöme utan också var Allahs Budbärare. Hon ångrade sig, gav upp sin soldyrkan, accepterade tron på Allah, och bad sitt folk att göra detsamma.

Det var slut; Bilkis såg sitt folks tro falla sönder inför Sulaiman. Hon insåg att den sol som hennes folk dyrkade endast var en av Allahs skapelser.

För första gången så förmörkades solen inom henne och hennes hjärta tändes med ett aldrig sinande ljus: Islams Ljus.

Sulaiman Informeras Om Drottningen Av Sheba – Enligt Koranen

Allah, den Allsmäktige, berättade denna händelse för oss i Koranen:

”Och [en dag] då han mönstrade sina fåglar sade han: 'Varför ser jag inte härfågeln? Är det möjligt att den inte är här? Jag skall minsann straffa den strängt, nej, jag skall döda den, om den inte kan ge mig ett gott skäl [för sin frånvaro]!’

[Härfågeln] blev inte [borta] länge och [när den återkom] sade den: 'Jag har fått veta något som du inte vet; jag har med mig säkra underrättelser till dig från sabéernas land. Jag har fått se att en kvinna härskar över dem; hon har fått allt [av denna världens goda] och hennes tron är en mäktig

247 Ifrit menade att han kunde hämta drottningens tron lika snabbt som det skulle ta för Sulaiman att blinka en gång.

och lydande [tron]. Och jag har fått se hur hon och hennes folk tillber solen istället för Gud; Djävulen har nämligen deras handlingar för dem i ett förskönande ljus och han har spärrat vägen för dem och de är helt utan vägledning. [Han har intalat dem] att de inte skall falla ned i tillbedjan inför Gud, som uppenbarar det som är dolt i himlarna och på jorden och som vet allt det ni håller hemligt och det ni öppet tillkännager; Gud, ingen gudom finns utom Han – Herren till härlighetens och allmaktens tron.'

[Salomo] sade: 'Vi skall se om du har talat sanning eller om du är en lögnare. Flyg med detta brev från mig och kasta ned det till dem; håll dig sedan på avstånd från dem, till dess du ser vad deras svar blir.'

[När drottningen läst brevet] sade hon: 'Aktade rådgivare! Jag har tagit emot ett brev hållet i högstämda ordalag. Det är från Salomo [som säger:] 'I Guds den Nåderikes, den Barmhärtiges Namn! Uppres er inte i högmod mot mig; kom istället till mig beredda att underkasta er!' [Drottningen fortsatte:] 'Aktade rådgivare! Låt mig höra er uppfattning i denna sak som jag har att ta ställning till; jag har aldrig avgjort en fråga utan att ha frågat er till råds.' De svarade: 'Vår militära styrka är avsevärd och våra män har stort mod, men avgörandet ligger hos dig. Tillkännage därför din vilja, när du har tagit saken under övervägande.'

Hon sade: 'När kungar erövrar ett land, vållar de förstörelse och förödmjukar folkets ledare, ja, så går de till väga. Men jag vill sända gåvor till [Salomo och hans hov] och avvakta det [svar] som sändebuden för med sig tillbaka.'

Och när [hennes utsände] kom till Salomo, sade han: 'Vill ni lägga rikedom till mina rikedomar, fastän det som Gud har skänkt mig överträffar det Han har gett er. Men sola er själva i glansen av er gåva! Återvänd nu till dem [som har sänt dig med detta svar:] 'Vi skall sannerligen komma mot dem med styrkor som de inte kan stå emot, och Vi skall driva dem ut ur [deras land], förnedrade och förödmjukade!''

[När Salomo hörde att drottningen avsåg att besöka honom] sade han [till sitt råd]: ['Ärade rådsmedlemmar!] Vem av er kan föra hennes tron till mig innan hon anländer med sitt följe för att tillkännage sin underkastelse?'

En listig demon bland de osynliga väsendena sade: Jag skall hämta den åt dig innan du reser dig från din plats. Jag har styrka nog för detta [uppdrag] och du kan lita på mig!' Den som hade kunskap om uppenbarelsen sade då: 'Jag skall föra hit den innan din blick återvänder till ditt öga!'

Och när [Salomo] såg den stå framför sig sade han: 'Detta är en nåd från min Herre; Han vill pröva mig [och låta mig visa] om jag är tacksam eller otacksam. Den tacksamme har [själv] gott av sin tacksamhet och den som är otacksam [vållar inte Gud någon skada]; min Herre är Sig Självtrog och Han är den Givmilde Givaren.'

[Och] Han sade: 'Ändra utseendet på hennes tron [något]. Vi får se om hon [trots detta] låter sig ledas [till sanningen] och känner igen sin tron eller inte.'

Och när hon kom, tillfrågades hon: 'Är det så din tron ser ut?' Hon svarade: 'Den [jag ser här] är mycket lik den.'

Och [Salomo sade:] 'Vi har fått kunskap före henne och vi har underkastat oss Guds vilja. Men [hon har själv kommit fram till sanningen], trots att hon hindrades av det som hon tidigare dyrkade i stället för Gud; hon tillhör ju ett ogudaktigt folk.'

[Då] man bjöd henne att stiga in på palatsets gård trodde hon att det var [en bassäng med] djupt

vatten och blottade benen [för att fästa upp sina kjolar].

[Men Salomo] sade: 'Det är en gård belagd med glas.' Hon utbrast: 'Herre! Jag har gjort orätt mot mig själv [genom att tillbe solen]! Men nu, tillsammans med Salomo, underkastar jag mig Guds, världarnas Herres vilja!'"²⁴⁸

Jinnerna Och Sulaiman

Sulaimans publika arbete utfördes i stor utsträckning utav jinner. Detta var ett straff för deras synder när de hade fått folk att tro att de var allsmåttiga, kände till det fördolda, och kunde förutse framtiden. Som en Profet så var det Sulaimans plikt att bekämpa och få bort en sådan falsk tro bland sina följeslagare.

Sulaimans Död

Sulaiman levde mitt i sin prakt, och alla varelser var hans undersåtar. Då föreskrev Allah, den Allsmåttige, att han skulle dö. Hans liv och död var fulla av under och mirakel; så hans död var i samspel med hans liv, ära och prakt. Hans död var, precis som hans liv, unik. Folket var tvungna att lära sig att varken jinner eller profeter hade någon vetskap om framtiden. Den Ende som har kunskap om det är Allah. Sulaimans uppoffringar för att få folk att förstå detta upphörde inte och med att han dog, för till och med hans död blev till ett exempel.

Han satt och höll i sin stav, och observerade jinnerna när de arbetade i gruvan. Han dog när han satt i denna ställning. Under en lång tid så var det ingen som lade märke till hans död, eftersom han satt upprätt. Jinnerna fortsatte med sitt arbete i tron att Sulaiman vakade över dem.

Många dagar senare så kom en hungrig mask²⁴⁹ och började att äta av Sulaimans stav. Den fortsatte att äta av den nedre delen av staven ända tills den föll ur Sulaimans hand, och hans kropp föll till marken. Folk skyndade till honom och insåg att han hade dött för länge sedan och att jinnerna alltså inte kunde förutse framtiden eller se in i det fördolda, för om de hade kunnat göra det så hade de inte fortsatt att arbeta i tron att Sulaiman var vid liv.

Sulaimans Död – Enligt Koranen

Allah, den Upphöjde, uppenbarade:

"Och Vi lät en källa av smält koppar flöda på hans befallning. Det fanns bland de osynliga väsendena några som hans Herre hade befallt att arbeta för honom; och om någon av dem inte lydde Vår befallning, gav Vi honom en försmak av den flammande Eldens straff.

De gjorde för honom vad han begärde; skönt smyckade valvgångar, statyer, skålar, [stora] som bassänger, och väldiga grytor, som inte kunde rubbas från sin plats.

*När Vi hade beslutat om [Salomos] död, antydde ingenting för dem att han var död utom det att en mask gnagde sönder hans stav. Och [först] när han föll till marken, insåg de osynliga väsendena att om de hade förstått det som är dolt för [alla] skapade varelser hade de inte [behövt] fortsätta sitt förödmjukande straffarbete."*²⁵⁰

248 Koranens Budskap 27:20-44

249 Det var antingen en trämask eller en termit som gnagde sönder Profeten Sulaimans stav ö.a

250 Koranens Budskap 34:12-14

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges Namn

PROFETEN SHIA (JESAJA)

Shia och Hazkia

Bland de Profeter som kom mellan Dawud och Zakariyah fanns Shia, Ibn Amoz. Enligt Muhammad Ibn Ishaaq så kom Shia innan Zakariah och Yahya. Han är en av de som förutsade Isa's och Muhammads ankomst (frid vare med dem alla). Den som var kung under den här tiden hette Hazkia (Hiskia). Han lyssnade och lydde Shia när det gällde de råd han fick om vad som måste göras och vad som måste förbjudas för rikets väl och ve. Israeliternas angelägenheter och affärer ökade i intensitet: Kungen insjuknade på grund av en infekterad fot. Medan han var sjuk så avancerade Kung Sennacherib av Babylonien mot Jerusalem med sextiotusen män.

Allah Skänker Mer Liv Till Hazkia

Folket blev vettskrämda. Kungen frågade Shia: ”Vad har Allah uppenbarat för dig när det gäller Sennacherib och hans armé?” Han svarade: ”Ännu så har Han inte uppenbarat något åt mig.” Då nedsändes en uppenbarelse som gällde Kung Hazkia. Han skulle utse en efterträdare eftersom hans död var nära förestående. När Shia sade detta till honom så vände sig Hazkia mot Qibla; han bad, prisade Allah, åkallade Honom, och grät. Gråtande så åkallade han Allah, den Allsmäktige, med ett uppriktigt hjärta, tillit och tålmod:

”O herrarnas Herre, och gudarnas Gud! O, Du Nåderike och Barmhärtige Som varken sömn eller trötthet kan övervinna, kom ihåg mig för mina gärningar och mina domslut över Israels Barn; och allt det var från Dig, och Du vet det bättre än vad jag gör. Det jag har gjort i öppenhet och mina hemligheter finns hos Dig.”

Allah besvarade hans bön och hade medlidande med honom. Han uppenbarade för Shia att berätta den glada nyheten för honom att Allah hade haft medlidande med hans tårar och att hans liv skulle förlängas med ytterligare femton år, och att han även skulle beskyddas från sin fiende, Sennacherib. När Shia berättade detta för Hazkia så försvann hans sjukdom, hans nedstämdhet försvann och han prosterade. Han sade:

”O Herre! Det är Du som skänker kungadöme till den som Du önskar och det är Du som avsätter den Du önskar. Och Du upphöjer den som Du önskar och Du låter den Du önskar sjunka i rang. Du är Den som Vet om det fördolda och om det uppenbara. Och Du är Den Första och Den Sista; det Uppenbara och det Klara; Du skänker Din Nåd över den bekymrade, och besvarar hans bön.”

När han lyfte sitt huvud så uppenbarade Allah till Shia att han skulle befälla kungen att krama vattnet ur ett fikon och sedan lägga detta på sitt sår, och att han då skulle bli botad. Han gjorde detta och blev botad.

Allah Förgör Hazkias Fiender

Sedan sände Allah död över Sennacheribs armé. När morgonen kom var de alla döda, förutom Sennacherib och fem av hans följeslagare, bland dem Nebukadnessar (Bukhtanasar). Israels kung sände genast bud efter dem, slog dem i bojor och visade upp dem i riket under sjuttio dagar så att folk kunde visa sin avsky mot dem. Varje dag så fick var och en av dem en brödbit och efter sjuttio dagar så kastades de i fängelse.

Då uppenbarade Allah till Shia att kungen skulle sända dem tillbaka till sitt hemland så att de kunde varna sitt folk om vad som kunde hända dem. När de återvände så samlade Sennacherib sitt folk

och berättade för dem om vad som hade hänt. Prästerna och magikerna sade till honom: ”Vi berättade för dig om deras Herre och deras profeter men du lyssnade inte till oss. Det är en nation som, med hjälp av deras Gud, ingen kan besegra.” Så Sennacherib blev rädd för Allah och han dog sju år senare.

Israel Efter Hazkia Död

Ibn Ishaq återgav också att när kung Hazkia av Israel dog så förvärrades Israeliternas tillstånd; det rådde en politisk förvirring och deras ondska tilltog. Shia predikade till dem om det som Allah uppenbarade för honom. Han försökte inbjuda dem till rättfärdighet och han varnade dem för Allahs stränga och fruktansvärda straff. Hans predikande gjorde honom till deras fiende och de beslöt sig för att döda honom, så han flydde från dem.

Shias Död

Ibn Ishaq återgav också ett Israelitiskt tillägg som berättar att när Shia gick förbi ett träd så öppnades det och han gick in; men Satan såg honom och höll fast honom i en ögla som fanns på hans klädnad så att den stack ut (från trädet). När hans fiender såg detta så hämtade de en såg och sågade ned trädet med honom fast inuti.

Sannerligen så kommer vi från Allah och det är till Honom som vi skall återvända.

I Guds, den Nåderikes, den Barmhjärtiges Namn

PROFETEN ARAMAYA (JEREMIA)

Aramayas Familjehistoria

En annan Profet är Aramaya Ib Hilkiyah från Levi Ibn Yaqubs Hus. Det har påståtts att det var han som var Al-Khidr. Detta återgavs av Al-Dahak från Ibn Abbas, men det är inte sant.

Berättartraditioner Om Aramaya

Ibn Asakir återgav att det står skrivet i några rullar att Aramaya stod i blodet som flödade ut från Yahya Ibn Zakariyah och han sade: ”O Blod! Du har upplyst folket så vila nu!” Så blodet slutade att flöda och dunstade ända tills det försvann.

Det finns en berättelse där Aramaya frågar Allah: ”O Herre! Vilken av Din tjänare är mest kär till Dig?” Han svarade: ”De som kommer ihåg Mig mest bortom hågkomsten av Mina skapelser; de som inte tänker på döden och ej heller pratar om ett evigt liv; de som föraktar denna världs rikedomar när de lockas av dem, och när de förlorar dem så är de glada; de har sannerligen Min kärlek och Jag kommer att belöna dem mer än vad de förväntade sig.”

Allahs Varning Till Israels Barn

Allah, den Allsmäktige, sade:

”Och Vi gav Moses uppenbarelsen och gjorde den till vägledning för Israels Barn [och förmanade dem:] 'Tag ingen annan än Mig till beskyddare, ni ättlingar till dem som Vi räddade tillsammans med Nuh [i arken]! Han var en tacksam tjänare!'

Genom uppenbarelsen gav Vi Israels Barn en varning: 'Två gånger kommer ni att störa ordningen och fördärva sederna på jorden och visa ert högmod utan gräns.'

När detta skedde första gången, sände Vi några av Våra tjänare mot er, starka och djärva krigare, och de förföljde er in i era bostäder [för att döda er alla till sista man]. Så uppfylldes Guds löfte. Därefter [återupprättade] Vi [ert rike och] gav er på nytt makt över dem och skänkte er rikedom och talrika söner och gav er ökad [militär] styrka.

[Och Vi sade:] 'Om ni gör gott, gör ni det [till nytta] för er själva; men om ni gör ont, vållar ni er själva [skada].'

Och när [det som avsågs i] den andra varningen kom, blev er förödmjukelse total, templet vanhelgades, så som det en gång förut hade vanhelgats, och allt [som föll i fiendens händer] lade si ruiner.

Kanske kommer er Herre att ha förbarmande med er, men om ni återfaller [i synd], kommer Vi att [straffa er] på nytt; [minns att] Vi har gjort helvetet till ett fängelse för förnekarna av sanningen.”²⁵¹

Allahs Budskap Till Israels Barn

Wahb Ibn Munbah återgav att när syndfullheten ökade så uppenbarade Allah till en Israelitisk Profet som hette Mamia (Amos) att skulle stå inför sitt folk och förmana dem och säga till dem att de är hårdhjärtade, blinda och döva. Och han skulle även säga: ”Jag (Allah) kommer ihåg deras förfäder och det gör Mig barmhärtig mot dem. Och fråga dem om Min gunst: finns det någon fördel i att inte lyda Mig? Och lider någon som lyder Mig? De vilda djuren kommer ihåg sina marker och återvänder till dem, men dessa folk har glömt bort varför Jag gynnat dem för deras förfäders skull, och de har missbrukat deras generositet.

Era rop har glömt bort mina principer och era reciterare dyrkar andra än Mig, och era kvinnor har inte lärt sig en enda nyttig läxa, och deras härskare har ljugit mot Mig och Mina Budbärare. Deras hjärtan och munnar är fyllda med lögner. Och Jag svär vid Mitt Majestät och vid Min Allmakt att Jag kommer sända ett folk mot dem med konstigt tungmål, och underliga ansikten, obarmhärtiga inför era gråtande ansikten; och Jag skall sända dem en tyrannisk och grym härskare, med en armé [lika talrik] som molnen, och följeslagare [lika våldsamma] som stormen, och deras fanor skall vara som örnarnas vingar, och deras hästars uthållighet skall vara som årtiondens resande. De skall slå husen till damm, och göra byarna till ödemark. Ve denna tid och dess invånare om de ropar och åkallar! Jag kommer inte att titta åt dem!”

Allahs Varning Till Israels Barn – Variation

Ibn Asaker har återgivit samma händelse med dessa ord: ”Ishaaq Ibn Bishr sade att Idris berättade för dem att Wahb Ibn Munbah sade att Allah sände Aramaya till Israels barn när situationen bland dem förvärrades – detta gällde deras olydnad, dödandet av profeterna och deras feghet. Allah hade beslutat Sig för att hämnas på dem och utan försoning; och så uppenbarade Han för Aramaya:

”Jag kommer att förgöra Jerusalem (Israels Barn) som en hämnd. Gå till Klippdomen. Jag kommer att ge dig Mina befallningar och uppenbarelser.”

Aramaya ställde sig upp, slet sina kläder, smorde in sitt ansikte med aska, prostrerade och sade: ”O Herre! Jag önskar att min mor inte hade fött mig, när du har gjort mig till Israels siste profet och att Jerusalem förstörs under min tid.” Allah sade: ”Res ditt huvud.” Han reste på sitt huvud, grät och sade: ”O min Herre! Vilka kommer Du att sända emot dem?” Han sade: ”Eldsdyrkarna som inte fruktar Mitt straff eller förväntar sig Min belöning. Ställ dig upp Aramaya och hör nyheterna om Israel. Innan Jag utvalde dig så har Jag gjort dig, gynnat dig, och hedrat dig. Slå följe med kungen och vägled och skydda honom.”

(Han var med kungen när han fick Allahs uppenbarelse, och folket hade glömt hur Allah räddat dem.)

Allah sade: ”Gå och berätta för dem vad Jag har sagt.” ”O Allah! Jag är svag och Du måste stärka mig.” Allah sade: ”Vet du inte att allt som sker kontrolleras av Mig? Jag är Allah utan någon like eller någon som Mig. Jag talade till haven så; Jag är med dig, och ingenting skall skada dig. Gå till ditt folk och säg till dem: Allah har kommit ihåg er, med Sin hågkomst av era förfäders goda gärningar. Djuren kommer ihåg sina marker och återvänder till dem. Men ditt folk är fast i förgörelse och förbannelse, för de har glömt syftet med Min givmildhet till deras förfäder och de har missbrukat Min Ynnest.

Prästerna och de lärda har gått vilse och dyrkat andra gudar vid sidan av Mig. När det gäller kungarna och prinsarna så har de överösts av Mina gåvor och de har trott sig vara säkra från Min dom. De överger Min Bok och dödar Mina profeter.

Är det möjligt för Mig att ha någon vid Min sida? Är det möjligt för Mig att skapa en varelse som skall dyrkas och lydas vid sidan av Mig?

När det gäller deras reciterare och jurister så lär de ut vad de önskar. När det gäller profeternas barn så är de förtryckta och förförda och de följer massorna. De vill ha deras fäders positioner utan att ha deras fäders disciplin, tålmod, fromhet och vänlighet.

Vid Min Makt. Jag svär att jag skall sända sådant elände över dem som ingen människa tidigare skådat. Jag skall ersätta deras överflöd med prövningar, kedjor och bojor. Och efter att förut ha levt i palats skall de nu leva i gatans damm. Jag skall förnedra och förödmjuka deras kvinnofolk. Jag skapar mina skapelser och tjänare med barmhärtighet och ynnest. Om de accepterar och erkänner detta så fullbordar Jag Min ynnest och Min barmhärtighet. När Jag ändrar Mig så ändrar Jag Mig; och om Jag ändrar Mig så är Jag arg; och om Jag är Arg så straffar Jag, och inget kan blomstra under Min ilska.”

Aramaya Vädjar För Sitt Folk

Enligt Ka'b så sade Aramaya: ”Med Din Nåd så har jag kommit för att lära mig inför Dig; hur är det möjligt för mig, när jag är svag och orkeslös, att tala inför Dig? Men genom Din nåd så har Du skonat mig denna dag. Ingen fruktar detta straff mer än jag, eftersom jag har varit bland dem när de var olydiga, utan att det förändrade mig. Om Du straffar mig så förtjänar jag det, och om Du skonar mig så är det det som jag förväntar mig av Din Vänlighet. O Herre! Du är Överherren! Skall du förstöra detta land när det är platsen för Dina profeter och platsen för Dina uppenbarelser? O Herre, den Upphöjde och Prisat vare Ditt Namn! Skall Du förstöra denna moské och allt som hör till den, och alla hus som sjungit Ditt lov? O Herre! Skall du döda dessa människor när de är avkomor till Ibrahim, Din trogne vän, och Dawud, Din utvalde? O Herre! Vilken by kommer att undgå Ditt straff? Vilka tjänare, som kommer efter Din trogne vän Ibrahim, kommer att undgå Din hämnd?”

Han, den Upphöjde, sade: ”Den som inte lyder mig kommer inte att undgå Mitt straff. Jag har hedrat dem för att de har lytt Mig. Om de inte lyder Mig så kommer Jag att placera dem bland de olydiga, ända tills Jag räddar dem tack vare Min barmhärtighet.”

Aramaya sade: ”O Herre, Du blev vän med Ibrahim och för hans skull så skonade Du oss; och Musa skonade Du; och han bad Dig att skona oss och att inte överge oss, och att inte heller överlämna oss till fienden.”

Så Allah uppenbarade till honom: ”O Aramaya! Jag hedrade dig i moderlivet och har denna dag utvalt Dig. Om ditt folk hade tagit hand om de föräldralösa, änkorna, de hjälplösa, och de strandade (övergivna), så skulle Jag ha varit deras Försörjare. De skulle ha varit som en välsignad trädgård för Mig; men Jag berättar för dig om Israels Barn. Jag har varit deras Vänlige Herde; men Jag hedrar bara de som hedrar och avskyr de som avskyr Mina befallningar. De som var innan dem fruktade Mig, men detta folk visade sin olydnad mot Mig i templet, marknadsplasten, på kull och bergstopparna, och under trädens skugga ända tills himlarna frågade om dem inför Mig, och jorden och bergen och djuren frågade och klagade. Allt detta gjorde inget intryck på dem; och ej heller var Boken till nytta för dem.”

Aramayas Folk Vägrar Att Lyssna

Ka'b sade att när Aramaya överlämnade sin Herres budskap, och folket fick höra de hot och varningar som fanns i det, sade de: ”Du ljuger om du säger att Allah skall förstöra detta land, Sitt tempel, Sin Bok, Sin dyrkan och Sin monoteism.”

De tog Aramaya till fånga, band honom och kastade honom i fängelse. När detta hände så sände Allah Nebukadnessar mot dem. Han invaderade landet med sina trupper och omringade staden. Belägringen drog ut på tiden och till slut så kapitulerade de för hans styre. De öppnade stadsportharna och Nebukadnessars trupper strömmade in i staden.

Nebukadnessars Styre

Hans styre var barbariskt och hans straff var grymma. Han dödade en tredjedel av dem, tillfångatog en tredjedel, och skonade de gamla och de rörelsehindrade; sedan lät han sina hästar trampa ned dem, han rev ned deras hus, drev iväg ungdomarna, och lät kvinnorna stå vakt vid marknadsplatserna. Han jagade upp trupperna och förstörde alla slott och tempel. Han brände Toran. Han hörde sig för om Daniel, den Profet som hade skrivit till honom, men han var död. Hans familj tog fram brevet som han hade skrivit till honom. Bland familjemedlemmarna fanns Daniel, Hizqeels,²⁵² Azariah och Mishaels yngste son. Han hade lämnat detta brev till dem. Daniel den yngre efterträdde Daniel den äldre.

Nabukadnessar invaderade Jerusalem med sina trupper och marscherade sedan vidare mot Syrien. Han dödade så många av Israels Barn att han nästan utrotade dem. Han återvände till Babylonien med krigsbyten i form av skatter och män, bland dem fanns unga prinsar och barn till präster. Och de var allt som allt sjuttiotusen.

Nebukadnessar Och Aramaya Träffas

Ibn Ishaq Ibn Bishr återgav att Wahb Ibn Munbah berättade att efter det att Nebukadnessar hade förstört Jerusalem så berättades det för honom att Israeliterna hade en man som brukade förutse det som nu hade drabbat dem. Han beskrev kungen och hans gärningar, förutspådde att han skulle döda deras krigare, infånga deras barn, förstöra templet, och bränna Toran. De hade sagt att han ljög och fängslat honom. Nebukadnessar befallde att de skulle hämta honom från fängelset. Aramaya släpptes och kungen sade till honom: ”Varnade du detta folk om det som har drabbat dem?” Aramaya bekräftade detta, och kungen sade: ”Jag visste det.” Aramaya sade: ”Allah sände mig till dem och de anklagade mig för att ljuga.” Han frågade: ”Slog de dig och kastade dig i fängelse?” Han sade: ”Ja.” Kungen sade: ”Vilket ont släkte, att förneka sin profet och sin Herres budskap! Så vill du vara tillsammans med mig, att jag skall ära dig och släppa dig fri? Och om du vill stanna i ditt land så beviljar jag det.” Aramaya svarade: ”Jag är fortfarande under Allahs Beskydd eftersom jag inte lämnade landet alls. Om Israeliterna inte hade lämnat det så skulle de ej ha fruktat dig, eller någon annan, och du skulle inte ha någon makt över dem.” När Nebukadnessar hörde detta så lämnade han honom ifred, och Aramaya gick tillbaka till sitt hem i Elat (Elia).

Nebukadnessar Och Aramaya Träffas – En Annan Version

Enligt Hisham Ibn Al-Kalbi så marscherade Nebukadnessar mot Jerusalem, och dess kung som var en ättling till David, som hade byggt Jerusalem för Israeliterna, upprättade en fred med honom. Nebukadnessar tog gisslan och gav sig av. När han hade kommit så långt som till Tharia så fick han reda på att Israeliterna hade gjort uppror mot sin kung och dödat honom eftersom han hade upprättat en fred med honom. Så Nebukadnessar halshög all sin gisslan. Han återvände till Israeliterna och invaderade staden, dödade dess krigare och tillfångatog deras familjer. När han hade hittat Aramaya i fängelset så berättade han sin historia för Nebukadnessar och om alla varningar han hade gett rörande honom. Nebukadnessar sade: ”Vilket ont folk, som inte lyder Allahs Profet!” Han släppte honom fri och han hedrades. Aramaya samlade ihop de kvarvarande av Israels svaga själar.

Israels Barn Visar Ingen Ånger

Han sade till dem: ”Ve oss! Vi har varit olydiga mot Allah. Vi måste vända tillbaka till Allah, den Störste och Suveräne, i ånger för det som vi har gjort, och jag skall be till Allah att Han skall

acceptera vår ånger.” Han bad om detta och Allah uppenbarade till honom att han inte accepterade det: ”Om de är uppriktiga och sanningsenliga så måste de stanna med dig i detta land (eller stad).” Han berättade för dem vad Allah hade uppenbarat. De sade: ”Hur kan vi stanna i denna stad när den har skövplats och när Allah är arg på dess folk?” Så de vägrade att stanna.

Ibn Al-Kalbi sade att sedan den tiden så skingrades Israels Barn över hela världen. En del av dem begav sig till Hijaz, Taif och Medina, och andra slog sig ned i Wadi Al-Qura. En del begav sig till Egypten, och Nebukadnessar skrev till dess kung och krävde att de som flytt dit skulle utlämnas, men han vägrade. Så Nebukadnessar samlade sin armé och krigade mot honom. Han besegrade honom och tillfångatog deras barn. Sedan marscherade han till Marockos utkanter. Han återvände från Marocko, Egypten, Jerusalem, Palestina och Jordanien med många fångar, och bland dem fanns Daniel.

Ibn Al-Kalb sade att det verkar som om det var Daniel, Hizqeels yngste son, och inte Daniel den äldre, enligt Ibn Munbah. Och Allah vet bäst.

Aramaya Sover i Hundra År – Jerusalem Återuppbyggs

Hashim Ibn Al-Kalbi återgav att Allah uppenbarade till Aramaya: Jag kommer att återuppbygga Jerusalem, så bege dig dit.” Han begav sig dit och fann staden ödelagd. Han sade till sig själv: ”Upphöjd är Allah! Allah sade till mig att komma till den här staden och att Allah återuppbyggde den. När kommer Allah att återuppbygga den? Och när kommer Han att återge den livet?”

Sedan sov han, tillsammans med sin åsna, i sjuttio år tills Nebukadnessar och den som var kung över honom – Laharasab, som hade styrt i 120 år, - hade förgåtts. Laharasab efterträddes av sin son Bashtaasib (enligt Bibeln, Kung Ezra 1, som skulle komma att bli Kung Cyrus av Persien). Från Sham i Syrien så hade nyheten om Nebukadnessars död nått Bashtaasib. Och även staden Sham låg i ruiner. De vilda djuren hade förökat sig i Palestina eftersom denna plats var tom på folk. Bashtaasib sade därför till de av Israels barn som bodde i Babylonien: ”Den av er som vill återvända till Sham (Syrien/Palestina) får göra det.” Det styrdes av en från Dawud's Hus, och han beordrades av Bashtaasib att återuppbygga Jerusalem och dess tempel, så de återvände och gjorde detta.

Då öppnade Aramaya sina ögon, han blinkade eftersom han sovit i sjuttio år, och han såg hur staden återuppbyggdes. Han fortsatte att sova tills han hade sovit i etthundra år. När Allah väckte honom, så trodde han att han inte sovit mer än en timme. Det senaste han visste var att landet hade varit totalt ödelagt; när han såg att det var återuppbyggt och befolkat så sade han:

”Han skänker visdom åt den Han vill, och den som har fått visdom har fått den dyrbaraste gåva. Men ingen ägnar detta eftertanke utom de som har förstånd.”²⁵³

Israels Historia Efter Dess Återuppbyggnad

Ibn Al-Kalbi sade att Israeliterna flyttade in och Allah återuppbyggde deras heder och storhet. Det fortsatte vara så ända tills Romarna besegrade dem under Stamkonungarnas era; efter Kristendomens ankomst så förlorade de sitt samhälle och sin auktoritet.

Detta är hur Ibn Jarir berättar om deras historia i sitt verk 'Jerusalems Historia'. Han sade att Laharasab var en rättvis och diplomatisk kung. Folket, stormännen, och kungarna lydde honom, och han var skicklig när det gällde att konstruera städer, kanaler, och institutioner. När han blev för svag för att regera så tog hans son Bashtaasib över tronen. Under hans styre så uppkom en annan religion: Zoroastrianismen (al-Majusia). En man som hette Zoroaster (Zordahst) hade varit Aramayas kompanjon, och han hade förargat honom, så Aramaya förbannade honom. Zoroaster

blev spetälsk. Han begav sig till Azerbajdzjan, slog sig ihop med Bashtaasib, tvingade folk att anta den nya religionen, och dödade dem som inte lydde honom.

Efter Bashtaasib så var det hans son Barman som härskade. Så dessa var bland de berömda och hjältemodiga av Persiens kungar, och Nebukadnessar hade tjänstgjort under alla tre av dem. Han levde under en lång tid, må Allah plåga honom!

Det vi kan säga om det som Ibn Jarir skrivit är att den person eller vägfarare som passerade genom denna by var Aramaya. Andra säger att det var Hosea (Ozir), och detta är vad majoriteten av antikens folk och de som kom efter dem anser. Men Allah vet bäst.

I Guds, den Nåderikes, den Barmhjärtiges Namn

PROFETEN DANIEL

Allah Räddar Daniel Från Lejonen

Ibn Abi Al-Dunya återgav följande, grundat på en rad av återgivningar. Två lejon attackerade Nebukadnessar. Nebukadnessar fångade de två lejonerna och kastade dem i en grop. Han hämtade sedan Daniel och kastade honom till dem; men de attackerade honom inte, nej han förblev så som Allah ville att han skulle förbli. När han blev hungrig och törstig så uppenbarade Allah för Aramaya, som då var i Sham (Palestina/Syrien): "Bered mat och dryck till Daniel." Han sade: "O Herre! Jag är i Jerusalem medan Daniel är i Babylonien (Irak)." Allah sade till honom: "Gör det som Jag har befallt dig att göra, och Jag skall skicka någon som skall bära dig och det du har förberett." Aramaya gjorde detta och Allah sände något som skulle bära honom ända tills han anlände till gropens kant.

Då frågade Daniel: "Vem är det?" Han svarade: "Jag är Aramaya." Han sade: "Vad förde dig hit?" Han svarade: "Din Herre sände mig till dig." Han sade: "Så min Herre har kommit ihåg mig?" Han sade: "Ja." Daniel sade: "Prisad vare Allah, som aldrig glömmer den som kommer ihåg Honom! Och Prisad vare Han som svarar den som åkallar Honom! Prisad vare Han som svarar till den som litar på Honom! Och prisad vare Han som belönar den som gör gott! Prisad vare Allah som behagar oss efter att vi har lidit! Prisad vare Allah som skyddar oss efter det att våra dåliga handlingar gjort oss besvikna! Och prisad vare Allah som är vårt hopp när vi förlorat allt annat hopp!"

Daniel Efter Döden

Yunus Ibn Bakeer återgav att Muhammad Ibn Ishaq återgav att Abu Khalid Ibn Dinar återgav att Abul Aa'lia sade: "När Tassar invaderades så fann vi i Al-Harmazans skattkammare, en säng på vilken det låg en död man, med en helig skrift vid sin sida. Vi tog skriften till 'Umar Ibn Al-Khattab. Han kallade på Ka'b och han översatte den till arabiska, och jag var den förste araben att läsa den. Jag läste den som jag läser Koranen." Här sade jag (Kahlid Ibn Dinar) till Abul Aa'lia: "Vad innehöll den?" Han sade: "Livshistoria, årskrönikor, hymner, tal, och vad som skall komma." Jag frågade: "Och vad gjorde ni med mannen?" Han sade: "På flodbanken så grävde vi tretton separata gravar. När natten kommit så begravde vi honom i en av dessa och jämnade ut alla de andra för att förvillia människorna, för annars skulle de kunna hålla på med honom." Jag frågade: "Och vad skulle de vilja honom?" Han sade: "När himlen var molnfri så bar de ut hans säng och då började det regna." jag frågade: "Vem tror du denne man var?" Han sade: "En man som hette Daniel." Jag frågade: "Och under hur lång tid hade han varit död när ni fann honom?" Han sade: "Trehundra år." Jag frågade: "Hade ingenting förändrats på honom?" han sade: "Nej, förutom hans ansiktshår (skägg och mustasch); profeternas kroppar förmultnar inte, eller äts av hyenorna."

Berättarkedjan från Abu Aa'lia är stark, men om mannen verkligen hade varit död i trehundra år så var han inte en profet, utan då var han en helig man. Det kom nämligen ingen profet mellan Isa (Jesus) och Muhammad (frid vare med dem alla) enligt en hadeeth i Al-Bukhari. Tiden mellan dem (den döde mannen och Muhammad (frid vare med honom) har rapporterats till 400 år, 600 år, och 620 år. Det kan också vara så att han dog 800 år tidigare, vilket då skulle vara nära Daniels tid, om det nu är så att påståendet om att han skulle vara Daniel stämmer.

Men han kunde fortfarande ha varit någon annan, antingen en profet eller en helig man. Men sanningen ligger närmare i att han är Daniel eftersom han togs tillfångav Persiens kung.

Det har tillskrivits Abu Aa'lia att hans näsa var omkring 23 centimeter. Anas Bin Malik sade, med en god berättarkedja, att hans näsa var en aln lång, och det är på denna grund som man antar att han

kan ha varit en av de antika Profeterna. Allah vet bäst.

Daniels Död – Hadeeth

Ibn Abu Dunya återgav från Abu Bilal att Abu Musa hittade en skrift och en låda som innehöll dirhams, en ring, och balsam, Bredvid Daniel. Han skrev till 'Umar, som svarade: ”Sänd skriften till oss, sänd även en del av balsamen, säg till Muslimerna som är med dig att använda den, dela ut pengarna bland dem, och ta ringen själv.”

Abu Bakr Ibn Abu Dunya återgav att när Abu Musa informerades om att det var Daniel, stannade han hos honom, omfamnade honom och pussade honom. Sedan skrev han till 'Umar och berättade att han hittat en summa pengar hos honom som var närmare tiotusen dirham. Folk brukade komma och låna av dessa pengar och om de inte betalade tillbaka så blev de sjuka. 'Umar befallde att han skulle begravas och att platsen för graven skulle hållas hemlig, pengarna skulle läggas i skattkammaren, och lådan och ringen skulle vara en gåva till honom (Abu Musa).

Abu Musa Al-Ash'ari återgav att fyra fångar fick befallningen att göra en damm så att flodens vatten stängdes av, sedan grävde de en grav i mitten av flodbädden och begravde honom där. När detta var gjort så halshöggs de fyra fångarna så att ingen, utom han själv, fanns kvar som kunde peka ut platsen för hans grav.

Daniels Ring

Ibn Abu Dunya återgav också, genom en berättarkedja, att man såg en ring på Ibn Abu Barda Ibn Abu Musa's finger. Ringen var graverad med två lejon och en man i mitten som de båda lejonerna slickade. Abu Barda sade: ”Detta är denne mans ring som denna stads invånare påstår vara Daniel. Abu Musa tog den när han begravdes. Stadens lärda berättade för Abu Musa att spåmän och astrologer hade berättat för kungen som regerade på Daniels tid att det skulle födas en pojke som skulle störta hans rike. Så kungen svor på att han skulle döda alla nyfödda pojkar. Och Daniel kastade de i lejongropen, och lejonhannen och lejonhonan började att slicka honom utan att skada honom. Sedan kom hans mor tillbaka och tog honom med sig. Abu Musa sade: 'Så Daniel graverade bilden av de två lejonerna på sin ring så att han inte skulle glömma bort Allahs välsignelse som visats honom.'” Denna återberättelse har en stark berättarkedja.

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges Namn

PROFETEN UZAIR (ESRA)

Uzair Sover i Hundra År

Ishaaq Ibn Bishr på bemyndigande av Ibn 'Abbas och andra, att Uzair var en rättfärdig och vis man. En dag så begav han sig till sin gård, som han hade för vana att göra. Vid middagstiden så kom han till några ruiner och där sökte han skydd från middagshettan. Han gick in bland ruinerna, satt av, och han tog några druvor och fikon med sig i sin korg. Han satt sig i skuggan under ett träd och åt sin mat. Sedan reste han sig upp och tittade på det som var kvar av ruinerna. Människorna där hade för länge sedan försvunnit, och han såg ben och han utropade:

”Hur skulle Gud kunna ge liv åt denna [döda stad]?”²⁵⁴

Han sade inte detta för att han tvivlade, utan för att han var nyfiken. Allah sände Dödens Ängel för att han skulle ta hans liv. Han var död i etthundra år.

Efter det att dessa hundra år hade gått så sände Allah ängel till Uzair som skulle återuppliva hans hjärta och ögon för att han skulle känna och se hur Allah återuppväcker de döda. Sedan sade en ängel: ”Hur länge sov du?” Han svarade: ”En dag eller en del av en dag.” Han sade detta för att han visste att han somnade under den tidiga eftermiddagen och vaknade under den senare delen av eftermiddagen. Ängeln sade: ”Du har sovit i etthundra år.” Han åt och drack av den mat som han hade förberett innan den långa sömnen hade drabbat honom. Sedan återuppväckte ängeln hans åsna.

Allah, den Allsmäktige, sade:

”Och se på din åsna – Vi har velat göra dig till ett tecken för människorna – och se [nu] hur Vi ger liv åt de döda benen och sedan klär dem med kött.’ Och när allt detta stod klart för honom, sade han: '[Nu] vet jag att Gud har allt i Sin makt.’”²⁵⁵

Uzair Återvänder Hem

Han red på sin åsna och kom tillbaka till sin födelsebygd, men folket kände inte igen honom. Ingen i hans hushåll kände heller igen honom, förutom hans hushållerska som nu hade blivit en gammal kvinna. Han frågade henne: ”Är detta Uzairs hus?” Hon sade: ”Ja, men folket har för länge sedan glömt Uzair.” Han sade: ”Jag är Uzair. Allah tog mitt liv under etthundra år och Han har nu gett mig det tillbaka.” Hon sade: ”Uzair brukade få sina böner besvarade när han bad till Allah. Om du är Uzair så be för att min blindhet skall bli botad.” Han bad för henne, masserade hennes ögon, och tog hennes hand. ”Med Allahs makt så ställ dig upp:” sade han. Den gamle kvinnan ställde sig upp, gick, och öppnade sina ögon. Hon såg igen; hennes blindhet var botad! Hon sade: ”Jag vittnar om att du är Uzair.”

Uzair Hittar och Kopierar Toran

Hon rusade direkt till ett möte som Israeliterna höll. Uzairs son var 118 år gammal och hans barnbarn var nu denna grupps överhuvuden. Hon utropade: ”Detta är Uzair som har kommit till er.” De anklagade henne för att ljuga och hon sade: ”Jag är er gamle hushållerska. Han har precis bett

254 Koranens Budskap 2:259

255 Koranens Budskap 2:259

till Allah för mig, och här står jag, hel och frisk igen. Jag kan gå och jag kan se.” Folket ställde sig upp och stirrade på honom. Hans son sade: ”Min far hade ett märke mellan sina skulderblad, ett svart födelsemärke,” och de hittade den. De sade: ”Ingen av oss lärde oss Toran utantill, förutom Uzair, sedan Nebukadnessar brände den; och det fanns bara en kopia av Toran som gömdes av Sarukha. Ha grävde ner den under Nebukadnessars dagar, och på en plats som bara Uzair känner till.” Uzair ledde folket till den hemliga platsen och tog fram kopian av Toran. Dess sidor hade ruttnat och boken fallit sönder.

Uzair satte sig under ett träd medan Israels Barn samlades runt honom, och där började han att kopiera Toran till dem. När han gjorde detta så sänkte sig två stjärnor från himlen tills de fyllde hans hjärta och då mindes han alla Torans verser, och på så sätt förnyade han Toran åt Israels Barn. Judarna sade då att Uzair är Allahs son, på grund av de två fallande stjärnorna, och att han kopierade Toran²⁵⁶ och för att han skyddat Israeliterna. Han förnyade Toran åt dem i Hizqeels eremitboning, och det var i landet Al-Sawad. Och ruinstaden där han dog och återuppväcktes var Sayrabadh.

Ibn 'Abbas sade: ”Allahs uttalande bekräftades:

*”Vi har velat göra dig till ett tecken för människorna.”*²⁵⁷

Alltså, ett tecken för Israeliterna. För att han satt mitt ibland sina barn, de gamla männen, och han som en ung man. Han dog som en fyrtioåring och Allah återuppväckte honom vid samma ålder som när han dog.”

256 Här finns en version där Judarna kallade honom för Allahs son på grund av: de två fallande stjärnorna, hans återuppväckelse, och att han skyddade Israels Barn. ö.a

257 Koranens Budskap 2:259

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges Namn

PROFETEN ZAKARIYAH (SAKARIAS)

En Beskrivning Av Zakariyah

Åren hade tagit ut sin rätt på Profeten Zakariyah. Han var nu gammal och krökt av ålderdom. Han var runt nittio år. Trots sin skröplighet så gick han till templet varje dag för att ge sina predikningar. Zakariyah var ingen rik man, men han var alltid beredd att hjälpa de behövande. Hans enda besvikelse i livet var att han inte hade några barn, eftersom hans fru var steril. Detta gjorde honom orolig eftersom han fruktade att det inte skulle finnas någon efter honom som kunde fortsätta hans arbete. Folket behövde en stark ledare, för om de lämnades ensamma så skulle de komma bort från Allahs läror och de skulle ändra de Heliga Lagarna så att de passade dem själva.

Zakariyah Pratar Med Maryam (Maria)

Under ett av sina besök till templet så begav han sig iväg för att titta till Maryam, som levde i ett av templens avskilda rum. Han blev förvånad över att finna färsk frukt, som det inte ens var säsong för, i hennes rum. När han frågade henne om detta så förklarade hon att det var frukt som hon fick från Allah. Hon hittade denna frukt varje morgon. Hon frågade honom varför han var så förvånad. Visste han inte att Allah försörjer den som Han vill, och utan gräns?

Denne ädle flicka hade öppnat hans ögon för en häpnadsväckande idé. Kunde han inte be sin Herre om att välsigna honom med ett barn på hans ålders höst? Även fast hans fru hade passerat den ålder då hon kunde få barn, för länge sedan, så var ingenting omöjligt för hans Nåderike Herre!

Zakariyah Ber Om Son – Enligt Koranen

Allah, den Allsmäktige, uppenbarade:

"Kaf, ha, ya, 'ayn, sad. [Detta är] en berättelse om hur din Herre bevisade Sin tjänare Sakarias Sin nåd. När han i en tyst [innerlig] bön bad till sin Herre: 'Herre! Min kropp har blivit svag och mitt huvud har vitnat, men aldrig har Du, Herre, låtit mig gå ohörd från Dig. Jag oroar mig vid tanken på vad mina närmaste och mina medbröder [kan företa sig] när jag är borta. Min hustru har varit ofruktsam. Skänk mig av nåd en [son och] efterföljare, som kan bli min arvinge och arvinge till Jakobs hus; och gör honom sådan att Du finner behag i honom!'"

[Svaret gavs av änglarna:] 'Hör, Sakarias, det glada budskap vi ger dig! En son [skall födas åt dig], som skall bära namnet Johannes. 'Vi har inte gett någon före honom detta namn,' [säger Gud].'

[Sakarias] sade: 'Herre! Hur skulle jag kunna få en son, när min hustru är ofruktsam och jag är en skröplig och orkeslös åldring?'

[Ängeln] svarade: 'Det skall bli [som jag har sagt]. Din Herre säger: 'Detta är lätt för Mig; Jag har förut skapat dig ur ingenting!'

[Sakarias] sade: 'Herre, ge mig ett tecken!'

[Ängeln] svarade: 'Det tecken du begär är att du under tre dagar inte skall tala till människor [fastän din tunga är hel].'

Och han gick ut ur helgedomen till sitt folk och tecknade åt dem att de morgon och afton skulle lovprisa Gud.

[När sonen fötts och växt upp, sade Vi:] 'Johannes! Håll med kraft fast vid [Vår] Skrift!' - Och Vi skänkte honom visdom [redan] i hans tidiga ungdom och som Vår särskilda gåva, ett ömt sinne och [viljan till] renhet, och han fruktade Gud och var en god [son] tillgiven sina föräldrar och visade sig aldrig övermodig eller trotsig.

[Guds] fred var med honom den dag han föddes och skall vara med honom den dag han dör och den dag då han skall uppväckas från de döda. ”²⁵⁸

Allah, den Allsmäktige, sade även:

”Där [i helgedomen] bad Sakarias till Gud: 'Herre! Låt mig, som en gåva från Dig, få en [son], sund till kropp och själ! Du bönhör de som ber.'

Och änglarna ropade till honom medan han stod i helgedomen, försänkt i bön, och sade: 'Gud kungör för dig det glada budskapet om [en son] Johannes, som skall bekräfta ett ord från Gud och [bli] en ledare [för sitt folk], en renlevnadsman och en profet, en av de rättfärdiga.

[Sakarias] sade: 'Herre, hur skulle jag kunna få en son? Jag har ju uppnått hög ålder och min hustru är ofruktsam.' [Ängeln] sade: 'Så [skall det bli]; Gud gör vad Han vill.'

[Sakarias] sade: 'Herre! Ge mig ett tecken!' [Ängeln] svarade: 'Det tecken [du får är] att du under tre dagar inte skall tala till människor annat än med gester. Och åkalla din Herre utan att förtröttnas och prisa Honom morgon och afton. ’’²⁵⁹

258 Koranens Budskap 19:1-15

259 Koranens Budskap 3:38-41

I Guds, den Nåderikes, den Barmhjärtiges Namn

PROFETEN YAHYA (JOHANNES)

Yahyas Barndom

Yahya föddes som en främling till den värld där barnen var fullt upptagna med att roa sig själva, eftersom han var allvarlig hela tiden. De flesta barnen tyckte det var roligt att plåga olika djur, medan han var barmhärtig mot dem. Han matade djuren med sin egen mat tills det inte fanns något kvar för honom att äta, och då åt han bara frukt eller så åt han av trädens löv.

Yahya älskade att läsa redan från barnsben. När han växte upp så kallade Allah, den Upphöjde, till honom:

”Johannes! Håll med kraft fast vid [Vår] Skrift! - Och Vi skänkte honom visdom [redan] i hans tidiga ungdom.”²⁶⁰

Yahyas Färdigheter

Allah ledde honom i läsandet av Rättsvetenskapens Bok; och genom att göra detta så blev han den visaste och kunnigaste personen av sin tid. Därför så skänkte Allah honom färdigheterna av att döma i folks göromål, att tolka religionens mystiska sidor, att vägleda människorna till den rätta vägen, och att varna dem för att välja fel väg.

Yahya blev vuxen. Hans kärlek till sina föräldrar och till alla andra människor och varelser ökade hela tiden. Han manade människorna att visa ånger för sina synder.

De finns ganska många berättelser om Yahya. Ibn Asaker återgav att en dag så letade hans föräldrar efter honom, och de fann honom vid den Jordanska floden. När de träffade honom och såg hans otroliga hängivenhet till Allah, den Allsmäktige, så grät de väldigt mycket.

Ibn Wahb sade att, enligt Malik, så var gräset Yahya Ibn Zakariyahs föda, och han grät mycket utav fruktan för Allah.

Idris Al-Khawlani återgav via en berättarkedja: ”Skall jag inte berätta för er vem som hade den bästa maten? Det var Yahya Ibn Zakariyah, som brukade äta tillsammans med djuren, för att inte beblanda sig med människorna”

Varför Yahya Alltid Grät

Ibn Mubarak sade att Wahb Ibn Al-Ward återgav att Zakariyah inte såg sin son under tre dagar. Han hittade honom gråtande inuti en grav som han hade grävt. ”Min son, jag har letat efter dig, och du sitter gråtande i den här graven!” ”O far! Berättade du inte för mig att mellan Paradiset och Helvetet är det bara en handsbredd, och att den inte kommer att korsas förutom genom de gråtandes tårar?” Han sade till honom: ”Gråt min son.” Och så grät de tillsammans.

Andra traditioner berättar att Yahya sade: ”Paradisets invånare är sömnlösa på grund av älskvärdheten hos Allahs gåvor; det är därför som de troende måste förbli sömnlösa på grund av Allahs kärlek som finns i deras hjärtan. Hur långt är det inte mellan dessa två gåvor? Hur långt?”

De sade att Yahya grät så mycket att han hade fårör på sina kinder.

Yahyas Kärlek Till Naturen

Han fann ro i den öppna landskapen och brydde sig aldrig om mat. Han åt löv, örter, och ibland gräshoppor. Han sov varsomhelst i bergen och ibland i hålor i marken. Ibland stötte han på ett lejon eller en björn när han gick in i en grotta, men eftersom han var så djupt försjunken i sitt prisande till Allah så lade han aldrig märke till dem. Dessa rovdjur kände med lätthet igen Yahya som en Guds Profet, och som en som brydde sig om alla varelser, så de brukade lämna grottan med nedsänkt huvud.

Ibland så matade Yahya dessa djur från sin proviant och själv så nöjde han sig med att mata sin själ med sina böner. Han spenderade natten gråtande och prisande Allah för alla Hans gåvor. När Yahya kallade folk till att dyrka Allah så fick han dem att gråta på grund av kärlek och underkastelse, i det att han fångade deras hjärtan med uppriktigheten i sina ord.

Vid den tiden så blev det en konflikt mellan Yahya och de styrande. En tyrannisk kung, Herodes Antipas, Palestinas härskare, förälskade sig i Salome, hans brorsdotter. Han planerade att gifta sig med henne. Giftermålet stöddes av hennes mor och en del av Sions lärda män. Kanske på grund av fruktan eller för att vinna poäng hos härskaren.

När Yahya hörde talas om härskarens planer så påtalade han att ett sådant giftermål skulle vara incestuöst. Han skulle inte stödja det på något sätt eftersom det var emot Lagen i Toran.

Yahyas Grymma Död

Yahyas uttalande spred sig som en löpeld. Salome var mycket arg eftersom det var hennes ambition att styra riket tillsammans med sin farbror. Hon planerade för att nå sitt mål. Hon klädde sig förföriskt, sjöng och dansade framför sin farbror. Hon tände hans lust. Han kramade henne och erbjöd sig att uppfylla alla hennes önskningar. Direkt så sade hon: ”Jag vill ha Yahyas huvud, för han har skändat din och min heder över hela riket. Om du uppfyller denna min önskan, så kommer jag bli mycket glad och skänka mig själv till dig.” Förtrollad av hennes charm så böjde han sig för hennes förfärliga och avskyvärda krav. Yahya avrättades och hans huvud bars till Salome. Denna grymma kvinna sken av glädje. Men mordet på Allahs älskade Profet hämnades. Det var inte bara hon, utan alla Israels Barn straffades genom att deras land invaderades av arméer som förstörde deras kungadöme.

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges Namn

PROFETEN 'ISA (JESUS)

Allah Förkunnar Att Han Ej Har Någon Son

I många verser utav den Heliga Koranen så förnekar Allah, den Upphöjde, de Kristnas påstående att Han har en son.

En delegation från Najran kom till Profeten Muhammad (frid vare med honom). De började att berätta för honom om deras falska trosuppfattning som kallas treenigheten. Denna trosuppfattning påstår att Allah är tre gudar i en: Fadern, Sonen, och den Helige Anden. Därför har Allah, i många utav Koranens verser, förkunnat att 'Isa är en av Allahs tjänare, som Han formade i moderlivet precis som vilken annan som helst av Hans varelser. Och Han förkunnade att Han skapade honom utan en far, på liknande sätt som Han skapade Adam utan varken far eller mor. Allah hade valt ut 'Isa till att bli en av Hans Budbärare till människorna.

Maryams (Maria) Födelse – Enligt Koranen

Allah, den Allsmäktige, sade:

”Gud har utvalt Adam och Noa och Abrahams ätt och 'Imrans ätt [och upphöjt dem] över världens alla människor; de stammar [alla] från varandra. Gud hör allt, vet allt. Och 'Imrans hustru bad till Gud och sade: 'Herre! Jag viger vad jag bär i mitt sköte åt Din tjänst. Tag emot mitt [offer], Du som hör allt, vet allt.

Och då hon fött barnet sade hon: 'Herre, jag har fött en dotter – fastän Gud noga visste vad hon hade framfött; ett gossebarn är inte som ett flickebarn – och jag har gett henne namnet Maria och jag ber Dig att skydda och bevara henne och hennes efterkommande mot Djävulen, den utstötte.’”²⁶¹

Maryams Försörjning – Enligt Koranen

Så hennes Herre accepterade henne. Han fick henne att växa upp på ett bra sätt och med en god karaktär och Han satte henne under Zakariyahs vård. Varje gång som han kom in i hennes bönerum och privata kammare så fann han att hon alltid hade färsk frukt hos sig. Precis som Allah berättar för oss i den Heliga Koranen:

”Det är från Gud; Gud skänker Sitt goda i överflöd till den Han vill.”²⁶²

Maryams Familjehistoria

Allah förkunnade att Han valde ut Adam och de bästa bland hans avkomma som lyder Allah. Sedan specificerar Han Ibrahim's familj som inkluderar Isma'ils söner och 'Imrans familj (som är Maryams far).

Muhammad Ibn Ishaq sade: ”Han är 'Imran Ibn Bashim, Ibn Amun, Ibn Misha, Ibn Hosqia, Ibn Ahriq, Ibn Mutham, Ibn Azazia, Ibn Amisa, Ibn Yamish, Ibn Ahrihu, Ibn Yazem, Ibn Yahfashat, Ibn

261 Koranens Budskap 3:33-36

262 Koranens Budskap 3:37 (Zakariyah frågade Maryam varifrån hon fick sin frukt och det var då hon svarade det som Allah visade I den Heliga Koranen. ö.a)

Eisha, Ibn Iyam, Ibn Rahba am, Ibn Dawud.²⁶³

Maryams Födelse – Den Längre Versionen

Profeten Zakariyahs hustrus syster hade en dotter som hette Hannah. Hon var gift med 'Imran, en av Israeliternas ledare. Under många år så förblev de äkta makarna barnlösa. Närhelst Hannah såg en annan kvinna med ett barn så ökade hennes egen längtan efter en bebis. Även fast åren gick så förlorade hon aldrig hoppet. Hon var övertygad om att Allah en dag skulle välsigna henne med ett barn som hon då skulle kunna överösa med moderlig kärlek.

Hon vände sig till himlarnas och jordens Herre och vädjade om ett barn. Hon erbjöd sitt barn till Allahs Hus, att gå i tjänst i Jerusalems tempel. Allah beviljade hennes vädjan. När hon fick reda på att hon var gravid så blev hon den lyckligaste kvinnan som gick på denna jord, och hon tackade Allah för Hans gåva. Hennes överlycklige man, 'Imran, tackade också Allah för Hans Nåd.

Men medan hon var gravid så dog hennes älskade make. Hannah grät bitterligen. Tyvärr så levde inte 'Imran för att få se det barn som de så länge hade längtat efter. Hon födde en flicka och igen så vände hon sig till Allah i bön och åkallan:

”Herre, jag har fött en dotter – fastän Gud noga visste vad hon hade framfött; ett gossebarn är inte som ett flickebarn – och jag har gett henne namnet Maria och jag ber Dig att skydda och bevara henne och hennes efterkommande mot Djävulen, den utstötte.”²⁶⁴

Zakariyah Blir Maryams Förmyndare

Hannah hade fått ett problem när det gällde hennes löfte till Allah. Eftersom flickor inte accepterades till tempeltjänst så var hon mycket oroad. Hennes systems man, Zakariyahs, tröstade henne och han sade att Allah är Den som vet bäst vad hon framfött och att Han till fullo accepterade den hon hade erjudit till Hans tjänst. Hon lindade in bebisen i en sjal och lämnade över henne till de äldste i templet. Eftersom bebisen var en flicka så blev frågan om hennes förmyndarskap ett problem för de äldste. Detta var deras avlidne och älskade ledares barn, och alla var lika ivriga att få ta hand om henne. Zakariyah sade till de äldste: ”Jag är hennes mosters make och hennes närmsta släkting i templet; därför så kommer jag att vara mer omtänksam mot henne än någon av er.”

Eftersom det var deras tradition att kasta lott om frågor som de ej kunde komma överrens om så gjorde de det även i detta fall. Var och en fick ett vassrör som han skulle kasta i floden. De hade kommit överrens om att den vars vassrör flöt längst skulle få bli flickans förmyndare. Alla utom Zakariyahs vassrör sjönk till botten. I och med detta tecken så underkastade de sig Allahs vilja och gjorde honom till hennes förmyndare.

Maryams Höga Ställning

För att vara säker på att ingen skulle kunna komma till Maryam så byggde Zakariyah ett rum åt henne i templet. Hon spenderade sin uppväxt med att dyrka Allah. Zakariyah besökte henne dagligen för att se efter hennes behov, och så fortsatte det under många år. En dag så förvånades han över att se färskt frukt, som det inte var säsong på, i hennes rum. Eftersom han var den ende personen som hade tillträde till hennes rum så frågade han henne hur frukten hade hamnat där. Hon svarade att detta var från Allah, eftersom Han ger till den som Han vill. Genom detta så förstod Zakariyah att Allah hade upphöjt Maryams ställning över andra kvinnor.

263 Ibn betyder son. Så 'Imran Ibn Bashim betyder 'Imran son av Bashim....ö.a

264 Koranens Budskap 3:36

Efter detta så spenderade Zakariyah mer tid hos henne. Han lärde och vägledde henne. Maryam växte upp till att bli en verklig tjänare till Allah. Hon prisade Honom dag och natt.

Maryams Höga Ställning – Profeten Muhammad

Ali Ibn Abu Talib återgav att Profeten Muhammad (frid vare med honom) sade: ”Den bästa av världens kvinnor (under sin livstid) var Maryam, och den bästa av världens kvinnor (under sin livstid) var Khadijah.”²⁶⁵

Abu Musa Al-A'shari återgav att Profeten Muhammad (frid vare med honom) sade: ”Många bland männen nådde perfektionism, men bland kvinnorna nådde ingen perfektionism förutom Maryam, 'Imrans dotter, och Asiya, Faraos fru, och Aishas överlägsenhet över andra kvinnor är som Tharids²⁶⁶ överlägsenhet över andra maträtter.”

Maryam Får Nyheten Om 'Isa

När Maryam bad i templet så uppenbarades en ängel i en mans skepnad, framför henne. Fylld av fruktan så vände hon sig om för att fly. Hon bad:

”Jag ber om den Nåderikes beskydd mot dig! [Kom inte nära mig] om du fruktar Gud!” [Ängeln] sade: 'Jag är ingenting annat än en budbärare från din Herre [med hälsningen:] 'Jag skall skänka dig en son, ren och rättfärdig.'

Hon sade: 'Hur skulle jag, som ingen man har rört, kunna få en son? Jag har aldrig fört ett lösaktigt liv!' [Ängeln] svarade: 'Det skall bli [som jag har sagt]. Din Herre säger: 'Detta är lätt för Mig och [det sker] för att han skall bli ett tecken för människorna och [en symbol för] Vår nåd. Så har [Vi] beslutat!'”²⁶⁷

'Isas Födelse

Änglarnas besök orsakade Maryam en stor oro, och denna oro ökade ju längre fram i graviditeten som hon kom. Hur skulle hon klara av att föda ett barn utan att ha en make? Senare så kände hon hur barnet sparkade. Med ett tungt hjärta så lämnade hon templet och begav sig till Nasaret. Det var i den staden hon föddes och här slog hon sig ned i ett enkelt hus för att undvika folks ögon.

Men denna fruktan och all denna oro lämnade henne inte ifred. Hon kom från en ädel och from familj. Hennes far hade aldrig varit någon ond person och hennes mor hade aldrig varit lösaktig. Hur skulle hon kunna undvika att folk började att skvallra om hennes heder?

Efter några månader så klarade hon inte längre av denna mentala stress. Högravid så lämnade hon Nasaret, utan att ha en aning om vart hon skulle gå för att komma bort från denna depressiva atmosfär. Hon hade inte hunnit långt förrän hon fick värkar. Hon satte sig ned och lutade sig mot en torkad palm, och här födde hon sin son. Hon tittade på honom och var ledsen över att hon fött honom till denna värld utan en far. Hon utbrast: ”Ack om jag hade fått dö och överlämnas åt glömskan innan detta hände!”

Plötsligt så hörde hon en röst i närheten. ”Sörj inte! Din Herre har låtit en bäck rinna upp under dig. Och skaka denna palmstam så kommer mogna dadlar att falla ned från den. Så ät och drick och få tillbaka den styrka som du har förlorat; och var vid gott mod, för det du ser nu är Allahs makt, som

265 Sahih Al-Bukhari

266 En arabisk maträtt

267 Koranens Budskap 19:18-21

fick den torra palmen att leva upp igen, bara för att förse dig med föda.”

Under en tid så tröstades hon av Allahs mirakel, för det var ett säkert tecken på hennes renhet och oskuld.

Maryam Återvänder Till Staden Med 'Isa

Maryam beslutade sig för att återvända till staden. Men hennes oro kom också tillbaka. Vad skulle hon säga till folket? Samma röst²⁶⁸ som hon hört vid palmträdet sade: ”Om du skulle möta någon människa så säg då att du har lovat den Nåderike att fasta och att du därför inte idag skall tala till någon människa.” I och med detta så kände sig Maryam väl till mods.

Precis som hon hade misstänkt så väckte hennes ankomst till staden, med ett nyfött barn på armen, sensation. De skällde på henne: ”Detta är en oerhörd synd som du har begått!” Hon förde fingret till sina läppar och pekade på barnet. De frågade: ”Hur skulle vi kunna tala till ett nyfött barn?” Till deras stora förvåning så började barnet att tala med klar och tydlig röst: ”Jag är Allahs tjänare. Allah har gett mig Boken och gjort mig till Sin Profet. Och Han har välsignat mig var än jag befinner mig, och han har påbjudit mig att be och ge allmosa så länge som jag lever. Och Han har inte gjort mig arrogant och eländig. Frid var med mig den dag jag föddes, den dag jag dör, och den dag jag skall återuppstå från de döda.”

De flesta av människorna förstod att detta barn var unikt; för om Allah önskar något så säger Han bara ”Var” och det är. Men så fanns det även de som ansåg att det var ett mystiskt trick att barnet talade. Men hur det än var så kunde Maryam numera stanna i Nasaret utan att bli ofredad.

Maryam Får Nyheten Om 'Isa – Enligt Koranen

Allah, den Upphöjde, sade:

”Och minns [vad] denna Skrift [har att säga om] Maria. Hon drog sig ifrån de sina till ett [avskilt] rum i öster och lät dem förstå att hon ville vara i ostördhet genom[att anbringa] ett förhänge. Och Vi sände till henne Vår ingivelses ängel som uppenbarade sig för henne i en välskapad mans skepnad. Då ropade hon: 'Jag ber om den Nåderikes beskydd mot dig! [Kom inte nära mig] om du fruktar Gud!'

[Ängeln] sade: 'Jag är ingenting annat än en budbärare från din Herre [med hälsningen:] 'Jag skall skänka dig en son, ren och rättfärdig.'

Hon sade: 'Hur skulle jag, som ingen man har rört, kunna få en son? Jag har aldrig fört ett lösaktigt liv!'

[Ängeln] svarade: 'Det skall bli [som jag har sagt]. Din Herre säger: 'Detta är lätt för Mig och [det sker] för att han skall bli ett tecken för människorna och [en symbol för] Vår nåd. Så har [Vi] beslutat!'”²⁶⁹

'Isas Födelse – Enligt Koranen

”Och hon blev havande och drog sig undan med sin börda till en avlägsen trakt. Och [när hennes tid var inne] drev henne födslovåndorna [att ta stöd] mot en palmstam och hon utbrast: 'Ack om jag hade fått dö och överlämnas åt glömskan innan detta [skedde]!'

Då [hörde hon någon] som ropade nedifrån [palmens rot]: 'Sörj inte! Din Herre har låtit en bäck

268 Enligt den engelska versionen så står det att det var bebisen, alltså 'Isa, som sade detta. Men enligt de Koranöversättningar och förklaringar jag har läst så står det att denna röst som talade till Maryam vid palmträdet antingen var Jibreel ELLER 'Isa. Så därför valde jag 'Samma röst som hon hört..... (ö.a)

269 Koranens Budskap 19:16.21

rinna upp under dina [fötter]; och ruska på palmstammen så skall mogna och saftiga dadlar falla ned på marken omkring dig.

Ät och drick och var vid gott mod! Och om du skulle bli varse en mänsklig varelse, låt honom då veta att du har avlagt ett löfte till den Nåderike att avhålla dig [från tal]²⁷⁰, och att du därför idag inte skall tala till någon människa.²⁷¹

Maryam Och 'Isa Återvänder Till Staden – Enligt Koranen

”I sinom tid återvände hon till de sina med barnet på armen. Då sade de: 'Maria, du har gjort något oerhört! Du Arons syster! Din fader var inte en dålig människa och din moder var inte en lösaktig slampa!'

Då pekade hon på barnet. [Men] de svarade: 'Hur skulle vi kunna tala till ett spädbarn [som ligger] i sin linda?'

[Då talade] han [till dem]: 'Jag är Guds tjänare. Han har gett mig uppenbarelsen och kallat mig till profet. Han har välsignat mig var jag än befinner mig, och befallt mig att så länge jag lever förrätta bönen och ta mig an de fattiga och att älska min moder och visa henne aktning – och Han har inte gjort mig till en eländig tyrann.

[Guds] fred var med mig den dag jag föddes och skall vara med mig den dag jag dör och den dag då jag skall uppväckas från de döda.²⁷²

Allahs Budskap Om 'Isa – Enligt Koranen

”Detta är med sanna ord Jesus, Marias son, om vars [natur] de tvistar; Guds [majestät] förbjuder att Han skulle ha en son; stor är Han i Sin härlighet! När Han beslutar att något skall vara, säger Han endast till det: 'Var!' - och det är.

Och [Jesus själv sade:] 'Gud är min Herre och er Herre – Honom skall ni dyrka! Detta är en rak väg.'

Men de sekter [som uppstod genom splittringen bland efterföljarna av äldre uppenbarelser] är sinsemellan oense [om Jesus].

Varna dem som förnekade sanningen! En olycksdiger Dag kommer de att få bevittna fruktansvärda ting! Hör deras rop och se [hur de beter sig] när de förs fram inför Oss! Men idag, i denna värld, är de orättfärdiga uppenbarligen helt [fångna] i sina misstag.

Varna dem därför för Jämmerns och grämelsens Dag, då [allt skall fullbordas och Guds] domar falla; nu gör de sin inga bekymmer [för denna Dag] – de tror inte [ens att den skall komma]²⁷³

Några Historier Om Maryams Graviditet

Det sägs att Josef, Snickaren, vart mycket överraskad när han fick höra om detta, så han frågade Maryam: ”Kan ett träd börja växa utan ett frö?” Hon sade: ”Ja, det (trädet) som Allah skapade först.” Han frågade henne igen: ”Är det möjligt att bli gravid utan en manlig partner?” Hon sade: ”Ja. Allah skapade både Adam utan varken man eller kvinna!”

270 Det arabiska ordet I den Koraniska texten är as-Sawman. As-Sawm är avhållsamhet/Fasta. ö.a

271 Koranens Budskap 19:22-26

272 Koranens Budskap 19:27-33

273 Koranens Budskap 19:34-39

Det berättas också att en dag när Maryam besökte sin moster som sade att hon kände det som om hon var gravid. Maryam sade, i sin tur, att hon också kände det som om hon var gravid. Då sade hennes moster: ”Jag kan se att det som är i mitt moderliv prostrerar sig till det som finns i ditt moderliv.”

'Isa Gör Judarna Upprörda

De Judiska prästerna ansåg att detta barn – 'Isa – var farlig, för de anade att folket skulle börja dyrka endast Allah, och på så sätt riva upp deras principer. Och på grund av detta så skulle de förlora sitt inflytande över massorna. Därför så höll de miraklet om att 'Isa talade som spädbarn hemligt och anklagade Maryam för att ha begått en stor synd.

'Isas Förmåga Att Debattera

Allt eftersom 'Isa blev äldre så ökade tecknen på hans profetskap. Han kunde tala om för sina vänner vilken middag de skulle få när de kom hem, och även vad de hade gömt och vart de hade gömt det. När han var tolv år gammal så följde han med sin mor till Jerusalem. Där gick han in i templet och blandade sig med folket som lyssnade till de lektioner som Rabbinerna (de Judiska prästerna) gav. Alla i publiken var vuxna, men han var inte rädd att sätta sig bland dem. Efter att ha lyssnat intensivt så ställde han frågor och gav sin synpunkt. De lärda rabbinerna stördes av pojakens djärvhet och de förbryllades över hans frågor, eftersom de inte kunde svara på dem. De försökte tysta honom, men han låtsades inte om deras försök och fortsatte att uttrycka sina åsikter. 'Isa blev så engagerad i denna diskussion att han glömde bort att han var väntad hemma.

Under tiden så gick hans mor hem, i tron att han kanske hade gått hem tillsammans med några släktingar eller vänner. När hon kom hem så upptäckte hon att han inte var där, så hon återvände till staden för att leta efter honom. Till slut så fann hon honom i templet, och där satt han bland de lärda och samtalande med dem. Han verkade känna sig som hemma, totalt avslappnad. Som om han hade gjort detta hela sitt liv. Maryam var arg på honom eftersom han hade gjort henne orolig. Han förklarade för henne att all denna argumentation och debatt med de lärda hade fått honom att glömma bort tiden.

'Isa Genomför Inte Sabbaten

'Isa blev vuxen. Det var Sabbatsdagen, en dag av total vila, ingen eld fick tändas eller släckas, ej heller kunde kvinnorna fläta sitt hår. Musa hade befallt att Sabbaten skulle ägnas åt Gudsdyrkan. Men visheten och tanken bakom sabbaten hade gått förlorad, och det enda som fanns kvar av detta i Judarnas hjärtan var bokstäverna som formade ordet. De ansåg att Israels Folk hade valts ut av Allah endast för att fullfölja Sabbaten. De gjorde hundratals saker olagliga på Lördagen, ja, till och med självförsvaret eller att kalla på en doktor om någon var allvarligt sjuk. Det är så som deras liv hade märkts av deras hyckleri. Så långt hade det gått.

Även fast Fariséerna var Lagens väktare så var de beredda att sälja den för egen vinning. Exempelvis så fanns det en regel som förbjöd att man reste mer än 915 meter på Sabbaten. Så vad gjorde Fariséerna i detta fall? Dagen innan så sände de deras mat och dryck från sina hem cirka 2000 meter bort och byggde tillfälliga hus så att de kunde resa ytterligare 1000 meter på Sabbaten.

'Isa var på väg till templet. Även fast det var Sabbatsdagen så sträckte han ut sin hand och plockade två frukter för att ge till ett hungrigt barn. Detta ansågs vara en överträdelse mot Sabbatslagen. Han gjorde upp en eld åt de gamla kvinnorna så att de kunde hålla sig varma i den kalla luften. Ytterligare en överträdelse. Han gick till templet och såg sig omkring. Det fanns tjugotusen Judiska präster registrerade där som tjänade sitt uppehälle från templet. Templets rum kryllade av dem.

'Isa Tilldelas Sitt Profetskap

'Isa lade märke till att det var mycket färre besökare än vad det var präster. Ändå var templet fullt av får och duvor som man sålde till folket så att de kunde använda dem som offergåvor. Varje steg som besökaren tog i templet kostade honom pengar. De dyrkade ingenting annat än pengar. I templet så agerade Fariséerna och Sadducéerna som om det vore en marknadsplats, och dessa två grupper hade olika åsikter om allt. 'Isa observerade hela denna scen och lade märke till att de fattiga människor som inte hade råd att köpa fåren eller duvorna sopades undan som om de vore flugor utav Fariséerna och Sadducéerna.

'Isa häpnade. Varför brände prästerna en massa offergåvor inuti templet medan tusentals människor gick fattiga på gatorna utanför?

Under denna välsignade natt så dödades de två ädla Profeterna Yahya och Zakariyah av de styrande myndigheterna. Under samma natt så nedsändes uppenbarelsen till 'Isa. Allah, den Upphöjde, befallde honom att börja sin mission till Israels Barn. För 'Isa så var det lugna och bekväma livet över, och ett liv av dyrkan och hårda provningar skulle nu ta sin början.

'Isas Budskap

Som en motkraft kom nu 'Isas budskap att överge Fariséernas traditioner och att återinföra och förstärka Musas Lag. Mitt i denna värld av lyx och dyrkan till guld så kallade 'Isa dem till ett ädlare liv genom ord och handling. Detta exemplariska sätt att leva var den enda vägen ut ur de förbannelser och onda sjukdomar som härjade under hans era. 'Isas mission var från början kännetecknad av dess totala uppriktighet och fromhet. Det talade till själen, det inre jaget, och det var inte ett system av lagar som hade bestämts av myndigheterna.

'Isa fortsatte att bjuda in folket till Allah, den Allsmäktige. Hans budskap byggde på principen att det inte finns någon medlare mellan Skaparen och Hans skapelser. Men 'Isa hamnade i konflikt med Judarnas ytliga tolkning av Toran. Han sade att han inte kommit för att upphäva Toran, utan för att göra den komplett genom att gå till djupet av dess mening för att därigenom komma till dess kärna.

Han fick Judarna och förstå att de Tio Budorden hade mer värde i sig än vad de kunde föreställa sig. Till exempel så förbjuder inte bara det femte budet fysiskt dödande; utan det förbjuder all form av dödande; fysiskt, psykiskt, och andligt dödande. Och det sjätte budet förbjuder inte bara äktenskapsbrott när det gäller en otillåten fysisk kontakt mellan en man och en kvinna, utan den förbjuder också alla former av olagliga förbindelser som kan leda till äktenskapsbrott. Ögat begår äktenskapsbrott när det tittar på något med lust.

'Isa Fördömer Materialismen

På grund av allt detta så befann sig 'Isa i konflikt med det materialistiska människorna. Han sade åt dem att överge hyckleri, skryt och falskt prisande. Det fanns inget behov av att hamstra på rikedomar i detta liv. De skulle inte vara upptagna med det materiella i denna tillfälliga värld, utan de behövde hänge sig åt det som rörde Nästa Liv eftersom det Livet är evigt.

'Isa sade åt dem att det är en synd att bry sig om denna värld, och att det inte är passande för fromma Gudsdyrkare. Förnekarna bryr sig om denna värld eftersom de inte vet bättre. När det gäller de troende så vet de att deras försörjning kommer från Allah, så de sätter sin tillit till Honom och föraktar denna värld.

'Isa fortsatte att mana folket att dyrka den Ende Herren, som inte har någon vid Sin sida, på samma sätt som han fortsatte att mana dem till att rena sina hjärtan och själar.

De Judiska Prästerna Försöker Att Skämma Ut 'Isa

Hans läror gjorde prästerna förargade, eftersom vartenda ord som 'Isa yttrade var ett hot mot dem och deras ställning. Han lyfte fram deras illgärningar.

De romerska ockupanterna hade från början ingen avsikt att lägga sig i denna religiösa konflikt bland Judarna, eftersom det var deras interna problem. Och de ansåg också att denna dispyt avledde dem från att ifrågasätta deras ockupation.

Men prästerna började att smida planer mot 'Isa. De ville skämma ut honom och bevisa att han kommit för att förstöra den Mosaiska Lagen. Den Mosaiska Lagen påbjuder att äktenskapsbryterskan skall stenas till döds. De kom med en Judisk äktenskapsbryterska till 'Isa och frågade: "Påbjuder inte Lagen att en äktenskapsbryterska skall stenas?" 'Isa svarade: "Ja." De sade: "Denna kvinna är en äktenskapsbryterska." 'Isa såg på kvinnan och sedan på prästerna. Han visste att de var mer fulla av synd än vad hon var. De hade kommit överrens om nu att hon skulle dödas enligt den Mosaiska Lagen, och de visste också att om han skulle tillämpa denna Lag så skulle han förneka sitt eget budskap om förlåtelse och nåd.

'Isa förstod vart de ville komma. Han log mot dem och sade: "Den bland er som är helt utan synd kan stena henne." Hans röst hördes i hela templet, där han stipulerade denna nya lag när det gällde äktenskapsbrott, att den utan synd skulle döma den syndfulle. Det fanns ingen som kunde göra detta; ingen dödlig kan döma synd, endast Allah, den Barmhärtinge.

När 'Isa lämnade templet så följde kvinnan efter honom. Från sin klädnad så tog hon ut en flaska parfymrad olja från sin klädnad, satte sig på marken framför hans fötter och smorde dem med parfymrad olja och tårar, och sedan torkade hon hans fötter med sitt hår. 'Isa vände sig mot kvinnan och bad henne att ställa sig upp, och han sade: "O Herre! Förlåt hennes synder." Han lät prästerna förstå att de som kallar folk till Allah inte är bödlar. Hans kallelse grundades på barmhärtighet till människorna, precis som alla Gudomliga kallelser.

'Isa Återuppväcker De Döda

'Isa fortsatte att be Allah om hans barmhärtighet till folket och att lära sitt folk att visa barmhärtighet gentemot varandra och att de skulle tro på Allah.

'Isa fortsatte sin mission, stödd av Gudomliga mirakel. En del Koran-tolkare sade att 'Isa återuppväckte fyra personer från de döda: en av hans vänner som hette Al-Azam, en gammal kvinnas son, och en kvinnas enda dotter. Dessa tre hade dött under hans livstid. När Judarna såg detta så sade de: "Du kan bara återuppväcka de som nyligen har dött; kanske var de bara avsvimmade." de bad honom att återuppväcka Sam Ibn Nuh.

När han bad dem att visa honom hans grav så ledde folket honom dit. 'Isa åkallade Allah, den Upphöjde, att bringa denne man tillbaka till livet, och plötsligt så kom Sam Ibn Nuh ut från graven. Och han var gråhårig. 'Isa frågade honom: "Hur har du fått gråa hår, när det inte existerade något åldrande på din tid?" Han svarade: "O Allahs Ande! Jag trodde att återuppståndelsens Dag hade kommit och jag fruktar den Dagen så mycket att mitt hår blev grått."

'Isas Mirakel – Enligt Koranen

Allah, den Allsmäktige, sade:

"Då skall Gud säga: 'Jesus, son av Maria! Minns Mina välgärningar mot dig och din moder – hur Jag stärkte dig med helig ande [och lät dig] tala till människorna både i vaggan och i mogen ålder och hur Jag delgav dig uppenbarelserna och visdom och Tora och Evangeliet och hur du ville med

Min tillåtelse forma något liknande en fågel i lera och andas på den för att den med Min tillåtelse skulle bli en fågel och hur du med Mitt tillstånd botade de blinda och de spetälska och hur du väckte de döda till liv med Mitt tillstånd och hur Jag höll tillbaka israeliterna [som ville döda dig] när du kom till dem med klara bevis, och de av dem som förnekade sanningen sade: 'Detta är helt uppenbart ingenting annat än bländande och förhäxande vältalighet!'

*Och [minns] hur Jag ingav de vitklädda tron på Mig och mitt Sändebud [så att] de förklarade: 'Vi tror; var du därför vårt vittne att vi har underkastat oss Guds vilja.'*²⁷⁴

'Isas Förmågor Och Lärjungarna – Enligt Koranen

Allah, den Allsmäktige, sade också:

"Han skall undervisa din son i Skriften, [skänka honom] visdom och [ge honom] Tora och Evangelium och [sända honom] till israeliterna som Sitt Sändebud.

[Och Jesus sade:] 'Jag har kommit till er med ett tecken från er Herre. Jag skall forma åt er i lera något som liknar en fågel och jag skall andas på den och med Guds tillåtelse skall den bli en fågel. Och jag skall bota de blinda och de spetälska och med Guds vilja skall jag väcka de döda till liv. Och jag skall säga er vad ni äter och vad ni lägger upp som förråd i era hus. I detta ligger ett tecken för er – om ni är [sanna] troende.

Och [jag har kommit] för att bekräfta vad som ännu består av Tora och för att förklara tillåtet något av det som var förbjudet för er. Och jag har kommit till er med ett tecken från er Herre. Frukta därför Gud och följ mig.

Gud är min Herre och er Herre, det är därför Honom ni skall dyrka! Detta är en rak väg.' När Jesus märkte deras ovillighet att tro [på honom], sade han: 'Vem vill hjälpa mig [att kalla människorna] till Guds väg?' De vitklädda sade: 'Vi är Guds medhjälpare! Vi tror på Gud; vittna du att vi har underkastat oss Hans vilja! Herre! Vi tror på det som Du har uppenbarat och vi vill följa Sändebudet; räkna oss därför bland [sanningens] vittnen.'

*Och de [som inte ville tro] smidde onda planer [mot Jesus], men [även] Gud smed planer – ingen smider bättre planer än Gud.*²⁷⁵

Allah Sänder En Festmåltid Till Lärjungarna

'Isa fortsatte att kalla folk till Allah och lade fram för dem det man skulle kunna kalla 'Andens lag'. En gång när han stod på ett berg omgiven av sina lärjungar, så märkte 'Isa att de som trodde på honom kom från de fattiga, de eländiga, och de nedtrampade. Och de var få till antalet. En del av de mirakel som 'Isa genomförde hade begärts av hans lärjungar, såsom deras önskan att ett 'heligt bord' skulle komma från himlen. Allah, den Upphöjde, säger:

"Och de vitklädda sade: 'Jesus, son av Maria! Kan din Herre låta ett bord [dukat till måltid] sänka sig ned till oss från himlen?' [Och Jesus] svarade: 'Frukta Gud, om ni har sann tro!'

De sade: 'Vi vill smaka [en sådan måltid], så att våra hjärtan får ro och vi får veta att det som du har sagt oss är sanningen, och så att vi kan vara dina vittnen.'

Och Jesus sade: 'Gud, vår Herre! Låt en måltid från himlen sänka sig ned till oss; den skall bli en högtid för oss, för den förste och den siste, och ett tecken från Dig. Och försörj oss [med det som vi behöver]! Du är den bästa Försörjaren!'

274 Koranens Budskap 5:110-111

275 Koranens Budskap 3:48-54

Gud svarade: 'Ja, Jag skall låta denna [måltid] sänka sig ned till er, men om efter detta någon av er förnekar [tron] skall Jag låta honom utstå ett straff som ingen i hela världen fått utstå.'

Och Gud sade: 'Jesus, son av Maria! Är det du som uppmanade människorna att dyrka dig och din moder som gudomliga väsen vid sidan av Gud?' [Jesus] svarade: 'Stor är Du i din härlighet! Hur skulle jag kunna säga vad jag inte har rätt att säga! Om jag hade sagt detta skulle Du helt visst ha vetat det. Du vet vad som är i mitt innersta men jag vet inte vad som är i Ditt innersta: Du känner allt det som är dolt för människor.'"²⁷⁶

Det har återgivits att 'Isa befallde sina lärjungar att fasta i trettio dagar; vid slutet av denna fasta så bad de 'Isa att frambringa mat från himlen så att de kunde bryta sin fasta. 'Isa bad till Allah efter det att hans lärjungar hade tvivlat på Hans makt. Det himmelska bordet trädde fram mellan två moln, ett ovanför och ett under, medan folket tittade på. 'Isa sade: "O Herre, låt detta vara en barmhärtighet och inte en orsak till elände och sorg." Så det sänktes ned mellan 'Isas händer och det var täckt med en duk.

Plötsligt så prostrerade 'Isa och hans lärjungar gjorde det med honom. De kände en doft som de aldrig känt förut. 'Isa sade: "Den som är mest hängiven och rättfärdig kan avtäckta bordet, så att vi kan äta och dricka och sedan tacka Allah för detta." De sade: "O Allahs Ande, du är den som skall göra detta."

'Isa ställde sig upp, gjorde sin tvagning och bad innan han avtäckte bordet, och där fanns det grillad fisk. Lärjungarna sade: "O Allahs Ande, är detta denna världens mat eller Paradisets?" 'Isa sade till sina lärjungar: "Förbjöd inte Allah er att ställa frågor? Detta är den gudomliga makten hos Allah, den Allsmäktige, som sade: "Var!" och det är. Det är ett tecken från Allah som varnar om ett hemskt straff för de dödliga förnekarna i denna värld. Detta är kärnpunkten."

det sägs att tusentals människor deltog i måltiden, och att maten ändå aldrig tog slut. Ett annat mirakel var att de blinda och spetälska botades.

De Som Dyrkar 'Isa Och Allahs Frågor Till 'Isa

Bordets Dag blev till en högtidsdag för 'Isas lärjungar och följeslagare. Senare så glömde lärjungarna och följeslagarna miraklernas egentliga natur, så de började att dyrka 'Isa som sin gud.

Allah sade:

"Och Gud sade: 'Jesus, son av Maria! Är det du som uppmanade människorna att dyrka dig och din moder som gudomliga väsen vid sidan av Gud?' [Jesus] svarade: 'Stor är Du i din härlighet! Hur skulle jag kunna säga vad jag inte har rätt att säga! Om jag hade sagt detta skulle Du helt visst ha vetat det. Du vet vad som är i mitt innersta men jag vet inte vad som är i Ditt innersta: Du känner allt det som är dolt för människor. Vad jag har sagt dem är det som Du har befallt mig [att säga]: 'dyrka Gud, min Herre och er Herre.' Jag var vittne till deras handlingar så länge jag levde bland dem, men sedan Du kallade mig till Dig är det Du som vakar över dem; Du är vittne till allt som sker. Om Du straffar dem är det ju Dina tjänare; och om Du förlåter dem är Du den Allsmäktige, den Vise.'

[På Domens Dag] skall Gud säga: 'Denna Dag skall de sanningsenliga skörda frukterna av sin kärlek till sanningen. På dem väntar lustgårdar, vattnade av bäckar, där de skall förbli till evig tid.' Gud är nöjd med dem och de är nöjda med Honom. Detta är den stora, den lysande segern. Guds är herraväldet över himlarna och jorden och allt vad där ryms och Gud har allting i Sin

makt.”²⁷⁷

Judarna Planerar Att Döda 'Isa

'Isa fortsatte med sitt uppdrag och de styrande Judarna förstod att deras makt höll på att falla sönder. Så ondskans makter anklagade honom för magi, överträdelser mot den Mosaiska Lagen, samröre med Djävulen. Och när de såg att de fattiga människorna följde honom så började de att smida onda planer.

Sanhedrinen, Judarnas högsta politiska och religiösa organ, började sammanträda för att smida planer på vad man skulle göra mot 'Isa. Dessa planer ändrade snabbt mål. När de misslyckades att tysta 'Isa och stoppa hans mission så beslutade man sig för att döda honom. Översteprästerna höll hemliga möten där de försökte enas om det bästa sättet att döda 'Isa. Medan de höll ett sådant möte så kom en av de tolv lärjungarna, Judas Iskariot, till dem och sade: ”Vad ger ni mig om jag överlämnar honom till er?” Judas köpslog med dem ända tills de enades om att han skulle få trettio silverpenningar som kallades för sikler. Deras plan var klar för hur de skulle fånga och mörda 'Isa.

Det sägs att Judarnas överstepräster slet sönder sina kläder på det mötet, och att de påstod att 'Isa hade förnekat Judendomen. På den tiden var det ett tecken på förakt och avsmak om man slet sönder sina kläder.

'Isa Torteras

Prästerna hade på den tiden ingen befogenhet att utverka en dödsdom, så de övertygade den romerske härskaren att 'Isa smidde planer mot det Romerska rikets säkerhet, och de manade honom att agera omedelbart. Den romerske guvernören befallde att 'Isa skulle gripas.

Enligt Matteus-evangeliet så greps 'isa och det var översteprästens råd som utfärdade hans dödsdom. Sedan började de att förnedra och förolämpa honom, spotta i hans ansikte, och sparka honom. Det var en romersk tradition att den dömda skulle piskas innan han avrättades. Så Pilates, som var den romerska guvernören, befallde att 'Isa skulle piskas. Den Mosaiska Lagen säger att det skall vara fyrtio piskrapp, men Romarna hade ingen gräns. Och detta var mycket hårda rapp. Efter det så överlämnades 'Isa till soldaterna för att korsfästas. De tog av hans kläder och behöll dem. De satte en törnekrona på hans huvud för att håna honom. Enligt historierna så bar han sitt eget kors på ryggen för att det skulle öka hans lidande.

'Isas Korsfästelse – Enligt Bibeln

Till slut kom de fram till en plats som kallades Golgata, som betyder Skallens Plats,²⁷⁸ utanför Jerusalems murar. Istället för att ge 'Isa en bägare vin som blandats med parfym för att lindra smärtan på korset, så gav de honom en bägare med vinäger som blandats med galla. Sedan korsfäste de honom, och för att håna honom ännu mer, så korsfäste de även två tjuvar tillsammans med honom. Detta är vad Bibeln berättar för oss.

'Isas Korsfästelse – Enligt Koranen

Men Islam kom med en annan syn som skilde sig från berättelserna i Evangeliet, både när det gällde 'Isas natur och hur han slutade sina dagar.

Den Heliga Koranen säger att Allah, den Upphöjde, inte tillät Israels folk att döda 'Isa eller att korsfästa honom. Det som hände var att Allah räddade honom från hans fiender och tog upp honom till Sig. De dödade aldrig 'Isa, de dödade någon annan. Allah, den Allsmäktige, förkunnade:

277 Koranens Budskap 5:116-120

278 Enligt Wikipedia så syftar detta namn troligtvis till kullens form (ö.a)

”Och för deras ord: 'Vi har dödat Kristus Jesus, Marias son, [som påstod sig vara] Guds sändebud!'

Men de dödade honom inte och inte heller korsfäste de honom, fastän det för dem tedde sig så. De som är av en annan mening är inte säkra på sin sak; de har ingen [verklig] kunskap om detta utan stöder sig på antaganden. Det är med visshet så att de inte dödade honom.

Nej, Gud upphöjde honom till Sin [härlighet]; Gud är Allsmäktig, Vis. Och bland efterföljarna av äldre tiders uppenbarelser finns ingen som inte före sin död tror på honom [som Guds profet] och han skall vittna mot dem på Uppståndelsens Dag.”²⁷⁹

Allah, den Allsmäktige, uppenbarade även:

”Och Gud sade: 'Jesus! Jag skall kalla dig till Mig och Jag skall upphöja dig till Min [härlighet] och Jag skall rena dig från [de beskyllningar som] förnekarna av sanningen [riktade mot dig]. Och Jag skall sätta dem som följer dig högt över dem som förnekar [dig] ända till Uppståndelsens dag; då skall ni alla vända tillbaka till Mig och Jag skall döma mellan er i allt det som ni var oense om.”²⁸⁰

Bemötandet Av Det Kristnas Påstående

Allah förnekat att han skulle ha avlat någon. På många ställen i Koranen så förkastar Allah Judarnas och de Kristnas påståenden.

”Och de säger: 'Den Nåderike har [avlat] en son!' Ni har yttrat något oerhört, något som skulle kunna spränga himlarna i stycken och få jorden att rämna och bergen att störta i djupet! Att [människor går så långt att] de tilldelar den Nåderike en son! Förställningen att den Nåderike har [avlat] en son är inte förenlig [med Hans gudomliga majestät]!

Ingen av de varelser [som befolkar] himlarna och jorden kan nalkas den Nåderike annat än som [Hans] tjänare; Han vet deras antal – var och en är räknad – och var och en skall på Uppståndelsens Dag stiga fram ensam inför Honom.”²⁸¹

Allah, den Upphöjde, förkunnade också:

”De har velat göra osynliga väsen till Guds medhjälpare – [väsen] som Gud har skapat – och i sin okunnighet har de upfunnit söner och döttrar åt Honom.

Nej, stor är Han i Sin härlighet, höjd högt över [alla försök] att beskriva [Hans väsen].

Hur skulle en son [ha fötts] åt Honom, himlarnas och jordens Skapare, när ingen ledsagerska har funnits vid Hans sida – Han som skapat allt och har kunskap om allt?

Detta är Gud, er Herre. Det finns ingen annan gud än Han, alltings Skapare. Tillbe Honom som har allt under Sitt beskydd. Människans öga ser Honom inte, men Han ser allt vad ett människoöga kan se. Han är den Outgrundlige som genomskådar allt och är underrättad om allt.”²⁸²

Allah, den Allsmäktige, befallde:

”Efterföljare av tidigare uppenbarelser! Gå inte till överdrift i [utövningen av] er religion och påstå inte om Gud annat än det som är sant!

Kristus Jesus, Marias son, var Guds Sändebud och Hans ord förkunnat för Maria och ande av Hans

279 Koranens Budskap 4:157-159

280 Koranens Budskap 3:55

281 Koranens Budskap 19:88-95

282 Koranens Budskap 6:100-103

[ande]. Tro därför på Gud och Hans Sändebud och säg inte: '[Gud] är tre.' Upphör för ert eget bästa!

Gud är den Ende Guden, Stor är Han i Sin härlighet, fjärran från [tanken] att han skulle ha en son! Honom tillhör allt det som himlarna rymmer och det som jorden bär. Ingen behöver en ytterligare beskyddare utöver Gud.

Kristus har inte hållit sig för god för att vara Guds tjänare, inte heller änglarna som har sin plats i Hans närhet. [På den yttersta Dagen] skall Han inför Sig samla dem vars högmod hindrade dem att tjäna Gud. Då skall han ge dem som hade tron och levde rättskaffens deras fulla lön och i Sin nåd ge dem mer, men de högmodiga skall Han låta utstå ett plågsamt straff och de skall varken finna beskyddare eller hjälpare vid sidan av Gud."²⁸³

Allah Förnekar Att Uzair (Esra) Skulle Vara Hans Son

Allah, den Allsmäktige, förkunnade:

"De Judiska [trosbekännarna] säger: 'Esra, Guds son', medan de Kristna säger: 'Kristus, Guds son'. Detta kommer över deras läppar och då säger de efter vad [andra] förnekare av sanningen har sagt före dem. Guds förbannelse över dem! Hur förvirrade är inte deras begrepp!

De har tagit sina rabbiner och klosterbröder till herrar och beskyddare i Guds ställe, och [detsamma har de gjort med] Kristus, Marias son, trots att de har förmanats att inte dyrka någon annan än den Ende Guden – det finns ingen gud utom Han; stor är Han i Sin härlighet, fjärran från allt vad de vill sätta vid Hans sida!"²⁸⁴

Allah Förnekar Att Han Skulle Ha Avlat Någon

Allah, den Allsmäktige, uppenbarade även:

"Be dem nu om en förklaring: är det så att din Herre skall ha döttrar medan de [själva] skall ha söner? Eller [påstår de] att Vi i deras åsyn har skapat änglarna till kvinnliga [väsen]? I sin lögnaktighet säger de ju: 'Gud har avlat.' Ja, visst är de lögnare alltigenom! Skulle Han ha valt döttrar framför söner? Hur är det fatt med ert omdöme? Detta borde ni noga tänka över!

Eller har ni klara bevis [för vad ni påstår]? Lägg då fram, om ni talar sanning, den Skrift [som ni stöder er på]!

De anser att det råder släktskap mellan Honom och osynliga väsen; och ändå vet dessa väsen att de skall föras fram [inför Gud för rannsakan och dom]!

Stor är Gud i Sin härlighet, fjärran från [försöken] att beskriva [Hans väsen]!

Men Guds hängivna tjänare betar sig inte på detta sätt."²⁸⁵

Och Allah, den Upphöjde, sade:

"De förnekar sanningen som säger: 'Gud är Kristus, Marias son.' Säg: 'Vem kan hindra Gud, om Han vill låta Kristus, Marias son, hans moder och alla på jorden förgås? Guds är herraväldet över himlarna och jorden och allt som finns däremellan. Han skapar vad Han vill. Han är Allsmäktig.'

Judarna säger liksom de Kristna: 'Vi är Guds barn som Han älskar.' Säg: 'Varför straffar Han er då

283 Koranens Budskap 4:171-173

284 Koranens Budskap 9:30-31

285 Koranens Budskap 37:149-160

för era synder? Nej, ni är människor liksom [alla andra] som Han har skapat. Han förlåter vem Han vill och Han straffar vem Han vill. Guds är herraväldet över himlarna och jorden och allt som finns däremellan och Han är målet för [allas] färd.'

*Efterföljare av äldre tiders uppenbarelser! Efter ett avbrott i budbärarnas rad har Vårt Sändebud kommit till er för att klargöra [sanningen] för er, så att ni inte skall kunna säga: 'Till oss har ingen budbärare kommit med ett hoppets budskap och ingen varnare.' Nu har en förkunnare av ett glatt budskap om hopp och en varnare kommit till er; Gud har allt i Sin makt.'*²⁸⁶

Allah, den Upphöjde, varnade:

”De som säger: 'Gud är Kristus, Marias son' förnekar sanningen; Kristus sade [själv]: 'Israeliter! Dyrka Gud, min Herre och er Herre.' Gud utestänger den från Paradiset som sätter medhjälpare vid Guds sida och Elden skall bli hans sista hemvist. För [dessa] syndare finns ingen hjälpare.

De som säger: 'Gud är den tredje av ett tretal' förnekar sanningen – ingen annan gud finns än Gud, den Ende. Och om inte de som yttrar dessa hädelser bland dem upphör med sina påståenden kommer de att drabbas av ett plågsamt straff. Varför ångrar de sig inte och ber Gud förlåta dem? Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig.

*Ett Sändebud, varken mer eller mindre, var Kristus, Marias son. [Andra] Sändebud föregick honom och hans moder var en sanningsenlig kvinna. Båda åt [jordisk] föda. Lägga märke till hur Vi klargör [Våra] budskap för dem – hur förvirrade är inte deras begrepp!'*²⁸⁷

Allah, den Allsmäktige, befäller:

*”Säg: 'Gud ske lov och pris, som inte har [avlat] en son och i vars herravälde ingen har del och som inte [behöver] någon som skyddar Honom mot jordisk lumpenhet!' - Och prisa ständigt Hans härlighet och Hans majestät!'*²⁸⁸

En gång så frågade hedningarna Muhammad (frid vare med honom): ”Till vem är din Herre besläktad? Vilka är Hans ursprungliga förfäder och hur är Hans släktträd?” Det har också berättats att Judarna sade: ”Vi dyrkar Uzair, Allahs son,” och att de Kristna sade: ”Isa är Allahs son,” och magikerna sade: ”Vi dyrkar solen och månen,” och avgudadyrkarna sade: ”Vi dyrkar statyer.” Som ett svar till alla dessa människor så uppenbarade Allah en del av Sina attribut: Enhet, Den Ende, och andra beskrivningar:

*”Säg: 'Detta är Gud, den Ende, Gud, den Evige, som är Orsak till allt, Vidmakthållare av allt, hos vilken alla söker skydd. Han har inte avlat och inte blivit avlad, och ingenting har funnits som kunde liknas vid Honom.'*²⁸⁹

286 Koranens Budskap 5:17-19

287 Koranens Budskap 5:72-75

288 Koranens Budskap 17:111

289 Koranens Budskap 112:1-4

I Guds, den Nåderikes, den Barmhjärtiges Namn

PROFETEN MUHAMMAD

En Beskrivning Av Muhammad (frid vare med honom)

Muhammad (frid vare med honom) föddes i Mecka, Arabien, måndagen den 12 Rabi' Al-Awal (2 augusti år 570 e.Kr Kr.). Hans mor, Aminah var dotter till Wahb Ibn 'Abdu Manaf, från Zahrahs familj. Hans far, 'Abdullah' var son till 'Abdul Muttalib. Hans stamträd har spårats tillbaka ända till den nobel Isma'il, Profeten Ibrahims son. Och han var runt den 40:e ättlingen. Muhammads (frid vare med honom) far dog innan han föddes.

Innan han hade fyllt sex år så tog hans mor, och den föräldralösa Muhammad (frid vare med honom) togs då om hand av sin farfar 'Abdul Muttalib, som var mycket kärleksfull mot honom. Men även han dog två år senare. På sin dödsbädd så överlät han förtroendet om vårdnaden av den lille pojken till sin son Abu Talib.

Resan Till Busra – En Kristen Munk Meriterar Muhammad (frid vare med honom)

När Muhammad (frid vare med honom) var tolv år gammal, så följde han med sin farbror Abu Talib på en handelsresa till Syrien, och de fortsatte ända till Busra. Resan varade i några månader. Det var i Busra som den Kristne Munken Bahira träffade Muhammad (frid vare med honom). Det har återgetts att han sade till Abu Talib: ”Återvänd med denne pojke och vakta honom mot Judarnas hat, för en storslagen karriär väntar din brorson.”

Muhammads (frid vare med honom) Ärliga Och Hedersamma Personlighet

Efter denna resa så verkar Muhammads (frid vare med honom) ungdomsår ha passerat utan några incidenter, men alla lärda är eniga i att tillskriva honom en mycket hög moralisk karaktär och ett mycket korrekt uppförande som var ovanligt bland Meckas invånare. Hans uppriktiga och hedersamma personlighet hos denne anspråkslöse yngling vann invånarnas hjärtan. Och han blev kallad Al Ameen, den uppriktige.

Under sina tidiga år så slapp inte Muhammad (frid vare med honom) undan det dagliga livets göromål. Han var tvungen att se efter sin farbrors boskap, som liksom resten av Banu Hashim, hade förlorat merparten av sin förmögenhet.

Det Ensliga Livet Under Muhammads (frid vare med honom) Ungdom

Från ungdom till vuxen ålder så levde Muhammad (frid vare med honom) nästan ett liv i avskildhet. Laglösheten var mycket utbredd bland Meckas invånare, de plötsliga utbrotten av ogrundade blodiga bråk bland stammarna var vanliga Okadhs Marknad, och bristen på moral och Quraishiterna skepticism, orsakade känslor av sorg och medlidsamhet i hjärtat på denne känslige yngling. Sådana scener av social misär och religiös degradering var kännetecknen på en fördärvad tidsålder.

Muhammads (frid vare med honom) Giftermål Med Khadijah

När Muhammad (frid vare med honom) var 25 år gammal så reste han till Syrien igen, denna gång som en agent åt en rik och ädel Quraishisk änka som hette Khadijah; och när han hade visat sig vara pålitlig och uppriktig när det gällde att ta hand om hennes affärer och bevaka hennes intressen, så blev han erbjuden hennes hand. Hon friade helt enkelt till honom.

Detta äktenskap visade sig vara mycket bra och lyckligt. Khadijah var mycket äldre än sin make, men trots den stora ålderskillnad som rådde mellan dem så var de båda mycket ömsinta och

kärleksfulla mot varandra. Detta äktenskap gav honom en kvinnas kärleksfulla hjärta. En kvinna som alltid var beredd att trösta honom i hans hopplöshet, och att hålla den lilla flämtande låga av hopp som brann i hans bröst, vid liv. Detta när ingen person trodde på honom och hela världen såg dystert och mörkt ut i hans ögon.

Oroliga Tider Av Laglöshet Drabbar Meckas Invånare

Ända tills han nådde trettioårsåldern så var han nästan som en främling till världen utanför. Efter sin farfars död så delades styrandet av Mecka mellan tio senatorer som tillsammans utgjorde makten i det Arabiska Väldet. Det fanns ingen överenskommelse mellan dem som skulle säkra individens rätt och egendom. Även fast släktbanden familjerna emellan utgjorde en viss form av skydd för medborgarna, så utsattes främlingar regelbundet för förföljelser och förtryck. Ofta så rånades de, inte bara på sina ägodelar, utan man rövade även bort deras fruar och döttrar. På Muhammads (frid vare med honom) initiativ, så skulle man försöka slå tillbaka den utbredda laglösheten och försvara varje svag individ – oberoende om han var från Mecka eller en främling, fri eller en slav – mot de överträdelser eller förtryck som han kunde tänkas råka ut för inom Meckas territorium.

När Muhammad (frid vare med honom) vad 35 år, så löste han, genom sitt sunda förstånd och omdöme, en mycket allvarlig dispyt som hotade att kasta hela Arabien in i ytterligare en serie av ständigt återkommande krig.

När de återuppbyggde Ka'ba år 605 e. Kr så uppstod frågan om vem som skulle få äran att placera den Svarta Stenen, detta Hus mest heliga relik, på dess rätta plats. Varendra stam sade att de var mest värdiga denna ära. De äldre medborgarna rådde de tvistande att utse den förste som kom in genom en bestämd port, som sin medlare. Detta förslag accepterades, och den förste mannen som kom igenom denna port var Muhammad "Al Amin" (frid vare med honom). Hans lösning på konflikten gjorde alla tvistande parter nöjda. Han befälde att stenen skulle placeras på ett skynke och varje stam kunde därigenom dela äran att bära den Svarta Stenen genom att lyfta en varsin bit av skynket och då bar alla stammar denna heliga sten och ingen lämnades utanför. Så Stenen sattes på sin plats och bygget av Huset avslutades utan några ytterligare incidenter.

Muhammad (frid vare med honom) Hindrar Romarnas Avsikter Att Kontrollera Mecka

Det har återgivits att runt den här tiden så gjorde 'Usman Ibn Huwairith, med stöd av Bysantiskt guld, ett försök att förvandla Hijaz-området till en Romersk besittning, men försöket misslyckades. Och detta berodde till den största delen på Muhammads (frid vare med honom) medverkande.

Vänlighet Och Generositet Gentemot Folket

Dessa är i stort sett alla de publika handlingar som återgivits av historiker, i vilka Muhammad (frid vare med honom) var inblandad under de första femton åren som han var gift med Khadijah. När det gäller sitt privata liv så har han alltid beskrivits som en person som alltid var beredd att hjälpa de behövande och hjälplösa. Hans farbror Abu Talib hade hamnat i nöd på grund av sina uppoffringar för att bibehålla sin familjs ställning. Muhammad (frid vare med honom), som vid den tiden var ganska rik genom sitt förbund med Khadijah, försökte att återbetala en del av den tacksamhetsskuld som han stod i till sin farbror, genom att åta sig att uppfostra och utbilda hans son 'Ali. Ett år senare så adopterade han även en annan av sin farbrors söner; 'Akil.

Khadijah födde tre söner och fyra döttrar. Alla pojkar dog under sin barndom, men han fann tröst genom att han älskade 'Ali så mycket.

Ungefär vid denna tid så statuerade Muhammad (frid vare med honom) ett, av många exempel, på sin vänlighet och sitt stora hjärta. Ett exempel som hade ett nyttigt inflytande på hans folk. Hans fru

Khadijah hade gett honom en ung slav, som hette Zaid Ibn Harith, i gåva. Han hade förts till Mecka som fånge och sålts till Khadijah. När Harith fick höra att Muhammad (frid vare med honom) ägde Zaid, så kom han till Mecka och erbjöd honom en stor summa pengar för sin sons frigivande. Då sade Muhammad (frid vare med honom): ”Låt Zaid komma hit, och om han väljer att följa med dig så får du ta honom utan lösen; men om han väljer att stanna hos mig, varför skulle jag då inte behålla honom?” Zaid, som fördes fram inför Muhammad (frid vare med honom) sade att han ville stanna hos sin herre eftersom han behandlade honom som om han var hans ende son. När Muhammad (frid vare med honom) hörde detta så tog han Zaid vid handen och ledde honom till Ka'bas Svarta Sten. Där, inför folket, så adopterade han honom som sin son, och fadern återvände hem, mycket nöjd över hur denna affär hade förlöpt. Hädanefter så kallades Zaid för Muhammads (frid vare med honom) son.

Muhammad (frid vare med honom) närmade sig nu sitt fyrtionde år, och hans tankar var alltid upptagna med kontemplation och reflektion. Här, framför honom, låg hans land, blödande och sönderslitet av stamkrig och outhärdliga tvister; hans folk, som var som barbarer, hängav sig åt riter och vidskepelse. De var laglösa och grymma. Hans två resor till Syrien hade visat honom en scen av total brist på moral och social förödelse, rivaliserande stammar och sekter som slet varandra i stycken, och deras hat spred sig ända till Hijaz dalar och öknar. Deras strider och bitterhet splittrade Arabiens olika distrikt.

Den Gudomliga Inspirationen Tar Sin Början

Under flera år efter sitt giftermål så brukade Muhammad (frid vare med honom) dra sig tillbaka till en grotta som fanns i berget Hira, en bit utanför Mecka. Han brukade gå till denna grotta för att be och meditera, ibland själv och ibland med sin familj. Där brukade han ofta spendera hela nätter i djupa tankar och kommunikation med den Osedda men ändå Allvetande Herren av Universum. Det var under en av dessa vistelser, och under nattens tysta timmar då ingen annan mänsklig kontakt var närvarande, som en ängel kom till honom och berättade att han var Allahs Budbärare och att han skickats för att återföra ett fallet folk till kunskapen om och dyrkan till deras Herre.

De erkända samlarna av autentiska Islamiska berättartraditioner är helt överrens om att följande är hur de första uppenbarelserna kom till Profeten Muhammad (frid vare med honom).

Muhammad (frid vare med honom) brukade dra sig undan i berget Hiras grotta för dyrkan under tre dagar och nätter. När han önskade så brukade han återvända till sin familj i Mecka och sedan gå tillbaka igen, och ha med sig de förnödenheter som han kunde tänkas behöva. Så brukade det fortsätta, att han återvände till Khadijah och sedan tillbaka till grottan och sedan tillbaka till Khadijah och så vidare, ända tills en dag då uppenbarelsen kom till honom och Ängeln Jibreel (Gabriel) kom till honom och sade:

”Läs!”

Men eftersom Muhammad (frid vare med honom) var en analfabet som aldrig fått lära sig att läsa eller skriva, så sade han till ängeln:

”Jag kan inte läsa.”

Ängeln upprepade samma ord igen, och igen så svarade Muhammad (frid vare med honom) att han inte kan läsa.

Ängeln tog tag om Profeten (frid vare med honom), kramade honom hårt och sade:

*”Läs! I din Herres namn, Han som har skapat -
Skapat människan av en grodd som växer fast!
Läs! Din Herre är den Störste av de frikostiga,
som har lärt pennans bruk,
lärt människan vad hon inte visste!”²⁹⁰*

Med bultande hjärta så upprepade Profeten (frid vare med honom) det som ängeln sade. Han återvände till Khadijah och sade: ”Täck mig! Täck mig!” Hon täckte honom med en klädnad ända tills hans rädsla försvann. Han berättade för Khadijah om det som hade hänt och sade att han antingen höll på att bli en spåman eller någon som blivit galen. Hon svarade: ”Gud förbjude! Han kommer sannerligen inte låta något sådant hända, för du talar sanning, du håller dina löften, du bär folkets vedermodor, du ger av det som du tjänar, du är gästvänlig och du hjälper dina medmänniskor. Såg du något hemskt?” Muhammad (frid vare med honom) sade: ”Ja,” och han berättade för henne vad han sett. Då sade Khadijah: ”Jubla och gläd dig, käre make! Han i Vilkens händer Khadijahs liv vilar vittnar om detta faktum, att du kommer att bli detta folks Profet!”

Khadijah Rådfrågar Sin Kusin Som Är Kunnig i Skrifterna; Bekräftelse På Profetskapet

Efter detta så begav sig Khadijah till sin kusin Waraqa Ibn Naufal, som var gammal och blind och som var kunnig i de Judiska och Kristna Skrifterna, och som det sägs ha översatt dem till Arabiska. När hon berättade för honom om vad som hade hänt så utbrast han: ”Detta är samme Helige Ande som kom till Musa. Han kommer att bli sitt folks Profet. Säg detta till honom och be han att vara vid gott mod.” Efteråt när de två männen möttes på gatan, så talade den gamle och blinde studenten av de Judiska och Kristna Skrifterna om sin tro och tillit: ”Jag svär vid Han i Vilkens hand Waraqa liv vilar att Allah har utvalt dig till detta folks Profet. De kommer att kalla dig för lögnare, de kommer att förfölja dig, de kommer att förvisa dig, och de kommer att kämpa mot dig. O, om jag ändå kunde få leva till dessa dagar. Jag skulle kämpa för dig.” Sedan kysste han Muhammads (frid vare med honom) panna.

Muhammads Syner Och Kampen Mot Depressionen

Den första uppenbarelsen och synen följdes av en längre period där Muhammad (frid vare med honom) led av svår mental depression. Endast Allah vet vad Muhammad (frid vare med honom) måste ha gått igenom under den tiden. Han kan ha varit orolig över sina syner, över hur Meckas folk skulle ta emot Allahs välsignelse, eftersom deras egenintresse kunde hotas. Invånarna i Mecka var, på den tiden, mycket beroende av den handel och kommers som förekom i samband med ritualer som hade med deras avgudadyrkan att göra. Vi kan inte föreställa oss hans framtid och vilket ansvar han skulle få för all världens människor eller de utmaningar som Allah valt honom till.

Profeten Börjar Sin Mission

Ängeln talade till detta bekymrade hjärta med ord om hopp och tillit och om den ljusa framtid då han skulle se människorna anta den ende sanna Tron. Hans öde visades för honom, när han, insvept i sin klädnad och full av ängslan, hörde rösten igen:

*”Du som sveper in dig [i din ensamhet]!
Res dig och varna
Och prisa din Herres majestät!”²⁹¹*

Han reste sig och började att ägna sig åt det arbete som han kallades till. Khadijah var den förste som accepterade hans mission. Hon skulle komma att tro på hans uppenbarelsen, att överge sitt folks

290 Koranens Budskap 96:1-5

291 Koranens Budskap 74:1-3

avgudadyrkan och att förena sig med honom i hjärtats renhet och dyrkan till Allah, den Allsmäktige.

Följeslagarna

I början av denna mission så berättade Muhammad – hädanefter kallad Profeten (frid vare med honom) – bara om detta till sina närmaste, och han försökte frigöra dem från sina förfäders avskryvda traditioner. Efter Khadijah så var det hans kusin 'Ali som blev hans nästa följeslagare. Ofta så brukade Profeten (frid vare med honom), hans fru och hans kusin bege sig till öknen runt Mecka så att de tillsammans kunde pris och tacka All Världarnas Herre för Hans oräkneliga välsignelser. En gång så överraskades de av Abu Talib, 'Alis far. Han sade till Profeten (frid vare med honom): ”O Min broders son! Vilken religion är detta som ni följer?” ”Det är Allahs. Hans Änglars, Hans Profeters, och vår förfader Ibrahims religion,” svarade Profeten (frid vare med honom). Han fortsatte: ”Allah har sänt mig till Hans tjänare, för att leda dem till Sanningen, och du, min Farbror är den som är mest värd detta. Det är därför passande att jag kallar dig och det är passande att du accepterar Sanningen och hjälper mig sprida den.” Abu Talib svarade: ”Son till min bror, jag kan inte överge mina fäders religion, men vid Herren, den Suveräne, så länge som jag lever skall ingen skada dig.” Sedan vände han sig till 'Ali och frågade vilken religion han följde. 'Ali svarade: ”O Far! Jag tror på Allah och Hans Sändebud och jag följer honom.” Abu Talib svarade: ”Min son, han kommer inte att be dig göra annat än det som är gott, så du är därför fri att följa honom.”

Efter 'Ali så accepterade Muhammads adoptivson Zaid den nya tron. Han följdes av Abu Bakr, en ledande medlem av Quraish, och en hederlig välbärgad handelsman som hade ett mycket gott rykte bland sina landsmän. Han var endast två år yngre än Profeten (frid vare med honom). Hans accepterande av den nya tron hade ett starkt inflytande på deras moral. Strax efter detta så kom fem viktiga personer till Profeten (frid vare med honom) och accepterade Islam. Flera personer från de lägre samhällsskikten kom även de till Profeten (frid vare med honom) för att anta den nya religionen.

Vår Profets Spridning Av Islamisk Kunskap

Under tre mycket långa år, så arbetade Profeten (frid vare med honom) i det tysta med att rädda sitt folk från att dyrka avgudar. Avgudadyrkan var något mycket djupt rotat hos folket. Den erbjöd lockelser som den nya religionen med sin renhet inte hade.

Quraish hade även personliga intressen i den gamla formen av dyrkan, och deras ställning och prestige var beroende av att dessa intressen bibehölls. Profeten var tvungen att stå upp emot sitt folks avgudadyrkan, och att gå emot det styrande fåtalet som höll i sin makt med näbbar och klor.

Efter tre år av tyst men ständigt pågående kamp, så var det endast trettio följeslagare som accepterat Islam. En viktig förändring i Profetens relation med Meckas invånare tog nu sin början. Hans landsmän hade börjar ifrågasätta hans förstånd, i det att det trodde att han var tokig eller besatt av en ond ande. Hitintills så hade hans predikan varit anspråkslös och den hade skett i tysthet. Han bestämde sig nu för att vädja öppet till Meckas invånare, mana dem att överge sin avgudadyrkan. För detta ändamål så ordnade han ett massmöte vid en intilliggande kulle och där talade han till dem om deras dårskap, i Allahs ögon, att dyrka stenar som sina gudar. Han bjöd dem att överge sin gamla gudlösa dyrkan och att anta en Tro fylld av kärlek, sanning och renhet. Han varnade dem om det öde som hade drabbat föregående generationer som inte lyssnat till sin Profeter. Men folksamlingen gav sig av utan att lyssna till den varning som Profeten (frid vare med honom) gav.

När han misslyckade med att få medborgarna att lyssna på honom så vände han sin uppmärksamhet till de främlingar som kom till staden för att bedriva handel eller genomföra sin pilgrimsfärd. Men Quraish försökte hela tiden att störa hans försök. De skyndade sig att möta dessa främlingar vid

deras olika resvägar, för att varna dem för att överhuvudtaget tala med Profeten, som de sade var en farlig magiker.

När pilgrimerna eller de handelsresande återvände hem så bar de med sig nyheten om denne djärve predikant som med hög röst och med risk för sitt eget liv, manade araberna att överge sin avgudadyrkan.

Quraish Utövar Tortyr

Nu blev Profeten (frid vare med honom) och hans följeslagare utsatta för en del förföljelse och förnedring. De fientliga Quraishiterna hindrade Profeten (frid vare med honom) från att genomföra sina böner vid Ka'bas Heliga Hus; de förföljde honom var än han gick; de kastade smuts och skräp på honom och hans följeslagare så fort de var upptagna med sin dyrkan; de kastade törnen i hans väg. Även fast han fick utstå alla dessa prövningar så vacklade aldrig Profeten. Han var full av tillförsikt angående sin mission, även fast han vid flera tillfällen riskerade att få sätta livet till.

Vi denna tid så antog Hamza, 'Abdul Muttalibs yngste son, Islam. Hamza var en man av enastående mod, en beryktad krigare, generös och sanningsenlig, vars hjältedåd hade förärat honom titeln "Allahs Lejon." han blev en hängiven anhängare till Islam och han gav till och med sitt liv för Allahs Sak.

Profeten (frid vare med honom) fortsatte att predika till araberna på ett mycket mjukt och lugnt sätt. Han manade sitt folk, som var så vana att begå onda och omoraliska handlingar, att överge dessa styggelser. Med målande ord som berörde åhörarnas hjärtan, så varnade han dem för de straff som Allah hade låtit drabba 'Ad och Thamuds stammar när de envist vägrat att följa det som Allahs Budbärare gav dem. Han manade dem vid naturens storslagenhet, vid middagstidens ljus, vid natten när den sprider sitt skynke, vid dagen när den visar sig i sin glans, att de skulle lyssna till hans varning innan ett liknande straff skulle drabba dem. Han talade till dem om Räkenskapens Dag när denna världs handlingar skulle läggas fram inför den Evige Domaren, när barnen som begravts levande skulle fråga för vilket brott de hade dödats.

Allah, den Allsmäktige, sade:

"Men [om denna gåva som de borde ta emot med tacksamhet säger de att] de finner det märkligt att en varnare kommer till dem ur deras egna led; och de som förnekar sanningen säger: 'Detta är besynnerligt! Skulle vi, sedan vi dött och förmultnat, [uppstå till nytt liv]? En mycket osannolik återkomst!"

Vi är väl medvetna om att jorden bryter ner och löser upp [människornas döda kroppar,] och Vi har en bok [där namn och allt står skrivet]. Men när sanningen nu har kommit till dem förnekar de den. Och så har de råkat i [fullständig] förvirring.

Ser de inte över sig himlen som Vi har byggt och utsmyckat, och där inte den minsta reva kan upptäckas.

Och jorden, vars [yta] Vi har brett ut och rest på den fast förankrade berg och där Vi låter sköna växter av alla slag spira?

[Allt detta] bör öppna [människornas] ögon och tjäna till påminnelse för dem av [Våra] tjänare som vänder åter [till sin Herre] i ånger [över sina synder].

Och med [Vår] välsignelse sänder Vi ned regn från skyn och låter med detta trädgårdar växa upp och [fält med] brödsäd och höga palmer med täta klasar av dadlar för [Våra] tjänares försörjning. Så skänker Vi liv åt död jord [och] så skall Vi låta er stiga fram [till nytt liv].

Före dem [som nu förnekar uppståndelsen levde] Nuh's folk och folket i Ar-Rass och [stammarna] Thamud och 'Ad och Farao och Lots bröder och de som befolkade [Madyans] skogsklädda dalar

och Tubba's folk; alla kallade de sändebuden för lögnare och så gick varningarna Jag gav dem i uppfyllelse. ”²⁹²

Allah, den Allsmäktige, förkunnade även:

”Låt oss lova och prisa Gud, som har skapat himlarna och jorden och låtit mörker och ljus uppstå; ändå sätter de som förnekar sanningen andra vid sin Herres sida!

Det är Han som har skapat er av lera och så utsatt en frist [för er] – och en annan frist som Han [Ensam] känner. Och ändå tvivlar ni!

Men Han är Gud i himlarna och på jorden; Han känner det som ni hemlighåller lika väl som det ni öppet visar och Han vet vad ni förtjänar [med era handlingar].

Varje gång ett budskap från deras Herre framförs till dem, drar de sig undan; och de kallar sanningen för lögn, när den [nu] har kommit till dem. Men [en dag] skall de få veta vad det var som de brukade skämta om.

Har de inte sett hur många släkten före dem Vi har låtit gå under; [människor] som Vi hade gett en bättre plats på jorden än Vi har gett er och som Vi [välsignede] med rikliga regn och lät floder rinna upp vid deras fötter?

Men för deras synders skull utplånade Vi dem [från jordens yta] och lät ett annat släkte stiga fram efter dem. ”²⁹³

När antalet troende ökade i antal och Profetens sak stärktes av att många mäktiga medborgare antog Islam, så började Profetens (frid vare med honom) predikande att skrämma Quraish. Deras makt och prestige hotades. De var avgudarnas väktare; samma avgudar som Profeten (frid vare med honom) hade hotat att förstöra; de var denna avgudadyrkans ministrar; denna avgudadyrkan som han förkastade. Faktum var att hela deras existens var beroende av upprätthållandet av de gamla traditionerna.

Profeten (frid vare med honom) lärde ut att inför Herren så var alla människor lika, det enda som skilde dem åt var nivån på deras fromhet och Gudfruktighet.

Allah, den Upphöjde, sade:

”Människor! Vi har skapat er av en man och en kvinna, och Vi har samlat er i folk och stammar; för att ni skall lära känna varandra. Inför Gud är den bäste av er den vars gudsfruktan är djupast. Gud vet allt, är underrättad om allt. ”²⁹⁴

Quraish accepterade inte detta utjämnande av klasserna eftersom det skulle påverka deras, sedan länge, nedärvda privilegier. Så de började att organisera ett system av förföljelser för att kväva denna rörelse innan den kunde rota sig. De beslöt att varje hushåll skulle ansvara för att de utrotade denna nya tro så fort den visade sig. Varje hushåll torterade sina egna familjemedlemmar, anhängare eller slavar som hade antagit den nya religionen. Med undantag av Profeten (frid vare med honom), som skyddades av Abu Talib och hans släkt, och Abu Bakr, och ett fåtal andra som hade starkt inflytande eller på annat sätt var viktiga personer, så utsattes alla andra konvertiter för olika former av tortyr. En del av dem kastades i fängelse, tvingades att svälta, för att sedan bli piskade. En kulle som hette Ramada och en annan plats som kallades för Bata blev skådeplatser för en grym tortyr.

292 Koranens Budskap 50:2-14

293 Koranens Budskap 6:1-6

294 Koranens Budskap 49:13

Quraish Fruktar Islams Spridning – De Försöker Förgävas Att Muta Profeten

En dag så försökte Quraish att locka Profeten till att överge sin mission att lära ut denna nya religion som hade orsakat splittring bland deras folk. 'Utba Ibn Rabi'a utsågs till att vara den som skulle prata med Profeten (frid vare med honom).

'Utba sade: "O min brors son, du är känd för dina goda sidor, men ändå så har du sått splittring bland vårt folk och gjort familjer oeniga; du förkastade våra gudar och gudinnor och du anklagar våra förfäder för gudlöshet. Nu har vi kommit till dig med ett förslag, och jag ber dig att noga tänka igenom det innan du förkastar det." Profeten (frid vare med honom) sade: "Jag lyssnar, O Walids far."

'Utba sade: "O Min brors son! Om du gör detta för att du vill ha rikedomar, ära och berömmelse, så är vi villiga att samla ihop en förmögenhet åt dig som är större än den någon av oss har; vi gör till till vårt överhuvud och vi kommer inte att besluta eller göra någonting utan dig; om det är makt du är ute efter så gör vi dig till vår kung; och om det är en demon som besitter dig och du inte kan bli fri den så hämtar vi doktorer till dig och betalar dem tills de botat dig." När 'Utba hade avslutat sitt föredrag sade Profeten (frid vare med honom): "O Walids far! Lyssna nu på mig." "Jag lyssnar," svarade han. Profeten (frid vare med honom) läste upp de första tretton verserna av kapitlet Fussilat, vars tolkning lyder som följer:

"Ha mim. [Detta är] uppenbarat av den Nåderike, den Barmhärtige – en Skrift vars budskap är avfattat i en fast och klar förkunnelse på arabiskt språk till nytta för de insiktsfulla, [en budbärare] med varsel om hopp och glädje – och med ord till varning. Men de flesta [människor] vänder sig bort och vill inte lyssna [när den läses högt], och de säger: 'Våra hjärtan är övertäckta så att dina ord inte når fram, och våra öron har täppts till och ett hinder har rests mellan oss och dig. Handla nu [som du anser bäst]; vi skall handla [som vi anser bäst]!"

Säg [Muhammad]: 'Jag är bara en människa som ni. Men jag vet genom uppenbarelsen att er Gud är den Ende Guden; vänd er därför [i ödmjukhet] till Honom och be om Hans förlåtelse!' Olyckliga de som sätter medgudar vid Guds sida, de som vägrar att ge åt de fattiga; det är just [dessa människor] som förnekar livet efter detta!

De [å andra sidan] som tror och lever ett rättskaffens liv – deras lön skall vara utan ände.

Säg: 'Hur kan ni förneka Honom, som har skapat jorden under två dagar? Och sätta medgudar vid Hans sida? - Han, världarnas Herre!'

Det är Han som har rest fast förankrade berg [som höjer sig] högt över jordens [yta], och [därefter] har välsignat den och mätt ut [med Sitt mått] allt som skulle [tjäna dess inbyggare till] näring. [han skapade allt detta] under jämt fyra dagar – [ett svar] till dem som frågar.

Och Han vände sig mot rymden, som var rök, och sade till den och till jorden: 'Kom, villigt eller nödda och tvungna!' - och de svarade: 'Vi kommer villigt!'

Och under två dagar skapade och formade Han dem till sju rymder, och anvisade varje rymd dess uppgift.

Rymden närmast jorden har Vi smyckat med ljus och gjort säker [mot intrång]. Gud, den Allsmäktige, den Allvetande, har förordnat om allt detta.

Men säg, om de [som lyssnar] drar sig bort: 'Jag varnar er för en katastrof som den [som förintade stammarna] 'Ad och Thamud!''²⁹⁵

När Profeten (frid vare med honom) hade avslutat sin recitation så sade han till 'Utba: "Detta är mitt svar till ert förslag; gör nu det som ni anser vara bäst."

Quraish Ökar Sina Förföljelser – Första Utvandringen Till Abessinien År 615 e. Kr²⁹⁶

Quraish förföljelser blev värre dag för dag och Profetens följeslagare led mer och mer ända tills det blev outhärdligt. Han hade hört talas om en Kristen kung i Abessinien som var känd för sin rättfärdighet, sin tolerans, och sin gästfrihet. Han rekommenderade alla de följeslagare som kunde få någons familjs eller släkts beskydd att fly till den fromme konungs rike. Hans namn var Al-Najash (Negus). Omkring femton av de utsatta anhängarna av Islam tog genast till sig detta råd och gav sig av till Abessinien. Här mottogs de på ett mycket vänligt sätt av Al-Najash. Detta är känt som den första Hijrah (utvandringen) i Islams historia och den tilldrog sig under det femte året av Profetens (frid vare med honom) mission, år 615. Dessa utvandrare följdes snart av många andra följeslagare, som också led under Quraish förtryck, tills antalet nådde åttiotre män och arton kvinnor.

De styrande inom Quraish var rasande över detta och sände en delegation till Abessiniens kung för att kräva att dessa flyktingar skulle utlämnas till dem så att de kunde straffas med döden eftersom de hade övergett sina förfäders religion och antagit den nya tron.

Kungen kallade på de stackars flyktingarna och förhörde dem om vilken religion det var som de hade föredragit istället för den gamla. Abu Talibs son och 'Alis bror, Ja'far agerade talesman för flyktingarna. Detta är vad han sade: ”O Kung, vi var vilse i okunskap och barbarism, vi dyrkade avgudar, vi levde i okyskhet, och vi åt döda kroppar, och vi yttrade styggelser, vi föraktade varje form av medmänsklighet och plikten mot våra grannar, och den enda lag vi kände till var den starkes lag. Då, mitt ibland oss, sände Allah en man, vars ursprung, sanningsenlighet, ärlighet och renhet, vi var medvetna om. Han manade oss att erkänna Allahs Enhet och lärde oss att inte sätta någon vid Hans sida; han förbjöd oss att dyrka avgudar och befallde oss att tala sanning, att hålla våra löften, att vara barmhärtiga, och att uppfylla våra grannars rättigheter; han förbjöd oss att prata illa om dyrkan till Allah, han manade oss att inte återvända till att dyrka stenar och bitar av trä och att avhålla oss från ondska, att iakttaga bönerna, att ge allmosor och att fasta. Vi har trott på honom, vi har accepterat hans läror och hans kallelse att endast dyrka Allah och att inte sätta något vid Hans sida. På grund av detta så har vårt folk förföljt oss, de har försökt få oss att överge vår dyrkan till Allah och återgå till att dyrka idoler gjorda av sten och trä, och andra avskyvärda saker. De har plågat och torterat oss ända tills vi kommit till ditt rike, eftersom vi inte hade någon som skyddade oss där, övertygade om att du skall ge oss ditt beskydd mot deras förföljelser.”

Al-Najash (Negus), Abessiniens Kung, Skyddar Muslimerna

Efter att ha lyssnat till ovanstående tal så befallde den gästvänlige kungen att Quraish delegation skulle återvända hem i säkerhet och inte lägga sig i angående deras flyktingar. På så sätt kunde utvandrarerna spendera sin tid i exil i fred och trygghet.

Medan Profetens (frid vare med honom) följeslagare tog sin tillflykt till främmande områden, för att komma undan deras folks förföljelser, så fortsatte han att varna Quraish mer ihärdigt än någonsin. Igen så kom de till honom och erbjöd rikedomar och ära, vilket han vägrade att ta emot. De hånade honom och krävde mirakel för att han skulle bevisa att han var en Profet. Han brukade svara: ”Allah har inte sänt mig för att göra under; Han har sänt mig för att predika för er.”

Så han avsade sig alla former av mirakelgörande. Profeten (frid vare med honom) vilade beviset på sanningshalten i hans mission på hans visa läror. Han talade till människans inre medvetande, till hans förnuft och till hans egna bättre vetande.

296 Detta brukar kallas för den första Hijrah, den första utvandringen

”Säg [Muhammad]: 'Jag är bara en människa som ni. Men jag vet genom uppenbarelser att er Gud är den Ende Guden; vänd er därför [i ödmjukhet] till Honom och be om Hans förlåtelse!' Olyckliga de som sätter medgudar vid Guds sida.”²⁹⁷

Trots alla förmaningar från Profeten (frid vare med honom) så fortsatte Quraish att be honom om ett tecken. De sade att om inte ett tecken sändes ned till honom från hans Herre så skulle de inte tro. Förnekarna brukade fråga: ”Varför har inte Muhammad sänts med mirakel som de andra profeterna?” Profeten (frid vare med honom) svarade: ”Eftersom det har visat sig att dessa mirakel inte varit nog för att övertyga [förnekarna]. Nuh sändes med tecken, och till vilken nytta? Vad hände med Thamud? De hade vägrat att ta emot Salih's budskap om han inte visade dem ett tecken och att han skulle få klippan att frambringa en levande kamel. Han gjorde det som de bad om. Fulla av förakt så skar de upp kamelens ben och sedan utmanade de Profeten att uppfylla sitt hot om Domen. Och nästa morgon hittades de döda vid sina sängar, slagna av Allahs ängel.”

Den Heliga Koranen Är Ett Mirakel

Det finns runt sjutton ställen i Koranen där Profeten (frid vare med honom) utmanas för att utföra ett tecken, och han gav dem alla liknande svar: Allah är Den som har makten att utföra mirakel, och ändå har Han inte blivit trodd; det har funnits större mirakel i naturen än vad som någonsin kan göras utanför den; och Koranen själv är ett stort och evigt mirakel. Koranen, brukade Profeten (frid vare med honom) säga till förnekarna, är en bok av välsignelser och som är en varning till hela världen; det är en komplett vägledning och förklarar allt det som vi behöver veta; den är en påminnelse av det som finns naturligt i människan och den är fri från varje oförenlighet och från fel och falskhet. Det är en Bok av sann vägledning och ett ljus till alla.

När det gällde de avgudar som de hedniska araberna höll så högt i kurs, sade Profeten (frid vare med honom) bara:

”Nej, dessa [gudinnor] är ingenting annat än namn som ni och era förfäder har uppfunnit; Gud har aldrig gett tillstånd till detta.”²⁹⁸

När Profeten (frid vare med honom) pratade så ogillande om deras heliga gudar så fördubblade de sina förföljelser. Men Profeten (frid vare med honom) fortsatte ändå sitt uppdrag opåverkad av deras fientlighet och bittra förföljelse av honom. Och trots allt motstånd och ökade förföljelser så vann den nya tron mark. Den stora marknaden vid Okadh nära Mecka lockade många Beduiner och handelsresande från avlägsna städer. Dessa lyssnade till Profetens (frid vare med honom) läror, till hans varningar, och till hans förnekande av deras heliga gudar och deras vidskepelse. De tog med sig allt som de hade hört till sina avlägsna hem, och på så sätt blev Profetens ankomst känd över nästan hela den Arabiska halvön.

Quraish Vädjar Till Abu Talib Att Stoppa Profeten (frid vare med honom)

Quraish var mer rasande än någonsin förut över Profetens (frid vare med honom) ökande predikande mot deras religion. De bad att hans farbror, Abu Talib, skulle stoppa honom, men han kunde inte göra något. När Profeten (frid vare med honom) fortsatte i sitt starka förmanande mot deras gudlöshet och omoral så kastade de ut honom från Ka'ba där han brukade sitta och predika, och sedan gick de som en man till Abu Talib.

De krävde att denne ärevördige ledare skulle hindra sin brorson från att förolämpa deras gudar längre eller att yttra något ofördelaktigt om deras förfäder. De varande Abu Talib, att om han inte gjorde detta, så skulle han uteslutas från sitt folks samfund och utdriven tillsammans med

297 Koranens Budskap 41:6

298 Koranens Budskap 53:23

Muhammad; saken skulle sedan avgöras med en strid tills en av parterna utplånats.

Abu Talib ville varken separera sig från sitt folk eller överge sin brorson så att avgudadyrkarna kunde få sin hämnd. Han talade till sin brorson i väldigt milda ordalag och vädjade till honom att överge sitt uppdrag. Till detta så sade Profeten (frid vare med honom): ”O min farbror, om de så placerade solen i min högra hand och månen i min vänstra hand för att förmå mig att överge mitt uppdrag, så skulle jag sannerligen aldrig göra detta förrän Allah manifesterat Sin Sak eller att jag dör försökande.” Profeten (frid vare med honom), starkt tagen av tanken på att hans farbror var beredd att svika honom, vände sig om för att gå. Men Abu Talib ropade till honom att komma tillbaka och sedan sade han: ”Tala om det du vill; vid Herren! Jag kommer aldrig att svika dig.”

Abu Talib Skyddar Sin Brorson, Profeten (frid vare med honom)

Quraish försökte förgäves att få Abu Talib att överge sin brorson. Den ärevördige ledaren förkunnade sin avsikt att skydda sin brorson mot alla former av hot och våld. Han vädjade till hederskänslan hos de två familjerna Banu Hashim och Banu Muttalib, dessa båda familjer var stamfränder till Profeten (frid vare med honom), att skydda deras medlem från att falla offer för de rivaliserande gruppernas hat. Alla medlemmar av de båda familjerna accepterade Abu Talibs vädjan, utom Abu Lahab, som var en av Profetens farbröder. Han tog parti för förföljarna.

'Umar Ibn Al-Khattab Antar Islam

Under denna period så antog 'Umar Ibn Al-Khattab Islam. Med honom så vann den nya tron en viktig anhängare och en viktig faktor i Islams framtida utveckling och propagerande. Ända tills nu så hade han varit en våldsam motståndare till Profeten (frid vare med honom) och en bitter fiende till Islam. Det sägs att hans konvertering berodde på den mirakulösa effekt på hans sinne som ett kapitel ur Koranen hade. Det var ett kapitel som hans syster läste i sitt hus, dit han hade gått med avsikt att döda henne för att hon hade antagit Islam.

Sålunda hade Profetens (frid vare med honom) lilla grupp av följeslagare stärkts genom personer som hans farbror Hamza; en man av stort mod och rykte; och Abu Bakr och 'Umar, båda dessa män var mycket ryktbara och fulla av kraft.

Muslimerna vågade nu genomföra sin dyrkan i öppenhet.

Quraish Delas i Två Grupper

Skrämda av Profeten (frid vare med honom) och hans följeslagares djärva drag och rasande över att den delegation som begett sig till Abessinien misslyckats med sitt uppdrag, så bestämde sig Quraish att en gång för alla sätta stopp för ytterligare spridning av Islam. För att uppnå detta så ingick de, i detta det sjunde året av profetens (frid vare med honom) mission, ett förbund mot Hashims och Muttalibs ättlingar. De förband sig att inte gifta sig med någon av dem, eller att ha någon form av kommunikation med dem. Genom detta så delades Quraish i två grupper, och de två familjerna Hashim och Muttalib slöt upp kring Abu Talib som deras ledare.

Abu Lahabs Hat Mot Islam

Abu Lahab, en av Profetens (frid vare med honom) farbröder, gick, på grund av sitt brinnande hat mot sin brorson och hans lära, till motståndarsidan vars ledare var Abu Sufyan Ibn Harb, från familjen Umayya. Den förföljda gruppen, Muslimer såväl som avgudadyrkare, tog sin tillflykt till ett trångt pass i Meckas östra utkanter. De levde där under tre år. De förnödenheter som de hade tagit med sig tog snart slut. De hade troligtvis förgått allihop om det inte vore för sympatin och den

enstaka hjälp som de fick från mindre trängsynta medmänniskor.²⁹⁹

Quraish Förlikning

I början av Muhammads (frid vare med honom) tionde år som Profet så nådde man en förlikning mellan Quraish och de två familjerna Hashim och Muttalib genom att Hisham, Ibn 'Umar, Zobeir, och Ibn Abu Umayya medlade. På så sätt upphörde utfrysningen av de två familjerna och de kunde återvända till Mecka. Under denna period som Profeten (frid vare med honom) och hans stamfränder fick tillbringa i detta ofruktbara område, utfrysade och isolerade av Quraish, så gjorde inte Islam några framsteg utanför det område där de befann sig; men under de heliga månaderna, då all form av våld var förbjudet, brukade Profeten (frid vare med honom) komma ut från sitt tillfälliga fängelse för att predika Islam till pilgrimerna.

Abu Talib Och Khadijahs Död

Följande år så dog både Abu Talib och Khadijah. Genom att Abu Talib dog så förlorade Profeten (frid vare med honom) denne vänliga man som varit hans förmyndare i hans ungdom och som hittills hade gett honom sitt beskydd mot hans fiender. Och genom Khadijahs död så förlorade han sin mest uppmuntrande kompanjon. Hon hade alltid varit en hans ängel av hopp och tröst. Profeten (frid vare med honom), tyngd över förlusten av sin älskvärde beskyddare och sin älskade hustru, utan hopp om att vända Quraishiterna från deras avgudadyrkan, valde med ett sorgset hjärta som ändå var fullt av hopp, att förlägga sin mission någon annanstans. Han valde staden Ta'if, en stad som låg en bit öster om Mecka. Han begav sig dit i sällskap med sin trogne tjänare Zaid.

Thakifs stam, som var Ta'ifs invånare, tog emot Muhammad (frid vare med honom) mycket kyligt. Men han stannade där i en månad. Även fast de mer hänsynsfulla och bättre bemedlade männen behandlade honom med lite respekt så vägrade slavar och vanligt folk att lyssna till hans läror; de blev mycket upprörda över hans kallelse att överge de gudar som de dyrkade med sådan brist på moral och sådana opåverkade hjärtan. Till slut så reste de sig emot honom, och jagade honom genom staden ända till stadsmuren, där de körde ut honom från staden och bad honom att återvända till Mecka.

Folket i Medina Accepterar Profeten (frid vare med honom)

Denna motgång gjorde hans följeslagare mycket nedslagna; men Profeten (frid vare med honom) fortsatte djävt att predika vid olika folksamlingar under pilgrimsfärden och han vann flera nya konvertiter, och bland dem fanns sex stycken från staden Yathrib (som senare kom att heta Medina), som tillhörde den Judiska stammen Al-Khazraj. När dessa personer återvände hem så spred de nyheten bland folket att en profet hade uppstått bland araberna och som skulle kalla dem till Allah och få ett slut på deras väntan.

Miraj (Himlafärden) På En Varelse Som Hette Buraq

Under hans missions tolfte år, så gjorde Profeten (frid vare med honom) sin nattliga resa från Mecka till Jerusalem, och sedan till himlarna. Hans resa, känd som Miraj, var kroppslig och inte bara en vision. Det var under denna resa som Allah befalld Muslimerna att iaktta de fem dagliga bönerna.

Allah, den Allsmäktige, sade:

”Stor är [Gud] i Sin härlighet, Han som under natten förde Sin tjänare från den heliga Moskén till

299 Dessa tre år var mycket svåra. Värre än vad vi kan föreställa oss. Jag råder var och en av er, respekterade läsare, att läsa om dessa år i någon bra biografi om Profeten Muhammad (frid vare med honom). ö.a

den fjärran böneplatsen, vars omgivningar Vi har välsignat, för att visa honom några av Våra tecken; Han är Den som hör allt, ser allt."³⁰⁰

Abbas Ibn Malik återgav att Malik Ibn Sasaa sade att Allahs Budbärare (frid vare med honom) beskrev sin Nattliga Resa för dem. Han (frid vare med honom) sade: "När jag låg i Al-Hatim eller Al-Hijr, så kom plötsligt någon till mig och skar upp mig härifrån och hit." Jag frågade Al-Jarud, som satt vid min sida: "Vad menar han?" Han sade: "Det betyder från hans bröst till hans privata delar." eller så sade han: "Från bröstets början." Profeten (frid vare med honom) fortsatte: "Sedan tog han ut mitt hjärta. Sedan fördes en gyllene bägare av Tro fram till mig och mitt hjärta tvättades och fylldes (med Tro) och sedan sattes det tillbaka på sin plats. Sedan fördes ett vitt djur, som var mindre än en mula men större än en åsna, fram till mig." (Al-Jarud frågade: "Var det Buraq, O Abu Hamza?" Och jag (Anas) svarade jakande. Profeten (frid vare med honom) fortsatte: "Djurets kliv (var så vida att det) nådde så långt djuret kunde se. Och det bar mig på sig.

Miraj – Muhammads (frid vare med honom) Möte Med Adam – Hadeeth

"Jibreel gav sig av med mig tills vi nådde den närmsta himlen. När han bad att porten skulle öppnas så frågades det: 'Vem är du i sällskap med?' Jibreel svarade: 'Muhammad.' Det frågades: 'Har Muhammad blivit kallad?' Jibreel svarade jakande. Då sades det: 'Han är välkommen. Vad underbart hans besök är!' Porten öppnades, och när jag reste genom den första himlen så såg jag Adam. Jibreel sade till mig: 'Detta är din fader, Adam; hälsa på honom.' Så jag hälsade på honom och han återgäldade min hälsning och sade: 'Du är välkommen, O fromme son och fromme Profet.'

Miraj – Muhammads (frid vare med honom) Möte Med Yahya och 'Isa – Hadeeth

Sedan uppsteg Jibreel tillsammans med mig tills vi nådde den andra himlen. Jibreel bad att dess port skulle öppnas. Det frågades: 'Vem är det?' Jibreel svarade: 'Jibreel.' Det frågades: 'Vem är med dig?' Jibreel svarade: 'Muhammad.' Det frågades: 'Har Muhammad blivit kallad?' Jibreel svarade jakande. Då sades det: 'Han är välkommen. Vad underbart hans besök är!' Porten öppnades och när jag reste över den andra himlen så såg jag Yahya och 'Isa, som var kusiner till varandra. Jibreel sade till mig: 'Detta är Yahya och 'Isa; hälsa på dem.' Så jag hälsade på dem och båda två återgäldade min hälsning och sade: 'Du är välkommen O fromme broder och fromme Profet.'

Miraj – Muhammads (frid vare med honom) Möte Med Yusuf

Sedan uppsteg Jibreel tillsammans med mig tills vi nådde den tredje himlen. Jibreel bad att dess port skulle öppnas. Det frågades: 'Vem är det?' Jibreel svarade: 'Jibreel.' Det frågades: 'Vem är med dig?' Jibreel svarade: 'Muhammad.' Det frågades: 'Har Muhammad blivit kallad?' Jibreel svarade jakande. Då sades det: 'Han är välkommen. Vad underbart hans besök är!' Porten öppnades och när jag reste över den tredje himlen så såg jag Yusuf, och Jibreel sade till mig: 'Detta är Yusuf, hälsa på honom.' så jag hälsade på honom och han återgäldade min hälsning och sade: 'Du är välkommen, O fromme broder och fromme Profet.'

Miraj – Muhammads (frid vare med honom) Möte Med Idris

Sedan uppsteg Jibreel tillsammans med mig tills vi nådde den fjärde himlen. Jibreel bad att dess port skulle öppnas. Det frågades: 'Vem är det?' Jibreel svarade: 'Jibreel.' Det frågades: 'Vem är med dig?' Jibreel svarade: 'Muhammad.' Det frågades: 'Har Muhammad blivit kallad?' Jibreel svarade jakande. Då sades det: 'Han är välkommen. Vad underbart hans besök är!' Porten öppnades och när jag reste över den fjärde himlen så såg jag Idris (Enok), och Jibreel sade till mig: 'Detta är Idris,

hälsa på honom.' Så jag hälsade på honom och han återgäldade min hälsning och sade: 'Du är välkommen, O fromme broder och fromme Profet.'

Miraj – Muhammads (frid vare med honom) Möte Med Harun

Sedan uppsteg Jibreel tillsammans med mig tills vi nådde den femte himlen. Jibreel bad att dess port skulle öppnas. Det frågades: 'Vem är det?' Jibreel svarade: 'Jibreel.' Det frågades: 'Vem är med dig?' Jibreel svarade: 'Muhammad.' Det frågades: 'Har Muhammad blivit kallad?' Jibreel svarade jakande. Då sades det: 'Han är välkommen. Vad underbart hans besök är!' Porten öppnades och när jag reste över den femte himlen så såg jag Harun, och Jibreel sade till mig: 'Detta är Harun, hälsa på honom.' Så jag hälsade på honom och han återgäldade min hälsning och sade: 'Du är välkommen, O fromme broder och fromme Profet.'

Miraj – Muhammads (frid vare med honom) Möte Med Musa – Hadeeth

Sedan tog Jibreel mig till den sjätte himlen och bad att dess port skulle öppnas. Det frågades: "Vem är det?" Jibreel svarade: "Jibreel." Det frågades: "Vem är med dig?" Jibreel svarade: "Muhammad." Det frågades: "Har han blivit kallad?" Jibreel svarade jakande. Det sades: "Han är välkommen. Vilket underbart besök det är!" När jag reste över den sjätte himlen så såg jag Musa. Jibreel sade: "Detta är Musa; hälsa på honom." Så jag hälsade på honom och han återgäldade min hälsning och sade: "Du är välkommen, O fromme broder och fromme Profet." När jag lämnade honom (Musa) så grät han. Någon frågade honom: "Varför gråter du?" Musa sade: "Jag gråter för att efter mig så har det sänts (som Profet) en ung man vars följeslagare kommer att beträda Paradiset i större antal än mina följeslagare."

Miraj – Muhammads (frid vare med honom) Möte Med Ibrahim

Sedan tog Jibreel mig till den sjunde himlen och bad att dess port skulle öppnas. Det frågades: "Vem är det?" Jibreel svarade: "Jibreel." Det frågades: "Vem är med dig?" Jibreel svarade: "Muhammad." Det frågades: "Har han blivit kallad?" Jibreel svarade jakande. Det sades: "Han är välkommen. Vilket underbart besök det är!" När jag reste över den sjunde himlen så såg jag Ibrahim. Jibreel sade: "Detta är din fader; hälsa på honom." Så jag hälsade på honom och han återgäldade min hälsning och sade: "Du är välkommen, O fromme broder och fromme Profet."

Sedan togs jag till Sidrat-ul-Muntaha³⁰¹. Se! Dess frukter var som Hajr's³⁰² skålar och dess löv var lika stora som elefantens öron. Jibreel sade: "Detta är Sidrat-ul-Muntaha." Se! Där flöt fyra floder, två var synliga och två var osynliga, och jag frågade: "Vilka floder är dessa, O Jibreel?" han svarade: "När det gäller de två osynliga floderna så är det Paradisets två folder, och de två synliga floderna är Euftrat och Nilen."

Musa Råder Muhammad (frid vare med honom) Att Vädja Till Allah Om Antalet Böner

Sedan visades Al-Bait-Al-Ma'mur³⁰³ för mig, och en bägare full med mjölk, en bägare full med vin, och en bägare full med honung presenterades för mig. Jag valde mjölken. Jibreel sade: "Detta är Islams religion som du och dina anhängare följer." Sedan föreskrevs böner till mig och det var femtio böner per dag. När jag återvände så mötte jag Musa som frågade: "Vad har du befallts att göra?" Jag svarade: "Jag har befallts att iaktta femtio böner per dag." Musa sade: "Dina anhängare

301 Det Yttersta Lotusträdet

302 Hajr – en plats nära Medina

303 Al-Bait-Al-Ma'mur – Det betyder ungefär – det ofta besökta Huset ö.a

kommer inte klara av att be femtio böner per dag, och vid Allah så har jag prövat folk förut, och jag har försökt mitt yttersta med Israels Barn men till ingen nytta. Återvänd till din Herre och be Honom om lindring för att minska dina anhängares börda.” Så jag återvände, och Allah drog av tio böner åt mig. Sedan kom jag till Musa, men han upprepade samma sak som han hade sagt förut. Igen så återvände jag till Allah, och Han drog av ytterligare tio böner. När jag kom till Musa så upprepade han samma sak. Jag återvände till Allah och Han befallde mig att iaktta tio böner per dag. När jag kom tillbaka till Musa, så gav han mig samma råd igen och jag återvände till Allah och befalldes att iaktta fem böner per dag.

När jag kom tillbaka till Musa så sade han: ”Vad har anbefallts dig?” Jag svarade: ”Jag har befallts att iaktta fem böner per dag.” Han sade: ”Dina anhängare kommer inte klara av att be fem böner per dag, och jag har erfarenhet av folk innan dig, och jag har försökt mitt yttersta med Israels Barn. Återvänd till din Herre och be Honom om lindring för att minska dina anhängares börda.” Jag sade: ”Jag har begärt så mycket av min Herre att jag skäms, men nu är jag nöjd och underkastar mig Allahs befallning.” När jag gav mig av så hörde jag en röst som sade: ”Jag har utfärdat Min befallning och lindrat Mina tjänares börda.”³⁰⁴

Kvinnornas Ed – Yathribs (Medina) Folk Antar Islam

Under detta år så kom tolv män, av vilka tio var från den Judiska stammen Khazraj och de andra två från Aws, från Yathrib till Mecka och svor en trohets-ed till Profeten (frid vare med honom) vid en plats som kallades Al-Aqaba. Al-Aqaba var en kulle på norra sidan av staden. Denna ed kallades för Kvinnornas Ed, inte för att det fanns några kvinnor närvarande vid denna tidpunkt, utan genom detta så blev man inte tvungen att ta till vapen för att försvara Profeten (frid vare med honom) eller hans religion. Detta var samma ed som senare skulle bli utformad för kvinnorna. Denna ed löd:

”Vi skall inte sätta något vid sidan av Allah; vi skall inte stjäla eller begå äktenskapsbrott eller otukt, ej heller döda våra barn³⁰⁵, ej heller sprida förtal; vi skall lyda Profeten i allt som är möjligt, och vi skall vara trogna honom i med och motgång.”

När alla av dem hade förbundet sig till detta så utsåg Profeten (frid vare med honom) en av sina följeslagare – Mu'sab Ibn Umair – att följa med dem tillbaka till Yathrib för att lära dem religionens grundläggande doktriner och riter.

Mu'sab anlände till Yathrib med hjälp av de som tidigare hade antagit Islam, och han vann många nya anhängare till Islam, bland andra Usaid Ibn Khudair, en av stadens ledare, och Sa'd Ibn Mu'adh som var en prins i stammen Aws. Islam spreds så fort att det snart knappt fanns ett hus kvar där det inte fanns en Muslim.

Nästa år, det trettonde året sedan Profeten (frid vare med honom) började sin mission) så återvände Mu'sab från Yathrib tillsammans med sjuttiotre män och två kvinnor från den stad som hade antagit Islam, förutom några som fortfarande var förnekare. När de kom fram så sände de från Yathrib omedelbart en inbjudan till Profeten (frid vare med honom) att komma till deras stad. Profeten var i stort behov av detta stöd, eftersom hans motståndare hade blivit så mäktiga i Mecka att han inte kunde stanna där mycket längre utan fara för sitt liv. Därför så accepterade han deras förslag och mötte dem på en avtalad tid vid Al-Aqaba. Till detta möte kom även hans farbror Al-Abbas som, även fast han ännu inte hade antagit Islam, önskade allt gott för sin brorson.

Al Abbas höll ett tal till folket från Yathrib där han sade att eftersom Profeten (frid vare med

304 Detta innebär att när vi genomför de fem dagliga böner så räknas det som att vi gjort femtio dagliga böner.
ö.a

305 Detta var vanligt bland araberna innan Islam. De brukade döda sina barn när de var rädda att de inte skulle kunna försörja dem.

honom) var tvungen att lämna sin födelsestad och söka sig någon annanstans, och eftersom de hade erbjudit honom sitt skydd, så gjorde de bäst i att inte lura honom; och om de inte var fast beslutna att försvara Profeten (frid vare med honom) och inte svika honom, så gjorde de bäst i att säga detta nu och låta honom ordna för sin egen säkerhet någon annanstans. Efter att de hade svurit att de var uppriktiga i sina avsikter så svor Profeten (frid vare med honom) att vara dem trogen under villkor att de inte skulle dyrka någon annan än Allah, genomföra Islams plikter, lyda Profeten (frid vare med honom) i allt som var rätt, och att skydda honom mot allt skymfande lika villigt som de skulle skydda sina egna fruar och familjer. Sedan frågade de honom vad de skulle få i gengäld om de råkade bli dödade för Allahs sak; han svarade: 'Paradiset,' och då svor de sin trohetsed till honom och hans sak.

Hijrah (Utvandringen) – Yathribs Invånare Välkomnar Muslimerna

Profeten (frid vare med honom) valde sedan ut 12 män bland dem som skulle agera som hans delegater. På så sätt avslutades det andra förbundet av Aqaba. Yathribs invånare återvände hem och lämnade Profeten (frid vare med honom) att förbereda för resan till deras stad. Profeten (frid vare med honom) sade åt sina följeslagare att omedelbart bege sig till Yathrib, vilket de gjorde. Omkring 100 familjer flydde i tysthet från Mecka och fortsatte mot Yathrib, där de mottogs med glädje och en otrolig gästvänlighet. Till slut hade alla följeslagare gett sig av till Yathrib. Profeten (frid vare med honom) stannade ensam kvar i Mecka tillsammans med sin unge kusin 'Ali och sin trogne vän Abu Bakr.

Quraish Smider Planer För Att Mörda Allahs Profet (frid vare med honom)

Quraish som fruktade vart denna nya allians skulle leda, började allvarligt att fundera på hur de skulle hindra Muhammad (frid vare med honom) från att fly till Yathrib. De sammankallade ett möte i all hast. Efter det att flera förslag om mildare former av lösningar som alla förkastades, så bestämde man sig för att han skulle dödas. Man kom överrens om att utse en medlem från varje stam och att var och en av dem skulle hugga honom med sina svärd och på så sätt skulle skulden för dådet fördelas lika på alla stammar. Banu Hashim, Profetens (frid vare med honom) stam, skulle då bli för få till antalet för att kunna hämnas mordet på deras stamfrände. Ett antal av de ädlare ynglingarna valdes ut för att genomföra det blodiga dådet.

När natten kom så placerade sig lönnmördarna runt Profetens (frid vare med honom) boning. De vaktade hela natten och väntade på att mörda Muhammad (frid vare med honom) när han lämnade hemmet i gryningen. Men Profeten (frid vare med honom) förvarnades om deras onda avsikter och han sade åt 'Ali att lägga sig i hans säng och täcka sig med en grön mantel. 'Ali gjorde detta. På ett mirakulöst sätt så kunde Profeten (frid vare med honom) fly genom ett fönster och han begav sig till Abu Bakrs hus, och ingen märkte någonting. Under tiden så tittade vakterna genom en spricka in i Profetens (frid vare med honom) hus, och när de såg, vem de trodde vara Profeten (frid vare med honom) ligga i sin bädd, så fortsatte de att vakta till morgonen. När 'Ali gick upp så upptäckte de att de blivit lurade. Quraish raseri visste inga gränser. Nyheten om att lönnmördarna hade återvänt utan att lyckats slutföra uppdraget och att Muhammad (frid vare med honom) hade lyckats undkomma gjorde dem vansinniga. Man satte ett pris på etthundra kameler på Profetens (frid vare med honom) huvud.

En Återgivelse Av Aisha Bint Abu Bakr (Profetens Fru)

Aisha Bint Abu Bakr återgav: ”Jag kan inte minnas att mina föräldrar trott på någon annan religion än den Sanna Religionen (Islam), och jag kan inte minnas en enda dag utan att Allahs Budbärare besökte oss både på morgonen och på kvällen. När Muslimerna prövades, så bestämde sig Abu Bakr för att emigrera till Abessinien och när han kom till Bark-Al-Ghimad, så mötte Ibn Ad-Daghina, ledaren för Qara's stam, honom och sade: 'O Abu Bakr! Vart är du på väg?' Abu Bakr svarade: 'Mitt

folk har drivit bort mig (från mitt land), så jag vill vandra över jorden och dyrka min Herre.' Ibn Ad-Dhagina sade: 'O Abu Bakr! En man som dig skall inte lämna sitt hemland, inte heller skall han drivas bort, för du hjälper de nödlidande, försörjer dem, och du upprätthåller banden med dina släktingar, du hjälper de fattiga och behövande, tar hand om dina gäster på det mest generösa sätt, och du hjälper de personer som drabbats av olyckor. Så därför är jag din beskyddare, så gå tillbaka och dyrka din Herre i din egen stad.'

Så Abu Bakr återvände och Ibn Ad-Dhagina följde med honom. På kvällen så besökte Ibn Ad-Dhagina de styrande i Mecka och sade till dem: 'En man som Abu Bakr skall inte lämna sitt hemland eller drivas bort. Driver ni (Quraish) bort en man som hjälper de nödlidande, försörjer dem, och du upprätthåller banden med dina släktingar, du hjälper de fattiga och behövande, tar hand om dina gäster på det mest generösa sätt, och du hjälper de personer som drabbats av olyckor?' Så Quraish ledare kunde inte förkasta Ibn Ad-Dhaginas beskydd, och de sade till honom: 'Låt Abu Bakr dyrka sin Herre i sitt hem. Där kan han be och recitera vadhelst han vill, men han skall inte skada oss med det, och han skall inte göra det i öppenhet, för vi fruktar att han kan påverka våra fruar och barn.' Ibn Ad-Dhagina berättade vad de hade sagt till Abu Bakr. Abu Bakr levde på detta sätt, och dyrkade sin Herre i sitt eget hem. Han bad inte öppet eller reciterade Koranen utanför sitt hus.'"

Abu Bakr Bygger En Moské

Aisha fortsätter: "Sedan fick Abu Bakr en idé om att bygga en moské framför sitt hus, och där brukade han be och läsa Koranen. Hedningarnas kvinnor och barn började att samlas runt honom i stort antal. De brukade förundras över honom och iaktta. Abu Bakr var en man som brukade gråta jättemycket, och han kunde inte hindra sina tårar när han läste Koranen. Denna situation skrämde de hedniska ledarna av Quraish och de sände efter Ibn Ad-Dhagina igen. När han kom till dem så sade de: 'Vi godtog ditt beskydd av Abu Bakr under villkor att han skulle dyrka sin Herre i sitt hem, men han har brutit mot dessa villkor och byggt en moské framför sitt hus där han ber och läser Koranen öppet. Vi fruktar nu att han kan påverka våra kvinnor och barn negativt. Så få honom att sluta med detta. Om han önskar att endast dyrka sin Herre i sitt eget hem så må han göra det, men om han insisterar på att göra detta öppet, så be honom då om att lösa dig från din skyldighet att beskydda honom, för vi vill inte bryta vår pakt med dig, men vi förnekar Abu Bakr rätten att göra detta i öppenhet.' Ibn Ad-Dhagina gick till Abu Bakr och sade: 'O Abu Bakr! Du vet mycket väl vilken form av kontrakt som jag upprättade när det gällde dig; så antingen följer du det, eller så löser du mig från min plikt att skydda dig, för jag vill inte höra från araberna att mitt folk har vanärat ett kontrakt som jag har upprättat till förmån för en annan man.' Abu Bakr svarade: 'Jag löser dig från din plikt att beskydda mig och jag är nöjd med Allahs beskydd.'"

Aisha fortsätter: "Vid den tiden så befann sig Profeten (frid vare med honom) i Mecka och han sade till Muslimerna: 'Jag har visats er plats att utvandra till i en dröm, ett land av dadelpalmer, mellan två berg, de två steniga områdena.' Så, en del människor utvandrade till Medina, och de flesta av de som förut hade utvandrat till Etiopien, återvände till Medina. Även Abu Bakr förberedde sig för att utvandra till Medina, men Profeten (frid vare med honom) sade till honom: 'Vänta under en tid, för jag hoppas att även jag kommer att få tillåtelse att utvandra.' Abu Bakr svarade: 'Förväntar du dig verkligen det? Må min fader offras för dig!' Profeten (frid vare med honom) svarade: 'Ja.' Så Abu Bakr utvandrade inte för Allahs Budbärares (frid vare med honom) skull. Och detta var för att han skulle kunna slå följe med honom. Under fyra månader så matade han två kamelston med löv från As-Samur trädet, som ramlade ner när man slog på det med en stav.

"En vid middagstid, när vi satt i Abu Bakr's hus så sade någon till Abu Bakr: 'Där är Allahs Budbärare (frid vare med honom), med sitt huvud täckt, som kommer på en tid då han aldrig brukat besöka oss förut.' Abu Bakr sade: 'Må mina föräldrar offras för honom. Vid Allah, han skulle inte komma vid denna tidpunkt om det inte var för något mycket viktigt.' Så Allahs Budbärare (frid vare

med honom) kom och bad om lov att få komma in, och han fick tillåtelse att komma in. När han kom in så sade han till Abu Bakr: 'Be att alla som är närvarande går iväg.' Abu Bakr svarade: 'Det finns ingen här förutom din familj, må min fader offras för dig, O Allahs Budbärare!' Profeten (frid vare med honom) sade: 'Jag har fått tillåtelse att utvandra.' Abu Bakr sade: 'Skall jag slå följe med dig? Må min far offras för dig, O Allahs Budbärare!' Allahs Budbärare (frid vare med honom) sade: 'Ja.' Abu Bakr sade: 'O Allahs Budbärare! Må min far offras för dig, tag en av dessa mina kamelston.' Allahs Budbärare (frid vare med honom) sade: 'Jag tar emot den och betalar (för den).'

Snabbt så förberedde vi deras bagage och lade lite färdkost i en läderpåse åt dem. Asma, Abu Bakr dotter skar bort en bit av sitt bälte för att knyta om läderpåsen, och därför så fick hon namnet Daht-un-Nitaqain (de två bältenas ägarinna).

”Sedan nådde Allahs Budbärare (frid vare med honom) och Abu Bakr en grotta som fanns i berget Thaur och där stannade de i tre dygn. 'Abdullah Ibn Abu Bakr, som var en intelligent och vis yngling, brukade övernatta med dem. Han brukade lämna dem innan gryningen och återvända till Quraish så att det verkade som om han hade spenderat hela natten i Mecka. Han tog reda på alla de olika planer som smiddes mot dem och när mörkret fallit så begav han sig till grottan och informerade dem om dessa. 'Amir Ibn Fuhaira, Abu Bakr frigivna slav, brukade föra mjölk-fåren, som tillhörde Abu Bakr, dit en bit efter skymningen för att låta fåren vila där. Så de hade alltid färsk fårmjolk på kvällarna, denna mjölk brukade de värma genom att lägga upphettade stenar i den. 'Amir Ibn Fuhair burkade sedan samla ihop flocken medan det ännu var mörkt, och bege sig av därefter. Han gjorde detta under alla de tre nätterna. Allahs Budbärare (frid vare med honom) och Abu Bakr hade hyrt en vägvisare som tillhörde stammen Bani Ad-Dail och som kom från familjen Bani Abd Ibn Adi, och han var allierad med familjen Al-As Ibn Wail As-Sahmi och han följde samma religion som Quraish avgudadyrkare. Profeten (frid vare med honom) och Abu Bakr litade på honom och gav honom sina två kamelston, mot ett löfte om att han skulle ta dem till Thaur's grotta på morgonen efter det att tre dagar hade passerat. Och när de gav sig av så slog Amir Ibn Fuhaira och vägvisaren följe med dem och vägvisaren ledde dem längs havsstranden.”³⁰⁶

Suraqa Ibn Ju'shams brorson sade att hans far berättade för honom att han hörde Suraqa Ibn Ju'sham säga: ”Quraish budbärare kom till oss och sade att de hade utfäst en belöning till den som lyckades fånga eller döda Allahs Budbärare (frid vare med honom) och Abu Bakr, lika stor som värdet av deras blodspengar. Medan jag satt bland mina stamfränder, Bani Mudlij, så kom en man från dem och han stod upp medan vi satt och sade: ”O Suraqa! Jag har just sett några personer långt borta på havsstranden, och jag tror att det kan vara Muhammad och hans följeslagare.” Även jag insåg att det måste ha varit dem. Men jag sade: ”Nej, det är inte dem, utan du har sett den och den, som vi såg ge sig av.” Jag stannade kvar ett tag och sedan gav jag mig av hemåt, och jag befallde min tjänarinna att hämta min häst som stod bakom en klippa, och ha den redo för mig.

”Sedan tog jag mitt spjut och smög ut genom bakdörren, släpandes en del av spjutet i marken för att kunna smyga lågt. Jag nådde min häst och satte av i galopp. När jag närmade mig dem (Muhammad och Abu Bakr) så snubblade min häst och jag ramlade av. Jag ställde mig upp, tog fram min koger och tog fram mina pilar som jag använde för att få vägledning. Och jag kastade lott om jag skulle skada dem eller inte och den lott som jag inte tyckte om kom fram. Men jag satte upp på min häst och lät den sätta av i galopp, utan att bry mig om vad pilarna hade visat. När jag hörde Allahs Budbärare (frid vare med honom) läsa Koranen medan han gick utan att varken titta åt höger eller vänster, medan Abu Bakr gjorde det hela tiden, så sjönk plötsligt frambenen på min häst ned till knäna i sanden. Då skällde jag på den och ställde mig upp, men jag kunde knappt få loss hans framben, och när han stod upprätt igen så fick hans framben dammet att stiga mot himlen som om det vore rök. Igen så kastade jag lott, och igen så kom den lott som jag ogillade fram. Så jag ropade

på dem. De stannade och jag satte mig upp på hästen och red fram till dem. När jag såg hur jag hade hindrats från att skada dem så förstod jag att Allahs Budbärare (frid vare med honom) sak Islam skulle segra. Så jag sade till dem: 'Ditt folk har satt ett pris lika stort som blodspengarna på ditt huvud.' Sedan berättade jag om alla planer som folket i Mecka hade smitt rörande dem. Sedan erbjöd jag dem lite färdkost och andra saker, men de vägrade att ta emot något, och de frågade inte efter något, men Profeten (frid vare med honom) sade: 'Säg ingenting till andra om oss.' Då bad jag honom att skriva ett avtal om frid och trygghet åt mig. Han sade åt Amir Ibn Fuhaira och han skrev detta, och sedan fortsatte Allahs Budbärare (frid vare med honom) att gå.³⁰⁷

Den Heliga Profeten Reser Till Medina (Hijrah)

”Urwa Ibn Az-Zubair återgav: ”Allahs Budbärare mötte Az-Zubair i en karavan av Muslimska handelsmän som återvände från Sham. Az-Zubair gav Allahs Budbärare (frid vare med honom) och Abu Bakr vita kläder som de kunde bära. När Medinas Muslimer fick höra om nyheten att Allahs Budbärare (frid vare med honom) hade gett sig av från Mecka (mot Medina) så gick de till Harra varje morgon. De brukade stå där och vänta på honom ända tills middagshettan tvingade dem att återvända. En dag, efter det att hade väntat under en lång tid, så gav de sig av hem. Och när de gick in i sina hus så klättrade en Jude upp på taket till en av utposterna för att leta efter något, och han såg Allahs Budbärare (frid vare med honom) och hans följeslagare, klädda i vitt, framträda ur ökenbilden.

”Juden kunde inte hindra sig från att skrika för full hals: 'O Araber! Här kommer er store man som ni har väntat på!' Så Alla Muslimer rusade ut och tog emot Allahs Budbärare (frid vare med honom) på Harras höjd. Profeten (frid vare med honom) gick med dem åt höger och slog sig ned vid Bani Amr Ibn Auf's förläggning. Och detta var på en måndag i månaden Rabi Al-Awwal. Abu Bakr stod upp och tog emot folket medan Allahs Budbärare (frid vare med honom) satt ned och var tyst. En del av de Ansar³⁰⁸ som kom hade inte sett Allahs Budbärare (frid vare med honom) förut, så de började att hälsa på Abu Bakr, med sedan när solen föll på Allahs Budbärare (frid vare med honom) och Abu Bakr kom fram för att skydda honom med ett lakan, så förstod folket vem som var Allahs Budbärare. Allahs Budbärare (frid vare med honom) stannade hos Bani Amr Ibn Auf under tio nätter och grundade moskén³⁰⁹ som var byggd av fromhet. Allahs Budbärare (frid vare med honom) bad i den och satte sig sedan upp på sin kamel och fortsatte vidare, åtföljd av folket, andä till hans kamelsto stannade vid platsen för Allahs Budbärare Moské i Medina.

På den tiden så brukade en del Muslimer be där, och det var en plats där man torkade dadlar, och platsen tillhörde Suhail och Sahl, de föräldralösa pojkar som Asad Ibn Zurara var förmyndare åt. När hans kamelsto stannade så sade Allahs Budbärare: 'Om Allah vill så kommer denna plats att bli vår hemvist.' Allahs Budbärare (frid vare med honom) kallade sedan på de två pojkarna och bad dem föreslå ett pris för marken så att han kunde köpa den och använda den för en moské. De två pojkarna sade: 'Nej, men vi skall ge den som en gåva, O Allahs Budbärare!' Sedan byggde Allahs Budbärare (frid vare med honom) en moské på den platsen. Profeten (frid vare med honom) själv började att bära block av obränd lera till bygget, och medan han gjorde det så sade han: 'Detta lass är bättre än det vid Khaibar, för i Allahs ögon så är detta mer fromt, renare och bättre belönat.' Han sade också: 'O Allah! Den sanna belöningen är belöningen i det Efterkommande, så skänk Din barmhärtighet över Ansar och utvandrarerna.' Så Profeten läste en okänd Muslims poem vars namn jag inte känner.” (Ibn Shibab sade: 'I hadeetherna så framgår det inte att Profeten (frid vare med honom) läste en enda komplett poetisk vers förutom denna.'³¹⁰)

Hijrah – Den Islamiska Kalendern Börjar Sin Räkning

307 Sahih Al- Bukhari

308 Ansar: Invånarna I Medina. Ansar – Hjälpare. ö.a

309 Quba-Moskén

310 Sahih Al-Bukhari

Så genomfördes Hijrah, eller Muhammads (frid vare med honom) flykt som den kallas i de europeiska böckerna. Och det är från denna händelse som den Islamiska kalendern börjar.

Yathrib Byter Namn Till Al-Medina, Al-Munawara – Den Upplysta Staden

När Profeten (frid vare med honom) och hans följeslagare slog sig ned i Yathrib så ändrades stadens namn till Al-Medina Al-Munawara, den Upplysta Staden, eller i korthet: Medina. Den är belägen cirka elva dagsresor norr om Mecka. På den tiden så styrdes staden av två Kahtanitiska stammar, Aws och Khazraj. Men dessa två stammar bråkade jämt med varandra. Det var endast vid den tiden då Profeten (frid vare med honom) proklamerade sin mission i Mecka som dessa två stammar, efter många år av strider, ingick en period av fred. När Profeten (frid vare med honom) slog sig ned i Medina så glömde Aws och Khazraj bort sina fejder och enades under Islams gemenskap. Deras gamla meningsskiljaktigheter utplånades snart och 'Ansar', Profetens (frid vare med honom) Hjälpare, blev det gemensamma namnet på alla från Medina som hade hjälpt Profeten (frid var med honom) i hans sak. De som utvandrade med honom från Mecka fick titeln 'Muhajireen', eller 'Utvandrarna'. För att ena de båda grupperna och stärka deras band så etablerade Profeten (frid vare med honom) ett brödraskap mellan dem, och detta band samman dem som det binder samman barn till samma föräldrar. Och Profeten (frid vare med honom) var deras förmyndare.

Allahs Budbärare (frid vare med honom) Slår Sig Ned i Medina

Det första som Profeten (frid vare med honom) gjorde, efter det att han slagit sig ned i Medina, var att bygga en moské så att man kunde dyrka Allah i enlighet med Islams principer. Och snart så restes också hus till utvandrarerna.

Muhammads Stadgar – Judar Och Muslimer Enas För Att Försvara Sig Mot Fiender

Medina och dess omgivning var beboddes vid denna tid av tre distinkta grupper: Muhajireen (Emigranterna), Ansar (Hjälparna), och Judarna. För att få dessa att komma samman och inte vara splittrade, där var och en gick sin egen väg, så utfärdade Profeten (frid var med honom) stadgar för folket, som tydligt beskrev deras rättigheter och skyldigheter. Dessa stadgar representerade ramverket till det första förbundet som grundades av Profeten (frid vare med honom). Så här började det:

” I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges Namn. Dessa stadgar har utfärdats av Muhammad, Allahs Budbärare till alla troende, oavsett om de är från Quraish eller Medina, och alla individer, oavsett ursprung, som har stött dem, och som skall utgöra ett enda förbund.”

Följande är en del utdrag från dessa stadgar:

”Reglerna för krig och fred skall kännas till av alla Muslimer; ingen av dem skall ha rätt att upprätta fred med, eller förklara krig mot fienderna till hans broder i tron. De Judar som sluter sig till vårt förbund skall vara skyddade från alla former av förolämpningar och oro; de skall ha samma rätt till vår hjälp och våra tjänster som vårt folk. Judarna från de olika grenarna och alla andra bofasta i Medina skall tillsammans med Muslimerna utgöra en enda solid nation; de skall utöva sin religion lika fritt som Muslimerna. Judarnas allierade skall åtnjuta samma frihet och säkerhet. De skyldiga skall förföljas och straffas. Judarna skall tillsammans med Muslimerna försvara Medina mot alla fiender. Det inre av Medina skall vara en helig plats för alla som godtar dessa stadgar. Alla sanna

Muslimerna skall känna avsky mot varje man som gör sig skyldig till brott, orättvisa, eller oordning; ingen skall skydda den skyldige även om han skulle vara er närmsta släkting.”

Efter att ha behandlat Statens inre angelägenheter så fortsatte stadgarna:

”Alla former av dispyter som uppkommer mellan de som godtar dessa stadgar skall hänvisas till Allah och Hans Profet.”

Genom detta så satte dessa stadgar stopp för den form av anarki som hade rått mellan araberna. Och Profeten Muhammad (frid vare med honom) blev nationens ledare.

Myteri Mot Stadgarna – Hycklare Och Missnöjda Judar

Hos Ansar eller Hjälparna fanns också en del icke så seriösa konvertiter som hade en illa dold förkärlek till avgudadyrkan. Dessa leddes av Abdullah Ibn Ubai, en man av viss dignitet. De gjorde sken av att anta Islam men i hemlighet så var de inte nöjda. Ofta så var de en källa till omedelbar fara för denna nya nation och Profeten (frid vare med honom) var ständigt tvungen att vara på sin vakt mot dem. Han visade alltid stort tålmod och överseende mot dem, för han hoppades att de till slut skulle komma till Islam. Och med facit i hand så visade det sig att han hoppades rätt. När Abdullah Ibn Ubai, så försvann hans grupp, kända som Munafiqeen (Hycklarna).

Judarna som utgjorde Medinas tredje grupp, var det största hotet. Det spelade ingen roll hur mycket vänlighet och generositet som Profeten (frid vare med honom) visade dem så blev de aldrig nöjda. De bröt sig snart ut ur förbundet och slog sig ihop med fienderna till den nya tron. De tvekade inte en sekund att fullt öppet deklarerade att de föredrog avgudadyrkan, med all sin ondska, framför Islam. Så Profeten (frid vare med honom) var tvungen att hålla ett öga på de fiender som fanns utanför Medina, och även på de som fanns innanför stadens murar. De i Mecka som hade svurit på att döda Muhammad (frid vare med honom) var, tack vare Medinas Hycklare och Judar, väl medvetna om vilka styrkor som Muslimerna hade. De visste också att Judarna accepterat Muhammads (frid vare med honom) allians tillfälligt och att de skulle bryta detta förbund och slå sig ihop med avgudadyrkarna så fort de senare visade sig i närheten av Medina. Statens säkerhet krävde att dessa förrädare som i hemlighet tillhandahöll fienden med information, infångades. Omkring sex personer dömdes till högförräderi och avrättades.

Medina Utsätts För Sabotage Mot Mat, Boskap Och Liknande

När Hijrah närmade sig sitt andra år så började avgudadyrkarna i Mecka att utföra en serie fientliga handlingar mot Muslimerna i Medina. De sände ut grupper av män som plundrade Medinas fruktträd och förde bort deras boskapshjordar. Nu kom tiden för dem allvarligaste prövningen mot Islam. Det blev Profetens (frid vare med honom) plikt att vidta kraftfulla åtgärder för att stävja att någon reste sig mot dem inifrån eller att någon plötsligt attackerade dem utifrån.

Slaget Vid Badr – Trupper Från Mecka Närmar Sig Medina

Allahs Profet (frid vare med honom) höjde Medinas militära beredskap. Han var tvungen att hela tiden sända ut spaningsgrupper för att skydda mot en plötslig attack. När Profeten (frid vare med honom) hade organiserat Medinas militära försvar så var en stor och välutrustad armé på väg från Mecka. Detta var en styrka på tusen man, ledda av Abu Jahl, en av Islams stora fiender, som var på väg mot Medina för att attackera staden. Muslimerna fick reda på detta i god tid. En grupp på trehundra anhängare, där de flesta var invånare från Medina, samlades ihop för att hindra avgudadyrkarna genom att ockupera dalen vid Badr, som låg nära sjön mellan Mecka och Medina. När Profeten (frid vare med honom) såg avgudadyrkarna närma sig dalen så bad han till Allah att den lilla gruppen av troende inte skulle förgöras.

Segev – Slaget Vid Badr Vinns

Meckas armé ryckte fram tills de kom till det öppna fält som skilde Muslimerna från avgudadyrkarna. Enligt arabisk tradition så började slaget med ett antal små slag. Sedan drog det stora slaget igång. Resultatet av detta slag var att armén från Mecka drevs tillbaka med stora förluster. Flera av deras ledare hade dödats, däribland Abu Jahl.

Allahs Budbärare (frid vare med honom) Utfärdar Regler För Krigsfångar

Ett stort antal av avgudadyrkarna blev fångar hos Muslimerna. De behandlades, tvärtemot alla arabiska traditioner, med stor medmänsklighet.

Profeten gav strikta order man skulle visa medlidande med dem för deras olycka och att man skulle behandla dem med vänlighet. Instruktionerna åtföljdes troget av de Muslimer som hade utsetts att ta hand om fångarna. När han avhandlade denna händelse så citerar Sir William Muir, i sin bok 'Life Of Muhammad' en av fångarna: ”Välsignade vare Medinas män; de lät oss rida medan de själva gick; de gav oss vetebröd att äta när det rådde brist på det, och själva så nöjde de sig med dadlar.” Allah, den Allsmäktige, sade:

”Och Gud skänkte er segern vid Badr, då ni var en oansenlig skara. Frukta därför Gud – kanske skall ni tacka [Honom].

[Och minns] dina ord till de troende: 'Är det inte nog för er [att veta] att Gud skall låta tretusen änglar stiga ned och förstärka era led? Ja, om ni håller stånd och fruktar Gud och om [fienden] i denna stund går till angrepp skall er Herre sända femtusen änglar som stormar fram till er hjälp.'

Gud lät detta [sägas] enbart för att inge er nytt hopp och stilla oron i era hjärtan – segern kan inte komma från någon annan än Gud, den Allsmäktige, den Vise – [och] för att låta några av sanningens förnekare smaka död eller nederlagets förödmjukelse och se sina förhoppningar grusas.”³¹¹

De otroliga omständigheter som ledde tills segern vid Badr och resultatet som följde tack vare det, gjorde ett mycket stort intryck på Muslimerna; himlens änglar hade slagits på Muslimernas sida vid Badr.

Utdelningen av krigsbytet skapade lite oenighet bland de Muslimska krigarna. För tillfället så delade Profeten (frid vare med honom) bytet lika mellan alla. Så en uppenbarelse från Allah upprättade regler för framtida krigsbyten. Enligt denna regel så skulle en femtedel reserveras för de fattiga och behövande, medan de återstående fyra femtedelarnas fördelning bestämdes av Statens Ledare.

Mecka Hämnas Förlusten Vid Badr – Slaget Vid Uhud

Nästa slag som ägde rum mellan Quraish och Muslimerna var slaget vid Uhud. Uhud var en kulle som låg en liten bit norr om Medina. Avgudadyrkarna, som var fast beslutna att hämnas förlusten vid Badr, gjorde enorma förberedelser inför den nya attacken mot Muslimerna. De samlade ihop en armé av tretusen starka män, vara sjuhundra av dem var knektar med rustningar, och två hundra hästar. Dessa styrkor avancerade under ledning av Abu Sufyan och slog läger vid en by en bit från Medina, där de ägnade sig åt att förstöra Medinas fält och boskap. Profeten (frid vare med honom) som var mycket underlägsen i antal gentemot fienden, var först fast besluten att de skulle hålla sig innanför staden och möta dem där; men hans följeslagare föreslog att de skulle möta dem utanför staden. Profeten (frid vare med honom) marscherade ut med ett tusen man vara hundra av dem hade

rustningar, men de hade bara en häst, förutom sin egen, i hela armén. Med dessa styrkor så slog han halt vid Berget Uhud. Han övergavs snart av Abdullah Ibn Ubai, Hycklarnas ledare, och trehundra av hans anhängare. Så genom detta minskades Profetens (frid vare med honom) lilla styrka till sjuhundra man.

De Muslimska trupperna spenderade natten vid Uhud och på morgonen, efter det att de genomfört sin morgonbön, så ryckte de fram mot slagfältet. Profeten ville ha berget bakom sig, och för att förhindra att hans män skulle bli omringade så placerade han ut femtio bågskyttar på en höjd bakom Muslimerna, och de fick strikta order om att inte överge sin post vad som än hände. När slaget började så hade Profeten (frid vare med honom) övertaget till en början. Men efteråt så lämnade bågskyttarna sin post för att ta del av krigsbytet, och på så sätt tillät de fienden att attackera Muslimerna i ryggen och på så sätt omringa dem. Profeten (frid vare med honom) förlorade denna dag och det var även nära att han förlorade sitt liv. Han slogs ned av en skur av stenar och sårad i ansiktet av två pilar, och en av hans framtänder bröts sönder. Hos Muslimerna så dödades sjuttio män, och bland dem fanns Profetens (frid vare med honom) farbror Hamza. Avgudadyrkarna förlorade tjugotvå man.

Utmattade Så Lämna Quraish Medina Segerrika

Quraish var för utmattade för att följa upp sitt övertag. De orkade varken attackera Medina eller driva Muslimerna från Uhuds höjder. Efter att, på ett mycket barbariskt sätt, ha stympat sina fienders döda kroppar, så drog de sig tillbaka från Medinas territorium.

Allah, den Allsmäktige, sade:

”Tappa inte modet och glöm er sorg! Står ni fasta i tron kommer ni att vinna överhanden. Om ett hårt slag har drabbat er, har [era fiender avgudadyrkarna] också drabbats av ett hårt slag. Vi låter människorna, de ena efter de andra, uppleva sådana [svarta] dagar för att de troende skall få ge Gud bevis [på sin tro] och för att Han skall utse dem bland er som skall få vittna som martyrer [för sin tro] – Gud är ingalunda de orättfärdigas vän – och för att sätta de troende på prov och låta förnekarna av sanningen gå under.

Tror ni att ni får stiga in i Paradiset utan att [ha visat] Gud vilka av er som vill kämpa [för Hans sak] och som kan hålla ut [i farans stund]? Innan ni hade mött döden ville ni dö [för er tro]; nu har ni mött den ansikte mot ansikte.”³¹²

Allah, den Upphöjde, sade också:

”Vi skall göra så att [blodet i] förnekarnas ådror isas av skräck [när de tänker på] att de [vågade] sätta medhjälpare vid Guds sida utan att Han någonsin gett [dem något] bemyndigande. Elden skall bli deras tillflykt – denna syndarnas fruktansvärda boning!

Gud höll sannerligen Sitt löfte till er, då ni med Hans vilja var nära att i grund slå [era fiender], till dess modet svek er och ni blev oense om innebörden av den order [ni hade fått] och bröt mot den, då Han redan hade låtit [segern] hägra för er syn. Det fanns de bland er som inte hade annat än denna världens [goda] för ögonen och det fanns de som såg mot evigheten. Därefter lät Han er dra er undan [fienden] för att sätta er på prov. Men Han har nu utplånat er synd – ja, Guds nåd flödar över de troende.

[Minns] hur ni flydde uppför [bergets sida] utan att se er om, fastän Sändebudet långt bakom er

ropade er tillbaka. Och Gud lät er känna sorg och grämelse [i gengäld] för den sorg och grämelse [ni vållade Profeten] och för att [lära er att] inte sörja över det [byte] som ni gick miste om, inte [ens] över det [nederlag] som ni led. Gud är väl underrättad om vad ni gör.”³¹³

Al Baraa' Ibn Azib återgav: ”Profeten (frid vare med honom) utsåg 'Abdullah Ibn Jubair som befälhavare över infanteriet (bågskyttarna), som var femtio stycken på Uhuds dag. Han gav dem instruktioner: 'Stanna vid er plats, och lämna den inte även om ni skulle se fåglarna fånga oss, ända tills jag kallar er; och om ni ser att vi har besekrat de otrogna och fått dem att fly, så skall ni ändå stanna vid er plats tills jag kallar på er.' Sedan besegrades de otrogna. Vid Allah! Jag såg kvinnorna fly och de lyfte upp sin klädnad så att man kunde se deras ankelsmycken och deras ben. Så 'Abdullah Ibn Jubairs anhängare ropade: 'Krigsbytet! O Folk! Krigsbytet! Era anhängare har sekrat så vad väntar ni på?' 'Abdullah Ibn Jubair sade: 'Har ni glömt vad Allahs Budbärare (frid vare med honom) sade till er?' De svarade: 'Vid Allah! Vi tänker gå till folket (fienden) och ta vår del av bytet.' Men när de gav sig iväg till dem så tvingades de att vända tillbaka besegrade. Vid den tidpunkten så var Allahs Budbärare (frid vare med honom) bakom dem och kallade dem tillbaka. Endast tolv man stannade kvar hos Profeten (frid vare med honom), och de otrogna dödade och gav martyrskap till sjuttio män hos oss.”

Han fortsatte: ”Profeten och hans följeslagare orsakade att hedningarna förlorade etthundrafyrtio män, sjuttio som tillfångatogs och sjuttio som dödades. Sedan frågade Abu Sufyan tre gånger: 'Finns Muhammad bland er?' Profeten (frid vare med honom) befallde sina följeslagare att inte svara honom. Sedan frågade han tre gånger: 'Finns Ibn Abu Quhafa bland er?' Han frågade igen tre gånger: 'Finns Ibn Al Khattab bland er?' Han återvände sedan till sina anhängare och sade: 'När det gäller dessa [män] så har de blivit dödade.'

'Umar kunde inte längre kontrollera sig utan ropade till Abu Sufyan: 'Vid Allah, du ljög! O du fiende till Allah! Alla de som du har nämnt lever, och det som kommer göra dig olycklig finns fortfarande här.' Abu Sufyan sade: 'Vår seger idag gottgör för er vid Badr, och i krig så är alltid segern oförutsägbar och den växlar mellan kombattanterna. Ni kommer att finna några av era dödade män stympade, men jag uppmuntrade inte mina män att göra detta, ändå så känner jag ingen ånger för vad de har gjort.' Sedan började han glatt att recitera: 'O Hubal! Var den suveräne!' Då sade Profeten (till sina följeslagare): 'Varför svarar ni inte tillbaka?' De sade: 'O Allahs Budbärare! Vad skall vi säga?' Han sade: 'Säg, Allah är Större och mer Storslagen.' Då sade Abu Sufyan: 'Vi har Al-'Uzza och ni har ingen 'Uzza.' Profeten (frid vare med honom) sade (till sina följeslagare): 'Varför svarar ni inte tillbaka?' De frågade: 'O Allahs Budbärare! Vad skall vi säga?' Han sade: 'Säg, Allah är vår Hjälpare och ni har ingen hjälpare.’”³¹⁴

Den moraliska effekten på detta katastrofala slag var så att en del omkringliggande nomadstammar uppmuntrades att göra räder mot Medinas territorier, men de flesta av dessa slogs tillbaka.

Mer Myteri Sedan Medlemmar Av Förbundet Orsakar Splittring

Judarna var inte heller de långsamma i att orsaka problem för Profeten (frid vare med honom) och hans följeslagare. De försökte skapa missnöje bland hans folk och de förtalade honom och hans anhängare. De uttalade Koranens ord fel för att ge dem en stötande betydelse. De fick också sina poeter, som var överlägsna både kulturellt och intelligensmässigt, att använda sitt inflytande för att uppvigla Muslimerna. En av deras berömda poeter, som hette Ka'b och var från Bani An-Nadir, var mycket energisk i att öppet beklaga den olycka som drabbat avgudadyrkarna efter deras nederlag vid Badr.

313 Koranens Budskap 3:151-153

314 Sahih Al-Bukhari

Genom sin satir mot Profeten (frid vare med honom) och hans följeslagare, och hans klagosånger över de från Mecka som dog vid Badr, så lyckades Ka'b att upphetsa Quraish till det raseri som bröt ut vid Uhud. Han återvände sedan till Medina där han fortsatte att attackera Profeten (frid vare med honom) och Muslimerna, män som kvinnor, på det mest oanständiga sätt. Även fast han tillhörde Bani An-Nadir som hade ingått förbund med Muslimerna och pliktat sig själva att bidra till Statens interna och externa säkerhet, så riktade han öppet sina attacker mot det samhälle som han själv var en medlem av.

En annan Jude, Sallam, utav samma stam, betedde sig lika grymt och hatiskt mot Muslimerna. Han levde med en del av sin stam vid Khaibar, en by som låt ett par dagsresors färd nordväst om Medina. Han gjorde allt för att uppvigla de omkringliggande arabiska stammarna mot Muslimerna. Det Muslimska förbundet, med syfte att säkra samhällets säkerhet, utlyste en laglöshetsdom över Ka'b och Sallam.

Medlemmarna av en annan Judisk stam, Bani Qainuqa', dömdes till landsförvisning från Medinas territorium eftersom de medvetet hade kränkt fördragets stadgar. För samhällets säkerhet så var det nödvändigt att sätta stopp på deras fientliga handlingar. Profeten (frid vare med honom) var tvungen att gå till deras högkvarter personligen och kräva av dem att antingen ansluta sig en gång för alla till det Muslimska förbundet genom att anta Islam eller så var de tvungna att lämna Medina. De svarade aggressivt: ”Du har haft en skärmytsling med män som var okunniga om krigets konst. Om du verkligen önskar att ta dig an oss så skall vi visa dig att vi är män.” Sedan stängde de in sig i sin fästning och utmanade Profeten (frid vare med honom) och hans auktoritet. Muslimerna bestämde sig för att pressa dem och belägrade deras fästning utan att förlora någon tid. Efter femton dagar så gav de upp. Även fast Muslimerna först hade för avsikt att straffa dem mycket hårt så nöjde de sig med att förvisa Bani Qainuqa'.

Bani An-Nadir betedde sig nu på samma sätt som Bani Qainuqa'. De hade också medvetet struntat i förbundets stadgar och brutit mot dem. Profeten (frid vare med honom) sände dem ett liknande budskap som han hade gjort till deras bröder, Qainuqa'. De litade på att Hycklarna skulle hjälpa dem, så de gick inte med på Profetens (frid vare med honom) krav. Efter en belägring som varade i femton dagar så begärde de en förhandling. Muslimerna förnyade sitt föregående erbjudande och An-Nadirs Judar valde att lämna Medina. De fick tillåtelse att ta med sig all egendom som de kunde flytta, med undantag av deras vapen och krigsmateriel. Innan de lämnade Medina så förstörde de sina bostäder och egendom som de ej kunde ta med sig. Och de vapen och den egendom som de ej kunde ta med sig delades ut av Profeten (frid vare med honom) med Ansars och Muhajerins samtycke. Härvid grundlades en princip att allt förvärvande som inte gjorts i ett regelrätt krig skulle tillfalla staten och att utdelandet av detta skulle lämnas åt de styrande.

Allah, den Allsmäktige, sade:

”Bland dem [som skall få del av bytet är] de fattiga och utvandrarna som tvingats att lämna sina hem och sin egendom och överge ondskans rike för att söka Guds nåd och Hans välbehag och som ger sina bidrag [i kampen] för Guds och Hans Sändebuds sak. Det är de som har en sann och uppriktig [tro]

[Till dem hör också] de som var bofasta i staden och antog tron före [utvandrarnas ankomst, och som] med kärlek bemötte alla som sökte tillflykt hos dem och inte missunnade dem vad de fick ta emot, utan tvärtom gav dem företräde, trots att de själva måste göra uppoffringar. De som värjer sig för girighetens [frestelser] – dem skall det gå väl i händer.”³¹⁵

Bani An-Nadir fördrevs under Hijrahs fjärde år. Återstående tiden av detta år och även början på nästa år bestod i att Muslimerna fick slå tillbaka fientliga attacker från nomad-stammarna mot Muslimerna, och att straffa de som utförde mordiska råder mot Medinas territorium. Det var på grund av detta som fälttåget mot de Kristna araberna av Dumat Al Jandal (en plats omkring sju dagsresor söder om Damascus) ägde rum. De hade stoppat Medinas handelstrafik med Syrien och hotade till och med att utföra råder mot Medina. Men dessa marodörer flydde när Muslimerna närmade sig, och Profeten (frid vare med honom) återvände till Medina efter det att han undertecknat ett avtal med en angränsande ledare som han upplät betesmarker åt inom Medinas territorium.

Hudaibiya-Avtalet

Sex år hade redan gått sedan Profeten (frid vare med honom) och hans följeslagare från Mecka hade flytt från sin födelsestad. Deras hjärtan började att längta efter deras hem och efter Ka'ba, deras Heliga Hus. När pilgrimssäsongen närmade sig så uttalade Profeten (frid vare med honom) sin avsikt att besöka det Heliga Centret, och många av hans följeslagare svarade på hans kallelse. Snart började man att vidta alla nödvändiga förberedelser inför avfärden mot Mecka. Profeten (frid vare med honom), åtföljd av sju eller åttahundra Muslimer, Muhajerin och Ansar, alla obeväpnade, gav sig av på sin pilgrimsfärd. Quraish, som fortfarande var full av hat mot Muslimerna, samlade ihop en stor armé för att hindra dem från att beträda Mecka och de misshandlade den delegation som Profeten (frid vare med honom) sänt i förväg för att be om tillåtelse för dem att besöka de heliga platserna.

Efter många svårigheter och hinder så kom man till slut fram till ett avtal:

där alla parter kom överrens om att alla stridigheter skulle upphöra under en period av tio år;

att den som kom från Quraish till Profeten (frid vare med honom) utan tillåtelse från sin förmyndare eller herre, omedelbart skulle överlämnas till Quraish;

att ingen Muslim som gick över till Meckas (bytte

att den stam som ville skapa en allians, med Quraish eller med Muslimerna, skulle få göra detta utan bråk;

att Muslimerna skulle vända om på en gång och återvända till Medina, (inte fortsätta mot Mecka och göra sin pilgrimsfärd)

att de skulle få tillåtelse att besöka Mecka följande år och stanna där i tre dagar, beväpnade som om de reste, med andra ord så skulle deras huggare vara i sina fodral.

Så man kom överrens om detta avtal: Hudaibiya-avtalet, och Muslimerna återvände till Medina.

Profeten Muhammad (frid vare med honom) Sänder Ut Delegationer

Det var runt denna tid som det uppenbarades för Profeten (frid vare med honom) att hans mission skulle vara universell. Han sände ut ett flertal delegationer för att bjuda in de omkringliggande härskarna till Islam. Ambassadören som kom till Persiens kung, Chosroes Parvis, mottogs med förakt och han skymfades. Kungen chockades över att djärvheten hos denne flykting från Mecka talade till honom som om de vore jämlikar. Han blev så rasande att han rev sönder Profetens (frid vare med honom) brev som inbjöd honom till Islam och avvisade den Muslimske delegaten från sitt hov med stort förakt. När Profeten (frid vare med honom) fick höra om detta så sade han lugnt: ”På samma sätt kommer Chosroes Rike att slitas i stycken.”

Herakleios Underkastar Sig Allah Och Antar Islam

Den Muslimske delegat som sänts till Herakleios, Romarnas kejsare, togs emot mycket mer artig och värdigt. Han behandlade delegaten mycket respektfullt och sände Profeten (frid vare med honom) ett vänligt svar på hans brev.

En annan delegat sändes till den arabiske prinsen av Ghassaniternas stam, en av Herakleios Kristna länsberrar. Istället för att ta emot denne delegat med respekt och värdighet så mördade denne prins honom på det mest grymma sätt. Detta grymma dåd skapade stor bestörtning hos Muslimerna som såg det som en kränkning av de internationella rätt.

Abdullah Ibn Abbas återgav: ”Abu Sufyan Ibn Harb berättade för mig att Herakleios hade sänt en budbärare till honom när han hade följt med en karavan från Quraish. De var handelsmän som gjorde affärer i Sham (Syrien, Palestina, Jordanien och Libanon) under den period då Allahs Budbärare (frid vare med honom) hade ett fredsavtal med Abu Sufyan och de otrogna från Quraish. Så Abu Sufyan och hans följeslagare begav sig till Herakleios vid Ilya (Jerusalem).

Herakleios kallade in dem till hovet, och alla hans romerska digniteter satt runt honom. Han kallade på sin tolk som översatte Herakleios fråga: 'Vem bland er är nära släkt med den man som påstår sig vara en Profet?' Abu Sufyan svarade: 'Jag är hans närmsta släkting (i gruppen).'

Herakleios sade: 'För fram honom (Abu Sufyan) till mig och låt hans följeslagare stå bakom honom.' Abu Sufyan tillade: 'Herakleios sade till sin tolk att säga till min följeslagare att han ville ställa några frågor till mig om denne man (Profeten), och om jag ljög så skulle de (mina följeslagare) säga emot mig. Vid Allah! Om jag inte varit rädd för att mina följeslagare skulle stämpla mig som en lögnare så hade jag aldrig berättat sanningen om Profeten.' Abu Sufyans berättelse fortsätter:

”Den första frågan som han ställde om honom var: 'Vilken är hans familjestatus bland er?' Jag svarade: 'Han kommer från en av våra nobla och bra familjer.'

Herakleios frågade vidare: 'Har någon bland er någonsin påstått detsamma (att vara en Profet) innan honom?' Jag svarade: 'Nej.'

Han sade: 'Var någon av hans förfäder en kung?' Jag svarade: 'Nej.'

Herakleios frågade: 'Är det de rika eller fattiga som följer honom?' Jag svarade: 'Det är de fattiga som följer honom.'

Han sade: 'Ökar eller minskar antalet av hans följeslagare (dag för dag)?' Jag svarade: 'De ökar?'

Sedan frågade han: 'Blir någon av de som antar hans religion missnöjda och avsäger sig religionen efteråt?' Jag svarade: 'Nej.'

Herakleios sade: 'Har du någonsin anklagat honom för att ljuga innan hans påstående (att vara en Profet)?' Jag svarade: 'Nej.'

Herakleios sade: 'Bryter han sina löften?' Jag svarade: 'Nej. Vi har ett avtal (om eldupphör) och jag vet inte om han kommer uppfylla det.' Jag kunde inte hitta något att säga mot honom förutom det.

Herakleios frågade: 'Har ni någonsin krigat mot honom?' Jag svarade: 'Ja.' Då sade han: 'Och vem vann slagen?' Jag svarade: 'Ibland så var det han som var segerrik och ibland så var det vi.'

Herakleios sade: 'Vad befäller han er att göra?' Jag sade: 'Han säger åt oss att dyrka Allah och Allah Ensam, och att inte dyrka något vid sidan av Honom, och att förkasta allt det som våra förfäder sagt. Han befäller oss att be, att tala sanning, att vara kyska, och att upprätthålla goda relationer med våra släktingar.'

Herakleios bad sin tolk att framföra följande: 'Jag frågade dig om hans familj och ditt svar var att han kom från en väldigt nobel familj. Faktum är att alla Budbärare kom från nobla familjer bland sitt folk. Jag frågade om någon annan bland er påstått samma sak; du svarade nekande. Om ditt svar hade varit jakande så hade jag trott att denne man bara följde det uttalande som mannen innan honom gjort. Sedan frågade jag dig om någon av hans förfäder varit en kung. Du svarade nekande, och om du hade svarat jakande så hade jag trott att denne man ville ha tillbaka sitt forna konungadöme. Vidare så frågade jag om denne man någonsin hade anklagats för att ljuga innan han sade det han sade och ditt svar var nekande. Så jag undrade om en person som aldrig ljugit om andra någonsin skulle kunna ljuga om Allah. Sedan frågade jag dig om det var de rika människorna eller de fattiga som följde honom. Du svarade att det var de fattiga som följde honom. Och faktum är att varje Budbärare har följts av denna klass. Vidare så frågade jag om hans följeslagare ökade eller minskade. Du svarade att de ökade, och faktum är att detta är den sanna trons sätt, tills den är komplett på alla punkter. Jag frågade sedan om det fanns någon som, efter det att de antagit tron, blivit missnöjd och av sagt sig sin religion. Du svarade nekande, och detta är ett tecken på sann tro, när dess glädje kommer in i deras hjärtan och påverkar dem i sin helhet. Jag frågade om han någonsin svikit. Du nekade, och Budbärarna sviker aldrig. Sedan frågade jag dig vad han befäller er att göra. Du svarade att han befäller er att dyrka Allah och Allah Ensam och att inte dyrka något vid sidan av Honom, och förbjöd er att dyrka avgudar, och befallde er att be, att tala sanning och att bevara er kyskhet.

Om det du säger stämmer så kommer han inom en snar framtid att ockupera denna plats som finns under mina fötter och jag visste (från Skrifterna) att han skulle komma, men jag visste inte att han skulle komma från er, och om jag kunde nå honom så skulle jag definitivt omedelbart gå för att möta honom, och om jag var med honom så skulle jag sannerligen tvaga hans fötter.'

Herakleios bad sedan om det brev, med Allahs Budbärare som avsändare, som hade överlämnats av Dihya till Busras guvernör och som, i sin tur, hade överlämnat det till Herakleios så att han kunde läsa det. Brevets innehåll var följande:

”I Allahs den Nåderikes, den Barmhärtiges Namn. (Detta brev är) från Muhammad, Allahs tjänare och Hans Budbärare, till Herakleios Bysanternas härskare. Frid vare med den som följer den rätta vägen. Vidare så bjuder jag in dig till Islam och om du blir en Muslim så skall du vara säker, och Allah kommer att fördubbla din belöning, och om du förnekar denna inbjudan till Islam så gör du dig skyldig till synd genom att vilseleda dina undersåtar. Och jag reciterar Allahs uttalande för dig:

*'Säg: Efterföljare av äldre tiders uppenbarelser! Låt oss samlas kring en regel, gemensam för oss och för er – att vi inte skall dyrka någon utom Gud och inte sätta något vid Guds sida och inte erkänna andra människor som våra herrar och beskyddare i Guds ställe. Och säg, om de vänder er ryggen: Vittna då, att det är vi som har underkastat oss Hans vilja.'*³¹⁶

Abu Sufyan tillade: 'När Herakleios hade avslutat sitt tal och läst brevet, så blev det ett förskräckligt oväsen i det kungliga hovet. Så vi lämnade hovet. Jag sade till mina följeslagare att frågan om Ibn-Abi-Kabsha (Profeten Muhammad) hade blivit så stor att till och med Bani Al-Asfars Kung (Bysantiske kungen) var rädd för honom. Sedan började jag bli mer och mer säker på att han (Profeten Muhammad) skulle bli en snar segrare. Och detta blev jag ända tills jag antog Islam (Allah ledde mig till detta). En av återgivarna lade till att Ibn An-Naur var Ilyas (Jerusalems)

guvernör och att Herakleios var de Kristnas ledare i Sham. Ibn An-Naur återgav att en gång när Herakleios besökte Ilya så vaknade han på morgonen full av sorg. En del av hans präster frågade varför han var på detta humör. Herakleios var en spåman och astrolog. Han svarade: 'Under natten när jag tittade på stjärnorna så såg jag att ledaren av de som praktiserar omskäreelse hade kommit. Vilka är de som praktiserar omskäreelse?' Folket svarade: 'Förutom Judarna så finns det ingen som praktiserar omskäreelse, så du skall inte frukta dem (Judarna). Utfärda bara en order att varje Jude i landet skall dödas.'

Medan de diskuterade detta så sändes en budbärare från kungen av Ghassan in. Han kom för att delge nyheten om Allahs Budbärare (frid vare med honom) till Herakleios. När han hade hört om nyheten så befallde han folket att gå och se efter om denne budbärare från Ghassan var omskuren. Efter det att folket inspekterat honom så sade de åt Herakleios att budbäraren var det. Herakleios frågade då honom om araberna. Budbäraren svarade: 'Araberna praktiserar också omskäreelse.'

Efter att han hört detta så sade Herakleios att arabernas herravälde hade kommit. Herakleios skrev sedan ett brev till sin vän i Rom som var lika kunnig som han själv. Sedan reste Herakleios till Homs (en stad i Syrien) och stannade där tills han fick svar från sin vän, som höll med honom i hans åsikt om Profetens uppkomst och det faktum att han var en Profet. Då bjöd Herakleios in alla de Bysantiska ledarna till sitt palats i Homs. När alla hade samlats så befallde han att alla dörrar skulle låsas. Sedan kom han ut och sade: 'O Bysantier! Om framgång är er önskan och om ni söker rätt vägledning och vill att ert rike skall bestå, svär då allians med denne Profet (anta Islam).' När de hörde Herakleios ord så sprang alla de församlade som onager³¹⁷ mot dörrarna, men de var låsta. Herakleios blev medveten om deras hat mot Islam, och när han förlorade hoppet om att de någonsin skulle anta Islam så kallade han dem tillbaka igen. (När de återvänt) sade han: 'Det som sades var bara ett prov för att testa styrkan i er övertygelse, och jag har sett den.' Folket prostrerade inför honom och de var nöjda, och detta var slutet på Herakleios historia (när det gällde hans tro)."³¹⁸

En Attack Från Khaibars Judar Förhindras

Under samma år så visade Judarna i Khaibar, ett starkt befäst territorium fyra dagsresor från Medina, ett oförsonligt hat mot Muslimerna. Enade i en allians med Ghatfans stam, såväl som med andra besläktade stammar, så försökte Khaibars Judar att verkligen skada Muslimerna. Profeten (frid vare med honom) och hans anhängare underrättades om detta och omedelbara åtgärder vidtogs för att förhindra några nya attacker på Medina. En expedition bestående av 1400 män stod snart klara att marschera mot Khaibar. Judarnas allierade övergav dem och de fick ensamma möta kriget mot Muslimerna. Judarna gjorde starkt motstånd mot Muslimerna, men till slut så fick de ge upp var och en av sina fästningar till deras fiender. De bad om förlåtelse, vilket beviljades dem under vissa villkor. Deras land och statiska ägodelar tillskrevs dem, tillsammans med att de fritt fick praktisera sin religion. Efter att ha besegrat Khaibar så återvände Muslimerna till Medina i trygghet.

Allahs Budbärare (frid vare med honom) Och Hans Följeslagare Genomför Hajj

Innan årets slut, det år som var Hijrahs sjunde år, så använde sig Profeten (frid vare med honom) och hans anhängare av vapenvilan med Quraish för att besöka det Heliga Ka'ba. Profeten (frid vare med honom), tillsammans med tvåhundra Muslimer, begav sig till Mecka för att genomföra pilgrimsfärden. Vi detta tillfälle så evakuerade (övergav) Quraish staden under de tre dagar som pilgrimsfärden varade. Sir William Muir kommenterar händelsen med följande ord i sin bok 'Life of Muhammad Vol III':

317 Onager – vild åsna

318 Sahih Al-Bukhari

”Det var sannerligen en märklig syn, som vid denna tid presenterade sig själv i Meckas dal, en syn som var unik i historien. Denna antika stad har under tre dagar evakuerats av alla dess invånare, hög som låg, vartenda hus övergivet, och när de drar sig tillbaka, så närmar sig de fördrivna konvertiterna, som under många år varit förjagade från platsen där de föddes, som en mäktig enhet tillsammans med sina allierade. De återbesöker de tomma hus som var deras barndomshem, och under denna korta tid som de fått genomföra de pilgrimsfärdens riter. Invånarna som nu är utanför staden, klättrar upp för kullarna runt omkring och söker skydd under tält eller något annat skydd bland kullarna och dalgångarna: och församlade på Abu Qubeis klippa betraktar de besökarna nedanför med Profeten som deras ledare, gå runt Ka'ba och sedan när de går i en snabb procession mellan As-Safa och Al-Marwa. De låter sina blickar upphetsad följa varje person där nere i hopp om att kanske få syn på någon, sedan länge saknad, vän eller släkting bland Gudsdyrkarna. Det var en scen som tillkommit genom plågor och som fick den Islamiska rörelsen att börja växa.”

I enlighet med avtalet så lämnade Muslimerna Mecka efter tre dagar. Detta fredliga besök följdes av viktiga konverteringar bland Quraish. Khalid Ibn Walid, känd som Allahs Svärd, som innan detta hade varit en bitter fiende till Islam, och som fört befälet över Quraish kavalleri vid Uhud; och Amr Ibn Al-'As, en annan viktig person och krigare, antog den nya tron.

Vedergällning För Mordet På Den Muslimska Delegaten

När Profeten (frid vare med honom) och hans följeslagare återvände till Medina så förberedde de en expedition för att kräva vedergällning från den Ghassanitiska prins som hade dödat den Muslimska delegaten. En styrka på tretusen man, ledd av Profetens (frid vare med honom) adoptivson Zaid, sändes ut för att kräva kompensation av den överträdande stammen.

En av generalerna som utvalts för denna expedition var Khalid Ibn Walid. När de nådde fram till Muta's trakter, en by som låg sydväst om Döda Havet, så möttes de av en oerhört stor styrka bestående av araber och romare som samlats för att strida mot dem. Men Muslimerna visade stor beslutsamhet och avancerade framåt. Men deras mod var till ingen nytta och de drabbades av kraftiga förluster. Vid detta slag så dödades Zaid och Ja'far (Profetens kusin), och flera andra viktiga personer.

Khalid Ibn Walid lyckades med en serie undanmanövrar att dra tillbaka armén och återvända i säkerhet och utan ytterligare förluster till Medina. Men en månad senare så marscherade Amr Ibn Al-'As genom de fientliga områdena, mottog deras underkastelse, och återupprättade Islams prestige längs Syriens gräns.

Quraish Bryter Mot Hodaybiyaavtalet, Profeten Marscherar Mot Avgudadyrkarna

Mot slutet av Hijrahs sjunde år så bröt Quraish och deras allierade, Bani Bakr, mot Hodaybiyaavtalet genom att attackera Bani Khuzah, som var allierade med Muslimerna. Bani Khuzah vädjade till Profeten (frid vare med honom) om hjälp och skydd. Profeten (frid vare med honom) bestämde sig för att sätta stopp för det orättvisa och förtryckande styret som så länge rått i Mecka. Omedelbart så samlade han ihop en styrka bestående av tiotusen man för att marschera mot avgudadyrkarna, och de gav sig av i Januari år 630 e.Kr.

Efter åtta dagar så slog den Muslimska armén halt, och de slog läger vid Marr Az-Zahran, en dagsresa från Mecka. Samma kväll som de anlände så kom Abu Sufyan, som utsetts av Quraish till att övertala Profeten (frid vare med honom) att överge detta projekt, och presenterade sig själv, för att sedan be om att få tala med Profeten (frid vare med honom). Han beviljades detta på morgonen.

”Är det inte dags för dig, O Abu Sufyan, att erkänna att det inte finns någon gud utom Allah och att jag är Hans Budbärare?” Efter att ha tvekat en stund så uttalade Abu Sufyan den föreskrivna

trosbekännelsen och antog Islam. Han sändes sedan tillbaka för att förbereda staden för Profetens (frid vare med honom) ankomst.

Med undantag av en del motstånd från vissa klaner ledda av Ikrima och Safwan, där många Muslimer fick sätta livet till, så intog Profeten (frid vare med honom) Mecka nästan helt utan motstånd. Denna stad, som hade behandlat honom så grymt, drivit ut han och hans trogna följeslagare till att söka sin tillflykt bland främlingar, staden som hade svurit att döda honom och hans trogna anhängare, var nu utlämnad till hans barmhärtighet. Profeten (frid vare med honom) red in i Mecka på sin favorit-kamel Al-Kaswa, och Usama Ibn Zaid satt bakom honom. På vägen så citerade han Surah Al Fath – Segerns kapitel, och de första verserna lyder som följer:
*Vi har öppnat vägen för dig [Muhammad] till en klar seger. Gud vill förlåta dig de synder som du har begått och dem som du kan komma att begå, och skänka dig Sin välsignelse i fulla mått och leda dig på en rak väg; och Han vill [ge dig vissheten] att du har Hans mäktiga stöd.*³¹⁹

Profeten Muhammad (frid vare med honom) Befaller Att Avgudarna Skall Förstöras

Muslimerna trädde in i Mecka anspråkslösa och fredliga. Inget hus plundrades, ingen man eller kvinna förolämpades. Profeten (frid vare med honom) utlöste en allmän amnesti för hela Meckas befolkning. Endast fyra brottslingar, som rättvisan dömd, förklarades för fredlösa.

Den stam som fanns i staden Ta'if och dess konvertering är värt ett speciellt omnämnande. Denna stam, som hitintills hade visat sig vara fientligt inställda till den nya tron, var kända bland araberna för sitt avgudadyrkande prästerskap. En liten expedition, ledd av 'Ali, sändes ut för att få dem att underkasta sig och för att förstöra deras avgudar. Stammens prins hette 'Adi, och han var son till den berömda Hatim, vars generositet var omnämnd över hela Arabien. När Muslimerna närmade sig så flydde 'Adi till Syrien, och han övergav sin syster och ledande stamfränder och lämnade dem att falla i Muslimernas händer. Dessa visades alla former av respekt och sympati av 'Ali när de fördes till Medina. När Hatims dotter kom inför Profeten (frid vare med honom) så sade hon:

”Allahs Budbärare, min far är död; min bror; min enda anhörige, flydde till bergen när Muslimerna närmade sig. Jag kan inte friköpa mig själv; jag räknar med din givmildhet när det gäller min frihet. Min far var en berömd man, sin stams prins, en man som friköpte fångar, skyddade kvinnornas heder, gav mat åt de fattiga, klädde de behövande, och han ignorerade ingens vädjan.”

Profeten (frid vare med honom) svarade: ”Din far hade en sann Muslims dygder; om det var tillåtet att be Allah skänka Sin Barmhärtighet över en person som dött i avgudadyrkan, då skulle jag be Allah att skänka Sin Barmhärtighet över Hatims själ.”

Sedan vände han (frid vare med honom) sig till de Muslimer som fanns runt omkring honom och sade: ”Hatims dotter är fri, hennes far var en generös och människovänlig man; Allah älskar och lönar de barmhärtiga.”

Tillsammans med Hatims dotter så släpptes alla fria. Hon fortsatte till Syrien och berättade för sin bror om Muhammads (frid vare med honom) generositet. 'Adi, full av tacksamhet, skyndade sig till Medina, där han mottogs av Profeten (frid vare med honom) på det mest vänliga sätt. Han antog Islam och återvände till sitt folk och övertalade dem att överge sin avgudadyrkan. Alla antog Islam och blev hängivna Muslimer.

Hittills hade inget förbud utfärdats mot att avgudadyrkare fick beträda det Heliga Ka'ba, eller att de fick genomföra sina avskyvärda riter i detta heliga område. När Hijrahs nionde år led mot sitt slut,

319 Koranens Budskap 48:1-3

under månaden för pilgrimsfärden, så utsåg Profeten (frid vare med honom) 'Ali att läsa upp en proklamation där det stod följande:

”Ingen avgudadyrkare skall efter detta år genomföra pilgrimsfärden; ingen skall gå runt Ka'ba naken (sådana avskryvbara riter genomfördes av arabernas hedningar); ett förbund med Profeten (frid vare med honom) skall träda i kraft, men varje man får fyra månader på sig att återvända till sitt territorium, efter det så har Profeten (frid vare med honom) inga skyldigheter förutom mot dem som han ingått förbund med.”

De flesta som hade lyssnat till ovanstående proklamation återvände till sina hem, och innan nästa år var över så hade majoriteten av dem antagit Islam.

Under Hijrahs tionde år, så hände samma sak som föregående år, att otaliga delegationer från hela Arabien fortsatte att strömma in till Medina för att vittna om att deras ledare och stammar gav sin lojalitet till Profeten (frid vare med honom). Profeten (frid vare med honom) sände ut lärare till de olika provinserna för att lära de nya konvertiterna Islams principer och föreskrifter. Alla dessa lärare fick följande förhållningsorder innan de gav sig ut på sina uppdrag:

”Var vänliga mot folket; och var inte hårda; uppmuntra dem, och se inte ner på dem med förakt. Ni kommer att möta många som tror på de Heliga Skrifterna, och de kommer att fråga er: 'Vad är nyckeln till himlen?' Svara dem att det (nyckeln till himlen) är att bära vittnesbörd om den Gudomliga Sanningen och att handla rättfärdigt.”

Så nu var Profetens (frid vare med honom) mission fullbordad; hela målet uppnåddes under hans livstid. Avgudadyrkan med dess onämnbare avskryvdheter var totalt utrotad. Folket som hade fastnat i misstänksamhet, grymhet, och synd i områden där det andliga livet var någonting främmande, stod nu enade under en tro och ett hopp. De stammar som sedan urminnes tider hade varit inbegripna i grymma och blodiga krig, bands nu samman av ett band av broderskap, kärlek och harmoni. Hädanefter så var inte deras mål begränsad till denna värld; nej, det fanns något bortom graven – något mycket högre, renare och gudomligare – som kallade dem till gärningar av välgörenhet, rättfärdighet, rättvisa och universell kärlek. De förstod nu att Allah inte var något som man karvade ut från trä eller högg ut från sten, utan att Han var den Allsmäktige, Kärleksfulle och Barmhärtige; Universums Skapare.

Profeten Muhammads (frid vare med honom) Sista Predikan, På Arafats Berg

När pilgrimsfärdens heliga månad återkom så beslutade sig Profeten (frid vare med honom), med en föraning om sitt annalkande slut, för att genomföra en sista pilgrimsfärd till Mecka. I februari år 632 så lämnade han Medina med en mycket stor skara Muslimer. Det har återgivits att mellan nittio tusen till etthundrafyrtio tusen personer följde med Profeten (frid vare med honom). Innan han hade genomfört pilgrimsfärdens alla riter så talade han till den stora folksamlingen från Berget Arafats topp:

”O (mitt) Folk! Lyssna noga till mina ord, för jag vet inte om jag kommer att ges ett år till efter detta för att vara bland er. Era liv och egendomar är heliga och okränkbara för varandra ända tills ni träder fram inför Herren, precis på samma sätt som denna dag och denna månad är heliga för alla; och kom ihåg att ni kommer att få träda fram inför er Herre som kommer att kräva att ni står till svars för alla era handlingar.

O (mitt) Folk! Ni har rättigheter över era fruar och era fruar har rättigheter över er. Sannerligen så har ni tagit dem med Allahs Förtröende och de har blivit tillåtna för er endast genom Allahs tillåtelse. Ge dem den mat som ni själva äter, och kläd dem med det som ni klär er (med); och om det begår ett fel som ni inte kan förlåta så dra er undan från dem; för de är Herrens tjänarinnor och de skall ej behandlas med grymhet.

O (mitt) Folk! Lyssna till mina ord och förstå dem. Var medvetna om att alla Muslimer är bröder. Ni

är ett brödraskap; men ingen skall ta något från sin broder utan dennes obetvingade medgivande. Håll er borta från orättvisor.

Låt den som är närvarande säga detta till den som är frånvarande. Det kan vara så att den som det berättas för kommer ihåg detta bättre än den som nu hört det.”

Profeten (frid vare med honom) avslutade sin predikan genom att utbrista: ”O (min) Herre! Jag har avlämnat mitt Budskap och fullbordat mitt uppdrag.” Den församlade folkmassan ropade med en röst: ”Ja! Det har du sannerligen gjort!” Då sade Profeten (frid vare med honom): ”O (min) Herre! Jag ber Dig att vittna om detta.”

Profeten (frid vare med honom) Återvänder Till Medina

Efter att ha genomfört alla pilgrimsfärdens föreskrivna plikter, så att det skulle gälla som ett exempel för eftervärldens Muslimer, så återvände Profeten (frid vare med honom) med sina följeslagare till Medina.

Han (frid vare med honom) spenderade Hijrahs elfte år i Medina. Det var också det år som skulle bli Profetens sista. Där fastslog han hur stammarnas och provinsernas olika samhällen, som hade antagit Islam och blivit olika delar av den Muslimska federationen, skulle organiseras. Fler ämbetsmän var tvungna att sändas ut till de provinser som fanns inne i landet, för att lära dess invånare religionens föreskrifter, skipa rättvisa, och samla ihop Zakat. Muadh Ibn Jabal sändes till Yemen. Innan han gav sig av till denna avlägsna provins så sade Profeten (frid vare med honom) åt honom att använda sitt eget omdöme om det var så att han inte kunde finna en uttalad befogenhet i Koranen.

'Ali sändes till Yamama som låg i den sydöstra delen av den Arabiska halvön. Till honom sade Profeten (frid vare med honom): ”Döm aldrig mellan två grupper som kommer till dig för ett domslut, utan att först höra båda sidor.”

Mord Och Falska Profeter

En militär styrka sattes samman under ledning av Usama Ibn Zaid, vars far hade dödats vid Muta, mot Bysantierna, för att utkräva en gottgörelse för mordet på den delegation som sändes till Syrien. Men nyheten om Profetens (frid vare med honom) sjukdom och sviktande hälsa gjorde att expeditionen stoppades. Dessa nyheter spreds snart över gränserna och orsakade oroligheter i en del områden. Tre bedragare hade uppkommit som påstod sig vara profeter och som, genom allehanda bedrägerier, försökte vinna över sina stamfränder till deras sida. Den farligaste av dessa bedragare var känd som Al-Aswad. Han var en av Yemens ledare och en magiker. Han lyckades snart att vinna över sina stamfränder och han fick hjälp att underkua många angränsande städer. Han dödade Sahr, som Profeten (frid vare med honom) hade utsett till Sana's guvernör efter hans fader Bazan, som nyligen hade dött. Bazan hade varit Yemens vice kung under Chosroe av Persien; efter det att han antagit Islam så fick han Profetens (frid vare med honom) tillåtelse att fortsätta vara Yemens guvernör. Han lyckade få hela den Persiska kolonin i det området att anta Islam. Al-Aswad, magikern, hade nu dödat Shahr, men strax efteråt så dödades han av Yemens persier.

De andra två bedragarna, Tulayah och Haroun, underkuvades inte förrän efter Profetens (frid vare med honom) död, under Abu Bakrs styre. Haroun, som var mer känd som Mussaylamah, skrev ett brev till Profeten (frid vare med honom) där det stod:

”Från Mussaylamah, Allahs Profet, till Muhammad, Allahs Profet. Frid vare med dig. Jag är din kompanjon. Låt makten delas mellan oss. Halva jorden blir min och halva skall tillhöra er, Quraish. Men Quraish är för giriga för att nöja sig med en rättvis fördelning.”

Profeten (frid vare med honom) svarade följande på detta brev:

”Från Muhammad, Allahs Budbärare, till Mussaylamah, lögnaren. Frid vare med dem som följer den rätta vägen. Jorden tillhör Allah. Det är Han som fördelar styret till den Han önskar. Endast de som fruktar Herren blir de framgångsrika.”

Profeten Muhammads (frid vare med honom) Sista Dagar

Profetens (frid vare med honom) hälsa förvärrades. Under sina sista dagar så var hans sinne anmärkningsvärt lugnt och fridfullt. Även fast han var svag och matt så klarade han av att leda sitt folk i bön andra fram till tre dagar innan sin död.. Han begärde att han skulle få stanna i 'Aisha's hus, som angränsade till moskén, under sin sjukdom. Ett arrangemang som hans andra fruar gav sitt samtycke till. Så länge som hans styrka tillät så deltog han i de offentliga bönerna. Sista gången som han framträdde i moskén så talade han, efter bönen, till de församlade i följande ordalag:

”O Muslimer! Om jag har gjort fel mot någon av er, så här är jag för att stå till svars för det; om jag är skyldig någon något, så tillhör allt jag äger er.” En man reste sig upp och begärde tre dirham som han hade gett till en fattig man på begäran av Profeten (frid vare med honom). De återbetalades omedelbart med dessa ord: ”Det är bättre att rodna i denna värld än i Nästa.”

Sedan bad Profeten (frid vare med honom) och åkallade Allahs Barmhärtighet över de som hade fallit i deras fienders våld. Han rådde Allah sina följeslagare att uppfylla alla de religiösa plikterna och att leva ett liv av frid och godhet. Sedan talade han känsloladdat och med en röst som fortfarande var så kraftfull att den nådde utanför moskéns dörrar: ”Vid Herren i Vilkens hand Muhammads själ vilar. När det gäller mig själv så kan ingen människa hålla mig skyldig för något; jag har inte tillåtit något som inte Allah har tillåtit, och ej heller har jag förbjudit något förutom det som Allah förbjudit i Sin Bok.”

Sedan vände han sig till de kvinnor som fanns församlade och sade: ”O Fatima, min dotter, och Safia, min faster, ägna er åt det som ger er Herres förnöjsamhet, för, vid Herren, så har jag ingen makt att rädda er (annars).” Sedan reste han sig och återvände till 'Aisha's hus.

Profeten Muhammads (frid vare med honom) Död

Detta var sista gången som Profeten (frid vare med honom) deltog i de offentliga bönerna. Några få timmar efter det att Profeten (frid vare med honom) återvänt från moskén så dog han med sitt huvud vilande i 'Aishas famn. Så fort som nyheten om Profetens (frid vare med honom) död blev känd så samlades människor utanför 'Aishas dörr, och de utropade: ”Hur kan vår Budbärare vara död?”

'Umar sade: ”Nej! Han är inte död! Han kommer att återuppstå till oss, och de som påstår att han är död är förrädare till Islam. Låt de som påstår detta huggas i bitar!”

Men just då så kom Abu Bakr in i huset och efter att han rört vid Profetens (frid vare med honom) kropp med en oerhörd tillgivenhet så dök han upp i dörröppningen och talade till folket:

”O Muslimer! Om någon av er dyrkade Muhammad, så låt mig säga er att Muhammad är död. Men om ni verkligen dyrkar Allah så var säkra på att Allah är Den Levande som aldrig dör. Har ni glömt Koranens vers:

”Muhammad är ingenting mer än ett sändebud och [andra] sändebud har kommit och gått före honom. Om han dör eller stupar i strid, kommer ni då att göra en helomvändning? Den som vänder helt om vållar inte Gud någon skada. Men Gud skall belöna dem som visar tacksamhet.”³²⁰

När 'Umar lyssnat till Abu Bakr's tal så insåg han sitt misstag och folket nöjde sig med detta och gav sig av.

Al-'Abbas, Profetens (frid vare med honom) farbror, ledde förberedelserna för Profetens (frid vare med honom) begravning, och kroppen tvättades enligt Islams föreskrifter och sedan parfymrades den. Quraish och Ansar var lite oeniga om vart man skulle begrava honom, men Abu Bakr löste detta genom att bekräfta att han hade hört Profeten (frid vare med honom) säga att en profet skulle begravas på den plats som han dog. Så följaktligen grävde man en grav i 'Aishas hus, direkt under den bädd som Profeten (frid vare med honom) hade legat i när han dog. Det var i denna grav som man lade kroppen, och sedan genomförde de församlade de vanliga begravningsriterna. På så sätt slutade Profeten Muhammads (frid vare med honom) fantastiska liv.

Må Allahs frid och välsignelser vara över honom.

Mer information om Islam:

På svenska:

www.koranensbudskap.se
www.islamguiden.com
www.konvertitguiden.com
www.profetensbudskap.se
www.moslim.se
www.barnskolan.com
www.islam-svarar.se
www.detgoda.se
www.islam.se

På engelska:

www.islam-guide.com
www.beconvinced.com
www.islaam.com
www.islamic-awareness.org
www.islamicweb.com
www.evolutiondocumentary.com
www.harunyahya.com
www.islamway.com

På finska:

www.islamopas.com